Ahmediyet`e Davet

"Davetu`l Emir"

Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed

Islam International Publications Limited

Ahmediyet’e Davet

(DAVETÜ’L EMİR)

Yazan:

Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed

2013

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LIMITED

Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin[as] II. Halifesi
Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed[ar]

Ahmediyet'e Davet
(Davetü'l Emir)

By
Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad, Khalifatul Masih II,
Head of the Ahmadiyya Muslim Community, (1914-1965)

(Turkish Translation)

First published in Germany in 2013

©Islam International Publications Limited

Published by:
Islam International Publications Limited
"Islamabad"
Sheephatch Lane, Tilford, Surrey GU10 2AQ
United Kingdom

Translated from Urdu into Turkish by:
Raşit Paktürk

ISBN: 978-1-84880-292-6

All Rights Reserved

İçerikle ilgili önemli bir açıklama

Tevbe Sûresi dışında her sûrenin başında bulunan “Bismillahirrahmanirrahim” tam bir ayettir.

Müslüman Ahmediye Cemaati’nin yayınladığı Kur’an-ı Kerim meallerinde ve ayetlerin alıntı yapıldığı kitaplarda “Besmele” birinci ayet sayılmış ve referanslar buna göre verilmiştir.

Önsöz

Bu kitap "Davetü'l Emir" adı altında 1926'da bir mektup şeklinde Urdu dilinde yazılmış olup, Farsçaya çevrilerek eski Afgan Kralı Emanullah Han'a sunulmuştu. İlk İngilizce tercümesi "Invitation To Ahmadiyyat" (Ahmediyet'e Davet) adıyla 1961 yılında basılmıştır. Davetü'l Emir, her devirde insanoğlunun istifadesi için yazılmış bir kitaptır.

Kral Emanullah Han'ın bu kitabın kendisine sunulmasından iki yıl evvel, üç Afganlı Müslüman Ahmediyi recmettirerek (taşlatarak) öldürtmesinden dolayı, bu kitap özel bir mana ve ehemmiyet kazanmıştır. O feci hadiseler üzerine, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin tebliğini, gayelerini ve mantıki esaslarını, sözü geçen kralın dikkatine sunmak mecburiyeti ortaya çıkmıştı. Hadiseler ve mektup şeklindeki eser artık tarihe mal olmuştur. Ancak, onların önemi ve etkisi bugün bile devam etmekte ve gittikçe artmaktadır. Bundan dolayı, "Davetü'l Emir'in o zamandan günümüze defalarca basılmış olmasına hayret edilmemesi gerekir.

Bu kitap, sayısız insanın hidayet bulmasına vesile olmuştur. Onun vasıtasıyla doğruyu bulanlardan biri de, Peşaver ve çevresinde çok iyi tanınan Han Fakir Muhammed'dir. O, Ahmediyet'e kavuşmadan önce, 1930'lu yıllarda Londra'ya giderken, Müslüman Ahmedi kardeşi Muhammed Ekrem Han birkaç diğer kitapla beraber "Davetü'l Emir"in bir kopyasını, kendisine haber vermeden bavuluna koymuştu. Avrupa'yı dolaşırken o, zamanımızda Batının maddi refah ve ilerlemesine ve Hıristiyanların İslam memleketlerinde ve diğer memleketlerdeki hâkimiyetine de tanık olunca, "Acaba bu durum değişmeyecek mi?" "Müslümanlar böyle bitkin ve zelil durumda sonsuza kadar kalacaklar mı?" "Ve

bir daha dünyanın manevi liderliğine yükselemeyecekler mi?" diye İslam'ın tekrar yükselişi ile ilgili ümidini yitirmişti. Han Fakir Muhammed, can sıkıntısını gidermek için bir şey okumak istediğinde bavulunu açıp karıştırınca, "Davet-ül Emir"i buldu ve onu okumaya koyuldu. O, bu kitap içinde "İkinci Delil - Peygamber Efendimiz'in[sav] Şahadeti" adı altında, onun mübarek dilinden bin dört yüz sene önce çıkan İlâhî gaybi haberleri buldu. Bu gaybi haberler, Hıristiyanlığın galip gelmesi, refahı ve kudretinden sonra, İslam'ın tekrar dirilerek gücünü yeniden kazanacağından söz etmekteydi. O, bu gaybi haberleri okuduktan sonra, "Hıristiyanlığın galibiyeti hakkındaki haberler nasıl doğru çıktıysa, İslam'ın tekrar dirilip galip geleceği hakkındaki önceden verilmiş olan haberler de kesinlikle doğru çıkacaktır," diye bir kanaate varmıştı. O, bu gaybi haberleri okuyup, İslam'ın çöküşünden sonra tekrar dirilip galip geleceği hakkındaki vaadin, Vadedilen Hz. Mesih ve Mehdi[as] vasıtasıyla gerçekleşeceğinden de emin olmuştu. Han Fakir Muhammed kitabı elinden bırakmadan okumaya devam etti. O, daha kitabın sonuna gelmeden, Hıristiyanlığın İslam'a meydan okumasına karşı, ancak Ahmedi Müslümanların bir cevap olduğuna kanaat getirdi ve biat ederek Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin[as] cemaatine katılıp, İslamiyet'in dirilişi için fedakârlığa çağıran her ses karşısında, öncelikle "lebbeyk" (hazırım) diyenlerden oldu. Allah kendisinden razı olsun. Âmin.

İslam'ın içinden geçtiği bu zor dönemden Türkiye'de yaşayan tüm Müslümanlar da muzdarip kalmışlardır. Davetü'l Emir'in kendilerine bir rehber olacağı inancı ile bu eser Türkçeye tercüme edilmiştir.

Ahmediyet'e Davet

Davetü'l Emir

Bu kitap, İslam'da Müslüman Ahmediye Cemaati'nin inançlarını, talim ve telkinlerini açıklamaktadır ve kurucusu olan Hz. Mirza Gulam Ahmed'in[as] iddiaları ile bu iddiaların dayandığı delillerden bahsetmektedir. Bu eseri yazmaktaki amacım, Allah'ın[cc] bütün insanları İslam ve Peygamber Efendimiz[sav] etrafında bugün tekrar toplanmaya çağıran tebliğini ulaştırmaktır. Bu eseri sonuna kadar okumak zahmetine katlanırsanız, yalnız benim derin minnettarlığımı değil, aynı zamanda Allah'ın[cc] rızasını da kazanmış olursunuz.

Öncelikle Ahmedi ve Ahmediyet isimlerinin, yeni bir dine delalet olmadığını çok kesin olarak belirtmek isterim. Ahmediler, Müslümandır ve dinleri İslam'dır. Keza onlar, İslam dininden en küçük şekli ile bile yüz çevirmeyi, yanlış ve yakışıksız sayarlar. Gerçi onlar Ahmediyet, Ahmediye Cemaati gibi isimleri kullanmaktadırlar. Ancak böylesi bir ismi kullanmak, yeni bir din kabul etmek değildir. Ahmediyet, Kuran-ı Kerim'in asıl tefsirine ve gerçek açıklamasına verilen isimdir. Bu, Ahmediye Cemaati'nin kurucusunun, İlâhi emre uyarak sunduğu bir tefsirdir. Ahmedi ve Ahmediyet isimleri, sadece Ahmedi Müslümanları diğer Müslümanlardan, Ahmedi tefsiri ise diğer İslami akımların tefsirlerinden ayırt etmek amacıyla konmuştur.

İslam ismi, Allah'ın[cc] bizzat kendisi tarafından Peygamber Efendimizin[sav] ümmetine verilen ve Efendimizden çok daha önceki peygamberlerin gelecekle ilgili gaybi haberlerinde şerefli bir yer tutan isimdir. Nitekim Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurulmuştur:

هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِن قَبْلُ وَفِي هَذَا

"Size daha önce de, bu kitapta da, Müslüman adını verdi.[1]"

Kitab-ı Mukaddes'te ise şöyle denilmektedir:

"Ve Rab'binin ağzı ile tayin edilecek yeni bir adla çağrılacaksın.[2]"

Hiçbir isim, Allah'ın[cc] kendi kulları için bizzat seçtiği ve diğer peygamberlere bu hususta gaybi haberler söyleterek önem kazandırdığı bir isimden, daha mübarek olamaz. Böyle bir isimden kim vazgeçebilir. O, bizim için canımızdan daha azizdir. O ismin ifade ettiği din, bizim için tek dindir, yegâne manevi hayat kaynağıdır.

Ancak zamanımızda muhtelif Müslüman gruplar kendilerine özgü inançlarına ve görüşlerine göre muhtelif isimler kabul ettiklerinden, bizim de başkalarından kendimizi ayırt etmek üzere bir isim kabul etmemiz gerekiyordu. Kabul edebileceğimiz en iyi isim Ahmedi veya Ahmediyet idi. Bu ismin zamanımız için bir manası ve önemi vardır. Bu, Allah'a[cc] mahsus hamd-ü senanın yayılma, Yüce Peygamber'in[sav] getirdiği mesajının yaygınlaşma ve onun "Ahmedi" sıfatının ortaya çıkma zamanıdır. Bundan dolayı da "Ahmedi" isminden daha imtiyazlı bir isim almamız söz konusu değildi.

---

[1] Hac Suresi, ayet 79

[2] İşaya, b.62, ayet 2

Biz tüm kalbimizle Müslümanız. Gerçek bir Müslümanın kabul etmesi gereken inançları kabul eder, gerçek bir Müslümanın reddetmesi gereken inançları da reddederiz. Ancak İslam'ın gerçeklerine samimiyetle bağlı olmamıza ve Allah'ın[cc] emirlerine uymamıza rağmen, herhangi biri bizi kâfir, bidat ehli veya yeni bir dine uyanlar diye nitelendirirse, o kötü kalpli ve zâlimdir ve bundan ötürü de Allah[cc] indinde sorumlu tutulacaktır. İnsan söylediği şeylerden dolayı suçlanır, kalbinde taşıdığı şey için değil. Zira insanın kalbinde olanı kim bilebilir? Bir insan başkasını, "Söylediği ve inandığı birbirinin aynı değil," diye suçlarsa, kendini (haşâ) Allah mertebesine yükseltmiş olur. İnsanların kalplerindekini ancak Allah[cc] bilir. Bir insanın ne düşündüğünü ve içinden neye inandığını da yalnız Allah[cc] söyleyebilir. Hz. Resulullah Efendimiz[sav], bu konuda insan yeteneğinin çok sınırlı ve yetersiz olduğunu belirtmiştir. O halde, insan kalbini ondan daha iyi kim bilebilir ki? Peygamber Efendimiz[sav] şöyle buyuruyor:

اِنَّكُمْ تَخْتَصِمُونَ اِلَيَّ وَ اِنَّمَا اَنَا بَشَرٌ وَلَعَلَّ بَعْضُكُمْ اَنْ يكُونَ
اَلْحَنَ بِحُجَّتِهِ مِنْ بَعْضٍ فَاِنْ قَضَيْتُ لِاَحَدٍ مِنْكُمْ بِشَيْءٍ مِنْ
حَقِّ اَخِيهِ فَاِنَّمَا اَقْطَعُ لَهُ قِطْعَةً مِنَ النَّارِ فَلَا يَاْخُذْ مِنْهُ شَيئًا

"Aranızda çıkan ihtilaf ve münakaşaları bana getiriyorsunuz. Fakat ben de sizin gibi bir insanım. Bazılarınız davalarını başkalarından daha iyi anlatabilirler ve daha iyi müdafaa edebilirler. Bundan ötürü, içinizden birinin hakkını başka birine verirsem, ona ateşten bir parça vermiş olurum. O, bunu almamalı.[3]"

Hadis kitaplarında okuduğumuza göre, Usame bin Zeyd[ra], Hz. Resulullah[sav] tarafından bir askeri birliğe komutan tayin edilmişti. O, savaş sırasında karşılaştığı bir kâfire saldırdı.

[3] Tirmizi, Ebvabü'l Ahkam

Kâfir, öldürüleceği esnada kelime-i şahadet getirdi. Buna rağmen Usame[ra] onu öldürdü. Peygamber Efendimiz[sav] bunu öğrenince, kendisini azarladı. Usame[ra] kendini savunmak için “Ya Resulullah! O, korkudan kelime-i şahadet getirmişti,” dediğinde, Peygamber Efendimiz[sav]: “Sen onun kalbini yarıp, içindekini gördün mü[4]?” dedi. İnsanın kalbinde bulunan, diğerinden daima gizlidir.

Bunun içindir ki fetva, kalplerimizde bulunduğu farz edilenlerden değil, beyan ettiklerimizden dolayı verilir. Kalplerimizdekini ancak Allah[cc] bilir. Başkaları hakkında kalplerinde taşıdıklarından dolayı fetva veren biri, haddini aşmıştır ve Allah[cc] indinde de ceza görecektir.

Bundan dolayı, Ahmediye Cemaati mensupları olarak bizler Müslüman olduğumuzu ilan ettiğimiz halde, Müslümanlığı sırf gösteriş için kullandığımızı, kalben İslam’ı ve Peygamber Efendimizi[sav] inkâr ettiğimizi, yeni bir iman akidesi kabul ettiğimizi yahut namazlarda yeni bir kıbleye döndüğümüzü söylemek, kimsenin hakkı değildir. Böyle şeyleri bize isnat etmeye başkalarının hakkı varsa, aynı şeyleri başkalarına atfetmeye de bizim hakkımız vardır. Biz de, onların Müslümanlıklarının bir gösterişten ibaret olduğunu, İslam’ı ve Peygamber Efendimizi[sav] inkâr ettiklerini iddia edebiliriz. Lakin, düşmanlarımız bizi böyle bir delalete sevk edemez. Bizler, hiç kimse hakkında, “Sözü başka inancı başka,” demeyiz. İslam Şeriatına hürmeten, başkaları hakkında vereceğimiz fetva, ancak onların açıkça kabul ve reddettiklerine dayanır.

[4] Müsned Ahmed bin Hanbel, Cilt 5, S.207

Ahmedi Müslümanlar'ın inançları

Şimdi cemaatimizin inançlarını, İslam'a aykırı olup olmadığı anlaşılsın diye, tek tek sayacağım:

Allah'ın[cc] varlığına inanırız. O'nun var olduğu inancına bağlanmak, en büyük ve en önemli hakikati kabul etmek olup, bir hayal veya batıl inanç peşinde koşmak değildir.

Allah'ın[cc] tek olduğuna inanırız. O'nun ne yeryüzünde, ne de gökyüzünde bir ortağı yoktur. Her şey O'nun yarattığıdır ve O'nun yardımı ile desteğine muhtaçtır. O'nun ne oğlu, ne kızı, ne babası, ne anası, ne de kardeşi vardır. O tektir ve benzeri yoktur.

Allah'ın[cc] kutsiyetine, tüm kusurlardan münezzeh ve her türlü mükemmelliğe de sahip bulunduğuna inanırız. O'nda asla kusur olmadığı gibi, her güzelliğe de sahiptir. O'nun kudreti de bilgisi de sınırsızdır. O, her şeyi kuşatmaktadır, ancak O'nu kuşatan hiçbir şey yoktur. İlk de sonuncu da, açık da gizli de ancak O'dur. O, Yaratandır ve tüm kâinatın da sahibidir. O'nun hükmü geçmişte olduğu gibi bugün de sürmektedir ve gelecekte de sürecektir. O, diridir ve ebedidir. Asla ayıbı ve noksanı yoktur. O'nun yaptıkları kendi iradesi sonucudur ve zorla yapılmış değildir. Dünyayı evvelce nasıl idare etti ise bugün de etmektedir. Sıfatları ebedidir, her an kudretini göstermektedir.

Meleklerin, Allah'ın[cc] mahlûkatından olduğuna inanırız. Onlar, Kuran-ı Kerim'de zikredilmiş olan kanuna uyarlar.

...يَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ۩

Yani "Kendilerine buyrulanı yaparlar.[5]" Belirlenmiş vazifeleri yerine getirmek üzere Allah'ın[cc] hikmeti ile yaratılmışlardır. Onların varlığı gerçektir ve Kuran-ı Kerim'de onlarla

[5] Nahl Suresi, Ayet 51

ilgili buyrulan beyanlar mecazi değildir. Aynen insanlar ve diğer mahlûkat gibi, melekler de Allah'a[cc] muhtaçtır. Allah[cc], kudretinin tecellisi için meleklere asla muhtaç değildir. İsteseydi, kâinatı melekler olmaksızın da yaratırdı. Ancak O, mükemmel hikmetinin sonucu meleklerin yaratılmasını istedi. Böylece onlar vücuda geldiler. Allah[cc], göz için ışığı ve açlık için ekmeği yarattı. Işığı ve ekmeği, Kendisinin ihtiyacı olduğundan değil, insanların ihtiyacı için yarattı. Benzer şekilde Allah meleklere muhtaç değildir. Melekler Allah'ın bazı iradelerinin ortaya çıkması için vasıtadırlar.

Allah'ın[cc] seçkin kulları ile konuştuğuna ve iradesini onlara vahyettiğine inanırız. Allah'ın[cc] vahyi, kelimeler şeklinde nazil olur. Vahyin manasını veya kelimelerini vahyi alan hazırlamaz. Her ikisi de ona Allah'tan[cc] gelir. Vahiy insan için gerçek gıdadır. İnsan vahiy ile yaşar ve o yolla Allah[cc] ile ilişki kurabilir. Allah'ın[cc] vahiy kelimeleri, kuvvet ve ihtişamları bakımından eşsizdir. Hiçbir insanın düşünemeyeceği bu kelimeler, irfan ve hikmet hazineleridir. Onlar, öylesi bir maden ocağıdır ki, ne kadar derin kazarsanız, o kadar kıymetli cevherler çıkarırsınız. Vahiy hazineleri maden ocağı ile karşılaştırıldığında çok üstündür. Çünkü maden ocağı tükenir, fakat vahyin hikmeti tükenmek bilmez. Vahiy, yüzeyi güzel kokulu ve içi paha biçilmez incilerle dolu bir denize benzer. Yüzeyde duranlar güzel kokusundan zevk alırlar, derine dalanlar ise inciler bulurlar. Vahyin muhtelif çeşitleri vardır. O, bazen şeriat emirlerini içerir, bazen ise bir öğütten ibarettir. Bazen gayba dair, bazen manevi gerçekler hakkında bilgi getirir. Bazen Allah'ın[cc] hoşnutluğunu, bazen hoşnutsuzluğunu, bazen sevgi ve saygısını, bazen ise ihtar ve azarlayışını iletir. Bazen ince ahlâkî meseleleri bildirir, bazen de gizli kötülüklerden haberdar eder. Özetle bizler, Allah'ın[cc] kullarıyla konuştuğuna inanırız. Bu kelam, onları alanın manevi durumuna ve şart-

lara göre değişir. Bütün İlâhî kelamlar içinde ise, en mükemmel ve en kapsamlı olanı Kuran-ı Kerim'dir. Kuran-ı Kerim ile nazil olunan şeriat ve hidayet kıyamete kadar geçerlidir. Gelecekte hiçbir kelam, onu ortadan kaldıramaz.

Dünyayı karanlık istila ettiğinde, insanların günah ve kötülüğe saplanarak, şeytanın etkisinden Allah'ın[cc] yardımı olmaksızın kurtulmaları güçleştiğinde, O'nun kerem ve rahmeti sonucu salih ve sadık kullarından seçtiklerine dünyayı uyarma ve doğru yolu gösterme görevini verdiğine de inanırız. Allah[cc], "Kendisine bir uyarıcı gelmemiş olan bir ümmet de yoktur[6]" buyurmaktadır. Yani Allah[cc] dünyanın bütün milletlerine uyarıcılarını göndermiştir. Bu peygamberlerin tertemiz ve nezih hayatı başkaları için daima mükemmel bir örnek ve rehber olmuştur. Onlar vasıtasıyla Allah[cc], iradesini ortaya koyar. O elçilerden yüz çevirenler helak olurlar, fakat onları sevenler ise Allah'ın[cc] sevgisine mazhar olurlar. İlâhî nimetlerin kapıları da kendilerine açılır. Onlar kendilerinden sonra gelenlere önder olurlar. Dünya ve ahiretteki hayırlar da onlara mukadder kılınmıştır.

Yine bizim inancımıza göre, geçmişte insanlığı karanlık ve kötülükten aydınlığa çıkaran İlâhî elçiler, muhtelif mertebe ve makamlara sahiptiler. Onların en yücesi Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'dir[sav]. Allah[cc] kendisini, "İnsanların efendisi ve tüm insanlık için gönderilmiş bir resul," diye nitelendirmiştir. Allah[cc] ona, mükemmel bilgiler vahyetti. Kendisine öyle heybet ile yardım etti ki dünyanın en kudretli hükümdarları bile onun korkusuyla titrediler. Bütün yeryüzü onun için bir mescit kılındı ve onun ümmeti dünyanın her noktasında ortağı ve benzeri olmayan Allah'a secde ettiler. Haksızlık ve adaletsizliğin yerine hak ve adalet, zulmün yerine ise iyilik ve şefkat hüküm sürmeye baş-

6 Fatır Suresi, Ayet 25

ladı. Ondan önceki peygamberler, Peygamber Efendimiz'in[sav] devrinde yaşamış olsalardı, ona itaat etmeye ve onun izinden gitmeye mecbur kalırlardı. Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

وَاِذْ اَخَذَ اللّٰهُ مِيثَاقَ النَّبِيّٖنَ لَمَا اٰتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهٖ وَلَتَنْصُرُنَّهُ

"Hani Allah bütün peygamberlerden sağlam bir söz almıştı. "Size Kitap ve hikmet verdikten sonra, elinizde bulunan (kelâmı) gerçekleştiren bir peygamber gelince, ona mutlaka inanacaksınız ve ona mutlaka yardım edeceksiniz," demişti...[7]"

Peygamber Efendimiz[sav] ise şunu söylemişti:

لَوْ كَانَ مُوسٰى وَ عِيسٰى حَيَّيْنِ لَمَا وَسِعَهُمَا اِلَّا اتِّبَاعِى

"Musa ve İsa bugün hayatta olsalardı, bana itaat etmekten başka çareleri olmazdı.[8]"

Biz, Allah'ın[cc] Kendisine yalvaran kullarının dualarını kabul ettiğine de inanırız. O, onları güçlüklerden kurtarır. O diridir ve O'nun yaşadığını insan, her devirde ve her vakitte hisseder. Örneğin; O'nun varlığı, bir kuyu kazarken kurduğumuz ve kuyu tamamlandıktan sonra artık ihtiyaç kalmadığı için yıktığımız bir iskele gibi değildir. Aksine O nurdur ve O'nsuz her taraf karanlıktır ve her şey ölüdür. Kulları Kendisinden ayırdığınızda onlar cansız birer beden olurlar. Allah'ın[cc] dünyayı yaratıp, sonra da bir kenara çekildiği doğru değildir. O'nun her zaman kulları ile ilişkisi devam eder. Onlar acz ve tevazu gösterdiklerinde O da onlara

[7] Al-i İmran Suresi, ayet 82
[8] El-yavakit vel cevahir, c.2 s.22, H. 1321, Mısır

yönelir. Hâlbuki kulları O'nu unuturlarsa, O Kendini onlara hatırlatır. Sonra da özel elçileri vasıtasıyla onlara şöyle der:

اِنّٖى قَرٖيبٌ اُجٖيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ اِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجٖيبُوا لٖى وَلْيُؤْمِنُوا بٖى لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

"...Ben onlara pek yakınım. Bana dua edenin duasını kabul ederim. Onlar doğru yolu bulsunlar diye, Benim emirlerime boyun eğsinler ve Bana inansınlar.[9]"

Bizim başka bir inancımız da, Allah'ın[cc] kendi özel takdirini dilediğinde harekete geçirdiğidir. Bu dünyanın olayları yalnız doğa kanunları ile idare edilmez. Bu kanunlar dışında özel kanunlar bulunur. Onlar vasıtasıyla Allah[cc], gücünü ve şanını ortaya koyar ve böylelikle kudretini gösterir. Cehaletleri yüzünden bazılarının inkâr ettikleri işte bu kanunlardır. Bu gibileri doğa kanunlarından başkasına inanmazlar. Doğa kanunları tabii kanunlar oldukları halde, bu gibiler onları İlâhî kanun sayarlar. Hâlbuki onlara doğa kanunu denebilir, İlahî kanun denemez. İlâhî kanunlar öyle kanunlardır ki, onlar vasıtasıyla Allah[cc] sevdiği seçkin kullarına yardım eder ve Kendi dostlarının düşmanlarını küçük düşürerek yok eder. Böyle kanunlar olmasa, dostu bulunmayan zayıf Musa[as] zalim ve kudretli bir Firavun karşısında galip gelebilir miydi? Musa[as] zayıf ve Firavun kuvvetli iken Musa[as] başarı kazanır ve Firavun başarısızlığa uğrar mıydı? Eğer doğa kanunlarından başka kanun yoksa Peygamber Efendimiz[sav] kendisini ve tebliğini yok etmeye ant içmiş bir Arabistan'a karşı zafer kazanabilir miydi? Her çatışmada Allah Peygamberine[sav] yardım etti ve düşmanlarına üstün gelmesini sağladı. Düşmanların her hücumu başarısızlıkla sonuçlandı ve sonunda, on bin mukaddes ile on sene önce hayatını kurtarmak için tek bir fedakâr dostu refakatinde

[9] Bakara Suresi, ayet 187

göç etmeye mecbur olduğu vadiye tekrar girdi. Doğa kanunları bu gibi olayları izah edebilir mi? Doğa kanunları sadece kuvvetlinin zayıfa karşı başarısını, zayıfın ise kuvvetli karşısında helâkini garanti eder.

Yine inancımıza göre, öldükten sonra insan tekrar kaldırılacak ve yaşamı sırasındaki amellerinin hesabını verecektir. İyi amellerde bulunanlar büyük mükâfatlara layık kılınacaklar. Ancak Allah'ın[cc] emirlerini hiçe sayanlar ise, ceza göreceklerdir. İnsanı, bu hesaptan hiçbir şey kurtaramaz. İnsan yakılıp kül edilebilir ve külleri havaya savrulabilir ya da kuşlar, hayvanlar veya kurtlar tarafından yenilip, toza ve o toz da başka bir şeye dönüşebilir, ama akıbeti her ne olursa olsun, ölümden sonra yine kaldırılacak ve amellerinin hesabını vermek üzere Yaratanın karşısına çıkacaktır. Allah'ın[cc] kudreti, insanın yeniden kaldırılması için onun maddi bedeninin sapasağlam olmasına asla ihtiyaç duymamaktadır. Allah[cc], insanı ruhunun veya varlığının en küçük zerresinden tekrar hayata döndürme kudretine sahiptir ve bu da zaten böyle olacaktır. Beden kül olsa da onun hiçliğe dönüşüp kaybolması mümkün değildir. Keza beden içinde yerleşik bulunan ruh da, Allah'ın[cc] izni dışında asla hiçliğe dönüşemez.

Biz, Allah'ın[cc] sonsuz şefkat ve merhametinin sonucu olarak, Kendisini reddeden ve dinine (İslam) muhalefet edenleri bizzat affetmesine kadar, her birinin Cehennemde bir yerde kalacaklarıdır. Orada ceza olarak, son derece soğuk ve şiddetli sıcağa maruz bırakılacaklardır. Bunun maksadı Cehennemliklere eziyet çektirmek değil, onları bu yolla ıslah etmektir. Cehennemde onlar zamanlarını feryat ve figan içinde geçirecekler. Ardından bir gün gelecek ve her şeye galip olan Allah'ın[cc] rahmeti onları da içine alacaktır. Ondan sonra, Peygamber Efendimiz'in[sav] ilan etmiş olduğu şu İlâhi vaat yerine gelecektir:

يَأْتِى عَلٰى جَهَنَّمَ زَمَانٌ لَيْسَ فِيهَا اَحَدٌ وَ نَسِيمُ الصَّبَا تُحَرِّكُ اَبْوابَها

"Bir zaman gelecek ve Cehennemde hiç kimse kalmayacak; rüzgârlar esecek ve Cehennemin kapı ve pencereleri esen rüzgârlarla çarpıp duracaktır.[10]"

Bizim başka bir inancımız göre, Allah'a[cc], peygamberlerine, meleklerine ve kitaplarına iman edenler, O'ndan gelen emirleri içtenlikle onaylayanlar, huşu ve huzur ile O'nun önünde secde edenler, zengin oldukları halde fukara gibi yaşayanlar, insanlığa hizmet edip, rahat ve huzurlarını başkaları için feda edenler, nefret, zulüm, tecavüz ve sair her türlü taşkınlıktan sakınanlar ve iyilikte örnek olanlar, Cennete gideceklerdir. Orada rahat ve sükûnet hüküm sürecek, ıstıraptan da eser bulunmayacaktır. Orada bulunanların hepsi Allah'ın[cc] rızasına mazhar olacak, Allah[cc] kendilerine cemalini gösterecek ve O'nun lütuf ve ihsanı da herkesi kuşatacaktır. Cennettekiler Allah'a[cc] o kadar yakın olacaklar ki, O'nun sıfatlarını tam olarak aksettiren birer ayna haline gelecekler. İnsana ait olan bütün aşağılık arzular ortadan kalkacak, onların yegâne arzuları Allah'ın[cc] arzuları olacaktır. Hepsi ebedi bir hayata kavuşarak, Allah'ın[cc] sıfatlarının bir tecellisi haline dönüşeceklerdir.

Bizim inandıklarımız işte bunlardır. Bir insanın Müslüman olabilmesi için benimsemesi gereken inançlar da bunlardır. İslam uleması da, bizim bahsettiğimiz bu inançlardan bahsede gelmişlerdir. Biz kendileriyle tamamen aynı fikirdeyiz.

Diğerlerinden farkımız

İslam'ın tüm inanç ve akidelerine yürekten bağlı olduğumuz halde, neden farklı bulunduğumuz merak edilmekte-

[10] Tefsir Maalamü't Tenzil, Hud Suresi, ayet 107

dir. Bazı âlimler, niçin bize bu derece şiddetle muhalefet ediyorlar ve aleyhimizde kâfirlik fetvaları ilan ediyorlar?

Burada, bizleri kâfir sayıp İslam dışı ilan etmek üzere yapılan itirazları beyan edeceğim. Allah[cc] herkesi her türlü şerden korusun ve lütf-u kereminin kapılarını açsın. Amin.

İsa[as] vefat etmiştir

Muhaliflerimizin ilk itirazı, Hz.İsa'nın[as] tabii bir şekilde vefat etmiş olduğuna dair inancımızadır. Onlara göre bizler bu inancımızla, Hz. İsa'ya[as] hakaret etmekte, Kuran-ı Kerim'i reddetmekte ve Peygamber Efendimiz'in[sav] öğrettiklerinden de yüz çevirmekteyiz.

Doğrusu biz, İsa'nın[as] vefat ettiğine inanmaktayız. Hâlbuki onun yaşadığına inanacak olursak, o zaman bize yöneltilen bu suçlamaların doğruluğundan bahsedilmesi mümkündür. Ancak, onun ölmüş olduğuna inanmamız, kendisine hakaret veya Kuran-ı Kerim'i ret ve yahut da Peygamber Efendimiz'in[sav] öğrettiklerinden yüz çevirmek anlamına kesinlikle gelmez.

Bizler Müslümanız ve Müslüman olmamızdan dolayı da ilk düşüncemiz, Allah'ın[cc] yüceliğine ve O'nun Peygamberinin[sav] şerefine sahip çıkmaktır. Her ne kadar Allah'ın[cc] bütün peygamberlerine inanırsak da, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'e[sav] olan sevgi ve saygımız diğerlerine olan sevgi ve saygımızdan daha fazladır. Çünkü o, kendisini bizim için feda etti, yükümüzü taşıdı ve bizi manevi ölümden kurtarmak adına adeta ölümü kendi üzerine çekti. O, bizim uğrumuza bütün rahat ve huzurunu terk etti ve her türlü eziyete katlandı. Bizlerin yükselmesi için o tevazuu benimsedi. Her türlü günahtan münezzeh olan kendisi, bizi günahlarımızdan ve Cehennem ateşinden kurtarmak için, seccadesi gözyaşlarıyla ıslanıncaya kadar Allah'a[cc] yalvardı. Bu yolla Allah'ın[cc] rahmetini üzerimize

çekti. Allah'ın[cc] rahmet ve mağfiret abasıyla örtülmemizi sağladı. O'nun hoşnutluğunu kazanabilmemiz için yollar, Allah'a[cc] kavuşup, O'nunla birleşebilmemiz için imkânlar aradı ve buldu da. Allah'a[cc] giden yolda yolculuğumuzu kolaylaştırmak adına onun yaptıklarını, daha önce hiçbir peygamber kendi ümmeti için yapmamıştı.

Bizi yaratan, destekleyen, koruyan, her gün rızkımızı veren ve manevi refahımızın dayandığı bilgi ve hidayeti bağışlayan Allah[cc] ile İsa'yı[as] eşit saymaktansa, bizler aleyhimizde verilen o fetvaları tercih ederiz. Allah[cc] gibi yemeğe ve içmeye muhtaç olmadan ebediyen yaşayan bir İsa'ya[as] inanmaya mecbur kalmaktansa, küfür fetvaları bize daha hoş gelir. Biz İsa'ya[as] saygı gösteririz. Çünkü o, Allah'ın[cc] bir peygamberidir. Allah[cc] onu, o da Allah'ı sevdi. Ona olan saygımız, Allah'a[cc] olan saygımızın bir sonucudur. Öyleyse İsa'yı[cc] bu anlamda (hâşâ) Allah[cc] ile bir tutup, O'nun izzet ve şanına gölge mi düşürelim? Ulemanın gönlünü hoş edeceğiz diye, günlük meşgaleleri İslam'a ve Kuran-ı Kerim'e kusur bulmak olan Hıristiyan misyonerlerin ekmeğine yağ mı sürelim? Onların aksine, İsa[as] ilâh değil de bir beşer idiyse, gökte hayatta kalması nasıl mümkün olabilir? O bir beşer idiyse, neden öteki insanlar gibi o da ölmedi? Bizler misyonerlere, İsa'nın[as] (hâşâ) ilâh olduğunu söyleme fırsatını mı verelim? Biz kendi dilimizle, Allah'ın[cc] tevhidine nasıl saldırabiliriz? Ellerimizle O'nun dininin köklerine nasıl balta vurabiliriz? İster bizi assınlar, isterlerse bizi recmetsinler, ulema bize karşı dilediğini yapmakta serbesttir. Ama biz İsa Mesih uğruna Allah'ı[cc] feda edemeyiz. Doğrusu biz, Hıristiyanların "Allah'ın oğlu" diye kabul ettikleri Hz. İsâ'nın[as], Allah'a[cc] eşit bir halde gökte yaşadığını söylemeye mecbur kalmaktansa, ölmeyi tercih ederiz. Cehalet içinde kalsaydık, durum farklı olurdu. Bize, Allah'ın tevhidini, celalini, şevketini, azametini ve kudretini açıklayan, Allah[cc] tarafından bir haberci gelip gözlerimizin açılmasını sağla-

dığı için, bundan sonra Allah'ı[cc] terk edip, bir kulun arkasından yürümemiz mümkün değildir. Böyle bir şey yaparsak, akıbetimizin ne olacağını da kestiremeyiz. Her türlü şan ve şeref Allah'a[cc] aittir. İsa'nın[as] hayatta olduğuna inanmanın, Allah'a[cc] hakaret manasına geldiğini bildikten sonra, böyle bir inanca nasıl rıza gösterebiliriz. İsa'nın[cc] ölümüne inanmanın, neden ona karşı hakaret etmek olacağını anlamıyoruz. İsa'dan[cc] daha büyük peygamberler vefat ettiler ve ölümleri kendilerini asla küçük düşürmedi. Aynı şekilde, İsa'nın[as] ölümü de onu küçük düşürmez. Buna rağmen imkânsızı mümkün farz edip, Allah[cc] ile İsa'dan[as] birini seçmek mecburiyetinde kalacak olursak, şüphesiz biz ancak Allah'ı[cc] seçeriz. Allah'a[cc] âşık olan İsa[as] da, kendisi için şeref, ama Allah'ın[cc] tevhidine zarar getirecek bir duruma asla razı olmazdı. Bu konuda Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

لَّن يَسْتَنكِفَ الْمَسِيحُ أَن يَكُونَ عَبْداً لِّلّهِ وَلاَ الْمَلآئِكَةُ
الْمُقَرَّبُونَ

"Ne Mesih, ne (de Allah'a) yakın olan melekler, Allah'ın kulu olmayı hiç hor görmezler.[11]"

Kuran-ı Kerim'in aşağıdaki buyruğu nasıl göz ardı edilebilir?

وَكُنتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَّا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنتَ أَنتَ
الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

"Ben aralarında bulunduğum müddetçe, onlara gözeticiydim. Ancak Sen canımı aldıktan sonra, onları gözeten bizzat Sendin.[12]"

[11] Nisa Suresi, ayet 173
[12] Maide Suresi, ayet 118

Allah[cc], İsa'nın[as] ölümünden sonra Hıristiyanların bozulup fesada düştüklerini onun kendi ifadesi ile beyan etmektedir. Bu ifadeye göre Hz. İsa[as] hayatta olduğu müddetçe, Hıristiyanlar ve onların inançları fesattan arınmış ve salim olarak kalacaktı. Kuran-ı Kerim'de bunu okuduktan sonra, İsa'nın[as] ölmeyip gökte yaşadığını nasıl düşünebiliriz ki? Kuran-ı Kerim'de şunu da okumaktayız:

يَا عِيسَى إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُواْ
وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُواْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

"Ey İsa, ancak Ben seni vefat ettireceğim. Seni Katıma yükselteceğim. Seni, kâfirlerin (bütün suçlamalarından) tertemiz kılacağım. Sana uyanları, kıyamet gününe kadar kâfirlere üstün kılacağım...[13]"

Yukarıdaki ayet-i kerimeden de anlaşıldığı gibi, İsa[as] ölümünün ardından Allah[cc] nezdinde yükseltilmiştir. "Seni Katıma yükselteceğim" kelimeleri "Seni vefat ettireceğim" kelimelerinden sonra gelmektedir. Önce zikredilen, önce vuku bulmuştur. Ancak dil kaidelerini (hâşâ) Allah'tan[cc] daha iyi bildiklerini iddia edenler, bunun aksini söyleyebilirler. Onların dediklerine göre, her ne kadar, "Allah Katına yükseltilmek" ayette daha sonra geliyor olsa da, aslında bunun daha önce gelmesi gerekirmiş. Hâlbuki Allah[cc] fikirlerin nasıl ifade edilebileceğini en iyi bilendir. Çünkü O'nun kelâmı, en fasih kelâmdır. O'nun kelâmı her hatadan da uzaktır. Bizler, O'nun mahlûkatı olmamıza rağmen, kelâmında hata bulma cüretkârlığını nasıl gösterebiliriz. Biz cahiliz, ama O, her şeyi bilir. Bu ulema bize, Allah'ın[cc] kelâmında hata bulunduğunu kabul edin diyorlar. Ancak onlar, Allah'ın[cc] kelâmını anlamakta hataya düştüklerini kabul etmek istemiyorlar. Nasihatlerine uyacak olursak,

[13] Al-i İmran Suresi, ayet 56

sonumuzun hüsran olacağını, bizler görmekteyiz. Bu durumda gözümüz varken, neden kuyuya düşelim ya da elimiz varken niye zehir kâsesini ağzımızdan uzaklaştırmayalım.

Allah'tan[cc] sonra yalnız Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'i[sav] severiz. O, bütün peygamberlerin, bütün velinimetlerin en büyüğüdür. Başka hiçbir peygamber, başka hiçbir insan Peygamber Efendimiz'in[sav] bize yaptığı iyiliklerin en küçüğünü bile yapmamıştır. Ona gösterdiğimiz hürmeti kimseye gösteremeyiz. Peygamber Efendimizin[sav] Hz. İsa'dan[as] çok daha faziletli olduğuna inanırız. Bu durumda Hz. İsa'nın[as] gökte hayatta iken, Peygamber Efendimiz'in[sav] toprak altında gömülü olmasına anlam vermemiz mümkün değildir. Nasıl oluyor da Allah[cc], İsa'yı[as] hayatına karşı en küçük bir tehlike belirince göğe yükseltiyor da, Peygamber Efendimiz[sav], düşmanları tarafından oradan oraya kovalanırken Allah onu, yıldızlara kadar olsun yükseltmiyor? Eğer gerçekten Hz. İsa Mesih gökte yaşıyorsa ve bizim Efendimiz[sav] yer altında gömülü ise, o zaman biz utancımızdan Hıristiyanların yüzüne dahi bakamayız. Böyle bir inanış bizim için acı verici bir ölümdür. Fakat Allah'a[cc] çok şükür, durum böyle değildir. Allah-u Teala[cc] en sevdiği Peygamberine[sav] böyle bir muamele yapmaz. Allah[cc] hüküm verenlerin en üstünüdür. Allah[cc] bizzat Kendisi, Peygamber Efendimizi[sav] "Bütün insanların Efendisi" olarak yarattıktan sonra, İsa'yı[as] nasıl ondan daha fazla sevebilir ve ilgi gösterebilir? Allah[cc] Peygamber Efendimizin[sav] saygınlığını kökleştirmek için bir dünyayı altüst etti ve onu küçük düşürmek isteyeni küçük düşürdü. O zaman Allah'ın[cc] Peygamber Efendimizin[sav] şanını zedelemesi ve düşmana itiraz fırsatı vermesi nasıl mümkündür? Peygamber Efendimiz'in[sav] toprakta gömülü olup da, İsa'nın[as] gökte berhayat bulunduğu fikri karşısında, benim tüylerim ürperiyor. Ben bu fikri hayret verici ve can sıkıcı bulur ve:

"Hayır, Allah[cc] böyle bir şey yapamaz" derim. Allah[cc] Hazreti Muhammed'i[sav] başkalarından daha fazla sever. Onun ölüp toprağa düşmesine ve İsa'nın göğe çıkmasına müsaade edemezdi. Berhayat kalıp göğe çıkmaya layık bir insan varsa, o da Peygamber Efendimiz[sav] idi. Eğer o, bütün insanlar gibi ölmüşse, başka peygamberler de aynı şekilde ölmüşlerdir. Hz. Resulüllah'ın[sav] Allah[cc] indindeki yüce şanı ve mertebesini biliyoruz. Buna rağmen hicret esnasında Ebu Bekir'in[ra] omuzlarına binmeye mecbur kalarak Sevr mağarasına iltica ettiği zaman, Allah[cc] onu kurtarmak için meleklerini göndermediği halde, Yahudiler İsa'yı[as] yakalamak istediklerinde onu hemen göğün dördüncü katına kaldırdığını nasıl kabul edebiliriz? Uhud savaşında düşman, Peygamber Efendimiz'e[sav] hücum ettiği vakit onun etrafında pek az dostu kalmıştı. Allah[cc] bu esnada bir melek göndermediği gibi, Peygamber Efendimiz'e[sav] benzer bir hayal de yaratmadı ve düşmanı Peygamber Efendimiz[sav] yerine bu hayale saldırtıp Peygamber Efendimizin[sav] dişleri yerine hayalin dişlerini kırdırtmadı. Allah[cc] düşmanın Peygamber Efendimiz'e[sav] saldırmasına müsaade etti ve Peygamber Efendimiz[sav] ölü gibi yere düştüğü vakit düşmanlar Peygamber Efendimizi[sav] öldürdüklerini (hâşâ) sevinç naraları atarak ilan ettiler. Ama İsa[as] söz konusu olduğunda, Allah[cc] en küçük sıkıntının bile onu rahatsız etmesine müsaade etmemiş. Yahudiler ona saldırmaya niyetlenince, Allah[cc] onu göğe kaldırmış ve onun yerine düşmanlarından birini yakalayıp İsa[as] kılığına sokmuş ve İsa'nın bu düşmanını İsa yerine çarmıha gerdirtmiş!

Bazı insanların ne denli ölçüsüz davrandıklarına şaşıyorum. Bir taraftan Peygamber Efendimizi[sav] çok sevdiklerini iddia ederler; diğer taraftan onun saygınlığına zarar verirler. Bununla da yetinmeyip Peygamber Efendimiz'in[sav] sevgisinden dolayı hiç kimseyi ondan daha üstün tutmayanlara eziyet edip, onların kâfir olduklarına fetva verirler. Acaba,

Hz. Muhammed'in[sav] izzet ve saygınlığını sağlamlaştırmak istemek kâfirlik midir? Onun gerçek mertebe ve makamını ikrar etmek dinsizlik midir? Onu sevmek dinden dönmek midir? Eğer kâfirlik, dinsizlik ve dinden dönmek bu ise Allah'a[cc] and olsun ki, böyle bir kâfirliği diğerlerinin sözde imanlarına tercih ederiz.

Vadedilen Mesih Mirza Gulam Ahmed Hazretleri[as] Farsça bir şiirinde:

بعد از خدا بعشق محمد مخمرم ؛ گر کفر این بود بخدا سخت کافرم

"Bâ d ez Hudâ be ışk-ı Muhammed muhammerem

Ger küfr in buved be-Hudâ saht kâfırim[14]"

Yani "Allah sevgisinden sonra en çok Muhammed sevgisiyle sarhoşum. Eğer bu kâfirlik ise, Allah'a yemin ederim ki ben koyu bir kâfirim" demek suretiyle bu fikri çok güzel ifade etmiştir.

Hepimiz bir gün öleceğiz, Allah'ın[cc] huzuruna çıkacağız ve amellerimizin hesabını vereceğiz. İnsanlardan niçin korkumuz olsun? Onlardan bize ne zarar gelebilir? Biz yalnız Allah'tan[cc] korkarız ve yalnız O'nu severiz. O'ndan sonra en çok Peygamber Efendimizi[sav] sever ve ona saygı gösteririz. Peygamber Efendimiz[sav] için dünyevî saygınlığımızı, ilişkilerimizi ve rahatımızı feda etmemiz gerekirse, buna seve seve katlanırız. Fakat Peygamber Efendimiz'e[sav] karşı hürmetsizliğe tahammül edemeyiz. Biz diğer peygamberlere saygısızlık etmeyiz. Ama Peygamber Efendimizin[sav] kuvvet-i kudsiyesi, ilmi, irfanı ve onun Allah[cc] ile olan ilişkisini gördüğümüz halde, Allah'ın[cc] ondan daha fazla başka bir peygamberi sevdiğini kesinlikle kabul edemeyiz. Böyle bir düşünceye kapılsak, başkalarından daha ziyade cezaya

[14] Durri Semin Farisi, S.112, 1. baskı

müstahak oluruz. Peygamber Efendimizi[sav] inkâr edenlerin, ona meydan okuduklarını ve göğe çıkmak mucizesini gösterip gösteremeyeceğini, ona sorduklarını da çok iyi biliyoruz. Bu inkârcılar şöyle demişlerdi;

أَوْ تَرْقَى فِي السَّمَاءِ وَلَن نُّؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّى تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَّقْرَؤُهُ

"...veya göğe çık. Ancak (yukarıya giderek) bize okuyabileceğimiz bir kitap indirmedikçe, senin (göğe) çıktığına (da) inanmayız...[15]"

Bu meydan okuma karşısında Yüce Allah[cc], Habibine[sav] muhaliflere karşı şu cevabı vermesini buyurmuştur:

قُلْ سُبْحَانَ رَبِّي هَلْ كُنْتُ اِلَّا بَشَرًا رَسُولًا

"Hâşâ! Benim Rabbim (bu gibi işlerden) uzaktır. Ben ise, ancak beşer bir peygamberim.[16]"

İsa Mesih[as] söz konusu olunca, onun beşer olmasına hiç bakılmadan, o göğe kaldırılmış, ama Peygamber Efendimiz[sav] söz konusu olduğunda ise onun beşer olması bu sefer bir engel teşkil etmişti. Eğer bunlar doğru ise, İsa'nın[as] bir beşer değil de, (hâşâ) bir ilâh olduğu sonucu ortaya çıkmaz mı? Bu düşünce, İsa'nın[as] mertebesinin bizim peygamberimiz Hz. Muhammed'den[sav] daha üstün olduğunu ve Allah[cc] tarafından da daha fazla sevildiğini göstermez mi? Ancak Peygamber Efendimizin[sav] tüm diğer peygamberlerden daha üstün bir mertebesi olduğunu biliyoruz. Bu durum güneş kadar açıktır. Bunu bildikten sonra, Peygamber Efendimizin[sav] göğe çıkmayıp normal şekilde vefat ettiği ve bu yeryüzünde gömülü olduğu ger-

---

[15] İsra Suresi, ayet 94
[16] İsra Suresi, ayet 94

çeğine karşın, Hz. İsa'nın[as] göğe çıkıp binlerce sene hayatta kalacağını nasıl düşünebiliriz?

Bu mesele, sadece Peygamber Efendimiz'e[sav] karşı beslenen saygı ve onun onuru meselesinden ibaret değildir. Bu, aynı zamanda onun doğruluğu ve iddialarının gerçekliği meselesidir. O, şöyle buyurmuştur:

لَوْ كَانَ مُوسٰى وَ عِيسٰى حَيَّيْنِ لَمَا وَسِعَهُمَا اِلَّا اتِّبَاعِى

"Eğer Musa[as] ve İsa[as] hayatta olsalardı, bana tabi olmaktan başka çareleri bulunmazdı."

Eğer Hz. İsa[as] hayatta ise, Peygamber Efendimizin[sav] bu sözü yalan çıkmaz mı? Peygamber Efendimizin[sav] sözü ise açıktır. O "Eğer Musa[as] ve İsa[as] hayatta olsalardı," demişti. Bu "Eğer" kelimesi, aslında ikisinin de hayatta olmadığını göstermektedir. Ne Musa[as] hayattadır, ne de İsa[as]. Bu beyanı işittikten sonra, Peygamber Efendimiz'e[sav] gerçekten iman eden bir kimse, İsa'nın[as] gökte ve hayatta olduğunu kesinlikle düşünemez.

Peygamber Efendimiz'in[sav] başka bir önemli beyanı daha vardır. Son hastalığı esnasında, o kızı Fatma'ya[ra] şöyle demişti:

اِنَّ جِبْرِيلَ كَانَ يُعَارِضُنِى الْقُرْاٰنَ فِى كُلِّ عَامٍ مَرَّةً فَاِنَّهُ
عَارَضَنِى بِالْقُرْاٰنِ الْعَامَ مَرَّتَيْنِ وَاَخْبَرَنِى اَنَّهُ لَمْ يَكُنْ نَبِىٌّ اِلَّا
عَاشَ نِصْفَ الَّذِى قَبْلَهُ وَاَخْبَرَنِى اَنَّ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ عَاشَ
عِشْرِينَ وَ مِائَةَ سَنَةٍ وَلَا اَرَانِى اِلَّا ذَاهِبًا عَلٰى رَأْسِ السِّتِّينَ

"Cebrail her sene Kuran'ı bana bir defa tilavet ederdi. Bu sene iki defa tilavet etti. Keza, her peygamber selefinin yarı yaşı kadar yaşar diye bana haber verdi ve Meryem oğlu

İsa'nın yüz yirmi yıl yaşadığını söyledi. Bundan dolayı, aşağı yukarı altmış yıl yaşayabileceğimi zannediyorum.[17]"

Bu rivayet vahiye dayanmaktadır. Çünkü Resulullah[sav] burada kendiliğinden bir şey söylemeyip, ancak Cebrail'in[as] kendisine söylediklerini iletmektedir. Hadisin mühim olan yanı, Hz. İsa'nın[as] yüz yirmi yıl yaşamış olmasıdır. Sonuç olarak insanların, "Hz. İsa[as] otuz iki veya otuz üç yaşında göğe kaldırıldı," şeklindeki inançları yanlıştır. Eğer Hz. İsa[as] yüz yirmi yaşında vefat etmediyse, Peygamber Efendimiz[sav] zamanındaki yaşı altı yüz olmalıydı. Bu durumda ise Peygamber Efendimizin[sav] en az üç yüz yıl yaşaması gerekirdi. Oysa o, sadece altmış üç yıl yaşadı. Peygamber Efendimizin[sav] bu önemli ifadesi ispat ediyor ki; Hz. İsa'nın[as] hayatta olduğunu düşünmek, Peygamber Efendimizin[sav] öğretisine ve kendisine vahyedilene aykırıdır. Dolayısıyla Peygamber Efendimizin[sav] ikazlarını hiçe sayıp, birilerinin demesiyle Hz. İsa'nın[as] hayatta olduğuna nasıl inanabiliriz?

"Hz. İsa'nın[as] ölümü hususundaki gerçek bin üç yüz yıldır İslam'ın bütün âlimlerinden saklı kaldığı halde, yalnız siz mi bunun farkına vardınız?" diyerek bizimle alay edenler bulunmaktadır. Üzülerek ifade etmeliyim ki, bu konuda itiraz edenler, ancak Müslümanların belli bir tabakasının görüşünü icma adı altında ileriye sürmektedirler ve İslam'ın ilk âlimlerinin de ashabı-ı kiram olduğunu unutmaktadırlar. Ashabın ardından ise âlimler yeryüzünün her köşesine yayılmışlardır. Bundan dolayı ashabı-ı kiramdan sonra icmadan bahsetmek mümkün değildir. Diğer taraftan ashab-ı kiramın tamamı, bizim İsa[as] hakkında düşündüklerimizle tamamen hem fikirdir. Zaten kendilerinden başka türlü bir şey de beklemek mümkün değildi. Peygamber Efendimizi[sav] küçük düşüren bir düşünceye sahip

---

[17] Mevâhibu'l ledünniye Şerhi, İmam Zurkânî, c.1, s.35, H. 1325, Mısır

olmalarına da imkân yoktu. Ashabı-ı kiram yalnız bizimle hem fikir olmakla kalmamış, ittifakla kararlaştırdıkları ilk resmi beyanla, Hz. İsa'nın[as] ölümünün doğruluğunu tasdik etmişlerdi. Ashabı-ı kiramın bu ilk icmasıyla, Hz. İsa'nın[as] öldüğünü tasdik etmişlerdir. Hadis ve tarih kitapları, Peygamber Efendimizin[sav] vefatı karşısında ashabın kederden şaşkına döndüklerini rivayet etmektedirler. Onların hareket etmeye mecalleri kalmamıştı ve ağızlarından da tek kelime çıkmıyordu. Bazıları o derece üzüntüye kapılmışlardı ki, ayrılık ızdırabına dayanamayarak birkaç gün sonra onlar da fani âleme veda etmişlerdi. Hz. Ömer[ra] ise Peygamber Efendimizin[sav] vefatını kabullenememişti ve kılıcını kınından çıkarıp, kim Peygamber[sav] öldü derse, onun boynunu vuracağını ilan etmişti. O, Peygamber Efendimizin[sav] tıpkı Allah'tan[cc] gelen çağrı üzerine ortadan kırk gün için kaybolan Hz. Musa[as] gibi, aralarından geçici bir müddet için ayrıldığını söylemeye başlamıştı. Peygamber Efendimiz[sav] de aynı şekilde geri gelecekti ve geri geldiğinde de hakkında yakışıksız sözler söyleyenleri ve münafıkları öldürecek ya da çarmıha gerdirecekti. Hz. Ömer[ra] bu iddiasında ısrarcıydı. Sahabelerden hiçbiri onun söylediğini reddetmeye veya ona karşı gelmeye cesaret edemedi. Hatta bazıları Hz. Ömer'in[ra] ifadesinin doğruluğuna kanaat getirerek, Peygamber Efendimiz'in[sav] ölmediğini düşünmeye başlamışlardı. Böylece, kederden boyunları bükülmüş olanların başları, sevinçle tekrar dimdik oldu. Bunun üzerine durumun vahametini fark eden sahabeler, aralarından birisini Hz. Ebu Bekir'i[ra] çağırmak için gönderdiler. Peygamber Efendimiz[sav] öldüğünde Hz. Ebu Bekir[ra] Medine'de bulunmuyordu. Çünkü hastalığı iyileşmiş gibi göründüğünden, kendisi Hz. Ebu Bekir'in[ra] Medine yakınlarındaki bir köye gitmesine müsaade etmişti. Kendisine gönderilen sahabe ise yola çıkar çıkmaz, Hz. Ebu Bekir'in[ra] gelmekte olduğunu gördü. Sahabe onu görünce kendini tutamadı ve gözlerin-

den yaşlar dökülmeye başladı. Hz. Ebu Bekir[ra] durumu anladı ve sahabeye "Peygamber Efendimiz[sav] vefat mı etti?" diye sordu. Bunun üzerine sahabe verdiği cevapta, Hz. Ömer'in[ra], "Kim Peygamber vefat etti derse, onun boynunu vururum," dediğini Hz. Ebu Bekir'e[ra] anlattı. Akabinde o, hemen Peygamber Efendimiz'in[sav] evine gitti. Onun mübarek bedeninden örtüyü kaldırıp, ona baktı ve gerçekten vefat ettiğini de anladı. Mahbubundan ayrılmanın acısıyla, onun gözleri yaşla doldu. Eğilip Peygamber Efendimizi[sav] alnından öptü ve "Vallahi, sen birden fazla ölüm görmeyeceksin. Ölümünle insanlığın uğradığı kayıp, öteki peygamberlerin ölümü ile uğradığı kayıptan daha büyüktür. Senin methedilmeye ihtiyacın yoktur ve matemin de ayrılığının ızdırabını dindiremez. Ölümünün önüne geçmek elimizde olsaydı, bunu hayatlarımız pahasına yapardık" dedi.

Hz. Ebu Bekir[ra] bunları söyledikten sonra, Peygamber Efendimiz'in[sav] yüzünü örttü. Ardından Hz. Ömer'in[ra] sahabeleri etrafında topladığı yere gitti. Hz. Ömer[ra] onlara, Peygamberin[sav] ölmediğini söylüyordu. Hz. Ebu Bekir[ra], Hz. Ömer'den[ra] biraz susmasını istedi. Hz. Ömer[ra] ise sözünü kesmeyip konuşmaya devam etti. Bunun üzerine Hz. Ebu Bekir[ra], bir kenara çekilerek oradakilere Resulullah'ın[sav] gerçekten vefat ettiğini anlatmaya başladı. Böyle olunca Hz. Ömer'in[ra] etrafında toplanmış sahabeler de onu bırakarak Hz. Ebu Bekir'i[ra] dinlemeye başladılar. Sonuçta Hz. Ömer[ra] de Hz. Ebu Bekir'e[ra] kulak vermek zorunda kaldı. Hz. Ebu Bekir[ra] Kuran-ı Kerim'den şu ayetleri okudu:

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلاَّ رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِن مَّاتَ أَوْ
قُتِلَ انقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ

"Muhammed, ancak bir peygamberdir. Ondan önce gelen bütün peygamberler ölüp gittiler. Şimdi (bu Peygamber)

ölür veya öldürülürse, sizler gerisin geriye mi döneceksiniz?...[18]"

إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُم مَّيِّتُونَ

"Şüphesiz sen öleceksin. Onlar (da) mutlaka ölecekler.[19]"

Bu ayetleri okuduktan sonra sözüne devam ederek şöyle dedi:

يٰاَيُّهَا النَّاسُ مَنْ كَانَ يَعْبُدُ مُحَمَّدًا فَاِنَّ مُحَمَّدًا قَدْ مَاتَ وَمَنْ كَانَ يَعْبُدُ اللّٰهَ فَاِنَّ اللّٰهَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ

"Ey insanlar! Aranızdan kim Muhammed'e[sav] tapıyor idiyse, bilsin ki Muhammed[sav] vefat etti ve içinizden kim Allah'a[cc] ibadet ediyor idiyse, o da bilsin ki Allah diridir ve O'nun için ölüm yoktur.[20]"

Hz. Ebu Bekir[ra], yukarıda yer alan Kuran ayetlerini okuduğunda, ashab-ı kiram da gerçeği kavradı ve onlar kendilerini tutamayarak ağlamaya başladılar. Hz. Ebu Bekir[ra] bu ayetlerden Resulullah'ın[sav] vefatını ispatladığında, Hz. Ömer[ra] kendi ifadesi ile "Bu ayetler bana sanki bugün nazil olmuş gibi geldi ve bacaklarım artık gövdemi taşıyamaz oldu, sendeledim ve şiddetli bir keder nöbeti içinde yere yıkıldım,[21]" dedi.

Bu rivayetten üç önemli sonuç çıkmaktadır:

Peygamber Efendimiz[sav] vefat ettiğinde, sahabelerinin ilk icmaları ondan önce gelmiş geçmiş tüm peygamberlerin de vefat etmiş olduğu üzerindedir. Çünkü sahabeler, önceki peygamberlerden bazısının ölmediğini düşünmüş

[18] Al-i İmran Suresi; ayet 145
[19] Zümer Suresi; ayet 31
[20] Buhari; Kitabu'l Menakib
[21] Buhari; Kitabu'l Meğazi, Bab Maradün Nebi [sav]

olsalardı, ortaya çıkıp onlardan bahsederlerdi. Hiç olmazsa Hz. İsa'nın[as] altı yüz seneden beri gökte hayatta olduğunu ileri sürüp, Hz. Ebu Bekir'in[ra] vardığı sonucun yanlış olduğunu beyan ederlerdi ve ona, önceki peygamberlerden birileri hayatta ise, neden Peygamberimiz[sav] hayatta olmasın, derlerdi.

Onların önceki peygamberlerin ölümüne inanmaları şahsi görüşlerinin bir sonucu değildir. Aksine onların bu görüşleri Kuran-ı Kerim'e dayanmaktaydı. Eğer durum böyle olmasaydı, en azından onlardan birisi ayağa kalkıp, "Evet, bütün peygamberlerin vefat ettiği doğrudur. Ancak okuduğun ayetten çıkardığın netice yanlıştır. Çünkü bu ayetten bütün peygamberlerin vefat ettiği ispat edilemez," diye demesi gerekirdi.

قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ

ayetinden, Hz. Ebu Bekir'in[ra], önceki bütün peygamberlerin istisnasız vefat ettiği neticesini çıkarması ve bütün ashabın bunu kabul etmekle kalmayıp, onun çıkardığı bu neticeden bir haz ve sevinç duymaları, sokak ve caddelerde dolaşırken bu ayeti dillerinden hiç düşürmemeleri, bu ayetten çıkarılan neticede bütün ashabın müttefik olduğunu göstermektedir.

Ashab-ı kiram[ra], başka peygamberlerin öldüğüne inanmış olsa da olmasa da, onların Hz. İsa'nın[as] gökte yaşadığı konusunda bir fikre sahip bulunmadıkları aşikârdır. Bütün sahih hadis ve muteber rivayetlerden anlaşıldığına göre, Hz. Ömer[ra] heyecanının en şiddetli anında Peygamber Efendimizin[sav] öldüğünü söyleyecek olanları ölümle tehdit ederken, görüşünü desteklemek üzere sadece, kırk gün için Tûr'a çıkan Hz. Musa'dan[as] bahsetmişti. Ancak Hz. İsa'nın[as] gökte ve hayatta olduğundan hiç söz etmemişti. Sahabeler Hz. İsa'nın[as] gökte olduğu inancını taşısalardı,

Hz. Ömer[ra] veya onun gibi düşünenler, görüşlerinin doğruluğunu ispatlamak üzere onun gökte ve hayatta olduğu inancını ileri sürmezler miydi? Düşüncelerinin doğruluğunu ispatlamak için yalnızca Hz. Musa'dan[as] bahsedip, Hz. İsa'dan[as] hiç söz etmemeleri, onların bu konuda en ufak bir fikre bile sahip olmadıklarını açıkça göstermektedir.

Hazreti İsa'nın[as] ölümü hakkında ashabın icmasından başka, ehl-i beyt de fikir birliğinde idi. Nitekim Hz. Ali'nin[ra] vefatını anlatırken, Hz. İmam Hasan'ın[ra] şöyle dediği rivayet edilmiştir:

اَيُّهَا النَّاسُ قَدْ قُبِضَ اللَّيْلَةَ رَجُلٌ لَمْ يَسْبِقْهُ الْاَوَّلُونَ وَلَا يُدْرِكُهُ الْاٰخِرُونَ قَدْ كَانَ رَسُولُ اللّٰهِ يَبْعَثُ الْمَبْعَثَ فَيَكْتَنِفُهُ جِبْرَائِيلُ مِنْ يَمِينِهٖ وَ مِيكَائِيلُ مِنْ شِمَالِهٖ فَلَا يُنْشِئُ حَتّٰى يَفْتَحَ اللّٰهُ لَهُ وَمَا تَرَكَ اِلَّا سَبْعَ مِائَةِ دِرْهَمٍ اَرَادَ اَنْ يَشْتَرِىَ بِهَا خَادِمًا وَلَقَدْ قُبِضَ فِى اللَّيْلَةِ الَّتِى عُرِجَ فِيهَا بِرُوحِ عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ لَيْلَةَ سَبْعٍ وَ عِشْرِينَ مِنْ رَمَضَانَ

"Bugün ölen adamın selefleri ve halefleri arasında bir benzeri yoktu. Peygamber Efendimiz[sav] onu savaşa gönderdiğinde, onun sağında Cebrail[as] solunda ise Mikail[as] bulunurdu. O, muzaffer olarak geri dönerdi. Yedi yüz dirhemden başka miras bırakmadı. Bunu bir kölenin hürriyetini satın almak için biriktirmişti. Onun ruhu, İsa'nın[as] ruhu gibi Ramazan ayının yirmi yedinci gecesinde kabzedildi.[22]"

Bu rivayete göre, ehl-i beyt de Hz. İsa'nın[as] vefatına inanmaktaydı. Buna inanmasalardı Hz. İmam Hasan[ra], Hz. İsa'nın[as] ruhunun kabzedildiği gecede Hazreti Ali'nin[ra] ölmüş olduğunu söylemezdi.

---

[22] Tabakat İbn-i Saad, c.3, s. 38-39, H. 1405, Beyrut

Ashab-ı kiram ve ehl-i beytten başka, ümmetin kendilerinden sonraki ileri gelenlerinin de bunun dışında bir inanca sahip olmaları mümkün değildi. Çünkü onlar, Kuran-ı Kerim ve hadise ve de ashab ile ehl-i beytin fikirlerine âşık idiler. Ancak onlar, Hz. İsa'nın[as] ölümü meselesini pek önemsemedikleri için, buna dair sözleri kayıtlara geçmemiştir. O devirdeki ümmet büyüklerinin kayda alınmış fikirlerine gelince, onlar da Hz. İsa'nın[as] öldüğüne inanmaktaydılar. Nitekim Mecmau'l Bihar'da Hz. İmam Malik[ar] ile ilgili şöyle yazılıdır:

قَالَ مَالِكٌ مَاتَ

Yani Hz. İmam Malik[ar]: "Hz. İsa[as] vefat etmiştir" demiştir.[23]

Kısacası, Kuran-ı Kerim, Hadis-i Şerif, ashab-ı kiramın icması, ehl-i beyt ve ümmet büyüklerinin fikirleri bu konudaki görüşümüzü desteklemektedir. Bu nedenle, Hz. İsa'ya[as] ölüm isnat etmek suretiyle onun şerefini küçülttüğümüzü ve böylece Kuran-ı Kerim ile Hadis-i Şerifi inkâr ettiğimizi söylemek doğru değildir. Biz bu inancımızla Hz. İsa'ya[as] saygısızlık etmeyip, tevhid akidesini sağlamlaştırmakta ve Peygamber Efendimizin[sav] yüceliğini ispatlamaktayız. Ayrıca biz böylece Hz. İsa'ya[as] da hizmet etmekteyiz. Çünkü o da, şirki destekleyen, tevhidi zedeleyen ve Peygamberlerin Peygamberinin[sav] manevi rütbesini küçük düşüren bir akidenin yayılmasını benimsemezdi.

Şimdi, bize muhalefet edenlerin haklı olup olmadığına, sizler karar verin. Onlar bu akide sonucu şirke düşerek, Peygamber Efendimizi[sav] küçük düşürdüler ve Müslüman oldukları halde düşmanla bir olup İslam'a saldırdılar.

[23] Mecmau Bihari'l Envar, c.1, s.286, H.1314

Mesih'in ikinci gelişi, ümmetten birisinin gelişidir

Muhaliflerin diğer itirazı ise, Müslümanlar arasında yaygın olan inancın aksine, Peygamber Efendimizin[sav] ümmetinden birisini Vadedilen Mesih olarak kabul etmemizdir. Onlara göre bu inanışımız hadislere aykırıdır ve Mesih'in gökten inmesi gerekmektedir.

Bizlerin Müslüman Ahmediye Cemaati'nin kurucusu, Hindistan'ın Pencap eyaletinin Gurdaspur ilinin, Kadiyan isimli köyünde doğan, Mirza Gulam Ahmed Hazretlerini Vadedilen Mesih ve Mehdi kabul ettiğimiz, doğrudur. Bir taraftan Kuran-ı Kerim, hadisler ve aklıselim ile Hz. İsa'nın[as] vefat etmiş olduğu ispatlanırken, diğer taraftan ise hadisler Meryemoğlunun geleceğini vadetmektedir. Bundan açıkça anlaşılan vefat etmiş olan Mesih'in gelişi değil, aslında vadedilenin Muhammedî Ümmetten birisi olduğudur. Denilene göre, Kuran-ı Kerim ve hadis Meryemoğlu İsa'nın[as] öldüğünü söylediği halde, biz aynı Meryemoğlu İsa'nın[as] tekrar gelişini beklemeye devam etmeliyiz. Onlar bize, "Allah[cc] her şeye kadir değil midir? O, ölmüş İsa'yı[as] tekrar diriltip dünyaya geri gönderemez mi?" derler. Onlara göre, böyle bir inanışa sahip olmadığımız için, Allah'ın[cc] kudretini inkâr etmiş olmaktayız.

Gerçek bunun aksidir. Biz, Allah'ın[cc] kudretini inkâr etmeyiz. O'nun her şeye kadir olduğuna inandığımız için, eski Mesih'in yeniden diriltilip gönderilmeyeceğine, aksine bu ümmetten birisinin Vadedilen Mesih olarak görevlendirileceğine inanmaktayız. Aklı başında bir insan, Hz. İsa'nın[as] dirilişini ve tekrar yeryüzüne geri gelişini, Allah'ın[cc] kadir oluşunun bir alameti olarak kabul edemez. Bu durum olsa olsa, O'nun (hâşâ) acizliğinin bir göstergesi olabilir. Nitekim hayat tecrübemiz gösteriyor ki, yeni bir ceket almaya kudreti olan birisi, eskimiş ceketini tersine çevirip tekrar giymeyi istemez. Onun yeni bir cekete ihtiyacı varsa, eski-

sini atar ve yenisini alır. Ancak gücü olmayan aciz birisi ise, eski ceketini tersine çevirip veya tamir ettirip tekrar giymek ister. Allah[cc] muhtaç değildir. O, kudret sahibidir. Kullarının yeni bir öndere ve kılavuza ihtiyacı olduğunda, ölmüş bir peygambere tekrar hayat vermek mecburiyetini hissetmez. O, öteden beri yaşayan kulları arasından birisini, başkalarına yol göstermek ve onları ıslah etmek üzere seçmektedir. Hz. Âdem'den[as], Peygamber Efendimiz'e[sav] kadar Allah[cc], bir kere bile ölmüş bir peygamberini, kulları hidayet bulsun diye diriltip bu dünyaya göndermemiştir. Eğer herhangi bir devirde insanoğlunun ıslahı Allah'ın[cc] kudreti dahilinde olmasaydı ve O'nun hükmü her zaman herkesi kapsamasaydı, o taktirde O, böyle bir şeye mecbur kalabilirdi. Ancak böyle bir durum imkânsız olduğu halde, Allah'ın[cc] ölmüş bir peygamberini Cennet'ten çıkartıp insanoğlunun ıslahı için yollaması mümkün değildir. Hz. İsa'dan[as] sonra Efendimiz Hz. Muhammed[sav] gibi yüce bir peygamberi yaratma kudretine sahip olan Allah[cc], şüphesiz zamanımızda da İsa'ya[as] benzeyen hatta ondan bile daha üstün olan birisini yaratma kudretine sahiptir.

Kısacası İsa Mesih'in yeniden dünyaya gelişini reddetmemiz, Allah'ın[cc] her şeye kadir oluşunu inkârımızdan değil, aksine O'nun her şeye kadir oluşuna imanımızdan kaynaklanmaktadır. Bize göre, kadir olan Allah[cc] herhangi bir zamanda herhangi bir kulunu Mesihlik makamına yükseltip, doğru yoldan sapmış olanları kendine çağırabilir. Allah'ın[cc] artık buna kadir olmadığına ve eski bir peygamberi göndereceğine inanlar ise, asıl hatalı olanlardır.

وَمَا قَدَرُوا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِهِ

"Onlar Allah'ın vasıflarının (yüceliğini) hakkıyla değerlendirmediler...[24]"

Eğer bizler, Hz. İsa Mesih'in[as] tekrar yeryüzüne geleceğini kabul edecek olursak, o taktirde Yüce Peygamberin[sav] kuvvet-i kudsiyyesini zedelemiş olmakla kalmayıp, Allah'ın[cc] kudretini de küçük düşürmüş oluruz. Çünkü önceki ümmetler her ne zaman doğru yoldan sapacak olsalar, Allah[cc] kendilerini ıslah için daima aralarından birisini görevlendirmiştir. Şimdi Muhammedî Ümmet söz konusu olduğunda ise, aralarından hiç kimse ıslah etme gücüne sahip olmadığı için, Allah[cc] önceki peygamberlerden birisini kendileri için yeryüzüne gönderecektir. Bunu kabul etmek, Peygamber Efendimizin[sav] kuvvet-i kudsiyyesine her zaman itiraz eden Yahudiler ile Hıristiyanların ekmeğine yağ sürmek demektir. Ancak yanan bir meşale başka birçok meşaleleri tutuşturabilir. Sönmüş bir meşale ise bunu yapamaz. Müslümanların, içlerinden kendilerini ıslah edecek bir kişi bile çıkaramayacak kadar fesada uğrayacaklarını kabul etmek, (hâşâ) Peygamber Efendimizin[sav] feyzi ve bereketinin bir gün tükeneceğini kabul etmek demektir. Oysa böyle bir neticeyi hiçbir gerçek Müslümanın kabul etmesi mümkün değildir. Herkesin bildiği gibi, Yüce Allah[cc] Musa'nın[as] ümmetinin devamını dilediği sürece onların arasından ümmetin ıslahı için hep birilerini görevli kılmıştır. Ancak Musa'nın[as] şeriatını sona erdirmek istediğinde ise, ümmetinden peygamberliği sona erdirip, İsmailoğulları içinden birisini peygamber olarak görevlendirmiştir. Netice itibariyle Peygamber Efendimizden[sav] sonra Musa'nın[as] ümmetinden bir peygamber gelecekse, bu durum (hâşâ) Peygamber Efendimizin[sav] şeriatının sona ereceği ve yerine başka bir şeriatın geçerli kılınacağı anlamını taşır. Ayrıca bu inanca göre, Peygamber

[24] Zümer Suresi, ayet 68

Efendimizin[sav] (hâşâ) kuvvet-i kudsiyyesinin etkisiz bir hale geleceğini, hiçbir ümmetinin de artık nurundan nurlanarak Muhammedî Ümmeti de ıslah edemeyeceğini kabul etmek zorunda kalırız.

Ufacık bir kusurun kendilerine isnat edilmesinden hoşlanmayanlar, büyük bir cesaretle Peygamber Efendimiz'e[sav] kusur isnat etmektedirler. Buna rağmen Peygamber Efendimizi[sav] sevdiklerini de iddia ederler. Lafta kalan ve delille ispatlanmayan bir sevgi ne işe yarar?

Eğer onlar Peygamber Efendimizi[sav] gerçekten sevselerdi, İsrailoğulları içinden bir peygamberin bu ümmete gelecek olmasını bir an için bile kabul edemezlerdi. Onur sahibi olan hiç kimse, kendi evinden karşılayabileceği ihtiyaçları için başkasından dilenir mi? Gücü olan kimse, başkasından yardım ister mi? Söz konusu bu devirde Muhammedî Ümmetin eski Mesih'e muhtaç olduğunu düşünen ve öğreten mollalar, kendi şahsi kıymet ve itibarları hakkında öyle abartılı görüşlere sahiptirler ki, dini tartışmalarda kaybettikleri halde, yenilgiyi kabullenemezler ve hiç kimseyi de yardıma çağırmazlar. Birisi kendiliğinden yardım eli uzatırsa, ona minnettarlık duymak yerine rencide olup, "Biz senden yardım alacak kadar cahil miyiz?" diye kızgınlıklarını bildirirler. Kendileri için bu kadar hassasiyet gösterenler, Peygamber Efendimiz[sav] söz konusu olunca, onun başka bir şeriattan bir peygambere muhtaç olduğunu söyleyip, kuvvet-i kudsiyyesinin hiçbir işe yaramayacağını kabul etmektedirler. Yazıklar olsun aklını kullanmayan duyarsız kalplere! Onlar kendi şahsi şeref ve itibarlarını düşünmelerine rağmen, Allah'ın[cc] ve Peygamberin[sav] şan ve şerefini hiç düşünmezler mi? Onlar hiddet ve gücenmelerini ancak şahsi düşmanlarına karşı mı gösterirler?

İsrailoğulları'nın bir peygamberinin geri gelişini niçin inkâr ediyoruz diye bizi sorgularlar? İçimizdeki peygamber sev-

gisinin izlerini silmemiz mümkün değildir. Peygamber Efendimizin[sav] şerefinden ve ona olan saygımızdan, hiç kimsenin şerefi ve saygısı daha üstün değildir. Biz Peygamber Efendimizin[sav], başkasının minneti altında kalacağını bir an için bile düşünemeyiz. Kıyamet günü geldiğinde, ilkinden sonuncusuna kadar bütün insanlar Allah'ın[cc] huzurunda toplanıp, herkesin amelleri ve ecirleri zikredileceği zaman, Peygamber Efendimizin[sav] boynunun, Yahudilere gelen Mesih'in iyiliği karşısında bükük kalacağını da asla düşünemeyiz. Meleklerin ise o gün bütün insanlık huzurunda ve işitecekleri şekilde, "Müslümanlar bozulup fesada uğradığında Hz. Muhammed'in[sav] kuvvet-i kudsiyyesi işlerine yaramayıp onlara yeniden manevi kuvvet veremedi. Bunun üzerine Musevi ümmetin Mesih'i olan İsa[as] Hz. Muhammed'e[sav] acıyıp Müslümanları ıslah etmek ve onları manevi çöküşten kurtarmak için dünyaya dönmeye karar verdi," diye ilan edeceklerini de kabul etmemiz mümkün değildir. Peygamber Efendimiz'e[sav] böyle yüz kızartıcı bir durum isnat etmektense, dilimizin kurumasını tercih ederiz. Hz. Resulullah[sav] hakkında böyle bir şey yazmaktansa, ellerimizin kopmasını tercih ederiz. O, Allah'ın[cc] sevgili kuludur. Onun kuvvet-i kudsiyyesi asla batıl olmayacaktır. O, Hatemü'n Nebiyyin'dir. Feyzi hiç tükenmez. Her peygamber onun minneti altındadır, ama onun boynu hiç kimsenin karşısında eğik değildir. Hiçbir peygamber, onun doğruluğunu kabul etmeleri için insanları ikna etmeye çalışmamıştı. Ancak o, bütün peygamberlerin doğruluğunun kabul edilmesi için insanları ikna etti. Nitekim onun sayesinde milyonlarca insan, bütün peygamberlere iman ettiler. Hindistan'da milyonlarca Müslüman bulunur. Bunların pek azı yabancı ülkelerden gelmiştir. Onlar hiçbir peygamberin adını duymamışlardı. Ancak Peygamber Efendimiz'e[sav] iman etmeleri sayesinde, Hz. İbrahim[as], Hz. Musa[as], Hz. İsa[as] gibi diğer peygamberlere inanmaya baş-

ladılar. Eğer onlar Müslüman olmasalardı, Hindu kardeşlerinin bugüne dek yapageldikleri gibi bu peygamberlere küfür edip yalancı olduklarını söyleyeceklerdi. Aynı şey Afganistan, Çin ve İran için de geçerlidir. Buradakiler de Musa[as] ve İsa’yı[as] bilmedikleri için, önceleri onları peygamber diye tanımıyorlardı. Ancak Peygamber Efendimiz’e[sav] iman edince, onların da peygamberliklerini tasdik ettiler. Bu nedenledir ki, diğer tüm peygamberler Peygamber Efendimizin[sav] minneti altındadır. Efendimiz Muhammed-i Mustafa[sav] ise asla kimsenin minneti altında değildir. Allah[cc] kendisine, feyzinin sona ereceği ve ümmetinin ıslahı için başka bir ümmetten bir peygamberin geleceği günü asla göstermeyecektir. Ümmeti ıslah için birisine ihtiyaç duyduğunda, Allah[cc] onun ümmetinden bir talebesini diğerlerine yol göstermek üzere seçecektir. Bu kimse her feyzi ondan alarak öğrenmiş olacaktır. O, sapmış olanları ıslah edecek ve yollarını kaybetmiş olanlara hidayet için rehberlik edecektir. Onun başarısı Peygamber Efendimizin[sav] başarısı olacaktır, çünkü bir talebe öğretmeninden ayrılamayacağı gibi, ümmeti de peygamberinden ayrılamaz. Onun boynu ancak Peygamber Efendimizin[sav] minneti karşısında eğik olacaktır. Kalbi ise onun sevgisiyle sarhoş olacaktır.

Kısacası daha önceki peygamberlerden birisinin gelmesi Hz. Resulullah’a[sav] karşı bir saygısızlıktır. Böyle olursa, Allah’ın[cc] kendisine bahşettiği makamı da batıl olur. Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

إِنَّ اللّٰهَ لاَ يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُواْ مَا بِأَنْفُسِهِمْ

“...Şüphesiz Allah, bir kavmin durumunu, onlar nefislerindekini değiştirmedikçe asla değiştirmez....[25]”

[25] Rad Suresi, ayet 12

Hz. İsa'nın[as] geri geleceği inancını bu ayeti kerime ile karşılaştırdığımızda, şöyle bir sonuç ortaya çıkmaktadır. Peygamber Efendimizde[sav] (hâşâ) bir değişiklik tezahür etmiştir ve sonuçta kendisine bahşedilen nimetlere de bu sebeple artık layık görülmemektedir. Yahut da Allah[cc], verdiği sözünden geri dönmüştür. Başkalarına karşı Allah'ın[cc] sünneti, bir kere bahşettiği nimetini geri almamak şeklindeyken, Peygamber Efendimiz[sav] söz konusu olunca, Allah[cc] sünnetini (hâşâ) hiçe mi saydı? Buradaki görüşlerin her ikisi de küfürdür. Çünkü böyle bir düşünce sonucunda, Allah[cc] veya Resulünden[sav] birisini inkâr etmiş oluruz. Bu nedenle, böylesi tuhaf inanışlar karşısında ancak Allah'a[cc] sığınmaktayız. Bizler, geleceği vadolunan Mesih'in ancak Peygamber Efendimizin[sav] ümmetinden çıkacağına inanmaktayız. Allah[cc], dilediği kimseyi dilediği makama yüceltmeye kadirdir.

Mesih ve Mehdi, aynı zatın iki farklı ismidir

Hadislere göre Vadedilen Mesih Peygamber Efendimizin[sav] ümmetinden olacaktır. Nitekim bir hadis-i şerif şöyledir:

لَا الْمَهْدِيُّ اِلَّا عِيسٰى

"Mehdi Mesih'ten başka birisi değildir[26]"

Diğer bir hadiste ise şöyle yer almaktadır:

كَيْفَ اَنْتُمْ اِذَا نَزَلَ فِيكُمُ ابْنُ مَرْيَمَ وَ اِمَامُكُمْ مِنْكُمْ

"Sizin aranızdan imamınız olarak Meryem oğlu İsa nüzul ettiğinde haliniz nice olur[27]"

Her iki hadisi yan yana koyduğumuzda Vadedilen Mesih zamanında onun haricinde birisinin Mehdi olmayacağı,

[26] İbn-i Mace; Kitabu'l Fiten, Bab Şiddetüzzaman, 1988, Beyrut
[27] Buhari; Kitabü'l Enbiya; Bab Nüzul-ü İsa Bin Meryem

ayrıca onun bu ümmetten ve ümmetin imamı olacağı açıkça anlaşılmaktadır. Sonuç olarak Mesih ve Mehdi'nin iki ayrı kişi olduğunu düşünmek yanlıştır ve bu, "Mehdi Mesih'ten başka birisi değildir" hadisindeki açık delile de aykırıdır. Gerçek müminlere, Peygamber Efendimizin[sav] sözleri üzerinde dikkatle düşünmek yaraşır. Bu hadisler zahirde çelişkili gibi görünse de, bize düşen onları iyice inceleyip mutabakat sağlamaktır. Eğer Peygamber Efendimiz[sav] bir hadiste önce Mehdi'nin ortaya çıkacağını ve daha sonra İsa'nın[as] nazil olup Mehdi'nin arkasında namaz kılacağını söylüyorsa, diğer taraftan ise Mesih'in Mehdi olduğunu da söylüyorsa, o zaman bize düşen nedir? Peygamber'in[sav] sözünü reddetmek mi, yoksa üzerinde dikkatlice düşünüp her iki hadis arasında mutabakat sağlamak mı? Eğer birisi Peygamber Efendimizin[sav] bahsedilen hadislerini az bir dikkatle bile incelerse, "Mehdi Mesih'ten başka birisi değildir" hadisinin, diğer hadisin şerhi ve açıklaması olduğunu görecektir. Yani, Peygamber Efendimizin[sav] bir hadisinden, Mehdi ve Mesih'in iki kişi olacağı anlaşılabilirdi, ama "Mehdi Mesih'ten başka birisi değildir" hadisiyle, o söz konusu şüpheyi ortadan kaldırdı ve öteki hadisin mecazi bir anlam taşıdığı da böylece anlaşıldı.

Sonuç olarak Peygamber Efendimiz[sav] bize şunu anlatmak istemiştir. Öncelikle bu ümmetten birisi dünyanın ıslahı için görevlendirilecek, ama herhangi bir peygamberin makamı ona verilmeyecektir. Ancak daha sonra Meryemoğlu İsa'nın nazil olacağı konusundaki gaybî haber de aynı kişinin şahsında gerçekleşecek ve o, İsa[as] olduğunu iddia edecektir. Bu hadis vadedilen kişiye iki ayrı makamın iki ayrı vakitte verileceğini beyan etmektedir. Yani, vadedilen kişi öncelikle genel bir ıslah için memur edilecek ve daha sonra ona Mesihlik makamı verilecektir. İlâhî gaybi haberlerde genellikle bu tür mecazi ifadeler çok olur ve bu ifadeler

gaybî haberlerden çıkarılırsa, onların anlaşılması imkânsızlaşır.

Eğer bu hadisler hakkındaki açıklamamız doğru değilse, o zaman her ikisi de tehlikeli olan iki şıktan birisini kabul etmek zorunda kalırız. İlkine göre, “Mehdi Mesih’ten başka birisi değildir” hadisinin batıl olduğu düşüncesini kabul etmemiz gerekmektedir. Diğer şıkka göre ise, bu hadis Mehdi’nin Mesih’ten ayrı bir şahıs olduğunu anlatmamaktadır. Aksine buna göre Mesih ve Mehdi’nin dereceleri mukayese edilerek, gerçek Mehdi’nin Mesih olduğu anlatılmaktadır ve diğer Mehdi’nin Mesih yanında sönük ve ehemmiyetsiz olduğu açıklanmaktadır. Bunu bir Arapça örnek ile anlatabiliriz:

لَا عَالِمَ اِلَّا فُلَانٌ

Yani, “Filancadan başka âlim yoktur,” denildiğinde, bu bahsedilen kimseden başka bir âlim olmadığı anlamına gelmez, aksine söz konusu kimsenin kendi ilminde zirvede olduğunu ve diğerlerinin ise onun karşısında bir hiç olduklarını anlatır.

Bu bahsedilen anlayışların her ikisi de tehlikeli sonuçlar doğurmaktadır. Birisi, sahih bir hadisin sebepsiz yere batıl olarak değerlendirilmesidir. Diğeri ise Mehdi’nin Mesih yanında bir hiç olarak kabul edilmesidir. Böyle bir düşünce, Mehdi’yi imam olarak takdim eden ve Mesih’in onun arkasında duracağını anlatan hadisler ile de ters düşmektedir. Aslında bu hadislerde özetle Muhammedî Ümmet içinden bir kişinin zuhur edeceğinden bahsedilmektedir. Söz konusu bu kimse ise öncelikle “Muslih” (ıslah edici) olduğunu iddia edecek ve sonra da “Vadedilen Mesih” olduğunu açıklayacaktır.

Nüzul (iniş) kelimesinin manası

Hadisteki "nüzul" kelimesini gören hemen herkesin yanıldığı, bir gerçektir. Onlar, bu ifadeden birinci Mesih'in gökten nazil olup tekrar dünyaya geleceğini anlamışlardır. Hâlbuki bu kelimenin anlamı sıradan insanların anladığı gibi, gökten inmek değildir. Aslında bu kelime, faydalı bir şeyin yaratılışı için ya da bereketli ve İlâhi bir celâli gösteren değişikliği beyan etmek üzere kullanılır. Nitekim Allah[cc] Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

ثُمَّ اَنْزَلَ اللّٰهُ سَكِينَتَهُ عَلٰى رَسُولِهِ

"Sonra Allah, Peygamberi üzerine sükûnetini indirdi...[28]"

ثُمَّ اَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ اَمَنَةً نُعَاسًا

"Bu üzüntüden sonra (Yüce Allah,) huzur vermek için size uyku indirdi. O (da) aranızdan bir kısmını sarmıştı...[29]"

وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ الْاَنْعَامِ ثَمَانِيَةَ اَزْوَاجٍ

"...Sizin için hayvanlardan sekiz çift nazil etti...[30]"

قَدْ اَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُوَارِى سَوْاٰتِكُمْ وَرِيشًا وَلِبَاسُ التَّقْوٰى
ذٰلِكَ خَيْرٌ ذٰلِكَ مِنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ

"...Sizin zaaflarınızı örten ve bir süs vesilesi olan elbise meydana getirdik. Takva elbisesi ise, en hayırlısıdır. Öğüt alsınlar diye, bu (giyim emri) Allah'ın ayetlerindendir.[31]"

وَاَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوٰى

"...Size "Mann" ve "Selva" indirdik...[32]"

---

[28] Tevbe Suresi, ayet 26
[29] Al-i İmran Suresi, ayet 155
[30] Zümer Suresi, ayet 7
[31] Araf Suresi, ayet 27
[32] Bakara Suresi, ayet 58

وَاَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَاْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللّٰهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ اِنَّ اللّٰهَ قَوِىٌّ عَزِيزٌ

"...İçinde ağır savaş (araç ve gereçleri için malzeme) ve insanlar için (daha pek çok) faydalar bulunan, demiri (de) indirdik. Bu, Allah'ın, Kendisine ve peygamberlerine gıyaben (de olsa,) kimin yardım ettiğini bilmesi içindir Şüphesiz Allah, çok güçlüdür (ve her şeyden) üstündür.[33]"

وَلَوْ بَسَطَ اللّٰهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِى الْاَرْضِ وَلٰكِنْ يُنَزِّلُ بِقَدَرٍ مَا يَشَاءُ اِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ

"Eğer Allah kullarının rızkını genişletseydi, onlar yeryüzünde mutlaka taşkınlıkta bulunurlardı. Hâlbuki O, dilediğini belli bir ölçüye göre indirir. Şüphesiz O, kullarının (durumlarından) haberdardır (ve) onları çok iyi görendir.[34]"

Herkesin bildiği gibi, huzur ve sükun insan zihninin bir vasfıdır ve uyku insan dimağının bir fonksiyonudur. Hayvanlar, elbiseler, (Selva) bıldırcınlar, demir ve sair şeyler toprağın üstünde yetişir ya da toprak altından çıkar. Onlar gökten inmez veya düşmez. Bunun dışında Kuran-ı Kerim de onların gökten indiğini söylemez. Kuran'ın söylediği açıktır ve şöyledir:

وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِىَ مِنْ فَوْقِهَا وَبَارَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا اَقْوَاتَهَا فِى اَرْبَعَةِ اَيَّامٍ سَوَاءً لِلسَّائِلِينَ

"O, yeryüzünün yüksek (bölgelerinde) dağları meydana getirdi ve onlarda bereket yarattı. Orada her türlü yiyecek

[33] Hadid Suresi, ayet 26
[34] Şûra Suresi, ayet 28

ve içecekleri belli bir ölçüye göre temin etti. (Bunların hepsini) dört dönemde yaptı...[35]"

Bu ayet tabiatın yaratılış meseleleri ile ince ilmî konuları içermektedir. Bunların bir kısmı zamanımızda gerçekleşmiş olup, diğerleri ise gelecekte zuhur edecektir. Daima yeni meseleler, sorular ortaya çıkacak ve bunlara cevap verilecektir. Ancak Allah[cc] bu konuları öyle kelimeler ile anlatmıştır ki, her devirde insan kendi ilmine ve devrin ilerlemesine göre bu ifadelerde kendisi için doğru olan ve tatmin edici bir cevabı daima bulabilecektir.

Özetle Kuran-ı Kerim'de "nüzul" kelimesi ile birlikte zikredilen nesnelerin, aslında gökten inmeyip Allah[cc] tarafından yeryüzünde yaratıldığı anlaşılmaktadır. Bu durumda, "nüzul" kelimesi Mesih'in gelişi hakkında kullanıldığında da, başka bir manaya delalet edemez. Bu sadece Vadedilen Mesih'in önemine ve azametine işaret etmektedir. Yoksa o kesinlikle cismani olarak gökten inmeyecektir.

"Nüzûl" kelimesi Kuran-ı Kerim'de Peygamber Efendimiz[sav] için de kullanılmıştır. Bütün müfessirler, bu kelimenin Peygamber Efendimizin[sav] şerefini ortaya koyduğunu söylerler, çünkü bilindiği üzere, Peygamber Efendimiz[sav] Kureyş'in şerefli bir ailesi içinde dünyaya gelmişti. Babasının ismi Abdullah ve annesininki Amine idi. Onun gelişini "nüzul" olarak tasvir eden ayet şöyledir:

قَدْ اَنْزَلَ اللّٰهُ اِلَيْكُمْ ذِكْرًا رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ اٰيَاتِ اللّٰهِ
مُبَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَ الَّذٖينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ
اِلَى النُّورِ

"...Ey iman etmiş akıl sahipleri! O halde Allah'ın takvasını benimseyin. Allah, sizler için şeref (vesilesi olan) Peygam-

[35] Fussilet Suresi, ayet 11

ber'i indirdi. O, size Allah'ın ışık tutan ayetlerini okumaktadır. Bunun sonucu imanlarına göre (yerli yerinde) iyi işler yapan müminleri, karanlıklardan aydınlığa çıkarmaktadır...[36]"

Şimdi, aynı kelime hem Peygamber Efendimiz[sav] hem de Mesih hakkında kullanılmış olduğu halde, Mesih ile ilgili anlamının değiştirilmiş olması hayret vericidir. Peygamber Efendimiz[sav] yeryüzündeki bütün diğer insanlar gibi doğdu, olgunluk çağına erişip peygamber oldu ve Kuran-ı Kerim bu hadiseyi anlatmak için, Peygamber Efendimiz[sav] hakkında "nüzul" kelimesini kullandı. Ancak bu kelime Mesih için kullanılınca, neden aynı manaya gelmesin? Neden Vadedilen Mesih de Peygamber Efendimiz[sav] gibi "nüzul" etmesin, yani yeryüzünde doğup, olgunluk çağına erişip, zuhur etmesin?

Neden kendisine Meryemoğlu İsa denildi?

Üçüncü itiraz şu şekildedir. Hadislerde geleceği bildirilen kişiye Meryemoğlu İsa denildiği için, onun bizzat yeryüzüne tekrar gelmesi gerekmektedir. Ancak itirazda bulunanlar, şiirlerinde İsa isminin diğer insanlar için de sıkça kullanıldığını unutmakta ve bunu da itiraza mahal kabul etmemektedirler. Ancak Allah'u Teala bir kimseye İsa ismini verdiğinde ise onlar hayrete düşmektedirler. Hâlbuki İslam literatüründe çok cömert olana "Hatem-i Tai," felsefe eğilimli olana "Tusi" ve muhakeme kabiliyeti gösteren kimseye "Razi" denilmektedir. Durum böyle iken, "İsa İbni Meryem" ismine neden itiraz edilmektedir? İbni Meryem muayyen bir ferdin ismi ise, Hatem, Tusi ve Razi de muayyen fertlerin isimleri değil midir? Bu isimler başka şahıslara verilince hiç kimse yanılıp onların asıl Hatem, Tusi veya Razi olduklarını düşünmediği halde, vadedilen kişiye İsa

[36] Talak Suresi, ayet 11-12

İbni Meryem adı verilince bunun 1900 sene önce dünyaya gelmiş olan Meryem Oğlu İsa anlamına geldiğini düşünmeye neden gerek olsun? Hatem, Tusi ve Razi isimleri mecazi başka bir anlamda kullanılmadığı halde, Kuran-ı Kerim'de Meryem ismi özel bir durumun izahı için kullanılmıştır:

وَضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ اٰمَنُوا امْرَاَتَ فِرْعَوْنَ اِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ
لِى عِنْدَكَ بَيْتًا فِى الْجَنَّةِ وَنَجِّنِى مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهٖ وَنَجِّنِى
مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرٰنَ الَّتِى اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِنْ
رُوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهٖ وَكَانَتْ مِنَ الْقَانِتِينَ

"Allah, müminlerin durumunun Firavun'un karısının (durumuna benzediğini) beyan eder. Hani o, (Rabbine) demişti ki: Yarabbi, Katında (bulunan) Cennet'te benim için (de) bir ev yap. Beni, Firavun ve onun kötü amellerinden kurtar. Beni, (bu) zalim kavimden (de) kurtar.

Keza (Allah müminlerin durumunun,) namusunu korumuş İmrân kızı Meryem'in (durumuna benzediğini beyan eder.) Biz, onun (çocuğuna) ruhumuzdan üfledik. (Meryem de) Rabbinin kelimelerini ve Kitapları'nı doğruladı. O, (zaten) itaat edenlerdendi.[37]"

Bu ayetlerde müminler iki durumda tasvir edilmektedir. Müminlerin bir durumu Meryem'e[as] benzetilmekte olup, böyle bir mümine "Meryem" denilmektedir. Bu nedenle vadedilen kişiye Meryemoğlu ismi verilmişse, bu vadolunan kişinin başlangıçta Meryem[as] gibi bir hali olacağı ve manevi ilerleme kaydedince de o halden çıkıp İsa[as] durumuna erişeceği manasındadır. Yani onun hayatının ilk

[37] Tahrim Suresi, ayet 12-13

günleri Hz. Meryem'inki[as] gibi tertemiz ve lekesiz olup, sonraki hayatı ise Hz. İsa'nın[as] hayatına benzeyecektir. Allah[cc] Ruh-ül Kudüs ile Hz. İsa'yı[as] desteklediği gibi, Vadedilen Mesih'i[as] de destekleyecektir. O, hayatını dünyada hak ve doğruluğun yerleşmesi uğruna adayacaktır.

Ne yazık ki zamanımızın din adamları, Kuran-ı Kerim'in kelimeleri üzerinde derin düşünmeleri kendilerine haram kılınmışçasına bir tutum içindedirler. Kuran-ı Kerim'i ve peygamberlerin hayatlarını incelemiş olan Rabbanî âlimlerin söylediklerini, bugünkü Müslüman din adamları gözden geçirme zahmetine katlanmış olsalardı, bu konuda tökezlenmezlerdi. Mesela, büyük evliyalardan Şeyh Şehabeddin Suhreverdi[ar] Avarifa'l-Maarif adlı eserinde doğuşun iki türlü olduğunu söylemiştir. Bunlar alelade cismani doğuş ve manevi doğuştur. İfadesini desteklemek için onun seçtiği kişi ise Hz. İsa'nın[as] ta kendisidir. O şöyle demektedir:

يَصِيرُ الْمُرِيدُ جُزْءَ الشَّيْخِ كَمَا اَنَّ الْوَلَدَ جُزْءُ الْوَالِدِ فِى الْوِلَادَةِ الطَّبْعِيَّةِ وَ تَصِيرُ هٰذِهِ الْوِلَادَةُ اٰنِفًا وِلَادَةً مَعْنَوِيَّةً كَمَا وَرَدَ عَنْ عِيسٰى صَلَوٰتُ اللّٰهِ عَلَيْهِ لَنْ يَلِجَ مَلَكُوتَ السَّمَآءِ مَنْ لَمْ يُولَدْ مَرَّتَيْنِ فَبِالْوِلَادَةِ الْاُولٰى يَصِيرُ لَهُ ارْتِبَاطٌ بِعَالَمِ الْمَلَكِ وَبِهٰذِهِ الْوِلَادَةِ يَصِيرُ لَهُ ارْتِبَاطٌ بِالْمَلَكُوتِ . قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَكَذٰلِكَ نُرِى اِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ

"Cismani doğuşta evladın babanın bir parçası olması gibi, mürit de şeyhin bir parçasıdır. Bu cismani doğuş, Hz. İsa'nın[as], hiç kimse iki kere doğmadıkça göğün melekûtuna dahil olamaz dediğindeki manada, manevi doğuşa döner."

Şeyh sözüne şöyle devam etmektedir:

"Birinci doğuş insanı maddi aleme ve ikinci doğuş ise manevi aleme bağlar. Aynı konu Kuran-ı Kerim'de de bulunur: Böylece biz, kesin iman edenlerden olması için İbrahim'e göklerin ve yerin melekûtunu gösteriyorduk.[38]"

Kısacası, Şeyh Şehabeddin Suhreverdi'ye göre, her insan manevi bir doğuş geçirir. Şeyh, bu görüşünü desteklemek üzere, Kuran-ı Kerim'den bir ayet ve bir ferdin manevi inkişafa mazhar olmak için manevi doğuş geçirmesini gerekli sayan Hz. İsa'nın[as] bir sözünü nakletmiştir. Manevi doğuş böylesi bir gereklilik ise, Vadedilen Mesih'in[as] bunu geçmesine neden itiraz edilmektedir?

Kısacası, birinci Mesih'in tekrar yeryüzüne döneceği düşüncesi, Allah'ın[cc] şanına, Peygamberi'nin[sav] azametine ve Kuran-ı Kerim'in öğretisine ters düşmektedir. Bu inanç temelsizdir ve tefekkürsüzlüğün sonucudur. Gerçekte ise, Mesih'in ikinci gelişi Muhammedî Ümmetten bir kişi vasıtasıyla ve onun şahsında gerçekleşecekti. Bu kişi birinci Mesih'in rengiyle renklenip, onun huyu ve karakteri ile ortaya çıkacaktı. Müjdelenen bu kişi aynen zuhur etmiştir. Birçok insan onun feyzinden feyiz aldı ve Allah[cc] yolundan sapmış birçok kimse de onun bereketiyle tekrar doğru yola kavuştu.

Vahyin devamı ve ümmetî peygamberin gelmesi

Bize yöneltilen dördüncü büyük itiraz, bize göre vahyin ve peygamberlerin gelişinin Peygamber Efendimizden[sav] sonra da devam edecek olmasıdır. Bu itiraz da, tefekkürsüzlük veya bize olan husumetin bir sonucudur. Doğrusu biz, sözlerin zahir şeklinden ziyade, onların Allah[cc] ve Peygamber'in[sav] onuruna yakışan anlamına inanmayı tercih ederiz.

[38] Evarifü'l Mearif, Şeyh Şehabeddin Suhreverdi, cüz.1, s.45

Peygamber Efendimizin[sav] peygamberliğini kaldırıp dünyaya yeni bir şeriat ve yeni bir kıble verecek; İslam şeriatının herhangi bir hükmünü değiştirecek; insanoğlunu Peygamber Efendimiz'e[sav] değil kendine itaate davet edecek; Muhammedî Ümmetin dışından ortaya çıkacak veya Peygamber Efendimizden[sav] feyiz almaksızın herhangi bir manevi mertebeye erişebilecek bir kişinin gelebileceğine, bir an için dahi inanamayız. Çünkü bize göre, böyle bir kişinin gelmesi İslam'ın sonu olup Peygamber Efendimiz'e[sav] Allah[cc] tarafından verilen sözlerin yalan çıkacağı anlamına da gelecektir. Böyle bir inanışa göre, sanki Peygamber Efendimizin[sav] gelişi ile İlâhi feyizlerin tümü kesilmiştir ve böylece o, dünyanın manevi ilerlemesine yardımcı olmak yerine, (hâşâ) bir engel teşkil etmiştir. Biz, böyle bir düşünceyi kabul edemeyiz ve bundan tiksiniriz.

Bizce o, ilahi feyiz kapılarını kapatmak için değil her zamankinden daha çok açmak için gelmiştir. Peygamber Efendimizin[sav] âlemler için rahmet olduğuna içtenlikle inanırız. Her gözün gördüğü gibi, onun zuhuru insanları manevi feyizlerden mahrum bırakmamıştır, aksine onun zuhuruyla Allah'ın[cc] insanlara her zaman bahşettiği manevi feyiz ve nimetler eskisinden daha bol olarak akmaya başlamıştır. Onun zuhurundan önce bu ilahi feyizler bir ırmak gibi akıyordu, ancak onun zuhurundan beri muazzam bir nehir gibi akmaktadır. Çünkü onun zuhurundan önce manevi alemdeki bilgi kemale ermemişti, hâlbuki onun gelişiyle bu bilgi kemale erdi. Kamil irfan ise ancak kâmil bilgi ile elde edilir.

Kuran-ı Kerim, kendisinden önceki hiçbir Kitabın öğretmediğini öğretmektedir. Sonuç olarak Peygamber Efendimizin[sav] vasıtasıyla insanlar da irfanda ilerleme kaydetmiştir. İrfanda ilerlemiş olmaları ise, onların öncekilere kıyasla daha yüksek manevi makamlara ulaşabilmelerini mümkün kılmıştır. Buna iman olmasa, Peygamber

Efendimizin[sav] diğer peygamberlere nazaran ne üstünlüğü olabilirdi ki? Peygamber Efendimiz'e[sav] tabi olmadan zuhur edecek bir peygamberin gelmesini reddederiz. İşte bundan ötürü, biz Hz. İsa'nın[as] tekrar geleceğini reddederiz. Oysa Peygamber Efendimiz'e[sav] tabi ve onun ümmetinden olup, şanını yücelten bir peygamberin gelişini ise reddetmeyiz.

Allah[cc] gönüllerini İlâhi nurla doldurup, hakkı tanıması için gözlerini açsın!

Kendisinden önceki bir peygamberi hükümsüz kılan peygamber yeni bir şeriat getirir. Ayrıca o kendisinden önceki peygambere tabi olmaksızın doğrudan elde edilmiş olan bu mertebeye yükselir. Ancak önceki bir peygambere tabi olarak, ondan aldığı feyiz ve nura dayanarak, ona itaat edip, peygamberlik mertebesine erişmiş bulunan bir peygamber ise daha evvelki peygamberi hükümsüz kılmış olmaz. Bu çeşit peygamberlik, daha evvelki peygamberi küçük düşürmek şöyle dursun, onun ve getirdiklerinin şan ve şerefini artırır. Kuran-ı Kerim'den anlaşıldığına göre peygamberliğin bu çeşidi Peygamber Efendimizin[sav] ümmetinde devam edecektir. Aklıselim de bu görüşü desteklemektedir. Zira bu çeşit peygamberlik, Ümmet-i Muhammediye için erişilemeyecek bir mertebe ise, o zaman o diğer peygamberlerin ümmetlerine nazaran hiçbir üstünlüğe sahip değil demektir.

Peygamber Efendimiz[sav], Hz. Musa'ya[as] tabi olanlar arasında peygamberlikten daha aşağı bir manevi mertebe olan muhaddes mertebesine erişmiş kimseler bulunduğunu söylemişti.[39] Bundan dolayı, Peygamber Efendimiz[sav] kendi manevi feyziyle insanları muhaddeslikten daha yüksek bir mertebeye çıkaramıyorsa, o zaman onun "insanların ve

[39] Buhari, Kitabu'l Menakıb, Menakib Ömer bin Hattab

peygamberlerin en hayırlısı," olmasının ne anlamı kalır ki? Peygamberlerin en hayırlısı olabilmesi için, onun kendisinden daha önceki peygamberlerde bulunmayan meziyetlere sahip olması gerekir. Daha önceki peygamberler kendilerine tabi olanları en fazla muhaddes mertebesine ulaştırabiliyorlardı. Ancak Peygamber Efendimiz'e[sav] tabi olan bir kimse ise, onun kuvvet-i kudsiyesi sonucunda peygamberlik makamına da erişebilir. Kuvvet-i kudsiyesinin bu kemalini görünce, müminin kalbi de aşk ile dolup taşar.

Peygamber Efendimizin[sav] zuhuru bu çeşit peygamberliği ortadan kaldırsaydı, o zaman onun zuhuru yeryüzü için bir yardım değil, (hâşâ) bir azap hükmünde olurdu. Kuran-ı Kerim ise insanlık için faydasız bir kitap haline gelirdi. Zira Peygamber Efendimizin[sav] zuhurundan önceki müminler yüksek mertebelere erişebilirlerken, onun zuhurundan sonra insanlar o mertebelere ulaşmaktan mahrum kılınmışlardır diye kabul etmemiz gerekirdi. Kuran-ı Kerim'den önceki Kitaplar insanların peygamberlik mertebesine kadar ulaşmalarına yardımcı olmuşlardı, ama Kuran-ı Kerim'e uyan bir kimse ise bu mertebeden mahrumdur? Eğer bunlar doğruysa, gerçek müminlerin kalbi kanayacak ve azimleri kırılacaktır. Çünkü onlar "Peygamberlerin peygamberi" ve "âlemlere rahmet" olanın gelişiyle maneviyat sahasında yeni yükselme yollarının açılacağını ve O'nun yolunda yürümek suretiyle, Rablerine her zamankinden daha çok yaklaşacaklarını umarlarken, O'nun gelişi, (hâşâ) öteden beri açık olan rahmet kapılarının kapanmasına sebep oldu diye düşünecekler.

Acaba bir mümin bir an için Peygamber Efendimiz[sav] hakkında böyle bir düşünceye kapılabilir mi? Ona âşık olan, bir an için bu inancı taşıyabilir mi? Allah'a[cc] andolsun ki, Peygamber Efendimiz[sav] feyiz ve bereketi tükenmeyen eşsiz bucaksız bir denizdir. O, kuşatılması mümkün olmayan manevi bir göktür. O, rahmet kapılarını kapatmamış, aksi-

ne ardına kadar açmıştır. Daha önceki peygamberler ile kendisi arasındaki fark da budur. Geçmiş peygamberlere tabi olanlar, itaat ederek ancak muhaddes mertebesine kadar yükselebilirlerdi. Peygamberlik mertebesine nail olmaları ise, başka bir terbiyeyi gerektirmekteydi. Buna karşın Peygamber Efendimiz'e[sav] itaat eden bir kimse ise, peygamberlik makamına nail olabilir. O, maneviyatta ne kadar ilerlemiş olursa olsun, Peygamber Efendimizin[sav] manevi köleliğinden azat olamaz, ümmetinin halkası dışına da çıkamaz. Doğrusu, onun mertebesi ne kadar yüksek olursa, Peygamber Efendimiz'e[sav] karşı şükran ve minnet borcu da o denli artar. Çünkü Allah'a[cc] yakınlık bakımından, Peygamber Efendimiz[sav] hiçbir faninin erişemeyeceği bir noktaya erişmiştir. Onun Allah[cc] katındaki mertebesi tasavvur edilmesi mümkün olmayan bir süratle her an artmaktadır. Nitekim ümmetinin ilerlemesi Peygamber Efendimizin[sav] ilerlemesine muhtaçtır. O adımlarını ileriye attığı için, ümmeti de adımlarını ileriye atmıştır.

Peygamber Efendimizin[sav] bu yüce mertebesinin sonucu olarak, yukarıda zikredilen şekilde peygamberliğin devamını kabul etmemiz gerekir. Çünkü bu çeşit bir peygamberliğin devamı Peygamber Efendimizin[sav] şanını ve büyüklüğünü artırır. Ancak bu nimet kapısının kapalı olduğunu kabul etmemiz ise onun şanına bir saygısızlıktır. Bir öğretmenin şanı yetiştirdiği öğrencilerin büyüklüğüyle belli olduğu gibi, bir kralın azameti de emri altında bulunan diğer itaatkâr kralların büyüklüğüyle belli olur. Nitekim bir öğretmen yetenekli öğrenciler yetiştiremezse, kendisi de pek yetenekli sayılmaz. Bir kralın emri altında beceriksiz kimseler bulunuyorsa, bu o kralın büyüklüğünün bir alameti olamaz. İmparator ya da kralların kralı diye nitelendirilmek, onu aşağılayan değil şanını gösteren bir lakaptır. Aynen bunun gibi, eğer bir peygamberin ümmetinden nübüvvet makamına eren kimseler, peygamberlik ma-

kamına ermelerine rağmen onun ümmeti dışına çıkamıyorlarsa, bu o peygamberin diğer peygamberlerden daha büyük olduğunun bir alametidir.

Nübüvvet hakkındaki bugünkü yanlış inancın zamanımızdaki Müslümanlar arasında nasıl revaç bulduğu meselesi önemlidir. Bugünkü Müslümanlar diyorum, çünkü eski din bilginleri bugünkü Müslümanlarca kabul edilen düşüncenin tam tersi olan görüşlere sahiptiler. Muhyüddin İbn-i Arabî, Molla Aliyyü'l Karî, İbn-i Kayyim, Mevlana Celalettin Rûmi, İmam Rabbani gibi din bilginleri bu konu üzerinde şimdiki Müslümanların görüşlerine muhalif görüşler beyan eden İslam âlimleri arasında zikrolunabilinir. Zamanımızdaki Müslümanlar, aslında nübüvvetin ne demek olduğunu anlayamadıklarından dolayı bu konuda yanılmaktadırlar. Onlara göre bir peygamber yeni bir şeriat getirmeli veya eski şeriatın bazı emirlerini kaldırmalı yahut daha önceki peygambere tabi olmamalıdır. Gerçek şudur ki, bir peygamberin peygamber olması için onda bu şartların bulunması gerekmez. Bir peygamber bu şartlardan hiçbirini yerine getirmediği halde, yine de peygamber olabilir. O, yeni bir şeriat getirmediği gibi, daha önceki şeriatın bazı emirlerini kaldırmamış da olabilir. O, kendisinden önceki bir peygambere tabi de olabilir. Zira peygamberlik manevi bir mertebe olup, Allah'a[cc] yakınlığın bir derecesidir. Bu mertebeye, bu yakınlık derecesine erişen kişi, insanlara Allah[cc] yolunda rehberlik etmek için tayin edilir. O, manen ölmüş olanları diriltmek ve manevi kuraklıktan kuruyan kalpleri yeşertmek işi ile görevlendirilir. Hakkı yaymak için hayatlarını bu uğurda feda etmeye hazır bir cemaati kurmak onun vazifesidir. Bu fedakâr cemaat ise onu örnek alıp, kalbini temizler ve amelini düzeltir.

Özetle nübüvvetin reddedilmesi, nübüvvet mefhumunu kavrayamamalarının bir sonucudur. Hâlbuki nübüvvetin bazı çeşitlerinin Muhammedi Ümmet içinde devamı, Pey-

gamber Efendimizin[sav] mertebesini alçaltmaz, aksine yükseltir.

Hateme'n Nebiyyin'in anlamı

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ اَبَا اَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلٰكِنْ رَسُولَ اللّٰهِ وَخَاتَمَ النَّبِيّٖنَ

"Muhammed, sizler gibi erkeklerin hiçbirinin babası değildir. Ancak o, Allah'ın Resulü'dür, (hatta daha da üstündür. Yani o,) peygamberlerin mührüdür. Allah, her şeyi çok iyi bilendir.[40]"

Bu ayet-i kerime sunularak her çeşit peygamberliğin sona erdiği iddia edilmektedir. Ama Kuran-ı Kerim'de "Hatem" kelimesinin, Allah[cc] tarafından kesr (esre) ile değil, fetha (üstün) ile kullanıldığı unutulmaktadır. Yani ayet-i kerimede kullanılan kelime "Hatim" değil, "Hatem"dir. "Hatem" ise son şahıs veya sonuncu manasında değil, "mühür" demektir. Mühür ise tasdik için kullanılır. Nitekim söz konusu ayet-i kerime "Muhammed[sav] peygamberlerin mührüdür", manasını taşımaktadır. İmam Buhari[ra] bu ayetteki hatem kelimesini tefsir ederken, bunu mühür diye açıklamıştır ve görüşünü desteklemek için peygamberin mübarek vücudu üzerindeki bir nişandan bahseden hadisleri yazmıştır. Bu hadislerden anlaşıldığına göre bu nişana, "Nübüvvet Mührü" adı verilmiştir.[41]

Keşke insanlar, Kuran-ı Kerim'in kelimeleri üzerinde durup düşünmüş olsalar, o zaman yanılmazlardı. Bu ayette beyan edilen konuya dikkat ettikleri takdirde görecekleri şu olurdu: Burada Peygamber Efendimizin[sav] hiçbir erkeğin babası

[40] Ahzab Suresi, ayet 41
[41] Buhari, Kitabu'l Menakıb, Bab Hatem-ün Nübuvve

olmadığı beyan edilmektedir. Ayet bundan sonrasında da, Peygamber Efendimizin[sav] erkek evlada sahip olmamakla beraber, bir peygamber, hem de yalnız peygamber değil bütün peygamberlerin mührü olduğunu söylemektedir. Açıkça görüldüğü üzere, ayetin birinci kısmından sonra "lâkin" (ancak) kelimesi kullanılmıştır, bu kelime ise Arapçada önceki beyandan ortaya çıkabilecek bir şüphenin ortadan kaldırılması maksadıyla kullanılır. Her Müslüman'ın bildiği gibi, Kevser suresinde Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

اِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْاَبْتَرُ

"Şüphesiz, ancak senin düşmanın erkek evlattan mahrum kalacaktır.[42]"

Bu ayet-i kerimede aksi beyan edildiği halde, Ahzap suresinde yer aldığı şekilde, "Muhammed, sizler gibi erkeklerin hiçbirinin babası değildir" demekle, sanki Peygamber Efendimizin[sav] (hâşâ) zürriyetsiz kalacağı anlaşılmaktadır. Bu şüpheyi ortadan kaldırmak için, Allah-u Teâlâ "lâkin" kelimesini kullanmıştır ve böylece şunu açıklamıştır: Hz. Muhammed'in[sav] maddi anlamda bir erkek evladın babası olmadığı doğru olduğu halde, o zürriyetsiz kalmayacak, çünkü o Allah'ın[cc] peygamberi olduğu için onun manevi feyzi gitgide yayılacak ve haddi hesabı olmayan bir ölçüde manevi evlada sahip olmasını sağlayacaktır. Bu ayette peygamber kelimesini kullandıktan sonra Allah[cc], ona "Hateme'n Nebiyyin" demek suretiyle, konuyu daha da genişletmiştir. Yani yalnızca sıradan müminler onun zürriyetinden olmayacaklar, ancak o peygamberlerin mührü olduğu için, onun nuru ile ona tabi olan insan nübüvvet makamına erebileceğinden dolayı, o peygamberlerin dahi babası olacaktır.

[42] Kevser Suresi, ayet 4

Kısacası bu ayet-i kerimede, bizim zikrettiğimiz şekilde peygamberlik makamının devam edeceğinden bahsedilmektedir. Şüphesiz bu ayet-i kerime, yeni şeriat getiren, müstakil ve bağımsız olan her çeşit peygamberliğin kapısını kapatmaktadır, çünkü böyle bir peygamberliğin devamı onun açıklanan manevi Babalığının ve Cedliğinin sona erdiği anlamına gelecektir.

Başka bir iddiaya göre, peygamberliğin devam ettiği inancı Peygamber Efendimizin[sav] bazı hadislerine de aykırıymış. Onlar hadislerde yer alan şu ifadeleri kullanırlar:

فَاِنِّى اٰخِرُ الْاَنْبِيَاءِ

"Ben peygamberlerin sonuncusuyum.[43]"

لَا نَبِيَّ بَعْدِى

"Benden sonra peygamber yoktur.[44]"

Onlara göre bu hadislerden, Peygamber Efendimizden[sav] sonra hiçbir peygamberin gelmeyeceği neticesi çıkmalıymış. Oysa Peygamber Efendimizin[sav] hadislerini delil olarak zikredenler aynı hadiste, "Ben Peygamberlerin sonuncusuyum" kelimelerinin ardından,

وَاِنَّ مَسْجِدِى اٰخِرُ الْمَسَاجِدِ

Yani "Ve benim mescidim mescitlerin sonuncusudur" kelimelerinin de yer aldığını unutmaktadırlar.[45]"

Dolayısı ile eğer Peygamber Efendimiz[sav] zaman bakımından peygamberlerin sonuncu ise, o zaman Mescid-i Nebevi de hakiki manada mescitlerin sonuncusudur. Ancak

[43] Sahih Müslim; Kitabü'l Hacc, Bab Fadlü's Salati Bi Mescidi
[44] Sahih Müslim, Kitabü'l Emara, Bab Vücübü'l Vefa be Bey'ati'l Halifa
[45] Sahih Müslim; Kitabü'l Hacc, Bab Fadlü's Salati Bi Mescidi

"Ben peygamberlerin sonuncusuyum," hadisini ileri sürüp peygamberliğin sona erdiğini iddia edenler, aynı hadiste "Ve mescidim mescitlerin sonuncusudur" kelimelerini okumalarına rağmen camiler inşa etmektedirler. İnşa edilen camilerin fazlalığından dolayı bunların birçoğu viraneye dönmüştür. Eğer "Peygamberlerin sonuncusu" tabiri peygamberliğin sona ermesini gerektiriyorsa, "Mescitlerin sonuncusu" tabiri de Peygamber Efendimizin[sav] mescidinden sonra cami ve mescit inşasının yasak olmasını gerektirir. Ancak buna rağmen neden her gün camiler inşa edilmektedir?

Bu sorumuza cevaben bize deniliyor ki, Peygamber Efendimizin[sav] zamanından sonra inşa edilen mescitler, aslında Peygamber Efendimizin[sav] mescitleridir, çünkü Peygamber Efendimiz[sav] Mescid-i Nebevi'yi hangi maksat için inşa etmişse, onlar da aynı maksat için inşa edilmiştir ve sonradan inşa edilen camiler ise asıl mescidin gölgeleridir. Nitekim bu durum, Peygamberin[sav] mescidinin sonuncu olduğu keyfiyeti ile de tezat teşkil etmez. Verdikleri bu cevap doğrudur.

Aynı şekilde, ahlakını Peygamber Efendimizin[sav] ahlakından alan, onun öğretilerini yaymak işi ile görevlendirilen, feyzinden feyiz almış, tıpkı gölgesi gibi ona tabi olan bir peygamberin gelmesine de, "Son peygamber" tabiri engel değildir.

"Benden sonra peygamber yoktur" hadisine gelince, bu hadis de Peygamber Efendimizin[sav] zaman açısından son peygamber olup, kendisinden sonra hiçbir peygamberin gelmeyeceği manasında değildir. Bunun anlamı, onun şeriatını ortadan kaldıracak hiçbir peygamberin gelemeyecek olduğudur. Peygamber Efendimizin[sav] bu hadisi, "sonra" kelimesine dayanıyor ve ona bağlıdır. Bir şeyin diğer bir şeyden sonra gelmesi, ancak birinci şey ortadan kalktığı ve

ikinci şey onun yerini aldığı zaman mümkün olur. Nitekim Peygamber Efendimizin[sav] peygamberliğini desteklemek üzere gelen nebi, kendisinin dışında değildir, aksine Peygamber Efendimizin[sav] nübüvvetinin içine dahildir. Ancak onun şeriatını, (hâşâ) kaldırmak için biri gelmiş olsaydı, ancak ona "Peygamber Efendimizden[sav] sonra gelmiştir" denmesi söz konusu olurdu. Aklı başında olan kimse, her konu üzerinde tefekkür eder ve kelimelerin derinliğine inmeye çalışır. Herhalde Hz. Ayşe[ra] bu konuda Müslümanların yanılacağını düşündüğü için şu ikazda bulunmuştu:

قُولُوا اِنَّهُ خَاتَمُ الْاَنْبِيَاءِ وَلَا تَقُولُوا لَا نَبِيَّ بَعْدَهُ

"O, Hatemü'l Enbiyadır deyiniz, fakat ondan sonra peygamber yoktur demeyiniz.[46]"

Eğer Hz. Ayşe'ye[ra] göre, Peygamber Efendimizden[sav] sonra hiçbir peygamber gelmeyecek idiyse, o zaman o, "Ondan sonra peygamber yoktur, demeyiniz," şeklinde bir ikazda neden bulunmuştur? Eğer inandığı doğru değil idiyse, ashab-ı kiram neden kendisini yalanlamadı. Hz. Ayşe'nin[ra] bu sözü, ona göre Hz. Resulullah'tan[sav] sonra, onun şeriatını ortadan kaldırmayan ve kendisinden bağımsız olmayan bir peygamberin geleceğini mümkün göstermektedir. Ayrıca ashab-ı kiramın da bu sözü tenkit etmemesi, onların da Hz. Ayşe[ra] ile hemfikir olduklarını göstermektedir.

Üzülerek ifade etmeliyiz ki, insanlar Kuran-ı Kerim üzerinde tefekkür etmemektedirler. Böylelikle onlar, kendileri yanıldıkları gibi başkalarını da yanıltırlar ve doğru yoldan sapmayanlara da dinsiz ve kâfir diyerek öfke duyarlar. Ancak, bir mümin insanlardan değil, yalnız Allah'tan[cc] korkar. Bir insan bir diğerine nasıl zarar verebilir? Yapabileceği en büyük fenalık onu öldürmektir, ama bir mümin ölmekten

[46] Tekmile Mecmau Bihari'l Envar, c.4, s.85, H.1314

asla korkmaz. Onun için ölüm, sevgilisi olan Allah ile görüşme günüdür. Keşke yanılgı içinde olanlar, Kuran-ı Kerim'in tükenmeyen bir hazine olduğunu ve ebediyete kadar insanların ihtiyaçlarını karşılamaya devam edeceğini bilebilseler. O, insanların manevi ilerlemesi için öyle şeyler öğretmektedir ki, kendisinden önceki kitaplar bunun bir zerresini bile içermemektedir. Eğer onlar bu gerçeği kavramış olsalardı, bir su birikintisinde yaşayan kurbağa gibi durumlarına sevinmezlerdi. Onlar Allah[cc] ile ilişki kurmak ve Kendisine yakın olmak için çaba sarf ederlerdi. Eğer onlar kelimeler yerine, gönüllerin düzeltilmesinin önemine vakıf olsalardı, zahirî ilimle yetinmezlerdi. Aksine onlar, Allah[cc] ile ilişki kurma çabasına girerlerdi. Gönüllerinde böyle bir istek bulunsaydı, Kuran-ı Kerim'in insanoğlunun ilerlemesi için öğrettiği yolları öğrenme çabasına düşerlerdi. Bunu yaptıkları takdirde, bir kabuğa rıza gösterdiklerinin ve boş bir kadehi dudaklarına değdirmekle sarhoş olmayı arzu ettiklerinin de farkına varırlardı. Onlar Fatiha suresini okudukları halde, onda beyan edilen nimetleri elde etmek için gönülleri neden hiç istek duymamaktadır? Gün boyunca yaklaşık elli defa şöyle dua ediyorlar :

اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطَ الَّذِينَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

"Bizi doğru yola ilet. Nimet verdiklerinin yoluna...[47]"

Buna rağmen onlar hangi nimetlere talip olduklarını hiç düşünmüyorlar. Bir kereliğine namazı düşünerek eda ediyor olsalardı, doğru yol ve nimetten neyin kastedildiği hakkında kendi kendilerini sorgulayacaklardı. Bunu yaptıkları zaman dikkatleri Nisa suresinde şu ayete çevrilmiş olacaktı :

[47] Fatiha suresi, ayet 6-7

وَلَوْ اَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهٖ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَاَشَدَّ تَثْبِيتًا ۝وَاِذًا لَاٰتَيْنَاهُمْ مِنْ لَدُنَّا اَجْرًا عَظِيمًا ۝وَلَهَدَيْنَاهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ۝وَمَنْ يُطِعِ اللّٰهَ وَالرَّسُولَ فَاُولٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّنَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ اُولٰئِكَ رَفِيقًا ۝ذٰلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللّٰهِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ عَلِيمًا ۝

"...Öğütlendiklerini yerine getirmiş olsalardı, haklarında daha hayırlı olur (ve bu imanlarının) güçlenmesine (de) vesile olurdu. O zaman, şüphesiz Biz (de) kendilerine, tarafımızdan büyük bir mükâfat verirdik. Onlara (da) mutlaka doğru yol gösterirdik. Kim Allah'a ve bu Peygamber'e itaat ederse, onlar Allah'ın nimetlendirdiği nebiler, sıddîkler, şehitler ve salihlerden olacaklardır. Onlar, ne güzel arkadaştırlar! Bu lütuf Allah tarafındandır. Allah, her şeyi bilen olarak yeterlidir.[48]"

Bu ayetlerden açıkça anlaşıldığına göre, nimet verilenlerin yolunu göstermekten kastedilen, onları nebilerin, sıddîklerin, şehitlerin ve salihlerin cemaatlerine dahil etmektir. Allah[cc], Peygamberi[sav] vasıtasıyla bize, günde yaklaşık elli kez doğru yolu talep etmek üzere dua etmemizi tembihlemiştir. Diğer taraftan O, doğru yolu, nebiler, sıddîkler, şehitler, ve salihlerin cemaatine katılmak olarak açıklamıştır. O taktirde, bu ümmet için nübüvvet kapısının her açıdan kapanmış olması nasıl mümkün olabilir ki? Allah'ın[cc] şanı, böylesi gülünç bir duruma düşmekten çok yücedir. Bir taraftan nebiler, sıddîkler, şehitler ve salihler arasına dahil edilmemiz için bizi dua etmeye teşvik ederken, bu nimetin ebediyete kadar Hz. Muhammed'in[sav]

[48] Nisa suresi, ayet 67-71

ümmetine yasak edildiğini söylemesi mümkün olabilir mi? Böyle bir şey, hâşâ mümkün değildir. Allah[cc] bütün eksikliklerden münezzehtir. Eğer O, bu nimeti yasaklamış olsaydı, Fatiha suresinde nimetlendirilen kimselerin yolunu talep etmemiz için bize dua öğretmezdi. Ayrıca nimet verilenlerin yolunu açıklarken, Peygamber Efendimiz'e[sav] itaat edenlerin peygamberlerden olabileceğini de söylemezdi.

Diyorlar ki, bahis konusu ayette "min" (-de,-den) kelimesi değil, "ma'a" (ile) kelimesi bulunmaktadır. Bundan dolayı, Peygamber Efendimiz'e[sav] itaat edenler, peygamberlerden olmayıp, sadece peygamberler ile beraber olacaklarmış. Ancak onlar, ayetin yalnız peygamberlerden değil sıddîkler, şehitler ve salihlerden de bahsettiğini unutuyorlar. Şayet ayetteki "ma'a" kelimesinden dolayı onların bu ayete verdikleri anlamı kabul edecek olursak, o zaman şunları itiraf etmek zorundayız. Bu ümmette hiçbir sıddîk olmayacak, ama bazı kimseler sıddîkler ile beraber kalacaklardır. Hiç kimse şehit olmayacak, fakat bazıları şehitler ile beraber olacaklardır. Hatta hiç kimse salih olmayacak, ancak bazı kimseler salihler ile beraber bulunacaklardır. Başka bir ifade ile, bu ümmetin bütün fertleri iyilik ve takvanın tüm mertebelerinden mahrum bırakılacaklar, ama kendilerinden önceki ümmetlerden bu mertebelere erişmiş olan bazı kimseler ile de bir arada bulunabileceklerdir. Hiçbir Müslüman böyle bir düşünceyi aklının ucundan bile geçiremez. Böyle bir düşünce, ancak İslam'a, Kuran'a ve Peygamber Efendimiz'e[sav] büyük bir saygısızlıktır. Özetle bu ayetteki "ma'a" kelimesi, dedikleri gibi tefsir edilecek olursa, yalnız nebilik değil sıddîklik, şehitlik, salihlik kapıları da böylece kapanmış olacaktır.

Gerçek şu ki, "ma'a" kelimesi sadece zaman ve mekân bakımından beraber olma manasına gelmez, aslında bu kelime, iki kişinin aynı dereceyi paylaşmasını da ifade eder. Nitekim Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

اِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِى الدَّرْكِ الْاَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا ۝ اِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَاَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللّٰهِ وَاَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلّٰهِ فَاُولٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللّٰهُ الْمُؤْمِنِينَ اَجْرًا عَظِيمًا ۝

"Şüphesiz münafıklar, (Cehennem) ateşinin en alt derinliklerinde olacaklar. Sen (de) onlara bir yardımcı bulamayacaksın. Ancak tövbe edip kendilerini ıslah eden, Allah'a sımsıkı sarılan ve dinlerini (de) Allah için halis edenler, (bundan) müstesnadır. İşte müminler ile birlikte olanlar (da,) bunlardır. Allah müminlere pek yakında, büyük mükâfat verecektir.[49]"

Bu ayette önceden münafık iken tövbe edip, kendilerini ıslah edenlerden, Allah'a[cc] sımsıkı sarılarak dinlerinde halis olanlardan bahsedilirken, haklarında "ma'a" kelimesi kullanılmıştır. Burada "ma'a" kelimesi sadece zaman ve mekân bakımından beraber olmak manasında alındığı takdirde, münafıkların tövbe ettikten sonra ayette belirtilen meziyetlere sahip olmalarına rağmen, onlar müminlerin mertebesine erişemeyecekler, ama onlar ile beraber olacaklar, şeklinde bir anlam ortaya çıkacaktır. Bu açıkça batıl bir manadır. Buradan da anlaşılması gerektiği gibi, "ma'a" kelimesi bazen iki kişinin aynı dereceyi paylaşması anlamına gelmektedir. Buna göre bahis konusu olan Nisa suresi, 67 ile 71. ayetleri içeren bölümde geçen "ma'a kelimesi, ancak bu ümmetteki müminlerin önceki ümmetteki müminler ile aynı dereceleri paylaşacakları anlamına gelmektedir.

Kuran-ı Kerim başka ayetlerde de bir çeşit nübüvvetin kapısını açık tutmaktadır. Bu nübüvvet Muhammedi Nübüv-

---

[49] Nisa Suresi; Ayet 146-147

vetin zilli, yani gölgesidir. Bu makam ise, Peygamber Efendimiz'e[sav] itaatin sonucu olarak, onun nübüvvetini yaymak üzere Allah[cc] tarafından bağışlanan bir mertebedir. Nitekim Araf suresinde, Peygamber Efendimiz[sav] ile ümmetinden bahsedilirken şöyle buyrulmuştur:

قُلْ اِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّىَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْاِثْمَ وَالْبَغْىَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَاَنْ تُشْرِكُوا بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهٖ سُلْطَانًا وَاَنْ تَقُولُوا عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ۞وَلِكُلِّ اُمَّةٍ اَجَلٌ فَاِذَا جَاءَ اَجَلُهُمْ لَا يَسْتَاْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ۞يَا بَنٖى اٰدَمَ اِمَّا يَاْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ اٰيَاتٖى فَمَنِ اتَّقٰى وَاَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ۞

"De ki: "Rabbim, bütün kötülüklerin açık ve gizlisini, günahı, haksız yere baş kaldırmayı, hakkında hiçbir delil indirmediği bir varlığı Allah'a ortak koşmanızı, bilmediğiniz şeyler hakkında Allah'a yalan isnat etmenizi haram kılmıştır." Her ümmet için belli bir süre tayin edilmiştir. (Sona erme) zamanları gelince, ne bir an gecikebilirler, ne (de) bir an ileri gidebilirler. Ey Âdemoğulları! Eğer aranızdan size ayetlerimizi okuyup anlatacak peygamberler gelirlerse, (onlara uyup) takvayı benimseyenlere (ve kendilerini) ıslah edenlere, ne (geleceğin) bir korkusu, ne (de geçmişin) bir kaygısı olacaktır.[50]"

Bu ayetlerden açıkça anlaşıldığı gibi, bu ümmetten de peygamberler gelecektir. Çünkü Muhammedi Ümmetten bahsederken Allah-u Teâlâ, eğer aranızdan size ayetlerimizi okuyup anlatacak peygamberler gelirlerse, onlara uyunuz, diye buyurmuştur. Bu peygamberleri kabul etmedikleri takdirde ise onlar, bunun cezasını çekmek durumun-

[50] Araf Suresi; ayet 34-36

dadırlar. Ayette "imma" (eğer) kelimesinin bulunduğunu ve bundan dolayı şartlı bir durum ifade edildiğini ileri sürmek mümkün değildir. Çünkü aynı kelime Kuran-ı Kerim'de Adem'in[as] Cennetten çıkışını tasvir için de kullanılmıştır. Buna rağmen ayetteki "eğer" kelimesinin bir şarta delalet ettiğini kabul edecek olsak bile, Allah[cc] nezdinde peygamberliğin kapısı kapanmış değildir. Çünkü sona erdirdiği bir şeyi şarta bağlı bir şekilde zikretmek Allah'ın[cc] şanına kesinlikle aykırıdır.

Kuran-ı Kerim dışında da Peygamber Efendimizin[sav] hadis-i şerifleri peygamberliğin koşulsuz ve mutlak olarak sona ermediğini açıkça bildirmektedir. Nitekim Peygamber Efendimiz[sav], Vadedilen Mesih'in[as] peygamber olacağını sıklıkla vurgulamıştır. Eğer peygamberlik koşulsuz olarak sona ermiş olsaydı, ondan "Nebiyullah" yani Allah'ın[cc] peygamberi şeklinde bahsedilmezdi.[51]

Ahmedi Müslümanlar cihada inanırlar

Bize yöneltilen diğer bir itiraz ise, Ahmedi Müslümanların cihadı inkâr ettikleri şeklindedir. Bir kimsenin bu kadar yalan söyleyebilmesi hayret vericidir. Zira bizim cihadı inkâr ettiğimizi söylemek, bariz bir yalandır. Bize göre cihat olmadan iman kemale ermez. Bugün İslam'ın düştüğü durum, Müslümanlar arasındaki imanî zaaf ve hatta imanın pek ortada görünmemesi, cihat konusundaki tembelliğin sonucudur. Nitekim Kuran-ı Kerim'in birçok yerinde cihattan söz edilmektedir. Bu durumda Kuran'a içtenlikle bağlı bir Müslüman olarak cihadı nasıl inkâr edebiliriz? Bu bize yöneltilen büyük bir iftiradır. Biz yalnızca kan dökülmesine, fitne ve fesadın teşvik edilip nizamın ve asayişin bozulmasına ve de bütün bunların İslam adına gerçekleştirilmesine karşıyız. Çünkü böyle davranışlar, ancak İslam'ın

[51] Sahih Müslim; Kitabü'l Fiten, Bab Zikrü'd Deccal

güzel ve temiz yüzünde çirkin lekeler bırakmaktadır. Biz cihada karşı değiliz. Bizim karşı çıktığımız, nefsanî istekler ve kişisel çıkarlar elde etmek üzere İslam'ın kullanılmasıdır. Bizler, zulüm ve isyana cihat süsü verilmesini kesinlikle kabul etmiyoruz.

Bilindiği gibi seven bir kimse, sevgilisine kusur isnat edilmesine tahammül edemez ve bunu yapanlara da öfkelenir. Aynı şekilde bizler, İslam'ın adının kötüye çıkmasına sebep olanlardan şikâyetçiyiz. Onlar bu tutumlarıyla Müslüman oldukları halde İslam'a düşmanlık etmektedirler.

Bugün dünya, İslam'ı barbar bir din ve İslam'ın Peygamberi'ni[sav] ise (hâşâ) zalim bir kral olarak tanıma yolundadır. Peki, onlar Peygamber Efendimizin[sav] hayatında, takva ve dindarlığa aykırı bir şey mi gördüler? Asla. Aslında Müslümanlar bizzat kendi davranışlarıyla dünyanın böyle düşünmesine sebep olmuşlardır. Sonuçta bu düşünce onların akıllarından bir an için bile çıkmamaktadır. Bize göre Peygamber Efendimiz'e[sav] yapılan en büyük haksızlıklardan bir tanesi, Müslümanlar tarafından O'nun dünyaya tanıtılmasında içine düşülen hatadır. Âlemlere rahmet olarak gelmiş olan bir peygamber, nasıl olur da bütün dünyanın nefretini üzerinde toplayan bir insan olarak tanıtılabilir? Keza nasıl olur da, bütün dünya O'na karşı bu kadar zehirlenebilir?

Ben dünyanın dört bir tarafından, "Cihat cihat!" diye seslenildiğini duyuyorum. Ancak bugün insanların davet edildiği cihatla, Allah[cc] ve Peygamberi'nin[sav] davet ettiği cihat arasında çok fark bulunmaktadır.

Kuran-ı Kerim cihat hakkında şöyle buyurmaktadır:

فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا

"Sen kâfirlere uyma ve bu (Kuran) ile onlara karşı büyük bir cihat yap.[52]"

Peki, Müslümanlar bugün, Kuran ile yapılan bir cihada mı çağrılmaktalar? Kâfirlere karşı cihat etmek için kaç kişi ellerinde Kuran ile yola çıkmıştır? Acaba Kuran ve İslam'da insanları cezbedecek hiç bir güzellik bulunmuyor mu? Eğer bu doğru ise İslam'ın Hak dini olduğunun delili nedir? İnsanların sözleri kalpleri etkilerken, (hâşâ) Allah'ın[cc] kelamı kalpleri fethetmekten aciz mi düştü? İnsanları imana getirmek için Allah'ın[sav] dini neden kılıca muhtaç olsun ki? Bugüne kadar kalplerin kılıçla fethedildiği asla görülmemiştir. İslam inancı, dini herhangi bir korku ve tamahtan dolayı değiştireni de lanetlemektedir.

Allah[cc] Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

اِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ اِنَّكَ لَرَسُولُ اللّٰهِ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ
اِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللّٰهُ يَشْهَدُ اِنَّ الْمُنَافِقٖينَ لَكَاذِبُونَ ۞

"Münafıklar sana gelince, "Şüphesiz Senin Allah'ın Peygamberi olduğuna şahadet ederiz," derler. Allah, senin kesinlikle kendi Peygamberi olduğunu bilir. Allah, münafıkların kesinlikle yalancı olduklarına (da) şahadet eder.[53]"

Burada söz edilen münafıklardır. Eğer İslam'ı kılıçla yaymak doğru olsaydı ve böyleleri Kuran'ın öğretisi sonucu görünüşte İslam'ı kabul edip içlerinden yine de imansız oldukları halde, onlardan Kuran yine de bu şekilde söz eder miydi? Kılıç ile ihlâslı bir cemaatin kurulabileceğini kim bekleyebilir ki? Kısacası kılıç gücüyle Müslüman olmayanları İslam'a dahil etmek, bunu İslam'ın emri gibi bir görüşe dayandırmak, büyük bir yanılgıdan ibarettir. Doğrusu İs-

---

[52] Furkan suresi, ayet 53
[53] Münâfikûn suresi, ayet 2

lam, inanç hürriyetini kabul eden ilk dindir. Allah[cc] şöyle buyurmuştur:

لَا اِكْرَاهَ فِى الدِّيْنِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ

"Dinde zorlama (caiz) değildir. Çünkü hak ile batıl arasındaki fark iyice ortaya çıkmıştır...[54]"

İslam'a göre bir fert, deliller ile Hakkı kabul etmek ya da reddetmek hürriyetine sahiptir. Nitekim Allah[cc] başka bir yerde ise şöyle buyurmaktadır:

وَقَاتِلُوا فِى سَبِيلِ اللّٰهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا اِنَّ اللّٰهَ لَا
يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ۞

"Sizinle savaşanlarla, siz (de) Allah yolunda savaşın. Fakat hiç kimseye aşırı davranmayın. Şüphesiz Allah, aşırı davrananları hiç sevmez.[55]"

İslam, ancak din adına Müslümanlara karşı savaş açan, onları zorla dinlerinden döndürmeye çalışanlar karşısında dini savaşa izin vermektedir. Ancak böyle bir savaşta bile İslam, haddin aşılmasını kesinlikle yasaklamıştır. Ancak onlar teşebbüslerinden vazgeçerlerse, Müslümanlar da aynı şekilde savaştan vazgeçmeye mecbur kılınmışlardır. Böyle bir öğreti karşısında, kim İslam'ın kendi dininizi yaymak üzere Müslüman olmayanlara savaş açın diye emrettiğini söyleyebilir? Allah-u Teâlâ farklı dinleri yok etmek için değil, onları korumak için savaşa müsaade etmiştir. Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

اُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِاَنَّهُمْ ظُلِمُوا وَاِنَّ اللّٰهَ عَلٰى نَصْرِهِمْ
لَقَدِيرٌ ۞ اَلَّذِينَ اُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ اِلَّا اَنْ يَقُولُوا

---

[54] Bakara suresi, ayet 257
[55] Bakara suresi, ayet 191

رَبُّنَا اللّٰهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللّٰهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهُدِّمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللّٰهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللّٰهُ مَنْ يَنْصُرُهُ اِنَّ اللّٰهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ۝

"(Bir sebep yokken) kendilerine karşı savaş açılanlara, zulüm edilmelerinden dolayı (savaşmaları için) izin verilmiştir. Şüphesiz Allah, onlara yardım etmeye gücü yetendir. Onlar, Allah Rabbimizdir, demelerinden dolayı, haksız yere evlerinden çıkarılanlardır. Eğer Allah, (bu kâfirlerden) bazılarının (kötülüklerini) diğerleriyle gidermeseydi, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adı çok anılan camiler alaşağı edilirlerdi. O'nun (dinine) yardım edene, Allah mutlaka yardım eder. Şüphesiz Allah, son derece güçlüdür (ve her şeyden de) üstündür.[56]"

Bu ayetlerden açıkça anlaşıldığı gibi bir millet birilerini, "Allah Rabbimizdir," demekten menettiğinde, yani dinlerine müdahale ettikleri durumda, dini savaşa izin verilmektedir. Bir din savaşı, bir milleti dininden dönmeye zorlamak, ibadet yerlerine hürmetsizlik edip, onları yıkmak veya insanları öldürmek maksadını gütmez. Aksine bu savaşların gayesi bütün dinleri ve mabetlerini korumaktır. İşte bu gaye İslam öğretisine uygundur, çünkü İslam dini dünyaya cabir ve zalim olarak değil, şahit ve koruyucu olarak gelmiştir.

Kısacası İslam'ın müsaade ettiği cihat, ancak başkalarını İslam dinine girmekten zorla men eden ve başkalarını Müslüman oldukları için katleden bir millete karşı yapılabilir. Bunun haricinde başkalarına karşı cihat edilmez. Eğer iki millet arasında bunun dışında bir savaş olursa, bunun cihat ile bir ilgisi yoktur. Bu ancak siyasi veya milli bir sa-

[56] Hac suresi, ayet 40-41

vaştır. Böyle bir savaşın iki Müslüman millet arasında da çıkması mümkündür.

Şiddet, soygunculuk ve kanunsuzluktan öte bir şey ifade etmeyen bugünkü cihat düşüncesinin, İslam ile hiçbir ilgisi yoktur. Bu düşünce, diğer din ve milletlerden Müslümanlara geçmiştir. Doğrusu, böyle bir cihat düşüncesinin Müslümanlar arasında yayılmasından, bugünlerde bu konuda Müslümanları en çok eleştiren Hıristiyanlar sorumludur. Ortaçağda din savaşları, günlük hayatın bir parçası haline gelmişti. Bütün Avrupa bu savaşlara katılmaktaydı. Şimdiki özerkliğe sahip hudut kabileleri Hindistan sınırlarına nasıl saldırıyorlarsa, o zamanki Hıristiyanlar da Müslüman memleketlerin hudutlarına aynı şekilde saldırıyorlardı. Ayrıca onlar, daha Hıristiyan olmamış diğer Avrupa memleketlerine de saldırmaktan geri kalmazlardı. Onlar bu saldırılarıyla Allah'ın rızasını kazanabileceklerini sanırlardı. Anlaşıldığına göre, insan öfke içinde aklını kaybeder misali, Müslümanlar da Hıristiyanlardan etkilenip onlar gibi saldırmaya başladılar ve zaman içerisinde bu konuda var olan İslam'ın öğretisini de unuttular. Hatta öyle bir devire girildi ki, öğretmenleri öğrencilerini eleştirmeye başladı. Üzülerek belirtmemiz gerekir ki, Müslümanlar yine de akıllanmıyorlar. Bugün bütün dünyada İslam'a karşı bu itiraz, bir silah olarak kullanılmaktadır. Lâkin Müslümanlar gözlerini açmıyorlar. Bugün Müslümanlar kendi elleriyle Hıristiyan alemine kılıç verip, "Hadi İslam'a saldırın," demektedirler. Cihat adını verdikleri bu zalim savaşların İslam'a getirdiği zararı neden görmüyorlar? Zafer sadece silah ve sayı üstünlüğüyle değil, beceri, nizam, eğitim, hazırlık, coşku ve diğer milletlerin manevi desteği ile elde edilir. Bu şartlar lehte oluştuğunda, bazen çok küçük bir millet büyük bir orduya karşı zafer kazanır. Ama bu şartlar mevcut olmazsa, en büyük ordulardan bile hiçbir fayda sağlanamaz. Keşke Müslümanlar cihadı yanlış yorumlayarak İslam'ı lekeleyip,

menfaatlerini baltalamak yerine, kendilerini korumak için gerekli hazırlıkları yapmış olsalardı. Bir millet din maskesi altında dünyevi savaşlar açarsa, bütün milletler ona karşı cephe alırlar. Böylesi kimselerin fesadından, en adil devlet bile korunmuş değildir. Karşılarındaki her millet, "Bunlar için ne kadar iyi niyet beslersem besleyeyim, kendimi şerlerinden korunmuş hissedemem, çünkü onların savaşı zulüm yahut haksızlığa karşı değil, din ihtilafı yüzündendir," diye düşünür.

Kısacası, biz cihadı reddetmiyoruz. Biz bu çağda İslam'a büyük zarar veren cihat anlayışını reddediyoruz. Bize göre Müslümanların ilerlemesinin sırrı, bu meseleyi doğru olarak anlamakta yatmaktadır. Müslümanlar cihadın en büyüğünün kılıç ile değil Kuran ile yapılan cihat olduğunu,[57] din farkının başkalarının canına, malına veya namusuna tecavüze cevaz vermediğini[58] kavrarlarsa, gönüllerinde bir değişlik meydana gelecektir ve bu değişiklik sayesinde adımları kendiliğinden doğru yola yönelecektir. Kuran'da şöyle buyrulmaktadır:

لَيْسَ الْبِرُّ بِاَنْ تَاْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلٰكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقٰى
وَاْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ اَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

"...Evlere arka tarafından girmeniz bir iyilik değildir. En mükemmel insan, takva sahibi olandır. Evlere kapılarından girin. Allah'ın takvasını benimseyin ki, başarıya eresiniz.[59]"

Onlar Kuran-ı Kerim'in bu ayetteki emrini uygulamak suretiyle ancak ilerlemenin gerçek prensibini anlayabileceklerdir.

[57] Furkan suresi, ayet 53
[58] Nisa suresi, ayet 91, Bakara suresi, ayet 191, Mümtahine suresi, ayet 9
[59] Bakara suresi, ayet 190

Buraya kadar Müslüman Ahmediye Cemaatinin inançlarını ve onlara yöneltilen itirazların cevaplarını kısaca izah ettik. Şimdi ise İslam'da Müslüman Ahmediye Cemaati'nin kurucusu Hz. Mirza Gulam Ahmed'in[as] iddiasını ve bu iddianın dayandığı delilleri kısaca anlatacağız. Bunu, Allah'ın[cc] rızası için onun mesajını ulaştırmak amacıyla ve insanlar Allah'ın[cc] isteğinden haberdar olup, onun lütuflarının varisi olduktan sonra O'nun sevgisine nail olsunlar diye yapmaktayım.

Hz. Mirza Gulam Ahmed'in[as] iddiası

Hz. Mirza Gulam Ahmed'in[as] iddiası şöyledir: Allah[cc] onu insanlara hidayet bulsunlar diye ve kendilerine rehberlik etmesi için göndermiştir. Hadislerde zikri geçen Mesih ve Peygamber Efendimizin[sav] dili ile vadedilen Mehdi, odur. Muhtelif dinlere ait kitaplarda yer alan, ahir zamanda gelecek bir ıslah edici hakkındaki gaybi haberler onun şahsında gerçekleşmiştir. Allah[cc] kendisini İslam'a yardım etmek ve desteklemek için göndermiştir. Allah[cc] tarafından kendisine Kuran-ı Kerim'i anlayıp kavrama kabiliyeti bağışlanmıştır ve onun irfanı ve hakikatleri ona açıklanmıştır. O, takvanın en ince yollarından haberdar edilmiştir. Peygamber Efendimizin[sav] şanını ve azametini dünyaya göstermek vazifesi ona verilmiştir. İslam'ı diğer dinlere galip kılma hizmeti ile de kendisi görevlendirmiştir. Allah-u Teâlâ İslam'ı ve Hz. Peygamberi[sav] sevdiğini ve insanoğlunun onlardan uzak kalıp gafil olmalarının Kendisinin hoşuna gitmediğini göstermek için, onu memur kılmıştır.

Onun iddiası şöyle devam etmektedir; Peygamber Efendimiz[sav] bütün dünyaya gönderilmişti ve Allah[cc] onun vasıtasıyla bütün insanoğlunu tek bir el üzerinde toplamayı hedeflemişti. Bundan dolayı Allah[cc] bütün ümmetlere kendi ileri gelenleri vasıtasıyla ahir zamanda mensup oldukları dinin bir peygamberinin tekrar dünyaya geleceği haberini vermiştir. Böylelikle ümmetler arasındaki nefretin, onların Hatemü'n Nebiyyin'e iman etmelerine bir engel olmaması hedeflenmişti. Aslında bu gaybi haberlerde, Peygamber Efendimizin[sav] ümmetinden birisinin vazifelendirileceğinden de haber verilmişti. Bu görevli kılınan kişinin vasıtasıyla Peygamber Efendimizin[sav] doğruluğu tasdik edilecek ve bütün dinler böylece onun eli üzerinde toplanacaklardı. Nitekim bütün bu gaybi haberler de onun şahsında gerçekleşmiştir. O, Hıristiyanlar ve Yahudiler için

Mesih, Zerdüştiler için Masiodarbahmi, Hindular için Krişna idi. Böylece bütün dinlerin mensupları nezdinde onun doğruluğu kendi kitapları tarafından teyit edilmiş olacaktı ve onun vasıtasıyla İslam’ın doğruluğu da ispatlanarak, bütün dinlerin mensupları Peygamber Efendimiz’e[sav] tabi kılınacaklardı.

İddiayı destekleyen deliller

Vadedilen Mesih ve Mehdi’nin[as] iddiasını kısaca aktardıktan sonra, Allah[cc] tarafından gönderilen bir kimsenin iddiasını doğrulayan delillerin neler olduğunu ve o delillerin Vadedilen Mesih’in[as] iddiasını nasıl doğruladığını anlatmayı, ilke olarak doğru bulmaktayım, çünkü Allah[cc] tarafından görevlendirildiği ispatlanan bir kimsenin bütün iddialarına iman etmek farzdır. Allah[cc] tarafından bir elçinin insanları yanlış yola sevk etmesi aklıselime göre kesinlikle mümkün değildir ve aksi bir düşünce ise Allah’ın[cc] ilmine bir saldırıdır. Çünkü bu inanç, Allah’ın bir elçi seçmekte (hâşâ) hata ettiği, kendini Allah’tan[cc] üstün tutan ve hakikati yaymak için değil, şahsi şan ve şöhreti için çalışan kötü kalpli bir kimseyi ise dünyanın İmamı ve Önderi olarak tayin ettiği manasına gelir.

Böyle bir düşünce aklıselime aykırı olduğu gibi, Kuran-ı Kerim de onu batıl kabul etmektedir. Allah[cc] Kuran-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

مَا كَانَ لِبَشَرٍ اَنْ يُؤْتِيَهُ اللّٰهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِى مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَلٰكِنْ كُونُوا رَبَّانِيّٖنَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ۝ وَلَا يَاْمُرَكُمْ اَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلٰئِكَةَ وَالنَّبِيّٖنَ اَرْبَابًا اَيَاْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ اِذْ اَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ۝

"Allah'ın kendisine Kitap, hikmet ve peygamberlik verdiği (doğru bir) insanın, Allah'ı bırakıp bana kul olun demesi, ona asla yaraşmaz. (Oysa böyle bir insan) der ki: Ancak Allah'ın olun, çünkü O size Kitab'ı öğretir, (siz de) onu (okuyup ezberlersiniz. Aynı zamanda böyle bir insan) size, melekleri ve peygamberleri Rab edinin, diye (de) emredemez. Müslüman olmanızdan sonra, o size kâfirliği mi emredecek?[60]"

Asıl soru İlahi elçi olma iddiasında bulunanın gerçekte bu iddiasının doğru olup olmadığıdır. Onun doğruluğu ispatlandığı taktirde, bütün iddialarının doğruluğu da kendiliğinden ispatlanmış olacaktır. Eğer o, doğruluğunu ispat etmekten aciz ise, o zaman kendisi hakkındaki ayrıntıları tartışmak boşa vakit harcamak demektir. Özetle ben, bu ilkeye dayanarak Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin[as] iddiasını sunacağım. Böylelikle sizler de onun iddiasını desteklemek üzere sunmuş olduğu delillerden haberdar olacaksınız. Bugüne dek yüz binlerce insan, bu delilleri incelemek suretiyle kendisine iman etmişlerdir.

[60] Al-i İmran suresi, ayet 80-81

Birinci delil "Zamanın ihtiyacı"

Allah'ın[cc] tayin ettiği ve gönderdiği bir elçinin doğruluğunun ilk delili zamanın ihtiyacıdır. Allah'ın[cc] hiçbir işi zamansız veya yersiz değildir. Dünyada ihtiyaç hâsıl olmadıkça, Allah'tan[cc] hiçbir şey nazil olmaz. Diğer taraftan, bir şeye ihtiyaç duyulduğunda, Allah[cc] onun için nazil olması gerekene de engel olmaz. İnsanın en küçük maddi ihtiyacını dahi Allah-u Teâlâ karşılar. Dünyevi ihtiyaçların karşılanmasına bu denli özen gösteren Allah'ın[cc] insanın manevi ihtiyaçlarını göz ardı etmesi ve onların gerçekleşmesi için hiçbir çaba göstermemesi, O'nun şan ve şerefine aykırıdır. Hâlbuki insan bedeni fanidir, onun ihtiyaçları geçicidir ve gelişimi de sınırlıdır. Buna karşılık, ruh için ebedi hayat mukadderdir. Ruhun ihtiyaçları sınırsızdır ve onun gelişimini insan aklının tasavvur etmesi ise mümkün değildir.

Kuran-ı Kerim ışığında Allah'ın[cc] sıfatlarını mütalaa edersek, dünyada bir ıslah ediciye ihtiyaç duyulduğu zaman, Allah'ın[cc] böyle bir ihtiyacı karşılamak için hiçbir şey yapmayacağını bir an bile düşünmemiz mümkün değildir. Aksi takdirde insan hayatı anlamını yitirir. Allah[cc] Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

وَمَا خَلَقْنَا السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ ۞مَا
خَلَقْنَاهُمَا اِلَّا بِالْحَقِّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ۞

"Biz göklerle yeri ve ikisinin arasında olanı, eğlenirken yaratmadık. Biz onları, daimi bir amaçtan başka (bir gaye ile de) yaratmadık. Ama onların çoğu (bunu) bilmezler.[61]"

Bu ayetten şu netice çıkmaktadır: İnsanlar manevi çöküş yaşayıp bir ıslah ediciye muhtaç olduklarında, Allah[cc] onla-

[61] Duhan suresi, ayet 39-40

ra mutlaka bir ıslah ediciyi gönderir. O, bu insanları manevi zaaftan kurtarır ve doğru yola getirir.

Allah'ın[cc] sıfatlarını göz önünde bulundurduğumuzda, ihtiyaç duyduklarında O'nun kullarını kimsesiz bırakması aklen de mümkün değildir. Bu konuyu Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim'de hiçbir şüpheye mahal kalmayacak şekilde beyan etmiştir:

وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنَزِّلُهُ اِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ ۞

"Bizde, hazineleri mevcut olmayan tek bir şey yoktur. Ancak Biz, onu belli bir ölçüye göre indiririz.[62]"

Bu ayet-i kerimeden anlaşıldığına göre, Allah[cc] bir şeye ihtiyaç duyuldukça onu nazil eder. O'nun hiçbir işi hikmetsiz değildir. Bundan dolayı ihtiyaç duyulmayanı da göndermez. O, ihtiyaç duyulanı karşılamaktan asla aciz değildir. Aynı şekilde Allah[cc] Kuran-ı Kerim'de şunu da buyurmaktadır:

وَاٰتٰكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَاَلْتُمُوهُ وَاِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللّٰهِ لَا تُحْصُوهَا

"Kendisinden dilediğiniz her şeyi size verdi. Allah'ın nimetlerini saymaya (çalışırsanız, kesinlikle) onları sayamazsınız...[63]"

Bu ayette "dilemekten" asıl kastedilen gerçek ihtiyaçtır. Çünkü kulun dilediği her şey ona verilmez. Ancak insan fıtratının ihtiyaç duyduğu ve insanın ebedi hayatını etkileyen her şey ise kendisine verilir ve bunun gerçekleşmesi için de gerekli olanı, Allah[cc] sağlar.

Benim bahsettiğim genel bir kanundur. Hidayet söz konusu olunca, Allah-u Teâlâ onun hakkında özellikle, kullarım

---

[62] Hicr suresi, ayet 22
[63] İbrahim suresi, ayet 35

hidayete muhtaç olduklarında, hidayete erişmeleri için gerekli olan her şeyi ben sağlarım, demektedir. Allah[cc], bu görevi bizzat üstlenmiştir ve hiç kimseyi bu vazifede kendine ortak kılmamıştır. Nitekim O, Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

اِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدٰى ۞

"Doğru yol göstermek, kesinlikle Bize farzdır." [64]

Kuran-ı Kerim, zamanın ihtiyacına göre insanların hidayeti için lazım olanın sağlanmasını farz kılmıştır. Kuran'dan anlaşıldığına göre Allah[cc] bunu sağlamasaydı, Kıyamet gününde kulları haklı olarak, Sen bize hidayet yolunu göstermek üzere kimseyi göndermedin diye itirazda bulunup, "Bize neden azap veriyorsun?" diyeceklerdi. Allah[cc] ise bu konuda şöyle buyurmaktadır:

وَلَوْ اَنَّا اَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِنْ قَبْلِهٖ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا اَرْسَلْتَ
اِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ اٰيَاتِكَ مِنْ قَبْلِ اَنْ نَذِلَّ وَنَخْزٰى ۞

"Bu (Peygamberi göndermeden) önce, onları bir azapla helâk etseydik, onlar derlerdi ki: Ey Rabbimiz! Neden bize bir peygamber göndermedin? (Eğer gönderseydin) herhangi bir rezillik ve aşağılığa uğramadan önce, ayetlerine mutlaka uyardık.[65]"

Allah[cc] böyle bir itirazı reddetmemekte, bilakis göz önünde tutmaktadır. Kuran-ı Kerim bu konuyu çeşitli yerlerde işleyerek önemini vurgulamaktadır.

Daha da ileri giderek, ihtiyaç duyulduğu halde bir hidayet vericiyi göndermeden, bir kavime azap verilmesini de zulüm olarak ilan etmektedir.

---

[64] Leyl suresi, ayet 13

[65] Taha suresi, ayet 135

يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ اَلَمْ يَاْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ اٰيَاتٖى وَيُنْذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا قَالُوا شَهِدْنَا عَلٰى اَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلٰى اَنْفُسِهِمْ اَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرٖينَ ۞ذٰلِكَ اَنْ لَمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرٰى بِظُلْمٍ وَاَهْلُهَا غَافِلُونَ ۞

"Ey cinler ve insanlar topluluğu! Aranızdan, size ayetlerimizi anlatan ve bugünkü karşılaşma için sizi uyaran peygamberler gelmedi mi? Onlar, biz (bugün) kendi aleyhimize şahadet ediyoruz, diyecekler. Dünya hayatı onları aldatmıştı. Onun için kâfir olduklarına dair, kendi aleyhlerinde şahitlik edecekler. Bu (peygamberleri göndermesi) Rabbinin, şehirlerde yaşayanlar habersizken, zulüm ederek (onları) yok eden olmamasındandır.[66]"

Bu ayetlerden anlaşıldığına göre, bir kavim hiç uyarılmadığı halde onun azaba layık olduğuna fetva vermek zulümdür. Diğer bir ifade ile bir kavim hidayete muhtaç olduğu halde Allah'tan[cc] bir yol gösterici gelmezse ve buna rağmen Allah[cc] Kıyamet günü dalalete sapmalarından dolayı onları cezalandırırsa, bu açık bir haksızlık ve zulüm olur. Ancak Allah[cc] zalim değildir. Bundan dolayı, bir kavim hidayete muhtaç olduğunda, Allah'ın[cc] da bunu sağlamaması mümkün değildir.

Şimdiye kadar anlatılanlar çerçevesinde İslam'a göre, bir kavim hidayete muhtaç olduğunda, Allah[cc] tarafından hidayet için gerekli olan kendilerine verilecektir. Bu genel kurala ilave olarak da Kuran-ı Kerim Muhammedi Ümmet'e özel bir söz vermektedir:

[66] En'am suresi, ayet 131-132

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ۝

"Şüphesiz bu zikri, Biz indirdik. Bunun koruyucusu (da,) Biz olacağız.[67]"

Ayet-i kerimede zikredilen koruma iki türlüdür. Birisi zahiri koruma olup, diğeri ise onun manalarının korunması anlamındadır. Her iki türlü korunma sağlanmadığı müddetçe, korumak istediğimiz şey korunmuş sayılmayacaktır. Örneğin bir kuşun derisini, gagasını ve ayaklarını muhafaza edip, içini ot doldursak, kuşu değil, ancak onun dış görünüşünü korumuş oluruz. Kuş bu şekilde yaşıyor sayılmaz. Aynı şekilde, kuşun gagası veya ayakları zedelenirse veya kanatları kırılırsa, bu halde de onun korunmuş olduğundan bahsedilemez. İlave veya kısaltmalar yapılarak tahrife uğramış, dili ölmüş ve manası anlaşılmayan ve de vahyedilmiş olduğu maksada da artık hizmet etmeyen bir Kitap, ancak ölü bir Kitaptır ve korunmuş da değildir. Çünkü onun kelimeleri olduğu gibi kalmış olsa da manası artık kaybolmuştur. Hâlbuki asıl olan onun manasıdır. Sözlerin korunmasına gelince, o da sadece mananın korunması içindir. Nitekim Kuran-ı Kerim'in korunmasından da hedeflenen hem sözlerin hem de mananın korunmasıdır.

Bu sözün ilk bölümü, yani Kuran-ı Kerim'in zahiren korunması vaadine gelince, Allah'ın[cc] aldığı tedbirleri gördükçe insan hayrete düşmektedir. Kuran-ı Kerim'in vahyedilmesine kadar Arap dili sistemleştirilmemiş, dilbilgisi, telaffuzu ve tabirleri belirlenmemişti. Lisanın kalıpları ve diğer kıstasları bir kaideye bağlanmamıştı. Hatta yazının korunması adına tek bir tedbir de bulunmuyordu. Lâkin Kuran-ı Kerim nazil olur olmaz, Allah[cc] muhtelif müminlerin gönüllerine ilham ederek bu ilimlerin sistemleştirilmesini sağladı. Sırf Kuran-ı Kerim'e hizmet etmek ve onu koru-

[67] Hicr suresi, ayet 10

mak üzere, ilk Müslümanlar lügat, belagat, tecvit, dilbilgisi, tarih, fıkıh gibi muhtelif ilimleri tesis ettiler. Bu ilimler, Kuran-ı Kerim'in korunması için gerekli olduğu kadar gelişti. Bu zahiri ilimler arasında dilbilgisi ve lügat ilmi Kuran'ın korunması için en önemli olanlardı. Nitekim bu ilimler, diğerleri arasında en çok gelişenler de oldular. Hatta Avrupa âlimlerine göre, Arapça dilbilgisi ve lügat ilimleri diğer dillerin dilbilgisi ve lügat ilimlerine nispetle en fazla sistemleştirilmiş olanlardır.

Bu ilimlerin geliştirilmesine ilaveten, Kuran-ı Kerim'i korumak üzere Allah[cc], yüz binlerce müminin kalbine onu ezberleme arzusunu da yerleştirmiştir. Allah[cc] Kuran-ı Kerim'in ibarelerini ne nesir ne de şiir kıldı. Bunun sonucunda Kuran'ın ezberlenmesi de kolay oldu. Muhtelif metinlerin ezbere öğrenilmesinde tecrübe sahibi olanlar, en kolay ezberlenen metnin, Kuran'ı Kerim olduğunu bilirler. Kısacası bir taraftan Kuran kolay ezberlenen bir şekilde indirilmiştir, diğer taraftan yüz binlerce müminin kalbine onu ezberleme isteği yerleştirilmiştir ve de namazlarda Kuran-ı Kerim'in bir parçasının okunması farz kılınmak suretiyle, her Müslüman onun bir bölümünü korumaktan sorumlu kılınmıştır. İşte bütün bu tedbirler sonucunda Kuran-ı Kerim'in bütün mevcut nüshaları düşman tarafından (hâşâ) telef edilse bile, Kuran-ı Kerim'in ortadan kalkması mümkün değildir.

Kuran-ı Kerim'in metninin korunması için Allah[cc] tarafından alınan tedbirlerle, onun ortadan yok olmasının mümkün olmadığını, sunduğumuz birkaç örnek açıkça ispatlamaktadır.

Metnin korunması gerçek hedef olmadığı halde, Allah[cc] onun korunması için bu kadar tedbir aldıysa, o zaman asıl hedef olan mananın koruması hususunda hiçbir tedbir almayacak mıydı? Aklını kullanan herkes, "Böyle bir şey

mümkün değildir, çünkü madem Allah[cc] Kuran-ı Kerim'in zahiri koruması için o kadar tedbir aldı, manasının korunması için O, daha da çok tedbir almalıdır," diyecektir. Doğru olan budur, çünkü Yüce Allah[cc] Kuran-ı Kerim'de, "Şüphesiz bu zikri, Biz indirdik. Bunun koruyucusu da, Biz olacağız," diye buyurmuştur.

Bu ayet-i kerime hem metnin hem de mananın korunacağına dair vaadi içermektedir. Mananın korunmasının en önemli unsuru şudur: İnsanların Kuran hidayetinden uzaklaşmaları sonucu, Kuran nuru ancak kelimelerde kalacak ve kalpleri de onun tesiri ve tasarrufundan uzaklaşacaktır. O zaman Allah[cc] indinden bazı tedbirler alarak, tesirini yeniden yerleştirecek ve Kuran-ı Kerim'in manasını tekrar ortaya çıkararak ölülere hayat nasip edecektir. Nitekim sahih hadisler bu görüşü desteklemektedirler. Hz. Ebu Hureyre'nin[ra] rivayet ettiğine göre Peygamber Efendimiz[sav];

اِنَّ اللّٰهَ يَبْعَثُ لِهٰذِهِ الْاُمَّةِ عَلٰى رَأْسِ كُلِّ مِائَةِ سَنَةٍ مَنْ يُجَدِّدُ لَهَا دِينَهَا.

"Şüphesiz Allah[cc] bu ümmet için her yüzyıl başında dinini tecdit eden (yenileyen) bir kimse gönderecektir.[68]" diye buyurmuştur.[69]"

Bu hadis aslında yukarıda önceden zikredilen ayet-i kerimenin tefsiridir. Zahire önem verenler veya kavrama kabiliyeti kısıtlı olanlar bu ayetin sadece kelimelerine bel bağlamasınlar ve bu şekilde İslam dininin korunması için alınan önemli bir tedbiri göz ardı etmek suretiyle insanların delalete düşmelerine sebep olmasınlar diye, Peygamber

[68] Ebu Davud; Kitabu'l Melahim, Bab Mayüzkeru Fi'l Mea
[69] Nevvab Muhammed Sıddik Hasan Han, Hicecü'l Kirama Fi-Asari'l Kıyame, s.133, H.1209

Efendimiz[sav] bu ayetin içerdiği konunun bir kısmını herkesin anlayacağı şekilde açıklamıştır.

Bu hadisten anlaşılan diğer bir konu da şudur: Müslümanlar Kuran-ı Kerim'in manalarını anlayamadıkları için, Allah'ın Kelâmından uzaklaşmanın sonucunda ortaya çıkan fesatları düzeltmek üzere zuhur edecek olan bu insanlar, her yüzyılın başında geleceklerdir. Bu durumda Kuran'ı Kerim'in korunması için kalelerden bir zincir oluşturulmuştur. İslam'ın her döneminde müceddidin kendisi veya onun sohbetinden feyizlenenler yahut da onların sohbetinden feyiz bulanlar mevcut olacaklardır. Böylelikle diğer dinlerde ortaya çıkan fesatlardan İslam korunmuştur. O dinlerin asılları ile hiç alâkaları kalmadığı halde Allah-u Teâlâ İslam'ı vaadine uygun olarak böyle bir fesada düşmekten tam manası ile korumuştur ve hep koruyacaktır.

Özetle Kuran-ı Kerim'den anlaşılanlar şöyledir:

1. İnsanın maddi ve manevi ihtiyaçlarını Allah-u Teâlâ mutlaka karşılar. Özellikle maddi ihtiyaçlardan daha fazla önem arz eden, etkisi geniş ve önemi büyük olan manevi ihtiyaçlar O'nun tarafından kesinlikle karşılanır. Allah[cc] bunu yapmasaydı, âlemlerin yaratılışı anlamsız kalırdı.

2. Allah'ın[cc] verdiği sözüne göre, kul hidayete muhtaç olduğunda, O kendisine hidayet verecektir.

3. Allah[cc] bunu yapmadığı takdirde, O'nun bu tutumuna itiraz etmek insanın hakkıdır.

4. Allah[cc] ihtiyaç duyulduğunda hidayet göndermeyip, delalete düşmüş olanları cezalandırırsa, bu bir zulüm olur, oysa Allah[cc] zalim değildir.

5. Müslümanların ıslahı için Kuran-ı Kerim'in manasını korumak gayesiyle bazı kimselerin gönderilmesine dair özellikle söz verilmiştir.

6. Hadislerden anlaşıldığına göre, en azından her yüzyıl başında böyle kimseler mutlaka ortaya çıkacaklardır.

Allah[cc] kalbinizi hakikati kabule açık tutsun! Acaba bu devir Rabbani bir ıslahatçıya muhtaç değil midir? Hadislerden anlaşılan, genel olarak her yüzyılın başlarında Kuran'ın manalarını korumakla görevli böyle bir ıslahatçının gelmesini gerektiren ihtiyaçlar mutlaka ortaya çıkacaktır. O, İslam dininin gerçeklerini insanlara açıklayacaktır. İçinde bulunduğumuz devir itibariyle, şu an değil yüzyılın başı, yarısı bile geçmiştir. Ancak bu hadisleri göz ardı edip, sadece zamanın ortaya koyduğu şartlara bir göz atarsak, bu devrin bir ıslahatçıya ihtiyacı olup olmadığı ortaya çıkacaktır. Eğer zamanımızda Müslümanlar ve diğer kavimlerin durumu bir ıslahatçıya ihtiyaç duymayacak idiyse, o zaman hiçbir iddiacıya kulak vermemize de gerek olmayacaktır. Ancak aksine Müslümanların fiili durumu, "Bu devir bir ıslahatçıya muhtaç değilse, o zaman hiçbir devir bir ıslahatçıya ihtiyaç duymamıştır," diye haykırıyorsa yahut da İslam düşmanlarının İslam'ı silmek üzere gösterdikleri çabalar haddi aştıysa, o zaman biz de bu devirde Allah tarafından mutlaka birisi gönderilmeli diyeceğiz. Gelecek olan kişi, İslam'ın gerçek yüzünü takdim edip, İslam düşmanlarının saldırılarını püskürtecek ve Müslümanlara gerçek İslam'ı anlatarak gönüllerinde din sevgisini yerleştirmek suretiyle İslam'ın ihya gücünü gösterecektir.

"Bu devirde Müslümanların durumu nasıldır?" ve "Düşmanlarının düzenleri hangi safhaya ulaşmıştır?" gibi soruların bence iki farklı cevabı olamaz. Gerçeği gizlemekte bir menfaati olmayan ve iyiyi kötüden ayırt edemeyecek kadar insanlıktan uzaklaşmamış olan herkes, Müslümanların fikrî ve manevi bakımdan olduğu gibi itikat ve amel bakımından da İslam'dan çok saptıklarını itiraf edecektir. Bugünkü Müslümanların gerçek durumunu Kuran-ı Kerim şöyle ortaya koymaktadır:

﴿ وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ اِنَّ قَوْمِى اتَّخَذُوا هٰذَا الْقُرْاٰنَ مَهْجُورًا ﴾

“Peygamber (de,) “Yarabbi! Şüphesiz kavmim, bu Kur’an’a terk edilmiş (bir şey gibi) davrandı, diyecek.[70]”

Eğer bu ayet-i kerime herhangi bir devrin Müslümanlarına harfiyen tatbik edilebiliyor ise, bu ancak bulunduğumuz devrin Müslümanlarıdır. Artık “Müslümanlar İslam’ın emirlerinden kaçını terk etti?” sorusu yerine, “Terk etmedikleri bir emir kaldı mı?” sorusu sorulmaktadır. “Müslümanları kabristanda ve İslam’ı kitaplarda bulabilirsiniz,” sözü ise günümüz için çok doğrudur. İslam’ı bugün ancak Kuran-ı Kerim’in sayfalarında ve Hadis kitaplarında bulabilirsiniz, fakat Müslümanların hayatında bulamazsınız. Birincisi; Müslümanlar, İslam’ın öğretilerini hiç denecek kadar az bilmektedirler. İkincisi; İslam’ı öğrenmek isteseler dahi, onun her güzelliğini çirkinleştirdikleri için gerçek ilmine vakıf olmaları da neredeyse imkânsız hale gelmiştir.

Allah[cc] hakkında uydurulan inançlar o kadar çirkindir ki, onları kabul edecek olursak, bir müminin ağzından aşağıdaki kelimelerin artık çıkmaması gerekir:

سُبْحَانَ اللّٰهِ وَ بِحَمْدِهِ سُبْحَانَ اللّٰهِ الْعَظِيمِ[71]

Yüce olan Allah hamdiyle kusurlardan münezzehtir.

Melekler hakkındaki inançlar da aynı şekilde son derece çirkinleşmiştir. Oysa melekler hakkında Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

﴿ ... يَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴾

“Onlar kendilerine emredileni yaparlar.”

[70] Furkan suresi, ayet 31
[71] Buhari, Kitabü’t Tevhid

Oysa artık melekler, Allah'a[cc] itiraz edenler olarak gösterilmekte ve bazense insan hüviyetine bürünerek yeryüzüne inip pis kadınlar ile aşk yaşayanlar olarak takdim edilmektedirler. Peygamberler söz konusu olduğunda ise, onlara yalan ve günah isnat edilmektedir. Böylelikle onlarla olması gereken sevgi bağı tek bir darbe ile koparılmaktadır. İlahi vahye gelince, onun şeytani müdahalelerden münezzeh olmadığı anlatılarak itibarı düşürülmektedir. İçki, Cennet ve Cehennem keyfiyeti anlatılırken, bunlar adeta bir şairin hayali yahut da gülünç hikâyeler gibi sunulmaktadır.

Öteki peygamberler bir yana, Peygamber Efendimiz'e[sav] bile (hâşâ) Hz. Zeyneb[ra] ile bir aşk macerası veya bir cariye ile gizli münasebetler gibi akıl almaz ve ahlaktan uzak şeyler isnat edilmektedir. Böylelikle onun kâmil, güzel ve faziletli ahlaklara sahip olan kişiliği çirkinleştirilmeye çalışılmaktadır. Hâlbuki onu en iyi tanıyan Hz. Ayşe[ra] şöyle buyurmuştur:

كَانَ خُلُقُهُ الْقُرْاٰنُ

"Peygamber Efendimiz[sav] Kuran'ın canlı bir tasviri idi."[72]

Diğer taraftan Nasih ve Mensuh meselesi uydurularak, Kuran-ı Kerim gibi kâmil bir kitap hakkında nass (açık bir emir) bulunmadığı halde, kendiliklerinden ayetler arasında ihtilaf göstermek suretiyle birçoğunun geçersiz olduğunu kararlaştırmışlardır. Böylelikle tefekkür eden birisi için bile her ayet-i kerime itibarsız kılınmıştır. Vefat etmiş olan Musevi bir peygamberi geri getirmek suretiyle Muhammedi Ümmetin kabiliyetsizliği ve Peygamber Efendimizin[sav] (hâşâ) çaresizliği ortaya konulmaya çalışılmaktadır.

---

[72] Şeyh Muhammed Tahir, Mecmaü'l Behar, C.1, S.372
Müsned Ahmed bin Hanbel, C.6, S.91

İnançların durumu gibi, amellerin durumu da aynı derecede teessüfe şayandır. Yüzde yetmiş beşi ne namaz kılıyor, ne de oruç tutuyor. Zekât veren ise pek yoktur. Bunu gönül rızasıyla verenlerin sayısı ise, ancak yüzde iki kadardır. Üzerlerine hac farz olanlar bunu telaffuz bile etmezlerken, kendilerine hac yasak olanlar, hacca gidip hem kendi isimlerinin hem de İslam'ın adının lekelenmesine sebep oluyorlar. Keza amellerini yerine getiren az sayıda Müslüman'a gelince, onlar İslam'ın talimatlarına uymaya çalışırlarken, güttükleri amacı göz ardı edip kendilerinin lanetlenmesine, diğerlerinin ise küçük düşmelerine sebep olmaktadırlar. Namaz kelimelerinin manasını Arap ülkeleri dışında bilen hemen hemen yok gibidir. Diğer taraftan anlamını bilmeden namazı eda edenler, onu bir borç ve yük zannederek kılarlarken, rüku ve secdelerini ayırt etmemiz ise mümkün olmamaktadır. Namaz içinde kendi dilinde dua etmek neredeyse kâfirlik zannedilmektedir. Oruca gelince, onu tutan da hemen hemen yoktur. Tutanlar ise gıybet ve yalanla meşgul olduklarından, sevap kazanacakları yerde ancak Allah'ın[cc] öfkesini davet etmektedirler.

İslam'ın veraset kanunlarına sırt dönülmektedir. "Allah'a karşı savaş açmak," diye vasıflandırılan faiz ise, her tarafta yaygındır. Âlimlerin desteği ile binlerce hile ve bahane kullanılarak faizin tanımı yapılarak, öyle şartlar ileri sürülmüştür ki, faiz lanetinden korunmuş olan hemen hemen kimse yoktur. Buna rağmen diğer milletlere nazaran Müslümanlar, refah ve zenginlikte yine de geride kalmışlardır.

Bir zamanlar üstün ahlak Müslümanların mirası iken, artık küfür ve İslam'ın birbirinden uzak olması kadar, onlar da birbirlerinden uzaklaşmışlardır. Müslüman'ın sözü yazılı bir taahhüd, vaadi ise değişmez bir kanun gibiydi. Bugün ise Müslüman'ın sözünden daha itibarsız bir söz, vaadinden ise daha hakikatsiz bir vaat yoktur. Vefanın adı bile kal-

mamıştır. Doğruluk kaybolmuştur. Gerçek cesaret ise tarihe karışmıştır. Bunların yerini de sadakatsizlik, yalancılık, namussuzluk, korkaklık ve yersiz cesaret almıştır. Netice olarak tüm dünya kendilerine düşman kesilmiştir, ticaretleri yok olup gitmiştir, heybetlerinden ise eser kalmamıştır. Bir zamanlar Müslümanların dostu olan ilim de, bugün kendilerine artık yaklaşmamaktadır.

Sufilerin durumu da kötüdür. Onlar dini, dinsizliğe ve kanunu, kanunsuzluğa çevirmişlerdir. Müslüman din âlimleri karşılıklı muhalefet yaratarak, kendi fikirlerini Allah'ın[cc] ve Peygamberi'nin sözleri olarak ortaya atmaktalar ve böylece İslam'ın ve Müslümanların kökünü baltalamaktadırlar. Zenginlere gelince, onlar diğer milletlerin zenginleri kadar varlıklı olmamalarına rağmen, kendi zenginliklerinden dolayı öylesine kibirlidirler ki, din umurlarında bile değildir. Dini vecibelere katılmak şöyle dursun, onlara karşı kalplerinde saygı dahi kalmamıştır. Avrupalı zenginler arasında Hıristiyanlığı yayan misyonerler bulunabildiği halde, Müslüman zenginler arasında temel din bilgisine sahip olan bile çok azdır. Müslüman idareciler ise rüşvet ve zulmü âdet edinmişlerdir. Onlar iktidarı bir hizmet vesilesi olarak görmeyip, kendilerini milletin ilahları yerine koymaktadırlar. Padişahları zevk ve safa peşinde olup, vezirleri ise sadakatsizlik ve hıyanet peşindedirler. Halk da vahşilerden beterdir. Yüz binlerce Müslüman anlamını bilmek bir yana, ne Kelime-i Tevhid'i ne de Kelime-i Şahadet'i getirmekten acizdir. Vaktiyle başka dinleri bir ejderha gibi yutmakta olan İslam, bugün köpekler ve akbabaların saldırısına maruz kalan ölü bir cesede dönmüştür. Kendi ihtiyaçlarını karşılamak için herkes para bulabilmekte, ama İslam'ın ihtiyaçları ve yayılması söz konusu olunca, tek bir kuruş vermek bile onlara ölüm gibi gelmektedir. Onların beyhude konuşmak, fıkralar anlatmak ve dost meclislerinde bulunmak için yeterince vakitleri varken, Allah'ın[cc] Kelâmını

öğrenip diğerlerine de öğretmek için tek bir saniyeleri bile yoktur. Peygamber Efendimiz[sav] namazı terk eden ve cemaatle eda etmeyen bir yana, yatsı ve sabah namazlarında cemaate katılmayanları, münafık olarak adlandırmıştır. O bir merhamet timsali olmasına rağmen şöyle buyurmuştur:

وَالَّذِى نَفْسِى بِيَدِهٖ لَقَدْ هَمَمْتُ اَنْ اٰمُرَ بِحَطَبٍ فَيُحْطَ بُ ثُمَّ
اٰمُرَ بِالصَّلٰوتِ فَيُؤَذَّنَ لَهَا ثُمَّ اٰمُرَ رَجُلًا فَيَؤُمُّ النَّاسَ ثُمَّ اُخَالِفُ
اِلٰى رِجَالٍ فَاُحَرِّقَ عَلَيْهِمْ بُيُوتَهُمْ.

"Hayatım elinde olan Allah'a[cc] yemin ederim ki, bazen namaz için cemaat toplandığında, yanıma yetecek kadar odun almayı ve ondan sonra başka birini yerime imam olarak bırakıp, cemaatten uzak kalanların evlerine bizzat gitmeyi ve ateşe vermeyi istiyorum.[73]"

İnsanlar bugünlerde camiye adım atmayı büyük bir külfet saymaktadırlar. Bayram namazları hariç, milyonlarca Müslüman beş vakit namaz için, vakit bulamamaktadırlar. Onlardan bir kısmı namaz şartlarını yerine getirmeden, sadece gösteriş olsun diye namaz kılarlar, hatta abdestin nasıl alınacağını bile bilmezler.

Sözün özü, bugün İslam vârislerinden mahrumdur. Herkesin bir vârisi vardır, fakat İslam dininin mirasçısı yoktur. Zamanın imamı Vadedilen Mesih ve Mehdi[as], İslam'ın durumunu şöyle tasvir etmektedir:

---

[73] Buhari, Kitabü'l Ezan, Bab Vücübu Salati'l Cemaat

مے سزد گو خوں ببارد دیدہ ہر اہل دیں　　بر پریشاں حالی اسلام قحط المسلمیں
دین حق را گردش آمد صعبناک و سہمگیں　　سخت شورے اوفتاد اندر جہاں از کفر و کیں
آنکہ نفس اوست از ہر خیر و خوبی بے نصیب　　مے تراشد عیب ہا در ذات خیر المرسلیں
آنکہ در زندان ناپاکی ست محبوس و اسیر　　ہست در شان امام پاکبازان نکتہ چیں
تیر بر معصوم مے بارد خبیث بدگہر　　آسمان را مے سزد گر سنگ بارد بر زمیں
پیش چشمان شما اسلام در خاک اوفتاد　　چیست عذرے پیش حق اے مجمع المتنعمین
ہر طرف کفر است جوشاں ہمچو افواج یزید　　دین حق بیمار و بے کس ہمچو زین العابدین
مردم ذی مقدرت مشغول عشرتہائے خویش　　خرم و خنداں نشستہ با بتان نازنیں
عالماں را روز و شب باہم فساد از جوش نفس　　زاہداں غافل سراسر از ضرورتہائے دیں
ہر کسے از بہر نفس دون خود طرفے گرفت　　طرفے دیں خالی شدو ہر دشمن جست از کمیں
ایں زمانے آنچناں آمد کہ ہر ابن الجہول　　از سفاہت می کند تکذیب ایں دین متیں
صد ہزاراں ابلہاں از دین برون و بر دند رخت　　صد ہزاراں جاہلاں گشتند صید الماکرین
بر مسلماناں ہمہ ادبار زیں رہ اوفتاد　　کز پئے دیں ہمت شاں نیست باغیرت قریں
گر بگردد عالمے از راہ دین مصطفے　　از رہ غیرت نمی جنبند ہم مثل جنیں
فکر ایشاں غرق ہر دم در رہ دنیائے دوں　　مال ایشاں غارت اندر راہ نسواں و بنیں
ہر کجا در مجلسے فسق است ایشاں صدر شاں　　ہر کجا ہست از معاصی حلقہ ایشاں نگیں
با خرابات آشنا بیگانہ از کوئے ہدی　　نفرت از ارباب دیں بامے پرستاں' ہمنشیں
ایں دو فکر دین احمد مغز جان ما گداخت　　کثرت اعدائے ملت قلت انصار دیں
اے خدا زود آ و بر ما آب نصرت ہا ببار　　یا مرا بر دار یا رب زیں مقام آتشیں
اے خدا نور ہدی از مشرق رحمت برار　　گمرہاں را چشم کن روشن ز آیات مبین
چوں مرا بخشیدہ صدق اندریں سوز و گداز　　نیست امیدم کہ ناکامم بمیرانی دریں
کار و بار صادقاں ہرگز نماند نا تمام　　صادقاں را دست حق باشد نہاں در آستین

İslam'ın perişan hali ve iman kıtlığı karşısında, her müminin gözü kanlı yaşlar dökmelidir,

Hak din şiddetli ve korkunç bir sarsıntı geçirmiştir. Kâfirlik ile kinin sonucu da, dünyada büyük fesat ve fitne ortaya çıkmıştır,

İyilik ve faziletten hiç nasibi olmayanlar, İlahi elçilerin en hayırlısında kusur aramaktalar,

Fısk-ü fücur zindanının tutsağı ve esiri olan bile, pak kimselerin İmamı olanın şanını eleştirmektedir,

Özü bozuk ve pis olan, bu Masumu oklarına hedef tutarken, gök yeryüzüne taş yağdırsa yeridir,

Ey naz ve nimetler içinde yaşayan! Gözlerinin önünde İslam toprağa gömülmektedir,

Küfür her tarafı Yezid'in orduları gibi istila etmiştir, Hak din ise Zeyn-el Abidin gibi hasta ve çaresizdir,

Varlıklı kimseler güzellerin meclisinde keyifle sefa sürmektedirler,

Âlimler gece gündüz nefsanî kavgalarla meşgul, zahitler de dinin ihtiyaçlarından habersizdirler,

Herkes kendi bayağı nefsi uğruna bir tarafa yönelip, din yalnız kaldığında, düşmanlar da pusudan hücuma kalktılar,

Öyle bir zaman içindeyiz ki, cahillerin cahili, ahmaklığından ötürü bu metin dini yalanlamaktadır,

Yüz binlerce akılsız bu dini terk ettiler ve yüz binlerce cahil de hilekârlara av oldular,

Müslümanların bu şekilde rezil olmalarının sebebi, din söz konusu olduğunda onurlarının kendilerine destek olmamasıdır,

Bir cihan Mustafa'nın[sav] dininden yüz çevirse de, onlar rahim içindeki cenin kadar bile kıpırdamazlar,

Her an dünyevi bayağı düşüncelere saplanıp, mallarını hanımları ve oğulları uğrunda israf ederler,

Fisk-u fücur meclislerinin merkezi, günahkârların halkasının da yüzük taşı olurlar,

İçkiyi taparcasına severken, hidayetin yabancısıdırlar, salih ve muttaki insanlardan nefret edip, içki içenlerin sohbetinde bulunurlar,

İşte hayatımı mahveden iki endişe, Ahmed'in[sav] dinine düşmanın çok, dostunun az olmasıdır,

Ya İlahi! İmdadımıza koş ve zafer yağmurları yağdır. Ve yahut da beni alevli ateşlerin sardığı bu makamdan kaldır,

Ya İlahi! Rahmet güneşinden hidayet nuru gönder ve sapmışların gözlerini apaçık mucizelerinle aydınlat.

Bana bu yanıp tutuşmama sadık kalmayı nasip ettikten sonra, bu yolda beni başarısız kılacağını hiç ummam,

Doğruların işi tamamlanmadan asla eksik kalmaz, çünkü onların yardımcısı Allah'ın[cc] gizli elidir.[74]

Kısacası zamanın durumu, haykıra haykıra Allah[cc] tarafından bir ıslahatçı gelmeli ve gelecek bu kişi de İslam'ı tekrar ayağa kaldırıp keskin delillerin kılıcı ile kâfirliğe karşı koyarak başını kesmeli, demektedir. Bu yüzyılın başında yeryüzünde tek bir insan, İslam'ın hamisi olarak Allah[cc] tarafından gönderildiği iddiasında bulunmuştur, o da Müslüman Ahmediye Cemaatinin kurucusudur. Bundan dolayı aklı başında olan her kimse, onun iddiasını dikkate almalı ve iyice incelemeden kendisinden yüz çevirmemelidir. Aksi takdirde bunu yapan kimse, öteden beri süregelen İlahi bir kanunu reddetmek durumunda kalacak ve gafilliğinden ötürü de Allah[cc] nezdinde sorumlu tutulacaktır.

Bazı kimseler Peygamber Efendimiz[sav] kâmil bir vücut olduğu için kendisinden sonra hiçbir "Muslih" veya "Hadi"ye ihtiyaç yoktur, şimdi "Muslih" olan Kuran'dır ve onun kuvvet-i kudsiyesi ise "Hadi"dir, diye şüphe yaratmaktadırlar. Onların bu hayali, zahirde gayet güzel görünmektedir, ama incelediğinde ise bunu, Kuran-ı Kerim, Hadis-i Şerif, akıl ve tecrübeler reddetmektedir. Kuran ve hadis açıkça, ileride müceddıtler ve Allah[cc] tarafından tayin edilen kimselerin geleceğinden haber vermektedir. Eğer böyle bir kimsenin gelişi Peygamber Efendimizin[sav] kâmil oluşuna ters düşseydi, o zaman onu peygamberlerin başı kılıp, kâmilliğe erdiren Allah[cc], neden gelecekte böyle kimselerin geleceğine dair vaatte bulunmuştur? Acaba O, (hâşâ) kendi işini kendi eli ile bozup, kendi sözünü ret mi etmektedir? Bundan başka, Peygamber Efendimiz[sav] böyle kimselerin geleceğine dair haber vermiş olduğu halde, acaba biz-

[74] Dürri Semin Farisi, s.96, 1. Baskı, Matbaa Ziya-ül İslam

ler, onun kemal derecesini kendisinden daha mı iyi bilmekteyiz?

Zikrolunan düşünce mantığa da aykırıdır. Zira Peygamber Efendimizden[sav] sonra Allah[cc], herhangi bir müceddit veya başka görevli kılınan birisini göndermeyecek idiyse, o takdirde Müslümanların manevi durumunda en ufak bir değişikliğin dahi ortaya çıkmaması ve onların hep iyilik ve takva içinde yaşamaları gerekirdi. Ancak hakikat bunun tam aksidir. Müslümanlar manen bozulup gittikçe daha kötü bir duruma düştükleri halde, onları ıslah etmek için Allah[cc] tarafından bir ıslahatçının gelmemesini mantık kabul etmez. Eğer Allah-u Teâlâ'nın İslam'a muamelesi böyle olacak ise, bu Peygamber Efendimizin[sav] en mükemmel olduğunun alameti olmayıp, aksine Allah'ın[cc] İslam'ı yok etme isteğinin bir delilidir. Eğer gelecekte mücedditler ve İlahi memurlar gelmeyecek ise, o zaman bunun zahiri bir alameti olarak Müslümanların her türlü sapmışlık ve delaletten tam manasıyla korunmaları ve ashabı kiramın[ra] zamanındaki gibi olmaları gerekirdi. Ancak manevi çöküşün var olması, manevi ilerleme için gerekli olan imkân ve tedbirlerin de bulunmasını lazım kılar.

İkincisi eğer Peygamber Efendimizin[sav] kâmil olması, onun şahsını temsil edenlerin gelmemesini gerektiriyorsa, o zaman her türlü kemalin kaynağı olan, Hayy ve Kayyum Allah'ı temsil eden ve onun mazharı olan zatlar neden bu dünyada zuhur ederler? Aslında bir şey gözümüzden gizli olduğunda, onu bize hatırlatmak ve onun kalpler üzerindeki tesirini ispatlamak için, mazharlarına ihtiyaç duyulur. Bundan dolayı, Peygamber Efendimiz[sav] kâmil olmasına rağmen, kendisinden sonra onun mazharı ve biruzu olup, insanoğluna kendisini hatırlatarak onun güzel örneğini canlandıran zatlara ihtiyacımız vardır.

Bu düşünce tecrübemize de aykırıdır. Peygamber Efendimizin[sav] zamanından bugüne kadar geçen bin üçyüz yıl boyunca, onlarca insan Allah[cc] ile mükâleme ve muhatebe (karşılıklı konuşma) şerefine nail olup, İslam'ı özüne döndürmek için gönderildiklerini iddia etmişlerdir. Bu insanlar İslam'daki en güzel örnekler arasında görünmektedirler ve İslam'ın yayılışı ve onun kökleşmesinde de büyük rol oynamışlardır. Cüneyd-i Bağdadi, Seyyid Abdülkadir Geylani, Şeyh Şahabeddin Sühreverdi, Muhyiddin İbni Arabi, Bahaeddin Nakşıbendi, İmam Rabbani, Muin-üddin Çişti, Şah Veliyullah Dehlevi[ar].

Kısacası böyle kimselerin varlığını ve yaptıklarını gördükten sonra, biz Peygamber Efendimizin[sav] ardından bir muslihe ihtiyaç duymuyoruz diye, nasıl inanabiliriz? Doğrusu kendisinden sonra muslihler her zaman gelebilir; geçmişte geldikleri gibi ilerde de geleceklerdir. Zamanımızın durumuna gelince, o büyük bir muslihin gelişini haber vermektedir. Bu devirde muslih olduğunu iddia eden tek insan, sadece Hz. Mirza Gulam Ahmed[as] olduğuna göre, bahsedilen durum, onu destekleyen en güçlü delilidir.

İkinci delil "Peygamber Efendimizin[sav] şahadeti"

Birinci delilden, zamanın bir muslihe ihtiyaç duyduğu anlaşılmaktadır. Hz. Mirza Gulam Ahmed'den[as] başka hiç kimse, İslam'ı eski şanına kavuşturmak üzere gönderildiği iddiasında bulunmadığı için, biz onun bu iddiasını incelemek mecburiyetindeyiz. Ancak o, sadece bir muslih olduğu iddiasında bulunmayıp, bizzat Vadedilen Muslih olarak, yani Vadedilen Mesih ve Mehdi olarak kendini takdim etmektedir. Bundan dolayı onun iddiasını desteklemek üzere burada, kâinatın efendisi Hz. Muhammed-i Mustafa'nın[sav] şahadetini sunacağım. İnsanoğlu arasından onun şahadetinden daha ziyade kabule şayan başka bir şahadet yoktur.

Şüphesiz Mesih'in ikinci gelişi ile ilgili inanış İslam ile beraber başlamamıştır. Aksine Peygamber Efendimizin zuhurundan yüzlerce yıl önce bile bu inanış, Musevi ümmet içinde mevcuttu. Doğrusu İslam bu inanışı bünyesine öyle bir tarzda katmıştır ki, bu inanış artık İslam'ın önemli inançları arasında sayılmaya başlanmıştır. Bunun sebepleri şöyledir:

1. Vadedilen Mesih zamanında bir Mehdi'nin gelişinden haber verilmiştir. Ancak hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur.

لَا الْمَهْدِىُّ اِلَّا عِيسٰى

"İsa'dan başka Mehdi yoktur.[75]"

Böyle demekle, Vadedilen Mesih'in şahsında Mehdi'nin zuhur edeceği açıklanmıştır. Ancak bu İlahi gaybi haberden dolayı Müslümanlar, Mesih'in zatına, sanki o milletlerinin bir ileri geleniymiş gibi bağlandılar.

---

[75] İbni Mace, Kitabü'l Fiten, Bab Şiddetü'z Zaman, 1988, Beyrut

2. Mesih'in gelişi, İslam'ın ilerlemesinde yeni bir devir olarak kararlaştırılmıştır. İslam'ın diğer dinlere üstün gelmesi ise, onun zuhuruna kadar ertelenmiştir.

3. Mesih ve Mehdi tek bir kişidir demek suretiyle, onun gelişi Peygamber Efendimizin[sav] gelişi diye açıklanmıştır. Onu görenlere, Peygamber Efendimizin[sav] ashabı denilmiş, böylelikle Peygamber Efendimizin[sav] âşıklarının gönüllerinde Mesih'e karşı da güçlü bir özlem ve sevgi yaratılmıştır.

4. Tehlikeli ve çetin bir zaman hakkında haber verirken Peygamber Efendimiz[sav], insana dehşet veren kelimeler kullanarak uyarılarda bulunmuştu. O devir, korkunç etkilerinden dolayı İslam'ın köklerini sarsacaktı. Bu afetlerin çaresi ve İslam'ın daimi koruyucusu olarak ise Vadedilen Mesih gönderilecekti. Bundan dolayı Müslümanlar bir rahmet meleği bekler gibi, onun zuhurunu beklemeliydiler.

Peygamber Efendimiz[sav] şöyle buyurmaktadır:

كَيْفَ تَهْلِكُ أُمَّةٌ اَنَا فِى اَوَّلِهَا وَالْمَسِيحُ فِى اٰخِرِهَا

"Başında ben ve sonunda Mesih bulunan bir ümmet nasıl helâk olabilir.[76]" İslam'ı sevenler, Mesih'in gelişini beklerlerken bu kelimelerden dolayı bitap düşmüşlerdi. Çünkü onun zuhurundan sonra İslam, dört taraftan sağlam duvarlarla çembere alınarak şeytanın saldırılarından daimi olarak korunacaktı.

Yukarıda yer alan bu dört sebepten dolayı, Mesih'in zuhuru Müslümanlar için önemli bir inanç haline gelmiştir. Bu devir, bir taraftan Peygamber Efendimizin[sav] âşıklarının, zilliyet veya benzerlik perdesinde bile olsa sevgililerini görebilmelerini sağlarken, diğer taraftan İslam'ı büyük zararlardan kurtarıp yeniden emniyet ve selamete ulaştıracaktı.

[76] Allame Alauddin Ali el Müttaki bin Hüsamüddin, Kenzü'l Ummal, c.14, s.269, Rivayet:38682

Bundan dolayı böyle bir devrin alametlerinden yeterince bahsedilmeden bırakılması imkânsızdır.

İlahi memurlar ile peygamberler ve devirleri tasvir edilirken, Hakk'ı arayanların eline onların eli veriliyormuşçasına kelimeler kullanılmak suretiyle, asla bir haber bildirilmemiştir ve böyle olması da mümkün değildir. Eğer böyle olsaydı, iman bir fayda sağlamayacaktı ve kâfir ile mümin arasında da bir fark olmayacaktı. Kalplerinde iman ve sevgi olanların hidayeti bulabilecekleri, ancak şerlilerin ise inatları sonucu bir bahane arkasına sığınabilecekleri şekilde kelimeler kullanılarak, İlahi memurlar hakkında öteden beri haber verilegelmiştir. Üzerimizdeki güneşin varlığını kim inkâr edebilir ki? Ona iman edene sevap ve ecri kim verir? Bunun içindir ki, bir yere kadar rehberlik, bir sınıra kadar ise gizlilik mutlaka şarttır. Böyle olması da gerekir.

Vadedilen Mesih'in devrinden haber verilirken de bu prensip göz önünde bulundurulmuştur. Onun zamanı hakkındaki haberler, önceki peygamberler hakkında haberler verilirken kullanılan kelimeler ile bildirilmiştir. Buna rağmen içtenlikle Hakk'ı arayan basiretli bir kimse için bunlar, apaydın bir alametten aşağı değildir. Tek bir peygambere bile olsa, ecdat ve içtihatlardan gelen imanı kâfi görmeyip, deliller ile iman eden bir kimse için, bu alametlerden faydalanmak hiç de zor değildir. Hâlbuki görünürde yüzlerce peygambere iman eden, ama gerçekte hiçbir peygambere araştırarak iman etmemiş olanlar için, ne kadar çok alametle gelmiş olsa dahi, İlahi bir elçiye inanmak çok zordur. Aslında böyle insanların imanı gerçek değildir. Onların imanı, âlimlerin anlattıkları ile ecdadın işittikleri rivayetlerden ibarettir. Nitekim hiçbir peygamberi gerçek şekilde görmedikleri için, bir peygamberi tanıyabilmeleri imkânsızdır. Onların, gökten inen hidayet sürmesi ile bakışlarını ıslah etmedikçe ve beşeri sözler ile geleneklere uymanın

sarhoşluğundan kurtulmadıkça, bir peygamberi tanıyıp görmeleri mümkün değildir.

Mehdi devrine ait alametler

Bu kısa açıklamadan sonra, Peygamber Efendimizin[sav] Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin devrine ait alametler hakkında söylediklerini anlatmaya geçiyorum. Bu alametleri tarafsız kalarak inceleyen bir kimse, Vadedilen Mesih'in gelişi için tayin edilen zamanı teşhis etmekte güçlük çekmeyecektir. Bu alametleri incelemeden önce, İslam ümmetinin paramparça olduğu bir dönemde, birçoklarının kendi amaçları uğruna hadisler uydurup yayınladıklarını bilmemiz gerekir. Her hizbin bundan amacı, kendi doğruluğunu ispatlamaktı. Mesela mehdinin geliş zamanından haber veren birçok hadise rastlanılsa da, buralarda kullanılan kelimeler incelendiğinde, amacın geçmiş bir ihtilafı lehe çevirmek ve böylesi bir uydurma hadisten destek bulmak olduğu anlaşılmaktadır. Bu tür rivayetlerin kimisi doğru da olabilir. Buna rağmen, bu konuyu inceleyenlerin böyle hadisler hakkında çok dikkatli davranmaları gerekir. En azından iddiada bulunanın iddiasının temeli, bu tür hadislerin desteğine veya reddine bağlı olmamalıdır. Örneğin, Abbasiler devrinde kaydolunan birçok hadis, görünürde mehdinin zamanından söz etmektedir. Ancak biraz dikkatle incelendiğinde bunlar, Horasan'da çıkan Abbasiler lehindeki isyanların, Allah[cc] tarafından desteklendiğini ispatlamak maksadını gütmektedir. Bu hadislerin sahte oluşunu zaman ispatlamıştır. O hadislerin kaydedildiği tarihten bugüne kadar bin yıl geçmesine rağmen, tasvir ettikleri mehdi dünyaya gelmemiştir. Bazı hadisler de vardır ki, bunlarda geçmişin olayları mehdi zamanına ait alametler ile karıştırılmıştır. Mehdinin devrine ait alametler diye gösterilen geçmiş olaylar, geleceğin hakiki alametlerinden açıkça ayırt edilmezse, hakikate ulaşmak mümkün olamaz. İslam

tarihinden habersiz olanlar, bu tür hadislerden dolayı aldanmışlardır. Böyleleri, bu hadisler uydurulmadan önce gerçekleşmiş olan bazı olayların, gelecekte vuku bulacağını beklediler. Bu olayları mehdiye ait alametler olarak göstermekteki amaçları, sadece kendi hiziplerinin doğruluğunu ispatlamaktı. Bundan dolayı, mehdiye ait alametleri incelerken, herhangi bir olaya işaret etmeyen alametleri diğerlerinden ayırt etmemiz gerekir. Böylelikle kendi çıkarlarına hizmet edenlerin hedeflerine ulaşmak için kazdıkları kuyuya düşmekten de kurtulmuş oluruz.

Peygamber Efendimizin[sav] üzerine sayısız salât ve selam olsun. O, Vadedilen Mesih ve Mehdi'ye[as] ait alametlerden bahsederken, bir yol ve yöntem izlemiştir. İnsan bunu aklında bulundurmak suretiyle kolay bir şekilde, kandırmak isteyenlerin aldatmacalarından kendini koruyabilir. O, Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin[as] devrinin alametlerini bir zincirin halkaları şeklinde beyan etmiştir. Bundan dolayıdır ki, ona bir şeyler katmak isteyenlerin sahtekârlığı kolayca anlaşılır. Mesela, eğer o mehdinin alametlerinden bahsederken, onun adı ve babasının adı şu ve şu olacak deseydi, o zaman bu ismi taşıyan birçokları iddiada bulunabilirlerdi. Nitekim o, insanın gerçekleştirebileceği alametlerden bahsetmek yerine, insanın muktedir olmadığı hatta gerçekleşmesi için yüzlerce sene gerektiren alametlerden bahsetmiştir. Değil tek bir insan, insanların bir cemaati dahi nesiler boyunca çaba gösterse, bu alametleri ortaya çıkarmaları yine de mümkün değildir. Onun devrindeki alametlerden bahsedilirken, izlenen diğer bir yönteme göre beyan edilen bazı alametler hakkında, "Bu alametler Mehdi'nin zamanı dışında, onun gelişinden önce zuhur etmeyeceklerdir," diye buyrulmuştur. Nitekim bu prensipler göz önünde bulundurulursa, Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin[as] vazifesi ile alakalı devir geldiğinde ve mehdinin zamanı dışında zuhur etmeyecek alametler zuhur ettiğinde ve de

yeryüzü ile gökyüzünde insanın gücü ötesindeki olaylar vuku bulacağı zaman, onun gelmiş olduğunu anlamak hiç zor olmayacaktır. Böyle bir zaman geldiğinde, mehdinin alametleri diye anlatılan bazı alametler gerçekleşmiyorsa, o zaman iki şeyden birisini kabul etmemiz gerekecektir. İlki, gerçekleşmeyen alametler aslında mehdiye ait değildi, aksine bazı insafsızların müdahaleleri sonucu onlar mehdinin alametlerine dahil edilmişlerdi. İkincisi, onların manasını anlamakta biz hatalıydık. Oysa o alametler aslında bir tabiri gerekli kılmaktaydı.

Bundan sonra şunu açıklamak gereğini duyuyoruz. Onun zuhuru hakkında Peygamber Efendimiz[sav] tarafından zikredilen alametler teker teker değil, bir bütün olarak ele alınmalıdır, çünkü onun zamanını gösteren tablo çok yönlü olsa da, bir bütündür. Örneğin hadislerde beyan edildiğine göre, mehdinin bir alameti emanete hıyanet edilmesi[77] ve diğer bir alameti de cehaletin yayılmasıdır.[78] Şimdi bu alametleri müstakil olarak ele alırsak, emanete hıyanet edildiğinde, mehdi mutlaka gelmelidir. Keza ilim ortadan kalktığında da, mehdi zuhur etmelidir. Hâlbuki geçen bin üçyüz yıl boyunca Müslümanlar farklı devirlerden geçmişlerdir ve bazen ilimi kaybettiler, bazen ise emanete hıyanet hakim oldu, ama mehdi hiç ortaya çıkmadı. Bundan da anlaşıldığına göre, bu alametlerin her biri kendi zatında müstakil bir alamet değildir, aksine hepsi bir bütündür. Bunlar, bazılarının uydurup Peygamber Efendimiz'e[sav] isnat ettikleri alametler olmayıp, Allah'ın[cc] kendisine bizzat haber verdiği mehdinin devrine ait alametlerdir. Tek başına her alamet diğer devirlerde de bulunabilir, fakat mehdinin zamanı dışında başka bir devirde bunların hepsi bir arada bulunamaz.

---

[77] Allame Alauddin Ali el Müttaki bin Hüsamüddin, Kenzü'l Ummal, c.14, s.225, Rivayet:48495, 1975

[78] İbni Mace, Kitabü'l Fiten, Bab Eşratü's Saati

Bir insanı tanımak için kullanılan metotlar, bir devri tanımak için de kullanılır. Bilinmeyen bir kimseyi, başkalarının görmediği birini tanımlarken, onu şöyle tanıtırız. Yüzünü, boyunu görünüşünü, huyunu vs. vasıflarını, dostlarını, akrabalarını ve evini bile tarif ederiz. Mesela o şahıs hakkında uzun boyludur, kumraldır, vücut ağırlığı vasattır, alnı geniştir, burnu sivridir, dudakları kalındır, çenesi iridir, ayrıca Arapça bilir, dini İslam'dır, kavmi ona düşmandır ve kendisi de yüksek karakter sahibidir diyebiliriz. Hatta onun evinin şeklini ve çevresindeki diğer evlerin şekil ve konumlarını da tarif edebiliriz. Bu kadar alameti açıkladıktan sonra, bir kimseyi köyün birine yollasak, aramasını güçleştiren engeller bulunsa bile, o aradığı kimseyi tanımak konusunda yine de sıkıntı çekmez. Bir devri tanımak için de aynı yöntem geçerlidir. Mesela o devirdeki gezegen ve yıldızların durumunu, yeryüzündeki değişiklikleri, siyasi şartları, medeniyet, din, bilgi, amel ve ahlâk durumlarını, uluslararası ilişkileri, zenginlik ve fakirlik durumunu, ulaşım ve seyahat metotlarını tarif edebilirsek, bu alametleri aklında tutup etrafı inceleyen bir kimse, bu devri rastlar rastlamaz hiç güçlük çekmeden hemen tanıyacaktır. Bu metot hiçbir şüpheye mahal bırakmayacaktır.

İşte bundan dolayıdır ki, Peygamber Efendimiz[sav], Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin[as] zamanının bir tablosunu çizmiştir. Bunu, mezhep rekabetleri yüzünden rivayetlerin uydurulmasına ve Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin[as] tanınmaz bir hale gelmesine meydan vermemek için yapmıştı. Şüphesiz rivayetler yine de uydurulmuştur. Ancak Peygamber Efendimizin[sav] çizmiş olduğu tabloyu değiştirmek ellerinde olmadığı için, bütün bu çabaları boşa çıkmıştır. Bugün bile Peygamber Efendimizin[sav] tasvir ettiği devri bir bütün halinde inceleyen kimse "Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin[as] zamanı işte budur," diyecektir.

Dinin genel durumu

Şimdi, Peygamber Efendimiz[sav] tarafından tarif edilen bazı alametleri anlatmaya geçiyorum. Onlardan anlaşıldığına göre Mesih'in[as] nüzulünün bu devir dışında başka bir zamanda olması mümkün değildir.

İlk olarak dinin, onun devrindeki durumunu ele alacağım. Bir devrin dini durumu iki şekilde açıklanabilir. Birincisi dine ait zahiri istatistik bilgiler, ikincisi ise o dinin mensupları üzerindeki etkisi. Peygamber Efendimiz'e[sav] gelince, o Vadedilen Mesih'in[as] zamanına ait olarak her iki durumdan da bahsetmiştir.

İlk olarak dinlerin zahiri tablosunu ele alacağım. Çünkü bu herkes tarafından daha açık olarak görülmektedir. Peygamber Efendimiz[sav] o devri anlatırken, Hıristiyanlığın güç sahibi olacağını bildirmişti. Nitekim Müslim'de, Kıyamet günü geldiğinde yeryüzündeki insanların çoğunun Romalı olacağı, rivayet edilmiştir.[79] Bilindiği üzere İslam âlimlerinin ittifakına göre "Roma" ile kastedilen Hıristiyanlıktır. Çünkü Peygamber Efendimizin[sav] zamanında Romalılar Hıristiyanlığın simgesini taşıyıp, onun gelişip ilerlemesinin zahiri alameti oldular. Peygamber Efendimiz[sav] şöyle buyurmuştur:

إِذَا هَلَكَ كِسْرٰى فَلَا كِسْرٰى بَعْدَهُ وَ إِذَا هَلَكَ قَيْصَرُ فَلَا قَيْصَرَ بَعْدَهُ وَالَّذِى نَفْسِى بِيَدِهِ لَتُنْفِقُنَّ كُنُوزَهُمَا فِى سَبِيلِ اللّٰهِ

"Kisra ölünce ondan sonra Kisra gelmeyecek ve Kayser ölünce ondan sonra Kayser gelmeyecek. O zaman her ikisinin hazinelerini Allah[cc] yolunda harcayacaksınız.[80]"

---

[79] Müslim, Kitabü'l Fiten, Bab Takumu's Saati Verrumu Eksarunnas
[80] Tirmizi; Ebvabü'l Fiten

Roma İmparatorluğu'nun ve Kayser'in adı ve izi bile kalmayacak şekilde yıkılışının akabinde, Hıristiyanlığın tekrar güç kazanması hayret uyandıran bir haberdir. Ancak Allah'ın[cc] sözleri mutlaka gerçekleşir. Roma İmparatorluğu bu haberler gereği silindi. Bir müddet için Kayser (Sezar) unvanı ise adı var cismi yok kabilinden devam etti. İstanbul'un son hükümdarları da bu ünvanı taşıyordu, ama İstanbul'un fethi ile bu ünvan da yok olup gitti. Böylece İslam, dünyanın dört bucağına yayıldı. Ancak Hicrî onuncu yüzyıldan itibaren, İslam'ın feyc-i avec zamanı başladı ve yavaş yavaş Hıristiyanlık, Peygamber Efendimizin[sav] önceden ilerleyeceğine dair haber verdiği ülkelerde yayılmaya başladı. Hâlbuki Peygamber Efendimizin[sav] bu haberi verdiği devirde, o ülkelerde Hıristiyanlığın adı dahi bulunmuyordu. Son yüzyıl boyunca Hıristiyan milletler yeryüzünde her tarafa egemendirler ve böylelikle Peygamber Efendimizin[sav] bu haberi hiçbir şüpheye mahal bırakmayacak şekilde gerçekleşmiştir.

Bu İlahi gaybi haber çok önemlidir. Çünkü bazı İslam âlimleri bu alamet hakkında, bütün alametler gerçekleştikten sonra bu alamet gerçekleşecektir, demektedirler. Nitekim Nevvab Sıddık Hasan Han, Hicacu'l Kirame adlı eserinde, Risale-i Haşriye isimli başka bir eserden şunları aktarmaktadır:

چوں جملہ علامات حاصل شود قوم نصاریٰ غلبہ کنند و بر ملک ہائے بسیار متصرف شوند

"Bütün alametler zuhur ettiği zaman, Hıristiyan milletler galip gelip dünyanın büyük bir kısmına egemen olacaklar.[81]"

[81] Hicecü'l Kirama; Fi Asari'l Kıyame, s.344, H.1209

Kısacası diğer alametlerle bir bütün olarak Vadedilen Mesih'in[as] devrine işaret etmekle beraber bu haber, kendi zatında da bize birçok konuda rehberlik etmektedir.

Hıristiyanlığın bu derece ilerlemesine karşın İslam'ın durumunu Resulullah[sav] şu kelimeler ile tarif etmiştir:

بَدَءَ الْإِسْلَامُ غَرِيبًا وَسَيَعُودُ غَرِيبًا فَطُوبٰى لِلْغُرَبَاءِ

Bu hadisten anlaşılan İslam'ın bu devirde pek zayıf olacağıdır.[82] Deccal hadisinde ise o, birçok Müslüman'ın Deccal'a tabi olacaklarını söylemiştir.[83] Nitekim bugün Müslümanlar bu duruma düşmüşlerdir. Onlar dünyanın tek sahibi oldukları şanlı ve parlak dönemi geçirdikten sonra, bugün kimsesiz, yetim bir çocuk gibidirler. Hıristiyan güçlerin yardımı olmaksızın varlıklarını korumaları bile zordur. Yüz binlerce Müslüman ise Hıristiyanlığa geçmişlerdir ve bu gidişat hala devam etmektedir.

Müslümanların içyüzü

Peygamber Efendimiz[sav], Vadedilen Mesih'in[as] devrindeki Müslümanların iç durumlarını da ayrıntılı olarak bildirmiştir. Bu devrin Müslümanları öncelikle kadere inanmayacaklardır. Nitekim Hz. Ali'nin[ra] rivayet ettiğine göre, Peygamber Efendimiz[sav], insanların kaderi inkâr etmeleri, Kıyamet alametlerindendir, diye buyurmuştur.[84] Burada kaderi inkâr edenlerden kastedilen Müslümanlardır, çünkü diğer dinlerin mensupları zaten kadere inanmamaktadırlar. Müslümanlar arasında bu hastalığın ne şiddette yayıldığını ise, burada açıklamamıza gerek yoktur. Kendilerini yeni ilim akımlarına kaptıran Müslümanlar, Avrupalı cahil yazarların korkusundan dolayı, kaderi açıkça inkâr etmektedirler.

---

[82] İbni Mace, Kitabü'l Fiten
[83] Tirmizi, Ebvabü'l Fiten, Bab Macaa Fi Fitneti'd Deccal
[84] Müsned Ahmed bin Hanbel, c.2, s.90

Onlar bu inancın azametinden, fayda ve doğruluğundan tamamen bihaberdirler.

Müslümanlar arasında ortaya çıkacak diğer bir değişiklik ise, zekâtı fidye gibi görecek olmalarıdır.[85] Bunu Albazar, Hz. Ali'den[ra] nakletmiştir.[86] Bugün Müslümanların başına dört bir taraftan afetler veya sıkıntılar inmektedir. Nitekim onlar, zekâta ilave olarak ne kadar çok sadaka verseler azdır. Ancak Müslümanların çoğu, Allah[cc] tarafından farz kılınmış olan zekâttan resmen kaçmaktadırlar. İslam'ın emirlerine uygun olarak zekâtın toplandığı ülkelere gelince, orada da bir miktar zekât gönülsüzce verilmektedir. Hâlbuki böyle bir sistemin var olmadığı yerlerde zekât verenler çok azdır. Zekât ödeyen milletler ise bunu bir gösteriş vesilesi haline getirirler. Onların zekât ödeme şeklinden ise, diğerleri bunu bir zekât olarak değil, millete yapılan bir lütuf ve bağış gibi görmektedirler.

Peygamber Efendimiz[sav] tarafından bildirilen başka bir değişikliğe göre, bir zamanlar Allah[cc] ve Peygamberinin bir işareti ile kendileri için en kıymetli olan şeyleri feda eden ve gözlerinde dünyanın hiçbir değeri bulunmayan Müslümanların, dünya uğruna dinlerini bile satacak olmalarıdır.[87] Bu durum artık öylesine yaygındır ki, İslam sevgisini gönüllerinde besleyenlerin ciğerinin yanmaması mümkün değildir. Din âlimleri, sufiler, mevki sahipleri ve halk dahil herkes, dünyayı dinden üstün tutmaktadır. Onlar, en değersiz dünyevi çıkarlar uğruna, din ve İslam çıkarlarını feda etmektedirler.

İbni Merdiveyh'in, İbni Abbas'tan[88] rivayet ettiğine göre, Peygamber Efendimizin[sav] haber verdiği diğer bir değişiklik

---

85 Tirmizi, Ebvabü'l Fiten, Bab Macaa Fi Eşrati's Saati
86 Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, S.295, H.1209
87 Tirmizi, Ebvabü'l Fiten
88 Hicecu'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, S.297,H.1209

ise, beş vakit namazın terk edileceğidir.[89] Bu değişiklik de gerçekleşmiştir. Müslümanların, ancak yüzde biri beş vakit namazı kılmaktadır. Hâlbuki yerine getirilmesi gereken amellerden en önemli olanı, namazdır. Bazı âlimlere göre, onu terk eden kâfirdir. Zamanımızda pek çok sayıda cami bulunur, ama içlerinde namaz kılan pek görülmemektedir. Hatta bazı yerlerde camiler ahır olarak kullanılmak suretiyle, onlara hürmetsizlik de edilmektedir. Ancak onlara canlılık kazandırmak, Müslümanların umurlarında bile değildir.

Diğer bir değişikliğe gelince, o da insanların namazlarını alelacele kılacak olmalarıdır.[90] Eb-ul Şeyh tarafından İşaatta kayıt edilen İbni Mesud'un[ra] rivayetine göre Peygamber Efendimiz[sav], "Namaz kılan elli kişiden hiçbirinin namazı kabul edilmeyecektir,[91]" diye buyurmuştur. Bunun anlamı, namazların acele ile kılınacak olduğudur. Bir kimsenin iç durumunun, Allah[cc] dışında bir başkası tarafından bilinmesi mümkün değildir. Oysa namazın kabul edilmeyeceğini gösteren dış alametlerden en bariz olanı, namazın alelacele kılınmasıdır. Çünkü bu şekilde namaz eda eden birisine bizzat Peygamber Efendimiz[sav], namazının geçerli olmadığını bildirerek, yeniden kılmasını emretmişti.[92] Bu değişiklik de günümüzde yaygındır ve acele ile kılınan namazlar, adeta tavuğun toprağı gagalamasını andırmaktadır. Oysa onlar namazın ardından uzun süre zikirlerle meşgul olurlar.

Peygamber Efendimizin[sav] bildirdiği bir başka alamet de Kuran-ı Kerim'in ortadan kaybolacağı ve sadece harflerinin kalacağıdır.[93] Bu alamet de gerçekleşmiştir. Kuran-ı Kerim

---

[89] Kenzü'l Ummal, c.14, s.573, rivayet:39639, 1975
[90] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.296, H.1209
[91] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.296, H.1209
[92] Tirmizi, Ebvabü's Salat
[93] Mişkat, Kitabü'l İlm, 3. Fasıl, s.38

mevcut olmasına rağmen, onu etraflıca inceleyen bir kimse yoktur. Vadedilen Mesih'in[as] cemaati haricinde, dünyanın hiçbir yerinde Kuran-ı Kerim'i tefekkürle okuyanların artık pek kalmamış olması hayret vericidir. Fıkıh ve hadis ilimlerinde uzman olan âlimler, Kuran-ı Kerim'in manası ile ilgilenmeyip, onun üzerinde tefekkürü bile haram saymaktadırlar. Onlara göre, geçmişteki birkaç âlimin açıkladığının dışında, Kuran-ı Kerim'de başka bir anlam kalmamıştır. Hâlbuki Peygamber Efendimizden[sav] sonra Kuran tefsirinin kapısı açık bırakıldı ise, onun şimdi kapatılmasına da bir sebep yoktur.

İbni Abbas'tan, İbni Merdiveyh'in rivayet ettiğine göre, insanlar Kuran-ı Kerim'e karşı ilgisiz kalmalarına rağmen, zahirde onu süsleyecekler, hatta onu altın ve gümüş kaplı örtüler içine saracaklardır.[94] Bu alamet de gerçekleşmiştir. Müslümanlar Kuran-ı Kerim'i okumaktan tamamen gafildirler, hatta onu açıp bakmayı kendilerine haram kıldıkları halde, onu süslü örtüler içine sarıp evlerinin bir köşesinde mutlaka bulundururlar. Onların bu zahiri süse verdikleri öneme, ilk devrin Müslümanları arasında rastlanmamaktadır, oysa onlar takva ve dünyevi şan ile şöhret bakımından bugünkü Müslümanlara nazaran son derece üstündürler.

Camilerin süslenmeleri ise, Peygamber Efendimiz[sav] tarafından bildirilen bir başka değişikliktir.[95] Bu değişiklik de gerçekleşmiştir. Başka milletleri taklit ederek, Müslümanlar da camilerini süslemek ve güzelleştirmek için son derece özen gösterip, duvarlar ve tavanları çiçek motifli resimlerle, aslan avizelerle ve benzeri süs eşyalarıyla donatmakta ve oralara güzel perdeler asmaktadırlar. Böylelikle onlar, bir

[94] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame , s.297, H.1209
[95] Kenzü'l Ummal, c.14, Rivayet: 39326, 1975, Halep

hadis-i şerifte ifade edildiği gibi, sade bir camiden ziyade bir puthaneye benzemektedirler.[96]

Önceden haber verilen başka bir değişiklik de, Arap halkı ile ilgilidir. Buna göre Araplar, dinden çok uzaklaşacaklardır. İslam, Arap olan bir insana inmişti. Oranın insanları İslam terbiyesi ile yetiştiler ve İslam onların topraklarında yayıldı. Kuran-ı Kerim Arap dilinde nazil oldu ve hala da onların dilinde okunmaktadır, hatta onların dilleri, Kuran-ı Kerim sayesinde yaşayan bir dil olarak kalmıştır. Böyle olduğu halde, onların Kuran'ı terk etmeleri ve Arapça konuşmalarına rağmen İslam hakkında cahil olmaları, Kuran-ı Kerim'in kendilerine de hiçbir fayda sağlamayacağı ve onu anlama yeteneğinden yoksun olanlar kadar kalplerinin irfandan mahrum kalacağı, kimin aklına gelebilirdi? Nitekim Deylemi'nin Hz. Ali'den[ra] rivayet ettiğine göre, insanların kalpleri Arap olmayanlara, dilleri ise Araplarınkine benzeyecektir.[97] Yani Arapça konuştukları halde, dili Arapça olan dinin, kalplerinin üzerinde hiçbir tesiri olmayacaktır. Bu değişiklik de meydana gelmiştir ve Araplar İslam'dan uzaklaşmışlardır. Onlar, dilini bilmedikleri için Kuran'ı anlamayanlar kadar dinden uzaktırlar.

Peygamber Efendimiz[sav] tarafından bildirilen bir başka büyük değişikliğe göre, Arabistan'da din hürriyetinin ortadan kalkacağıdır. Deylemi'nin Hz. Ali'den[ra] rivayet ettiğine göre, o devirde temiz insanlar Arabistan'da kendilerini gizleyeceklerdir.[98] Bu değişiklik dahi Arabistan'da görülebilmektedir. Onlarda dini hoşgörü hiç kalmamıştır. Kendi hayallerine, örf ve adetlerine öyle bağlıdırlar ki, Allah[cc] ve Peygamber'in[sav] sesi karşısında "lebbeyk" diyenlerin canları, onların ellerinde emniyette değildir. Şüphesiz bu afet,

---

[96] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.297, H.1209
[97] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.297, H.1209
[98] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.295, H.1209

diğer İslam memleketlerinde de görülmektedir, ama Arabistan'da bunun vuku bulması özellikle üzücüdür, çünkü üzerine Hac farz olan herkes İlahi emir gereği oraya gitmek zorundadır. Kısacası Arabistan'daki bu değişiklik, insanların imanlarına zarar vermektedir. Hac vazifesinin yerine getirilmesinin tek bir yolu kalmıştır, o da onlarla hemfikir olmayan birinin mümkün olduğunca sessiz sedasız bu vazifeyi yerine getirip, gerisin geriye dönmesidir. Allah[cc] onlara hidayet versin ve onları bin üçyüz sene önceki gibi İslam bayrağını taşıyanlar kılsın.

Ahlaki durum

Dinin durumdan sonra, şimdi de Peygamber Efendimizin[sav] Vadedilen Mesih'in[as] devrine ait olarak haber verdiği ahlaki durumu açıklamak istiyorum. Bu devrin alametlerinden bir tanesi fuhşun artacağı ve insanların utanacakları yerde, bununla övünecekleridir.[99] İbni Ebi Şaybah'a göre, Kıyamet arifesinin alametlerinden birisi, fuhuş ahlaksızlığının göze çarpacak derecede çoğalmasıdır.[100] Müslim'de Enes İbni Malik'in rivayetine göre, ahir zaman alametlerinden biri, zinanın artacak olduğudur.[101] İbni Merdiveyh'in Ebu Hureyre'den naklettiği bir rivayet ise, gayri meşru doğumların artacağına dairdir.[102] Yukarıda bahsedilen fuhşun her türlüsü bugün yeryüzünde mevcuttur. Zinaya ilaveten İslam'ın fuhuş saydığı şeyler, batı medeniyetinde bugün toplumun bir parçası haline gelmiştir. Mesela yabancı hanımların bellerine sarılarak dans etmek, onların güzelliğini övmek, yabancı kadınlarla tatil geçirmek ve benzeri davranışlar, bugünün normal hareketlerindendir. Düne kadar

---

[99] Tirmizi, Ebvabü'l Fiten
[100] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.296, H.1209
[101] Sahih Müslim, Kitabü'l İlm
[102] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.296, H.1209
Kenzü'l Ummal, c.14, s.224, rivayet:38465, M.1975, Halep

Arabistan dahil olmak üzere dünyanın hiçbir yerinde böyle şeylerin gerçekleşeceği kimsenin hatırından geçmezdi. Hatta Hindistan her çeşit şirkin merkezi olmasına rağmen, bu fuhuş ahlaksızlığı orada bile yoktu. İran zevk ve eğlenceye düşkün olduğu halde, fuhuş hastalıklarını sergileyen bir memleket değildi. Hıristiyanlığın kuvvetlenmesinde önemli bir etken olan Eski Romalılar, ahlaken ölü olmalarına rağmen, fuhuş batağına düşmemişlerdi. Bugün gördüklerimizin ayrıntılı tablosu, önceki insanlara sergilenseydi, onlar bunların medeniyet adı altında yapılacağını akıllarından bile geçirmezlerdi. Eskiden de dans ve eğlence var olduğu halde, hiç kimse asil ailelerin kızları ile hanımlarının bunu bir meşgale haline getirip övüneceklerini ve bunun bir hanıma değer kazandırıp, onun asaletinde de hiç bir noksanlık yaratmayacağını düşünmezdi.

Yaygın olan fuhşa ilaveten, bunun en ileri derecesi olan zina, özellikle Hıristiyan memleketlerinde tabi bir hareket ve günlük bir meşgale olarak karşılanmaktadır. Önceden de fahişeler vardı. Ancak askerlerin ihtiyaçlarını tatmin etmek üzere devlet tarafından fahişelerin yüksek ücretlerle istihdam edileceğini, kimse hayalinden bile geçirmezdi. Kadın ve erkek ilişkilerinde, bir kadının yabancı bir erkeğin evine gitmesinin ahlaki bir günah sayılmayarak, insan hürriyetinin bir parçası haline geleceği, nikâhın ise bugün Amerika ve Fransa'daki gibi, zihinsel esaretin alameti olarak algılanacağı, kimse tarafından tasavvur bile edilemezdi. Nikâhın demode olması, her erkek ve kadının istediği ile birlikte olarak çocuk yapabilmesi, bazı sosyalist ve özellikle Bolşevik düşüncelerdeki gibi kadının değerli bir makineden öte bir önemi kalmayarak, kendisinden ülke menfaati için tam olarak faydalanılması gerektiği fikirlerinin ciddiyetle tartışılacağı bir zamanın geleceği kimsenin aklına gelmezdi.

Fuhuş bu duruma gelince, gayrimeşru çocukların hangi hızla artacağı kolayca anlaşılabilir. Zinanın ayıp sayıldığı yerlerde, insanlar arkalarından zina çocuğu diye adlandırılacak evlatlar bırakmak istemezler. Ancak bir toplumda zinanın varlığı inkâr edilirse ve nikâh dinin yersiz bir müdahalesi olarak kabul edilirse, böyle bir yerde insanların gayrimeşru çocuklardan dolayı utanacakları düşünülemez. Böyle bir toplumda zina evladı haricinde başka bir evlat bulunmaz desek, doğru olur. Nitekim yukarıda zikredilen düşüncelere sahip insanlar, bu şekilde çocuklar doğurmakta ve bunu asla ayıp saymamaktadırlar.

Bunun haricinde, nikâhı eski bir gelenek olması sebebiyle terk etmek istemeyenlerde de, gayrimeşru çocuklar lehinde büyük bir coşku bulunmaktadır. Nitekim ileri gelen filozoflar, onları ülke için bir nimet ve milli müdafaanın bir vasıtası olarak görmektedirler. Onlar, böyle çocukların ana-babanın varisi olmaları gerektiği konusunda veya bu mümkün değilse, devletin onları kendi çocukları olarak kabul edip, bakımlarını üstlenmesi adına ikna çalışmaları yürütmektedirler. Bundan dolayı söz konusu memleketlerde, bugünlerdeki gayrimeşru çocukların sayısındaki hızlı artışın benzerinin öncelerde olması bir yana, bunun gerçekleşeceğini dahi tasavvur etmek söz konusu değildi.

Peygamber Efendimiz[sav] tarafından haber verilen diğer bir ahlaki değişiklik, alkollü içkilerin kullanılışındaki artıştır. Sahih Müslim'de bulunan Enes Bin Malik'in[ra] bir rivayetine göre, ahir zaman alametlerinden biri, çok aşırı derecede alkollü içki içileceğidir.[103] Diğer bir alamet olarak yollarda açıkça içki içileceğini de Ebu Naim, Hozeyfa Bin El-Yaman'dan[ra] rivayet etmiştir.[104] Zamanımızda içkinin ne kadar çok içildiğini ispat etmeye gerek yoktur. Avrupa

[103] Sahih Müslim, Kitabü'l İlm,
[104] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.298, H.1209

memleketlerinde şarap sudan çok içilmektedir. İçki eskiden de kullanılırdı, fakat sadece bir zevk kaynağı ya da ilaç olarak. Oysa şimdilerde dünyanın büyük bir kısmında içki, gıda veya su yerine kullanılmaktadır. Peygamber Efendimizin[sav] yollarda açıkça içki içileceği hakkındaki haberi, zamanımızı önceki devirlerden ayırt etmektedir. Eskiden içki bir lüks olup, zevk ve eğlence vesilesi olarak kabul edilirdi. Bugünlerde içkinin insanların eline geçmesi için gösterilen çaba, o günlerde gösterilmezdi. O devirde insanların içki satın alması için, özel yerlerde dükkânlar bulunurdu. Ancak günümüzde artık su yerine kullanıldığı için, birbirine yakın yerlerde ve yollar üzerinde bunun satılması gerekli görülmüştür. Nitekim Avrupa'da yol kenarlarında ve birbirlerine yakın mesafelerde yolcuların boğazı kurumasın diye içki satılan dükkânlar bulunmaktadır. Benzer şekilde tren istasyonlarının bekleme salonlarında yiyecek sunulmasa bile, mutlaka içki bulunur. Londra gibi yerlerde ise şarap ve su hemen hemen aynı fiyata satılmaktadır. Hâlbuki oralarda su, içmek için değil başka ihtiyaçlar için bulundurulur. Cemaatimizin İngiltere'ye giden bir mürebbisinin başından geçen bir olaydan, içki kullanımının oralarda ne durumda olduğu daha iyi anlaşılabilir. Ev sahibi onun iyiliği ve nazik tavırlarından etkilenerek, bir gün kendisine büyük bir sevgi ve sevinçle dedi ki : "Sana bir nasihatte bulunmak istiyorum ve bu kulağına küpe olsun. İngiltere'de kaldığın müddetçe katiyen su içme. Babam hayatında yalnız bir kere su içti ve aynı gün öldü. Bana gelince, ben hayatımda hiç su içmedim." Bunun üzerine kiracısı ona, katiyen içki içmeyip yalnız su içtiğini söylediğinde ise, ev sahibi hayretten dona kalmış ve buna inanmak bile istememiştir.

Peygamber Efendimizin[sav] bu devir ile ilgili olarak verdiği başka bir ahlaki değişiklik, aşırı kumar oyunudur.[105] Deylemi'nin Hz. Ali'den[ra] rivayet ettiğine göre, Kıyamet arifesindeki alametlerden birisi, eğlence olarak çok kumar oynanacak olmasıdır.[106] Bu değişikliğin ne derece gerçekleştiğini anlatmaya pek ihtiyaç yoktur. Avrupa ve Amerika ülkelerinde kumar sadece bir eğlence olmayıp, onların medeniyetlerinin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Hayatın her alanında, kumarın mutlaka bir yeri vardır. Ziyafetlerden sonra kumar oynamak, günlük hayatın bir parçası haline gelmiştir. Ancak, iş bu kadarla da bitmiyor. Piyango o kadar yaygındır ki, ticaretin dörtte birinin kumara sarf edildiğini söylemek mümkündür. Zengin ve fakir herkes kumara düşkündür ve bunu ara sıra değil aşağı yukarı her gün oynarlar. Kumar kulüpleri de en zengin yerlerdir. Zenginlerin kumar merkezi olan İtalya'nın Monte Carlo şehrinde, bazen tek bir günde milyonlarca lira değerinde para, birinin cebinden çıkıp bir diğerinin cebine girer. Kumar hastalığı o denli yaygındır ki, yeni medeniyetten onu çıkardığımızda, ortaya çıkacak boşluğun başka bir şey ile doldurulması mümkün değildir. Geçmişin bir senelik kumarının, zamanımızın bir günlük kumarından binlerce kez daha az olduğunu söylemek de, tereddütsüz mümkündür. Artık hayat, yangın, hırsızlık gibi birçok sigorta şekilleri de icat edilmiştir. Eskiden bunların isimleri dahi bilinmezken, şimdi bunların hepsi bir zaruret haline gelmiştir.

Peygamber Efendimizin[sav] haber verdiği bir başka ahlaki değişiklik ise, nefsi zekiyyenin ortadan kalkacak olduğudur.[107] Bazı kimseler bu hadis ile ilgili tevile giderler, oysa anlatılan çok açıktır. Bu hadis-i şerifin manası, o devirde

---

[105] Kenzü'l Ummal, c.14, s.574, rivayet:39639, M. 1975, Halep
[106] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.299, H.1209
[107] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.351, H.1209
Muhammed Bakir El Meclis, Beharü'l Envar, c.52, s.304, 1983 Beyrut

temiz ruhlu ve takvalı insanların bulunmasının imkânsız olacağıdır. Vadedilen Mesih'e[as] tabi olanlar hariç, dünyanın tamamına bir göz attığımızda, nefsi zekiyye artık hiç kalmamıştır. Önceki Müslümanlar arasında yüz binlerce evliyaya her devirde rastlamak mümkün olduğu halde, günümüzde kendilerine en ihtiyaç duyduğumuz bu çetin dönemde, tek bir ehlullah bile bulunmamaktadır. Hâlbuki şeyh, sufi ve pir gibi unvanları vâris olarak sürdüren ve milyonlarca müritleri bulunanlar şüphesiz eksik değillerdir. Ancak aralarında nefsi zekiyye olup, Allah[cc] ile gerçek teması bulunan tek bir kimse yoktur. İcat ettikleri vird, yani sıkça ve sürekli okudukları dua ile zikirler, iç temizliği ve takvanın alametleri değildir. Çünkü iç temizliği ve takva, onların Allah[cc] sevgisini cezp etmeleri ve karşılık olarak da O'nun kendilerine sevgisini göstermesidir. Böylelikle Allah[cc] onları düşmanlarının karşısında destekler, niyetlerini ve iradelerini de gerçekleştirir. O, Kelâmı olan Kuran-ı Kerim'in sırlarını onlara açar ve bir irfan denizini de gönüllerine akıtır. Onlar, İslam'ı karşılaştığı musibetlerden kurtarırlar ve Müslümanların yakalandıkları manevi hastalıklarına da şifa olurlar. Ancak şeyhler, sufiler, abdallar ve âlimler diye adlandırılan insanlar arasında ise bu vasıflara sahip tek bir kimse bile bulunmaz. Kısacası nefsi zekiyyeyi dünya günümüzde öldürmüştür, yerine ise nefsi emmareyi canlandırmıştır ve de bu artık dünyanın hedefi haline gelmiştir.

Peygamber Efendimizin[sav] işaret ettiği diğer bir değişiklik de, emanet anlayışı ve değerinin yok olmasıdır.[108] Deylemi'de yer alan Hz. Ali'nin[ra] rivayetine göre, Kıyamet yaklaştığında görülecek alametlerden birisi, emanet anlayışının yeryüzünden kaybolacağıdır.[109] Bugün her köy, her

[108] Tirmizi, Ebvabü'l Fiten
[109] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.299, H.1209

mahalle ve her ev bu değişikliğin acı etkisini bizzat hissetmektedir. Bundan dolayı, bu konuyu fazlaca açıklamaya gerek bulunmamaktadır.

Peygamber Efendimizin[sav] haber verdiği bir başka ahlaki değişiklik de, ana ve babaya karşı kötü muamele yapılacağı, ama arkadaşlara ise iyi davranılacağıdır.[110] Ebu Naim'in, Hozeyfa Bin El-Yaman'dan Hilye'de rivayet ettiğine göre, evlat babaya isyan, ama dostlarına ihsan edecektir.[111] Bu durum da o kadar yaygındır ki, onu gören her asil insanın kalbi bir mum gibi erir. Batının değerlerine kendilerini kaptıran ve yeni ilmin ışığından aydınlanan kimseler, aile büyüklerini geri zekâlı zannederler. Onların sohbetinde bulunmaktan kaçınırlar, ama kendileri ile hemfikir gençlerin hâyâsız meclislerinde zamanlarını geçirmeyi ise bir rahatlık vesilesi kabul ederler. Arkadaşları davet etmek ve onlara bir ikramda bulunmak için paraları her zaman varken, fakir ana-babalarının ihtiyaçları onların umurlarında bile değildir. Hindistan'da binlerce ana-baba, bir lokma ve bir hırka ile yaşarlar. Onlar, çocukları tahsillerini tamamlasın diye, didinerek biriktirdikleri parayı sarf etmekten kaçınmazlar. Ancak çocuklar mezun olup, bir iş edinince, ana-babalarının kendileri ile aynı seviyede oturmalarını şanlarına yakıştıramazlar. Bir yabancı bu muameleyi gördüğünde, onların adeta hizmetçi olduğunu zanneder. Bugünlerde bunun binlerce örneğini görmek mümkün olduğu halde, geçmişte böyle bir durum kesinlikle yoktu.

İlmi durum

Peygamber Efendimiz[sav], Vadedilen Mesih'in[as] devrindeki ahlâki durumu açıkladığı gibi, o zamanın ilmi durumundan da haber vermiştir. Tirmizi'de Enes Bin Malik'in rivayet

---

[110] Tirmizi, Ebvabü'l Fiten
[111] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.298, H.1209

ettiğine göre, Kıyamet öncesi dönemde bilgi ortadan kalkacak ve cehalet baş gösterecektir.[112] Aynı konu Enes'ten[ra] rivayet olarak Buhari'de de farklı kelimeler ile yer almaktadır.[113] Bu değişiklik de gerçekleşmiştir. Bir dönemler Müslüman kadınlar da fakih idiler. Hz. Ömer[ra], ensar hanımlarının kendinden daha fazla Kuran-ı Kerim bilgisine sahip olduklarını belirtmiştir. Bununla, çocukların bile büyük âlimlerin fetvalarını Kuran bilgileri ile tartışabilecek durumda oldukları anlatılmıştır. Hz. Ayşe'nin[ra] ilmini ve muhakeme kabiliyetini kim inkâr edebilir ki? Bugün ise, diğer ilimleri dahi öğrenme kabiliyeti bulunmayanlar dışında, kimse din bilgisi ile ilgilenmemektedir. Ancak bir bedel ödemeden, sadece ekmek kazanmak niyetiyle öğrenilen ilimden hangi bereket umulabilir ve bu niyetle tahsil görenlerin ise dünyaya ne faydaları olabilir?

Bu hadis-i şerifi, başka hadisler de teyit etmektedir. Bundan murat sadece dini ilimler olup, her türlü bilginin ortadan kalkacağı kastedilmemiştir. Zaten hadis kitaplarında da, dünyevi ilimlerin artacağından haber verilmektedir. Nitekim Tirmizi'de Ebu Hureyre'nin[ra] rivayetine göre, ahir zamanda dini gayeler haricinde, diğer amaçlar için ilimler öğrenilecektir.[114] Bugünkü durum ortadadır ve dünyayı hayrete düşürecek düzeyde dünyevi ilimlerde ilerlemeler kaydedilmiştir. Diğer taraftan dini ilimlere karşı ilgisizlik o denli büyüktür ki, zırcahiller artık âlim diye geçinmektedirler.

Sosyal durum

Peygamber Efendimiz[sav], Vadedilen Mesih[as] zamanındaki sosyal durumu da beyan etmiştir. Onun zikrettiği alamet-

[112] Tirmizi, Ebvabü'l Fiten
[113] Buhari, Kitabu'n Nikah
[114] Tirmizi, Ebvabü'l Fiten

ler, Vadedilen Mesih[as] zamanındaki toplumsal durumu tam olarak tasvir etmektedir. Bu alametlerden bir tanesi, selamlaşma şeklinin değişmesidir. İmam Ahmed Bin Hambel'in Muaz Bin Enes'ten[ra] rivayet ettiğine göre, bu ümmetin gerileme ve çöküş devrindeki alametlerinden bir tanesi, insanların gördüklerinde birbirlerini lanetlemeleri olacaktır.[115] Bu hadis-i şerifi açıklayanlara göre kastedilen, alt tabakadaki insanların karşılaştıklarında birbirlerine küfür edecek olmalarıdır. Oysa aslında bu hadis, çok daha büyük bir değişikliğe işaret etmektedir. Bu değişiklik aşağı tabakadaki Müslümanlar arasında değil, aksine bazı bölgelerdeki asil Müslümanlar arasında mevcuttur. Bu, "Bendegi" ve "Teslim" kelimelerinin revaçta olması sonucudur. Hindistan'da üst tabaka mensupları, İslam'ın öğrettiği şekilde selamlaşmayı saygısızlık olarak görmektedirler. Bunun yerine "Adap" ve "Teslim" kelimelerini ve hatta Hinduları taklit ederek "Bendegi" kelimesini kullanmaktadırlar. Bu, "Ben size kulluğumu bildiriyorum," anlamındadır. Onlar bu kelimeyi, manası "Barış ve emniyet" olan İslami selamın yerine kullanıyorlar. Bu durum aslında karşılıklı lanetleşmeden başka birşey değildir. Çünkü bir kimsenin şirk kelimelerini veya kullanımı ancak Allah'a[cc] mahsus kelimeleri kullar için kullanması, ancak Allah'ın[cc] lanetinin insanlar üzerine inmesine sebep olur. Müslümanlar arasında daha fazla revaçta olan, "Adap" kelimesidir. Gerçekte bu, "Biz, kulluğumuzu ve teslimiyetimizi bildiririz," anlamındadır. Diğerlerinin yerine bu kelimenin tercih edilmesinin sebebi ise, şirk kelimelerinin bariz bir şekilde ve sıkça kullanımı sonucu kalplerinde duydukları suçluluk duygusunun etkisinden korunmak arzusudur.

Peygamber Efendimizin[sav] buyurduğuna göre, o devirde Müslümanlar arasında saygınlığın sebebi din değil, insan-

[115] Müsned Ahmed bin Hanbel, c.3, s.439

ların maddi ve siyasi durumu vs. olacaktır.[116] İbni Merdiveyh'in İbni Abbas'tan[ra] rivayet ettiğine göre, Peygamber Efendimiz[sav] şöyle buyurmuştur: "Kıyamet yaklaştığındaki alametlerden bir tanesi zenginlere hürmet gösterileceğidir.[117]" Bu alamet de gerçekleşmiştir. Öteden beri saygınlığın önde gelen ölçüsü aile asaleti iken, şimdi bu tamamen yok olmuştur. Bugün saygınlığın tek bir ölçüsü kalmıştır, o da zenginliktir. Bir zamanlar zenginler âlimlerin meclislerine giderlerdi, şimdi ise âlimler bir zenginle dost olduklarında, bundan gurur duymaya başlamışlardır. Onlar zenginin kapısına yanaşabilmeyi kendileri için bir şeref olarak görmektedirler.

Huzeyfe Bin El-Yaman'ın rivayetine göre, Müslümanlar için gelecek bir zamanda, bir kimse şu şekilde methedilecektir:

مَااَجْلَدَهُ وَاَظْرَفَهُ وَاَعْقَلَهُ وَمَا فِى قَلْبِهٖ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ مِنْ اِيمَانٍ

Yani, "Bu kimse ne kadar cesur, ne güzel ahlaklı ve ne akıllıdır, hâlbuki onun kalbinde bir hardal tanesi kadar bile iman olmayacaktır.[118]" Bu durumda ortaya çıkmıştır. Bir kimse, ne denli dinsiz olursa olsun, Müslümanların haklarının koruyucusu olma iddiasıyla ortaya çıktığında, hemen onların lideri konumuna gelir ve bu şahsın İslam ile hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, Müslümanların nasıl lideri olabilir diye, kimse soru dahi sormaz. Böyle birisi için bir topluluğa güzel nutuk çekebilmesi, rakiplerini kurnazlıkla yenmesi veya siyasi ihtiyaçlar için canını vermeye hazır olması da kâfidir.

---

116 Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.297, H.1209
117 Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.297, H.1209
118 Tirmizi, Ebvabü'l Fiten, Bab Macaa fi Raf-il Amana

Peygamber Efendimizin[sav] zikrettiği diğer bir değişiklik, müminlerin küçük düşürülecekleri ve insanlar karşısında korkuları nedeniyle kendilerini gizleyecekleridir.[119] İbni Merdiveyh'in İbni Abbas'tan[ra] rivayet ettiğine göre, mümi-nin, cariyeden bile aşağı görüleceği durum, Kıyamet alametlerindendir.[120] Yani bir cariyeye âşık olunup onunla evlenilebilinir, ama o günlerde hiç kimse bir müminle yakınlık bile kurmak istemeyecektir. Hz. Ali'nin[ra] Deylemi'deki bir rivayetine göre, iyi insanlar kendilerini gizlemek zorunda kalacaklardır.[121] Bu değişiklik de zuhur etmiştir. Özellikle Vadedilen Mesih'in[as] gelişinden sonraki devirde fahişeler, namaz kılmayanlar, hainler, yalancılar ve Allah[cc] ile Peygamberine[sav] küfür edenler ile görüşmek ve kendilerine iyi davranmak caiz sanılmaktadır. Ancak Allah'ın[cc] sesi karşısında lebbeyk diyenler ise hakir görülerek, düşmanlıklara maruz kalmaktadırlar.

Peygamber Efendimiz[sav] tarafından haber verilen başka bir değişiklik, Arapçanın Müslümanlar arasında itibarını kaybedeceğidir.[122] İbni Abbas'dan[ra] İbni Merdiveyh'in rivayet ettiğine göre, ahir zamanda saflar uzun, fakat kullanılan lisan birbirinden farklı olacaktır.[123] Bu değişiklik hac zamanlarında iyice görülebilmektedir. Haccın gayelerinden birisi, İslam birliğinin korunmasıdır. Ancak Arapçayı terk etmelerinden dolayı Müslümanlar, oralarda toplanıp Hac vazifesini yerine getirmekten başka hiçbir içtimai veya milli çıkar elde edememektedirler. Onlar Arapçayı yaşatmış olsalardı, bu dil dünyanın dört bir yanındaki Müslümanları hiçbir düşmanın saldırısı ile kesilemeyen sağlam bir bağ ile bağlardı.

---

[119] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.295, H.1209
[120] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.297, H.1209
[121] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.295, H.1209
[122] Kenzü'l Ummal, c.14, s.564, rivayet:39609, M.1975, Halep
[123] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.297, H.1209

Peygamber Efendimizin[sav] bildirmiş olduğu başka bir değişikliğe göre, o devirde kadınlar giyinmiş oldukları halde, çıplak görüneceklerdir.[124] Bu değişiklik iki şekilde gerçekleşmiştir. Birincisi, kaliteli kumaş, zengin ve fakir herkesin sahip olabileceği kadar ucuzlamıştır. Kumaşlar öylesine incedir ki, onlardan dikilmiş elbiseler hayali bir süs gibidir, ama bunun altındaki vücudun görünmemesi ise mümkün değildir. Dünyanın büyük bir kesimi bu kumaşlara kendini kaptırıp, kadın güzelliğinin bunda yatmakta olduğunu zanneder.

İkinci durum ise, Avrupa ve Amerika'daki hanımların giyiniş tarzı sonucu, haram olup örtülmesi gereken vücut bölümlerinin çıplak bırakılması şeklindedir. Mesela onlar, göğüslerinin üst kısmını ve dirseklere kadar kollarını açıkta bırakırlar. Kısacası bu alamet her iki şekil ile de gerçekleşmiştir. Müslümanlar arasında ince kumaşın kullanımı ile Hıristiyanlar arasında ise göğüsler, baş ve kolların çıplak bırakılması ile.

Vadedilen Mesih'in[as] devrine ait olarak Peygamber Efendimizin[sav] bildirdiği diğer bir alamete gelince, kadınlar başlarına hörgücü andıran bir saç tuvaleti yapacaklardır.[125] Nitekim Avrupa'da kadınlar saçlarını eskisi gibi örmekten hoşlanmamaktadırlar. Başlarının üstünde tünemiş bir şey bulunduğu intibaını verecek şekilde saçlarını kabarık tutmaktadırlar. Diğer milletler de onların güçlü hallerinden etkilenerek, diğer konularda olduğu gibi bunda da onları taklit etmektedirler. İnsanlar Avrupa'nın sözlerine ve yaptıklarına gökten inen vahiyden ziyade değer vermekte oldukları gibi, bu konuda da onları taklit etmeyi ilerlemenin bir alameti olarak saymaktadırlar.

[124] Müsned Ahmed Bin Hanbel, c.3, s.439
[125] Sahih Müslim, Kitabü'l Libas

Hz. İbni Abbas'ın[ra] Resulullah[sav] tarafından rivayet ettiği bu devre ait başka bir değişiklik, kadınların kocaları ile birlikte ticarete atılacak olmalarıdır.[126] Bu değişiklik de gerçekleşmiştir. Bu devirde onlarsız ticaretin başarılı ve kârlı olması düşünülemez. Avrupa'da müşterileri cezp etmek üzere mağazalarda güzel hanımlar bulundurulur ve onlar ile müşterilerin ilgileri çekilip, alışveriş yapmadan eli boş gitmemeleri sağlanır.

Peygamber Efendimizin[sav] bildirdiği başka bir değişikliğe göre, kadınlar o kadar serbest olacaklardır ki, onlar erkekler gibi giyinecekler, ata binecekler[127] ve hatta erkeklere hâkim olacaklardır.[128] Bu da gerçekleşmiştir. Amerika ile diğer Hıristiyan ülkelerde ve onları takliden diğer dinlere mensup olanlarda da, kadın özgürlüğünün yanlış bir mevhumu yerleşmiştir. Bunu duyunca insan hayrete düşmektedir. Bugünkü medeniyet, geçmiştekini tamamen değiştirmiştir. Erkekler ile birlikte atlara binip ava giden ve at yarışlarına katılan kadınların sayısı oldukça fazladır. Onlar sirklerde bile gösteriler yaparlar. Özellikle Birinci Dünya Savaşından sonra yüz binlerce bayan, erkek elbiselerini giymeye başlamıştır ve erkek kıyafetlerinin giyilmesi bir moda halini almıştır.

Kadınların erkekler üzerindeki hâkimiyeti de ilginçtir. Avrupa medeniyeti ve onun etkisinin sonucu olarak, diğer memleketlerdeki medeniyetler de değişikliğe uğramıştır. Eğer Allah[cc] bunun olumsuz sonuçlarından dünyayı kurtarmazsa, çok tehlikeli bir durum ortaya çıkacaktır. Bunun sonucunda dünya tehlikeli bir fesatla yüz yüze gelecek,

---

[126] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.297, H.1209
Kenzü'l Ummal, c.14, s.573, rivayet:39639, M.1975, Halep

[127] Kenzü'l Ummal, c.14, s.573, rivayet:39639, M.1975, Halep

[128] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.298, H.1209

evlilik müessesesi tamamen yok olacak ve insan neslinin ilerlemesi dayanılmaz bir durum ile karşı karşıya kalacaktır.

Peygamber Efendimizin[sav] anlattığı diğer bir değişiklik, erkeklerin kadınlar gibi süsleneceği ve onlara benzemeye çalışacaklarıdır.[129] Bu değişiklik de gerçekleşmiştir. Dünyanın genelinde erkekler, sakal tıraşı olup kadınlara benzemektedirler. Bir zamanlar sakal erkeğin zarafeti ve cazibesi sayılırdı. Müslümanlar için ise bu, Peygamber Efendimizin[sav] sünneti gereği İslam şiarındandı. Ancak bugünlerde sakal erkeklerin çehresinden kaybolmuştur. Hatta İslam âleminde dini mevki ve makamlara sahip bulunanlar bile bunu tıraş etmeyi yüzlerinin güzelliği için gerekli görürler. Bu değişikliğin diğer bir tarafı, tiyatroların yaygınlaşması ile ilgilidir. Oralarda erkeklerin kadın, kadınların ise erkek hüviyetine bürünerek gösteri yapmaları, şarkı söylemeleri ve dans etmeleri son derece yaygındır. Aynı bunun gibi, Avrupa ve Amerika'da erkeklerin saç tuvaletine verdikleri önem, bu devrin değil ama geçmişte kadınların saçlarına karşı gösterdikleri itinadan daha da fazladır.

Cismani durum

Peygamber Efendimiz[sav], insanların Vadedilen Mesih[as] zamanındaki cismani ve sıhhat durumunu da anlatmıştı. Tirmizi'de Hz. Enes'in[ra] bir rivayetine göre, Deccal ortaya çıkıp Medine'ye gittiği vakit, veba salgını görülecek, fakat Allah[cc] Medine'yi hem Deccal hem de vebadan koruyacaktır.[130] Bu haber de gerçekleşmiştir. Veba yirmi beş seneden beri dünyada büyük tahribat yaparak yüz binlerce yuvayı ve binlerce köyü perişan etmiştir. İslam'ın mukaddes yerleri ise, onun tahribat ve tasallutundan oldukça korunmuş-

[129] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.298, H.1209
Kenzü'l Ummal, c.14, s.573, rivayet:39639, M.1975, Halep

[130] Tirmizi, Ebvabü'l Fiten

tur. Bu korunmada onları vebanın zehrinden uzak tutan karantina gibi zahiri tedbirler olmuştur. Peygamber Efendimiz[sav] veba ile ilgili muhtelif kelimeler ile haber vermiştir. Onu bazen dabbetü'l arz diye tasvir etmiştir.[131] Bu hastalığa topraktan insan vücuduna ulaşan bir tür pire yol açar. Kuran-ı Kerim'de de aynı isim kullanılmıştır. Bu alelade bir hastalık olmayıp, dünyanın birçok memleketine ölüm ve yıkım getirmiştir. Hindistan'a gelince, veba yirmi altı seneden beri burayı kendisine bir yuva edinmiştir.

Dabbenin ortaya çıkışına dair bu İlahi haber, sadece vebanın zuhuruna işaret etmeyip, birçok mikrobik hastalığın da meydana çıkacağına delalet eder. Nitekim günümüzde, daha önce hiç görülmemiş veya bugünkü şekli ile ortaya çıkmamış birçok mikrobik hastalıklara şahit olmaktayız. Kuran-ı Kerim ve Peygamber Efendimizin[sav] bu haberinde, aslında mikroskobun icadı ve bu icadın etkileri de bildirilmişti. Çünkü mikroskop olmasaydı, insanoğlu bu hastalıkların sebebinin bir dabbe olduğunu asla anlayamazdı. Oysa düne kadar insan, bütün hastalıkların sebebinin kan, balgam, safra ve sevdadan ibaret olduğunu inanıyordu.

Peygamber Efendimiz[sav] Vadedilen Mesih'in[as] zamanındaki genel sağlık durumları ile ilgili alametler de zikretmiştir. Bu alametlerden birisi de, ani ölüm vakalarındaki artıştır.[132] Bundan anlaşılması gereken, bu tür ölümlerle sıklıkla karşılaşılacak olmasıdır. Yoksa böylesi tek tük vakalarla karşılaşmak daima mümkündür. Nitekim bu İlahi habere uygun olarak zamanımızda ani ölümler sıkça karşımıza çıkmaktadır. Bunun sebepleri ise, bir taraftan çok içki içilmesi ve diğer taraftan da ilmi faaliyetlerin çoğalmasıdır. İçki kalbi ve beyni zayıflatır, ilmi araştırmalar ve yoğun çalışmalar ise sinir sistemi üzerinde olumsuz etki bırakmaktadır. Her iki

[131] Tirmizi, Ebvabü'l Fiten
[132] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.296, H.1209

durum da şu sıralarda zirvededir. Bunun sonucu olarak, içkiye düşkün milletlerde ani ölümlere sıkça rastlanılmaktadır. Her yıl binlerce kişi kalp rahatsızlıkları sonucu ayaktayken, otururken veya yatarken, aniden düşüp ölmektedirler. Eskiden bunun bir örneğini bile görmek mümkün değildi.

Genel sağlıkla ilgili olarak Peygamber Efendimizin[sav] zikrettiği diğer bir alamet, çok sayıda insanın hayatına kıyacak olan burunla ilgili bir hastalık hakkındadır.[133] Bu hastalık aynen ortaya çıkmıştır. Adı enflüanza ya da grip hastalığıdır. Bu hastalık sonucu 1918 senesindeki salgında yirmi milyon insan hayatını kaybetmiştir. Oysa beş sene süren Birinci Dünya Savaşında ise yalnızca altı milyon insan ölmüştü. Diğer bir deyişle bu hastalık sonucu, dünya nüfusunun %1,5'luk kısmı yok olmuştur. Bu durum, dünyayı Kıyamet gününün bir gerçek olduğuna inandırmayı başarmıştır. Bu hastalık insanoğluna, dilediği takdirde Allah'ın[cc] bu dünyayı yok etmesinin hiç de zor olmadığını göstermiştir.

İnsan neslinin oranı

Peygamber Efendimiz[sav], bu devirdeki insan neslinin oranını da tasvir etmiştir. Onun bildirdiğine göre, o zaman kadın nüfusu çoğalacak ve erkeklerin azalması ile elli kadına bir erkek düşecek hale gelecektir.[134] Bu haber de gerçekleşmiştir ve şimdilerde dünyada kadın nüfusu çoğunluktadır. Avrupa memleketlerinde savaş sonucu ölümlerden dolayı erkek sayısı azalmıştır. Netice olarak İslam'ın birden fazla evliliğe müsaade edişi ile dalga geçen milletler, içinde bulundukları kötü durumun ilacı olarak şimdilerde bunu ciddiyetle incelemekte olup, bu durumun başka bir

133 Sahih Müslim, Kitabü'l Fiten, bab zikru'd deccal
134 Tirmizi, Ebvabü'l Fiten

çaresinin bulunmadığını da söylemektedirler. Büyük sosyologlar bu konu hakkında makaleler yayınlamaktadırlar. Yazdıklarına göre, yok oluştan kurtulmak ve nizamın korunması için birden fazla evliliğe müsaade edilmesi gereklidir. Aksi durumda zahiren kötülük olarak kabul edilen zinanın, günah olmaktan çıkarılması lazımdır. Birden çok evlilik yapmış olanların mahkemelere çıkarılmamaları gerekir diyenlere artık sıkça rastlanılmaktadır. Bu değişikliğin esas sebebi, kadın nüfusunun fazlalığıdır. Yoksa yakın zamana kadar Avrupalıların gözünde bu durum, çirkin günahlardan birisi olarak kabul edilmekteydi. Hiç kimse ima yoluyla bile olsa bu konuyu desteklemezdi. Onların nefretinden etkilenerek, Müslümanlar bile İslam'da böyle bir müsaade bulunduğundan dolayı, özür diler bir tavır içine girmişlerdir.

Uluslararası ilişkiler

Peygamber Efendimiz[sav] Vadedilen Mesih'in[as] zamanında uluslararası ilişkilerin mahiyetinin de nasıl değişeceğini bildirmiştir. Onun verdiği habere göre, bu devirde insanlar eski bineklerini terk ederek, yeni taşıtları kullanmaya başlayacaklardır. Bu yeni taşıtlar ise hem karada hem de suda kullanılacaklardır. Hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur:

لَيُتْرَكُنَّ الْقِلَاصُ فَلَا يُسْعٰى عَلَيْهَا

Yani, o devirde dişi deve binek olarak terk edilecek ve insanlar onunla ilgilenmeyeceklerdir.[135] Nitekim zamanımızda bunu görmekteyiz. Genel olarak ülkelerde trenin taşıt olarak kullanılmaya başlamasından bu yana, eski binek ve taşıtlar artık işe yaramaz hale gelmişlerdir. Sadece tren varken, diğer yollarda yolculuk yapmak üzere deve ve benzeri bineklere ihtiyaç duyulmaktaydı. Ancak otomobilin

---

[135] Sahih Müslim, Kitabü'l İman

icadı ile onlara olan ihtiyaç da ortadan kalkmıştır. Bu taşıtların çoğalmasıyla, binek olarak kullanılan hayvanlar bir bir terk edileceklerdir.

Peygamber Efendimiz[sav] bu devirde tren dışında buharlı gemilerin de icat edileceğinden haber vermiştir. Nitekim o şöyle buyurmuştur: "Deccalın eşeği su üzerinde de seyahat ederken, önünde de arkasında da bulutlar olacaktır.[136]" Bundan onun kastettiği tren ve buharlı gemilerdir, çünkü kara ve suda yürüyebilen yegâne eşek budur. Keza kilisenin bundan faydalandığı kadar hiçbir toplum bundan fayda elde edememiştir. Papazlar bunu kullanarak İncil'i yaymak üzere, dünyanın bir ucundan diğer ucuna kadar gitmişlerdir. Böylelikle onlar, tüm dünyanın deccalın ağına yakalanmasını sağlamışlardır. Tren ve buharlı gemilerin önlerinde ve arkalarında onların ayrılmaz parçası olan duman bulutları bulunur. Bunların her ikisinin de gıdası taş, yani kömürdür. Hadislerde de deccalın eşeğinin yemeği olarak bildirilen budur. Bu taşıtlar uluslararası ilişkilerin mahiyetini tamamen değiştirmişlerdir.

Ekonomik durum

Peygamber Efendimiz[sav], Vadedilen Mesih'in[as] zamanındaki ekonomik durumu da tasvir etmiştir. Hozeyfa Bin El-Yaman'ın rivayetine göre Peygamber Efendimiz[sav], altının çoğalmasının ve insanların gümüşe rağbet etmelerinin Kıyamet alametlerinden olduğunu buyurmuştur.[137] Bu durum da gerçekleşmiştir. Bugün altın o denli çoğalmıştır ki, eskiden bunun onda birini bile bulmak mümkün değildi. Öte yandan altın ve gümüş ticareti yapan yüzlerce yeni kuyumcu mağaza açılmıştır. Altın ve gümüş çıkarmak için yepyeni metotlar icat edildiğinden, dünyada altın bollaş-

[136] Kenzü'l Ümmal; c.14, s.613, rivayet:39709, M.1975, Halep
[137] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.298, H.1209

mıştır. Yalnızca İngiltere'nin elinde bulunan altın, eskiden bütün dünyada bulunan altından daha fazladır. Bunun neticesi olarak, ticaret çok gelişmiştir ve bütün alışveriş altın ve gümüş ile yapılmaya başlanmıştır. Eski zamanlarda mübadele vasıtası olarak bakır sikkeler ve deniz salyangozu kabukları kullanılırdı, bugün ise deniz salyangozu kabukları ortadan kalkmıştır ve bazı ülkelerde bakır sikkeleri tanıyan bile bulunmamaktadır. İngiltere'de en küçük sikke peni, Amerika'da ise senttir. Bu iki memlekette ticaretin büyük bir kısmı ise altın para ile yapılmaktadır.

Peygamber Efendimizin[sav] zikrettiği bir başka değişiklik ise, faizin artışı hakkındadır. Deylemi'nin Hz. Ali'den[ra] rivayet ettiğine göre, Kıyamet arifesi alametlerinden birisi, faiz işlemlerindeki artış olacaktır.[138] Bu haber de aynen gerçekleşmiştir. Bugün faiz öyle yayılmıştır ki, geçmişte bunun milyonda birini bile görmek mümkün değildi. İstisnalar dışında her türlü ticaret faiz ile yürütülmekte olup, onsuz ticaretin yapılamayacağı iddia edilmektedir. Her tarafta binlerce banka kurulmuştur. Devletler, tacirler, sanayiciler, zenginler, kısacası herkes artık faiz ile meşguldür. Başka bir deyişle, günümüzde herkes, bir başkasının sermayesi ile işini yürütmek konusunda kararlıdır. Yeryüzünde gerçekleştirilen ticari işlemlerin tutarı on milyon ise, bunun ancak birkaç bin liralık kısmı faizden muaf işlemlerdir. Oysa Müslümanlara, faizden vazgeçmedikleri takdirde durumlarının nasıl olacağı, Kuran-ı Kerim'de bildirilmiştir:

فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللّٰهِ

"Böyle yapmazsanız, Allah'ın ve Peygamberi'nin savaş açtığını kesin bilin...[139]"

[138] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.299, H.1209
Kenzü'l Ummal, c.14, s.573, rivayet:39639, M.1975, Halep

[139] Bakara Suresi, ayet 280

Ancak Müslümanların durumu pek farklı değildir. Onların birçoğu, kâr payı adı altında faizi kullanmaktadırlar. Bazıları ise faiz ile açıkça alışveriş yapmaktalar. Öte yandan âlimler, banka faizinin caiz olduğuna dair tuhaf fetvalar vermektedirler. Dediklerine göre, kâfir bir hükümetin yönetiminde yaşayan bir kimsenin faizi almasında bir sorun bulunmamaktadır. Böylelikle her türlü faizi mubah kılarak, son şeriattan sonra yeni bir şeriat icat etmişlerdir. Bu durumlar incelendiğinde faiz hastalığının ne denli yaygın olduğu ortadadır. Allah’ın[cc] özel lütuf ve inayeti olmazsa, artık kimse faize karşı duramayacaktır.

Peygamber Efendimizin[sav], ahir zamana ait olarak ekonomik durum ile ilgili bildirdiği önemli bir alamet ise, Hıristiyanların zengin olacakları ve diğer insanların ise fakir kalacaklarıdır Navas Bin Samân’ın[ra] Tirmizi’deki rivayetine göre, deccal insanlara, bana iman edin diye teklifte bulunacaktır. Onu reddedenlerin sahip olduklarının hepsini deccal götürecek, hâlbuki deccale iman edenler ise varlıklı kalacaklardır. Deccal onların üstüne gökten mal yağdırmayı ve onlar için yerden nimetler çıkarmayı üstlenecektir.[140] Bu haberler gerçekleşmiştir. Son yüz sene boyunca, Hıristiyan uluslar gitgide zenginleşirlerken, kendilerine muhalif olanlar ise her gün biraz daha fakirleşmektedirler.

Siyasi durum

Peygamber Efendimiz[sav], Vadedilen Mesih’in[as] zamanına ait siyasi durumu öyle tasvir etmiştir ki, onu okuduğumuzda bugünkü halimiz hemen gözümüzde canlanmaktadır. Vadedilen Mesih’in[as] zamanında gerçekleşecek muhtelif siyasi değişiklikler şunlardır:

Hozeyfa Bin EI-Yaman’ın[ra] Peygamber Efendimizden[sav] rivayet ettiği ve Ebu Naim tarafından Hilye’de bildirildiğine

[140] Tirmizi, Ebvabü’l Fiten

göre, Müslümanlar üzerine o kadar sıkıntı ve musibet inecektir ki, onlar Yahudilere benzeyeceklerdir.[141] Bundan kastedilen Müslümanların siyasi gücünün yok olacağıdır. Onların yaşamları da Yahudiler gibi diğer ulusların insafına kalacaktır. Tek tük izler hariç, İslam devletlerinden bir eser kalmamıştır. Bir zamanlar dünyada İslam bayrağı dalgalanmaktayken, bugün onu dalgalandıracak bir yer bile bulunmamaktadır. Müslümanlar, iktidarlarını korumak için bir Hıristiyan devletin desteğine muhtaç haldedir. İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.

Peygamber Efendimiz'e[sav] göre, Vadedilen Mesih'in[as] zamanına ait diğer bir siyasi alamet ise, Suriye, Irak ve Mısır'ın tabi oldukları padişahın elinden çıkacağı ve Arapların muhtelif krallıklara bölüneceğidir. Ebu Hureyre'nin[ra] Muslim'deki bir rivayetine göre, Peygamber Efendimiz[sav] şöyle buyurmuştur: "Irak kendi mahsulünü ve servetini paylaşmayı reddedecek. Suriye ve Mısır da aynı şeyi yapacaklar; Siz önceki gibi olacaksınız.[142]" Yani Araplar, tekrar bölünmüş olacaklar. Bu haber gerçekleşmiştir. Irak, Suriye ve Mısır Osmanlı yönetiminden ayrılmışlar ve Türkiye hükümetine ve devletine hiçbir şekilde vergi ödememekte ve yardım da etmemektedirler. Araplar eskiden olduğu gibi tekrar dağılmış ve bölünmüşlerdir. Hicazda bir Arap hükümeti olmasına rağmen, onun düşmanları çoktur ve ekonomik zaafından dolayı da korunmuş değildir. Bunun dışındaki Arap bölgelere gelince, onlar üzerinde düzensizlik tam manasıyla hâkim olup, hükümetlerinin de medeniyetle hiçbir alakaları yoktur.

Bu zamanla ilgili zikredilen bir başka siyasi değişikliğe göre, yecüc ve mecüc öylesine güç kazanacaklar ki, diğer milletlerin kendilerine karşı koymaları mümkün olmaya-

---

[141] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.298, H.1209

[142] Sahih Müslim, Kitabü'l Fiten

caktır. Müslim ve Tirmizi'nin Navas Bin Samân'dan[ra] rivayet ettiğine göre, Allah[cc] Vadedilen Mesih'e[as] şu kelimeler ile vahiy edecektir:

اِنِّی قَدْ اَخْرَجْتُ عِبَادًا لِی لَایَدَانِ لِاَحَدٍ بِقِتَالِهِمْ فَحَرِّزْ عِبَادِی اِلَی الطُّورِ وَيَبْعَثُ اللّٰهُ يَاْجُوجَ وَ مَاْجُوجَ

"Ben öyle kullarımı gönderdim ki, kimsenin gücü onlarla savaşmaya yetmeyecektir. Kullarımı Tur'a götür ve Allah yecüc ve mecücü gönderecektir.[143]"

Bu alamet de gerçekleşmiştir. Yecüc ve mecüc ortaya çıkmışlardır. Hiç kimsenin onlara karşı gücü yetmemektedir. Onlardan kastedilenler, Rus ve İngiliz devletleri ile onların müttefikleridir. Kitab-ı Mukaddes'te onlardan, Meşek'in, ve Tubal'ın beyi yecüc ve de adalarda emniyetle hüküm süren mecüc diye bahsedilmiştir.[144]

Bu iki millet ve onların müttefikleri, kudretlerinin en yüksek mertebesine varmışlardır. Hadislerden anlaşıldığı üzere, onların zirveye ulaşmaları Vadedilen Mesih'in[as] zuhurunun ardından mukadder kılınmıştır. Nitekim onların yükselişleri, Vadedilen Mesih'in[as] gelmiş olduğuna da bir delildir.

Bu zamanla ilgili Peygamber Efendimizin[sav] bildirdiği diğer bir siyasi değişiklik, işçi sınıfının fazlasıyla güç kazanacak olmasıdır. Hozeyfa Bin El Yaman'ın[ra] Ebu Naim tarafından Hilye'de zikredilen rivayetine göre Peygamber Efendimiz[sav] şöyle buyurmuştur: "Yırtık pırtık kıyafetli insanların hükümdar ve kral olmaları Kıyamet alametlerindendir.[145]" Zenginlere nispetle fakirlerde az elbise bulunduğu için, bu hadiste kendilerine "çıplak" denilmiştir. Bu alamet de ger-

143 Sahih Müslim, Kitabü'l Fiten, bab zikrü'd deccal
144 Kitab-ı Mukaddes, Hezekiel, bab.38 ve 39'da yer alan ayetlerin mefhumudur.
145 Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.298, H.1209

çekleşmiştir. Hükümetlerin temsili mahiyeti arttıkça, siyasi kuvvet fakir sınıfların eline geçmiştir ve fakirler kral olmuştur. İşçiler o derece kuvvetlenmişlerdir ki, krallar onların liderleri karşısında korkudan titremektedirler. Bir sınıf ne kadar güçlü olursa olsun, işçi sınıfı ile barışık olmadığı halde kendi varlığını tehlike altında hisseder. Rusya ve İsviçre gibi memleketlerde hakim sınıf işçilerdir. Ayrıca Avustralya'nın bazı bölgelerinde de onlar hüküm sürmektedirler Böylelikle işçi sınıfı gün geçtikçe kuvvet kazanmaktadır.

Peygamber Efendimizin[sav] Huzeyfa Bin El-Yaman[ra] tarafından rivayet edilen bir hadisine göre, Vadedilen Mesih'in[as] zamanına ait başka bir alamet, devlet idaresinde "şurt"un artmasıdır.[146] Şurt, vali yardımcıları veya vekilleri demektir. Bu alamet de gerçekleşmiştir. Önceki devlet sisteminde bugünkü kadar çok sayıda yardımcıya ihtiyaç duyulmuyordu. Her bölgede bir iki idarecinin bulunması yeterli görülürdü. Şimdi ise yönetim kadroları o kadar genişlemiştir ki, idarecilere vekalet edenlerin sayısı kat kat artmıştır. Devlet mekanizması içinde sayısı çok kabarmış olan emniyet, sağlık, tapu, bayındırlık, posta, ulaşım vs. gibi daireler ve bunların şubeleri bulunmaktadır. Her devlet, bu daireler ve şubeler için ihtisas sahibi kimseler tayin etmeye mecburdur. Bu ihtisas sahiplerinden her birinin de, birçok yardımcıları ve vekilleri mevcuttur. Böylelikle günümüzde, her hükümetin bakanlardan ve bakanlara yardım edenlerden ibaret, geniş ve çapraşık bir teşkilatı oluşmuştur.

Vadedilen Mesih'in[as] zamanına ait siyasi sistemde gerçekleşecek bir diğer değişiklik de, İslami cezaların tatbik edilmeyecek olması şeklinde beyan edilmiştir.[147] Hz. Ali'nin[ra] Deylemi'de zikredilen bir rivayetine göre, ahir zaman ala-

---

[146] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.298, H.1209
Kenzü'l Ummal, c.14, s.574, rivayet:39639, M.1975, Halep
[147] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.299, H.1209

metlerinden birisi, İslami cezaların kaldırılmasıdır. Bu da gerçekleşmiş olup, istisnalar hariç tüm İslam devletlerinde, İslam cezaları ortadan kalkmıştır. Türkiye, Arabistan, Mısır, İran ve Afganistan'da zina suçundan dolayı recim ve hırsızlıktan dolayı el kesilmesi, artık uygulanan cezalar arasında değildir. Bazı İslam hükümetleri, başka memleketler ile yaptıkları anlaşmalar gereğince, bu cezaları kaldırmışlardır. Bu o denli açık ve önemli bir alamettir ki, Müslüman hükümetlerin güçlü oldukları devirde, İslam cezalarının bu şekilde bir gün rafa kaldırılacağı, kimsenin aklından bile geçmezdi. İslami cezaları uygulamak isteyen bazı İslam devletlerinin de bu konuda çaresiz kalacaklarını kimse düşünemezdi.

İnsanın dini, ahlaki, ilmi, cismani, siyasi durumları ile insan nesli, medeniyeti gibi konular ile ilgili zikrolunan bu alametlere ilaveten Peygamber Efendimiz[sav], Vadedilen Mesih'in[as] zamanı ile ilgili gökyüzü ve yeryüzünde meydana gelecek olaylardan da haber vermiştir. Bunlardan bir kısmını da aşağıda anlatmaya çalışacağım.

Yeryüzü olayları

Huzeyfa Bin El-Yaman'ın[ra] rivayetine göre Peygamber Efendimiz[sav] Kıyamet ile ilgili birçok alametten bahsettikten sonra, bunlar gerçekleştiğinde bazı bela ve felaketlere katlanmaya hazır bulunmalısınız, diye buyurmuştur.

Bu belalardan biri "hasf'tır.[148] Hasf, med-cezir dalgalarının yükselişi demektir. Fizik ilmi, dalgaların bu yükselişinin depremler ile ilgisi bulunduğunu söylemektedir. Bundan dolayı Peygamber Efendimizin[sav] hasf dediğinde, depremleri kastettiği anlaşılmaktadır. Bu alamet de gerçekleşmiştir. Geçen yirmi sene boyunca o kadar çok deprem olmuştur ki, son üç yüz senede vuku bulan depremlerin tümü,

[148] Hicecü'l Kirame, Fi Asari'l Kıyame, s.298, H.1209

onların yanında bir hiç kalır. Bunların sonucu gerçekleşen can kayıpları o kadar büyüktür ki, geçen asırlarda bunun bir benzerini görmek mümkün değildir.

Gökyüzü olayları

Yeryüzü ile ilgili değişimlerin dışında, Peygamber Efendimiz[sav], Vadedilen Mesih'in[as] gelişinin alameti olarak bazı gökyüzü olaylarından da haber vermiştir. Mesela Vadedilen Mesih'in[as] zamanında, bir Ramazan ayının muayyen tarihlerinde, ay ve güneşin tutulacağını bildirmiştir. Bu alametin üzerinde o kadar ısrarla durulmuştur ki, Peygamber Efendimiz[sav], gökyüzü ve yeryüzünün yaratılmasından bu yana bu iki alametin başka hiçbir peygamberi desteklemek üzere zuhur etmemiş olduğunu açıklamıştır. Muhammed Bin Ali[ra] tarafından rivayet edilen hadis-i şerif şöyledir:

إِنَّ لِمَهْدِينَا آيَتَيْنِ لَمْ تَكُونَا مُنْذُ خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
يَنْكَسِفُ الْقَمَرُ لِأَوَّلِ لَيْلَةٍ مِنْ رَمَضَانَ وَتَنْكَسِفُ الشَّمْسُ فِى
النِّصْفِ مِنْهُ وَلَمْ تَكُونَا مُنْذُ خَلَقَ اللّٰهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ

"Mehdimizin iki alameti vardır. Yerin ve göğün yaratılmasından beri bu alametler daha önce hiç zuhur etmemiştir. Kamer (her zaman tutulduğu tarihlerin) ilk gecesinde, güneş ise aynı Ramazan ayında, (her zaman tutulduğu tarihlerin) ortasında tutulacaktır. Allah gökyüzü ile yeryüzünü yarattığından beri, bunların ikisi de alamet olarak hiç zuhur etmemişlerdir.[149]"

Bu alamet, birçok özelliği beraberinde bulundurmaktadır. Birincisi, Mehdi haricinde bu, daha önce hiç kimse için

[149] Sünen Dar Kutnî, bab sıfatu salati'l husuf vel kusuf, c.2, s.65, M.1966, Mısır

alamet olarak zuhur etmemiştir. İkincisi, Sünni ve Şii kaynak ve kitapları bunun hakkında ittifak halindedirler. Her iki grubun hadis kitapları da bu alametten bahsetmektedir. Nitekim böyle bir hadisin doğruluğu hakkında şüphe söz konusu değildir. Üçüncüsü, bu hadis-i şerifte yer alan alametler İslam öncesi din kitaplarında da Mesih'in gelişinin ikinci alameti olarak beyan edilmiştir. Nitekim İncil'de İsa[as] kendi gelişini anlatırken, "Güneş kararacak ve ay ışığını vermeyecek," diye bildirmiştir.[150] Diğer bir deyişle o, güneş ve ay tutulmalarından bahsetmektedir.

Burada esas itibariyle hadiste zikrolunan alametleri anlatırken, Kuran-ı Kerim'de de ay ve güneş tutulmalarının önemli ahir zaman alametleri olarak bildirilmiş olduğunu belirtmek, pek yersiz olmayacaktır. Kıyamet suresinde şöyle buyrulmuştur:

يَسْئَلُ اَيَّانَ يَوْمُ الْقِيٰمَةِ۞ فَاِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ۞ وَخَسَفَ
الْقَمَرُ۞ وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ۞

"O, "Kıyamet günü ne zamandır?" (diye) sorar. Gözlerin kamaşacağı, ayın tutulacağı ve güneş ile ayın (tutulmalarının) bir araya getirileceği zamandır.[151]"

Yani inkârcı, Kıyamet günü ne zaman diye sormaktadır. Biz, onun alametlerini bildirmekteyiz. Gözlerin kamaştığı, yani insanoğlunu hayrete düşüren hadiselerin vuku bulacağı zaman, bu alametler zuhur edecektir. O zaman ay tutulacak, sonra ise güneş ve ay bir araya getirilecektir. Yani, ay tutulduktan sonra, aynı ay içerisinde güneş de tutulacaktır. Mesih'in gelişinin de Kıyamet arifesinde olacağı bildirildiği için, böylelikle Kuran-ı Kerim bu hadisi desteklemektedir.

---

150 Matta, b. 24, ayet.29
151 Kıyamet suresi, ayet 7-10

Kısacası yukarıda bildirildiği üzere, bu gaybi haber özel bir önem arz etmektedir. Hicri 1311 (M.1894) senesinde bu gaybi haber aynen hadis-i şerifte bildirildiği gibi gerçekleşmiştir. O senenin Ramazan ayında, ay tutulmasının beklenebileceği üç tarihten birincisinde, yani Ramazan ayının on üçüncü gününde ay tutulması meydana gelmiştir. Orta tarihte, yani yirmi sekizinci gününde ise güneş tutulması gerçekleşmiştir. Her iki tutulma vuku bulduğunda, mehdilik iddiasını ileri sürmüş bir zat ise ortadaydı.

Bunun sonucunda, Müslüman olma iddiasında bulunan herkes için iki yoldan birini izlemek artık farzdır. Birincisi onlar, Peygamber Efendimizin[sav] buyurduğu ve de Kuran-ı Kerim ile daha önceki peygamberlerin kitaplarının da desteklediği şekilde Mehdi zuhur ettiğinde, ay ve güneşin ilk ve orta tarihlerde tutulacağını ve bunun daha önce hiç kimse için gerçekleşmediğini beyan eden hadis-i şerife iman edip, Mehdilik iddiasında bulunduktan sonra, Allah-u Teâlâ'nın bu alamet ile desteklediği kimseyi kabul edeceklerdir. İkincisi ise onlar, Allah[cc] ve Peygamberi[sav] gerçek Mehdi'yi tanımak için işe yaramaz bir alamet söylemiştir, çünkü böyle bir alametle bir iddiacının doğruluğunu ölçüp tartmamız aklen mümkün değildir diyerek, Allah[cc] ve Peygamberi'ni[sav] terk edeceklerdir.

Bazı kimseler itirazda bulunarak, gaybi haberde, ilk tarihte ayın, ortasında ise güneşin tutulmasından bahsedilmektedir, hâlbuki sizin söz ettiğiniz ay tutulması on üçünde, güneş tutulması ise yirmi sekizinde vuku bulmuştur derler. Ancak biraz incelendiğinde, bu itirazın esassız olduğu ve hadisin kelimelerine de ters düştüğü anlaşılmaktadır. Ay ve güneş tutulmaları sadece belli tarihlerde gerçekleşir. Bütün kâinat sistemi tamamen altüst edilmediği müddetçe, bu kuralın değişmesi mümkün değildir. Bundan dolayıdır ki, onların söyledikleri mana doğru kabul edilecek olursa, bu ancak Kıyamet gününün alameti olabilir, ama Kıyamet ari-

fesinin ve Mehdi'nin döneminin alameti olması mümkün değildir.

Bunun haricinde onlar, birinci ve orta şeklinde yer alan kelimeleri ileri sürerlerken, hadis içerisinde zikredilen "kamer" kelimesini görmezden gelmektedirler. Arapçada ayın ilk günündeki aya "hilâl" denilir. Dördüncü günden itibaren ise ona, "kamer" denilmektedir. Nitekim Arapça sözlükleri iddiamızı destekliyor. Meşhur Arapça sözlük Akrabu'l Mevarid'de şöyle bildirilmektedir:

وَهُوَ قَمَرٌ بَعْدَ ثَلَاثِ لَيَالٍ اِلٰى اٰخِرِ الشَّهْرِ وَاَمَّا قَبْلَ ذَالِكَ فَهُوَ هِلَالٌ

Yani, üç geceden sonra ay kamer olur ve ayın sonuna kadar ona kamer denilir. Ancak ilk üç gece boyunca ayın ismi hilâldir.[152] Özetle, hadiste kamer kelimesi kullanıldığı halde ve Allah'ın[cc] kanununa göre ayın on üçü, on dördü ve on beşinde ay tutulması gerçekleşmesine rağmen, ayın birinci gününü kastetmeleri, akıl ve insafa aykırı bir durumdur. Bu tutumun gayesi, Allah[cc] ve Peygamberi'nin[sav] söylediklerini yalanlamak ve gönderilen kimseye iman etmemekten başka bir şey değildir.

Bu alametler, Peygamber Efendimizin[sav] Vadedilen Mesih'in alametleri olarak anlattığı alametlerdir. Şüphesiz bunlardan bazıları, tek başına bile onun zamanının alameti olarak onun doğruluğunu ispatlamaya kâfidir. Ancak Peygamber Efendimiz[sav] bu alametleri beyan etmekle, hiçbir şüpheye mahal vermemek üzere, onun zamanının toplu bir tablosunu insanların önüne koymuştur. Şüphesiz veba daha önceleri de ortaya çıkmıştı, depremler vuku bulmuştu, kumar ise hep vardı. İnsan ahlakının bozulduğu zamanlar da önceleri yaşanmıştı. Hıristiyanlar da, bir zamanlar

[152] Akrabu'l Mevarid, (Kamer kelimesi altında), c.2, s.1037, H.1403

dünya üzerinde siyasi güç sahibiydiler. Ancak sorulması gereken şudur. Peygamber Efendimizin[sav], Vadedilen Mesih'in zamanının alametleri olarak bildirdikleri, acaba bir arada hiç vuku bulmuş mudur? Yahut başka bir devirde, bunların bu şekilde gerçekleşmesi mümkün müydü? Cevap, kesinlikle "Hayır" olurdu.

Dünyanın bugünkü durumundan habersiz bir kimse, öncelikle Peygamber Efendimizin[sav] beyan ettiği alametlerden haberdar edildikten sonra, ona tarih kitapları verilerek, bunları okuyup Vadedilen Mesih'in zuhurunun zamanı hangisidir diye karar vermesi istenilirse, o Adem'den[as] başlayıp bu devrin başlangıcına kadar hiçbir dönemin Vadedilen Mesih'e ait olamayacağını söyleyecektir. Ancak zamanımızın durumunu okur okumaz o, eğer Peygamber Efendimizin[sav] söyledikleri doğruysa, işte bu devir Vadedilen Mesih'in devridir diyecektir. Çünkü o, bir tarafta dine olan ilgisizliği, diğer taraftan ise dünyevi ilimlerin ilerlemiş olduğunu müşahede edecektir. Aynı zamanda o, İslam devletlerinin parlak günler geçirdikten sonra bugün ne kadar zayıf düştüklerini, Hıristiyanlığın çöküş dönemini tamamlayıp ilerlemekte olduğunu ve bütün dünya servetini ele geçirdiğini, ama kendilerine muhalif ulusların ise fakir düştüklerini görecektir. O, tıbbın ve bilimin ilerlemesine rağmen, veba ve enflüanzanın, yani gribin bütün dünyada büyük tahribat yaptığını ve de bu devirde hastalıkların bakteri ve mikroplara isnat edildiğini de görecektir. O, insanların gelenek görenek ve bidatlere tutsak olduklarını müşahede ederken, tren ve vapur hakkındaki haberleri okuyacak ve sayısız bankanın var olduğunu da bizzat görecektir. Depremlerin sıklıkla vuku bulduğunu, yecüc ve mecücün ise bütün dünyada hâkimiyet kurduğunu, yine o görecektir. Gökyüzünde ay ve güneşin tutulması da onun gözlerini açacaktır. Yeryüzünde ise servetin artması ve işçi sınıfının güç kazanması onun ilgisini çekecektir. Kısacası bu

devrin tarihinin her sayfası ve bu asrın her olayı, şimdiki zamanın Vadedilen Mesih'in zamanı olduğunu avaz avaz söyleyecektir. Bu kimse zuhur eden alametleri teker teker değil de, toplu bir tablo halinde incelediğinde, elleri titreyecek, kalbi heyecanla çarpacak ve kendini tutamayarak, "Ben aradığım devri buldum. Vadedilen Mesih bu devirde ya gelmiştir ya da asla gelmeyecektir," diyerek kitabını kapatıp bir kenara koyacaktır.

Deccal hakkında bir not

Burada, muhaliflerin akıllarınca güçlü bir itiraz olarak ileri sürdükleri bir konudan bahsetmeyi gerekli görmekteyim. Deccal hakkındaki gaybi haber ile ilgili birçok itiraz ileri sürülmekte ve dediklerine göre de deccalın, Vadedilen Mesih'ten[as] önce ortaya çıkması gerekmektedir. Deccal ortaya çıkmadığına göre de, Vadedilen Mesih[as] henüz gelmiş olamaz.

Deccal hakkında söylenenler gaybi bir haber olduğuna göre, ileri sürülen bu itiraz gerçeklere dayanmamaktadır. Deccalın ortaya çıkışı gaybi bir habere dayanır ve bu tür haberler de bir tabire muhtaçtır. Bir Müslüman, Kuran-ı Kerim'de yer alan aşağıdaki ayetleri okuduğu halde, halen deccalı olağanüstü bir varlık olarak arıyorsa, bu son derece üzücüdür.

وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَاَيْتُهُمْ لِى سَاجِدِينَ

"Hani Yusuf babasına demişti ki: "Ey babacığım, şüphesiz ben on bir yıldızı, güneşi ve ayı (rüyamda) gördüm. Onları, benden dolayı secde edenler (olarak) gördüm.[153]"

اِنِّى اَرٰى فِى الْمَنَامِ اَنِّى اَذْبَحُكَ

[153] Yusuf suresi, ayet 5

"...(İbrahim) dedi ki: "Oğlum! Ben rüyamda kendimi, şüphesiz seni boğazlarken gördüm...[154]"

Deccal hakkındaki gaybi haberi anlamak üzere, diğer hadisler ve Allah'ın[cc] sünneti (kanunları) hiç dikkate alınmamıştır. Hadislerden anlaşılan, Vadedilen Mesih'in[as] gelişinden önce, hem deccalın, hem de Hıristiyanlığın dünyada hâkim olacağıdır. Bu haberden de deccalın, Hıristiyanlık olduğu ortadadır. Çünkü aynı zamanda hem deccalın, hem de Hıristiyanlığın birbirinden ayrı olarak dünyaya hâkim olması mümkün değildir. Her ikisinin aynı devirde dünyaya galip gelmesi, aslında bunların aynı şeyin iki farklı ismi olduğunu göstermektedir.

Deccal ve Hıristiyanlık fitnesinin aynı şey olduğu, başka bir hadisten de anlaşılmaktadır. Resulullah[sav], deccal fitnesinden korunmamız için, Kehf suresinin ilk on ayetini okumamızı tembih etmiştir. Söz konusu bu ilk on ayete gelince, bunlar Hıristiyanlıktan bahsetmektedir. Nitekim Allah'u Teâlâ şöyle buyurmuştur:

وَيُنْذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا

"(O bunu,) "Allah bir evlat edindi," diyenleri uyarmak üzere (de indirmiştir.)[155]"

Bundan deccal fitnesi ile Hıristiyanlık fitnesinin aynı şeyler olduğu açıkça anlaşılmaktadır, çünkü tavsiye edilen ilacın, hastalığa uygun olması lazımdır. Eğer deccal fitnesi Hıristiyanlık fitnesinden ayrı bir şey olsa idi, Peygamber Efendimiz[sav] gibi hikmet sahibi bir insan, korunmamız için

[154] Saffat suresi, ayet 103.
Bu iki ayette Yusuf[as] ve İbrahim'in[as] rüyalarından bahsedilmektedir. Her ikisi de, ileride gerçekleşecek olan gaybi haberleri sembolik şekilde anlatmaktadır. Benzer şekilde deccal ile ilgili olan gaybi haber de sembolik olup, tabire muhtaçtır. (Çevirmen)
[155] Kehf suresi, ayet 5

bu ayetlerden bahsetmezdi. Bu ayetlere gelince, onlarda deccaldan hiç bahsedilmeyip, ancak Hıristiyanlığın reddinden bahsedilmektedir. Peygamber Efendimizin[sav] deccal fitnesinden korunmamız için bu ayetleri okumamızı tavsiye etmesi gösteriyor ki, onun gözünde Hıristiyanlığı yaymak üzere çaba gösterenler, deccalın ta kendisidir.

Aslında deccalı bir insan olarak algılamaları, onları yanılgı içinde bırakmıştır. Hâlbuki o, bir insan değildir. Sözlüklerde "deccal" kelimesi şöyle açıklanmaktadır:

اَوْ مِنَ الدَّجَّالِ بِالتَّشْدِيدِ لِلرِّفْقَةِ الْعَظِيمَةِ تُغَطِّى الْاَرضَ بِكَثْرَةِ
اَهْلِهَا وَقِيلَ هِىَ الرِّفْقَةُ تَحْمِلُ الْمَتَاعَ لِلتِّجَارَةِ

"Deccal büyük bir zümrenin ismidir. Onlar, sayılarının çokluğu sayesinde bütün dünyayı kaplayacaktır. Bazılarının dediğine göre ise, onlar üzerinde alışveriş yaptıkları mal ve eşyayı bir yerden bir yere taşıyan zümrenin ismidir.[156]"

أَلدَّجَّالُ أَلرِّفْقَةُ الْعَظِيمَةُ

"Deccal büyük bir zümredir.[157]"

Bu tasvirler, bugünkü Hıristiyan papazlara son derece uymaktadır. Onlar, kitaplarını ve insanları eğlendirip meşgul edecek çeşitli vasıtalarını, dünyanın bir tarafından başka bir tarafına taşırlar. Keza gittikleri yerlerde çeşitli alışveriş faaliyetlerinde de bulunurlar. Deccal kelimesinin bir manası, "el mümavvih", yani sahtekâr, kalpazan bir kimse demektir.[158] Hıristiyan papazlardan daha sahtekâr kim olabilir ki? Onlar bir insanı öylesine tasvir etmektedirler ki, halk onu (hâşâ) bir ilâh olarak görmeye başlamıştır. Deccalın tek gözlü olması, iri cüsseli bir eşeğe sahip bulunması ve

---

[156] Tacü'l Urus, (decl kelimesi altında), c.7, s.318
[157] Akrabu'l Mevarid, (Decl kelimesi altında) c.1, s.320, H.1403
[158] Lisanü'l Arab, (decl kelimesi altında), c.4, s.294

bu eşeğin önünde ve arkasında duman bulutlarının olması, tamamen tabire muhtaç ifadelerdir. Sağ gözün kör olması, onun maneviyattan uzak oluşuna bir işarettir. Çünkü rüya tabiri ilminde, sağ taraf ile kastedilen daima din olmuştur. Kısacası sağ gözün körlüğü, manevi ilimlerden tam anlamı ile gafil olduğunu göstermektedir. Deccalın eşeğine gelince, bu Hıristiyan uluslar tarafından icat edilmiş olan, tren demektir. O eşeğe benzer şekilde ilerler, ateş ve su ile çalışır, önünde ve ardında duman bulutları bırakır ve Hıristiyan papazlar ise onun sayesinde bütün dünyaya yayılabilmişlerdir.

Peygamber Efendimizin[sav] şahadetinden, deccal ile ilgili haberlerin tevil ve yoruma muhtaç olduğu anlaşılmaktadır. Hadiste rivayet edilene göre, Peygamber Efendimiz[sav] bir gün İbni Sayyad'ı görmeye gider. Onun hakkında halk arasında ilginç haberler yayılmıştı. Peygamber Efendimiz[sav] onunla konuştu ve konuşma esnasında İbni Sayyad'ın üzerinde şeytanın etkilerinin bulunduğunu tespit etti. Bunun üzerine Hz. Ömer[ra] kılıcını çekti ve Allah[cc] adına yemin olsun ki, deccal budur deyip, onu öldürmek istedi. Ancak Peygamber Efendimiz[sav] ona mani olup, şöyle buyurdu: "Eğer İbni Sayyad deccal değilse, onu öldürmen caiz değildir. Eğer o deccal ise, onu öldürmek Mesih için mukadder kılınmıştır. Sen onu öldüremezsin.[159]"

Bu hadis-i şeriften, deccal ile ilgili bütün haberlerin tabire muhtaç olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü Hz. Ömer[ra], İbni Sayyad'ın deccal olduğu kanaatine vardığında, Peygamber Efendimiz[sav] bunu reddetmedi. Hâlbuki o, bizzat kendisi deccalın alametini açıklarken, deccalın alnında "kâfir" kelimesinin yazılı olacağını, tek gözlü olup, Medine'ye giremeyeceğini söylemişti. Bu üç alametin hiçbirisi İbni

[159] Mişkat, bab: Kıssa İbn-i Sayyad Faslı, s.478, Tirmizi, Ebvabü'l Fiten

Sayyad'da bulunmuyordu. O kör değildi, diğer müminler bir yana, Peygamber Efendimiz[sav] bile onun alnında "kâfir" kelimesinin yazılı olduğunu görmedi ve ayrıca o, Medine içinde bulunuyordu. Deccal ile ilgili haberler zahiri manada gerçekleşecek idiyseler, Peygamber Efendimiz[sav], neden İbni Sayyad hakkında tereddüt göstermişti? Onun Hz. Ömer'e[ra] şöyle demesi gerekirdi: "Sen deccalın kör olacağını[160], alnında ise kâfir kelimesinin yazılı olup[161], Medine'ye de giremeyeceğini[162] benden duymadın mı?" Onun Hz. Ömer'in[ra] sözünü reddetmeyip, tereddüt göstermesi, Peygamber Efendimizin[sav] gözünde, deccal ile ilgili haberlerin, kelimelerin zahiri manası ile değil, başka bir şekilde gerçekleşebileceğini caiz kılmaktadır. Böylece Peygamber Efendimiz[sav] deccal ile ilgili haberlerin tabire muhtaç olduğunu gösterdikten sonra, kelimenin zahiri manasında ısrarcı olmak ise hiç kimsenin hakkı değildir. Bizlere düşen ise, onun manalarını inceleyerek, ne anlatılmak istendiğini anlamaktır.

[160] Tirmizi, Ebvabü'l Fiten
[161] Tirmizi, Ebvabü'l Fiten
[162] Tirmizi, Ebvabü'l Fiten

Üçüncü delil "Nefs-i natıka"

Güneş, varlığının delilidir!

Bu çağın, bir ıslahatçı için avaz avaz bağırdığını ve bu devirde Peygamber Efendimizin[sav] şahadetine göre, geleceği önceden haber verilmiş bulunan ıslahatçının da Vadedilen Mesih ve Mehdi'den[as] başkası olmadığını gösterdim. Müslüman Ahmediye Cemaati'nin Kurucusu böyle bir İlahi memuriyet iddiasında bulunan tek kişidir. Bundan dolayı, onu ve iddiasını inkâr etmek, Allah'ın öteden beri süregelen sünnetini reddetmek ve Peygamber Efendimizin[sav] buyruklarına da saygısızlık demektir. Şimdi ise, Mirza Gulam Ahmed Hazretlerinin[as] iddiasını doğrulayan ve onun İlahi bir elçi olduğunu ispatlayan delilleri size sunacağım. İlk olarak, "nefs-i natıka" delilini, beyan edeceğim. Nefs-i natıkadan muradım, Kuran-ı Kerim tarafından, kendi doğrulunun delili kendisidir, diye takdim edilen nefistir.

Yunus suresinde Yüce Allah[cc] şöyle buyurmaktadır:

وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا ائْتِ
بِقُرْاٰنٍ غَيْرِ هٰذَا اَوْ بَدِّلْهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِى اَنْ اُبَدِّلَهُ مِنْ تِلْقَائِ
نَفْسِى اِنْ اَتَّبِعُ اِلَّا مَا يُوحٰى اِلَيَّ اِنِّى اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ رَبِّى
عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ۞ قُلْ لَوْ شَاءَ اللّٰهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا اَدْرٰيكُمْ
بِهٖ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِنْ قَبْلِهٖ اَفَلَا تَعْقِلُونَ ۞

"Kendilerine apaçık ayetlerimiz okunduğunda, Bize kavuşmayı ümit etmeyenler, (ey Muhammed,) bundan başka bir Kuran getir veya (hiç olmazsa) bunu değiştiriver, derler. De ki: Kendiliğimden onu değiştirmem mümkün değil. Ben ancak bana vahiy edilene uyarım. Eğer Rabbime itaatsizlik edersem, şüphesiz büyük bir günün azabından korkarım. De ki: "Eğer Allah dileseydi, bunu size okuyup an-

latmazdım. O (da,) bunu size bildirmezdi. Nitekim bundan önce (de) ben, aranızda uzun bir müddet yaşadım. (Yine de) akıl etmez misiniz?[163]"

Kuran-ı Kerim, Peygamber Efendimizin[sav] doğruluğunu ispatlamak üzere, yukarıda beyan edilen delili ortaya koymuştur. Bu, her iddiacının doğruluğunu sınamak üzere bir kriterdir. Nasıl ki, güneşin varlığını ispatlamak için, onun mevcudiyeti en güçlü delil ise, aynı şekilde doğru ve haklı bir iddia sahibinin nefsi de, onun doğruluğunun en güçlü delilidir. Bu nefs muhaliflere ve dostlara, onu tanıyan ve tanımayanlara, kendisine yabancı kalan ve sırdaş olanlara avaz avaz bağırarak der ki: "Beni yalancılıkla itham etmeden önce, iyice düşünün! Gerçekten sizler, benim yalancı olduğuma inanabiliyor musunuz? Bana yalancı dedikten sonra, hakikate ulaşmak için kullanılan tüm ölçüleri elinizden kaçırmış olmaz mısınız? Beni iftiracı ilan etmenizden sonra, hedefe ulaşmak için içinden geçilmesi gereken tüm kapılar üzerinize kapanır."

Dünyada her şey bir zincir gibi birbirine bağlıdır. Her şeyin safhaları vardır. Ara aşamalardan geçmeksizin, ne iyilik kemale erişir, ne de kötülük nihai noktasına ulaşır. Batıya doğru koşanın, kendini aniden Doğuda uzak bir noktada bulması, nasıl mümkün olabilir? Güneye doğru yolculuk yapanın, kendisini birden bire Kuzeyde bulmasına imkan var mı? Allah[cc] tarafından gelen bir elçi de onlara bu delili sunarak şöyle der: "Ben bir çocuktum ve aranızda büyüdüm. Gençliğimi sizlerle geçirip olgunluk çağına erdim. Her halimden haberdar olanlar, aranızda mevcuttur. Hiçbir sözüm ve işim sizlerden gizli kalmış da değildir. Buna rağmen, aranızdan herhangi biri, şimdiye kadar beni yalan söylerken, zulmederken, sahtekârlık yaparken, hak çiğnerken, kibirlenirken veya iktirdar elde etmek için çabalarken,

---

[163] Yunus suresi, ayet 16-17

gördü mü? Beni, her konuda ve her durumda denediniz, ancak adımlarım asla sarsılmadı. Beni her türlü sahtekârlıktan o denli uzak buldunuz ki, dostum da düşmanım da bana sadık ve emin dedi. Daha düne kadar sadık, emin ve hak üzerinde olan, yalandan kaçınıp, varlığımla övünen doğruluğa kendini feda eden ben, sizler her konuda bana itibar edip her sözümü kabul ederken, bugün nasıl birden bire en kötü oldum? İnsanlara asla iftira etmeyen birisi, şimdi nasıl aniden Allah'a[cc] iftira etmeye başladı? Böyle bir değişimin örneği, acaba Allah'ın[cc] kanununda var mı? Eğer bu, bir iki günlük bir mesele olsaydı, bunu gösteriş maksadı ile yapmıştır, derdiniz. Sadece bir iki sene aranızda bulunmuş olsaydım, bizi aldatmak maksadıyla böyle davranmıştın da diyebilirdiniz. Ancak ben, ömrümün her anını aranızda geçirdim. Çocukluğum, gençliğim ve olgunluk çağım, hepsi gözünüzün önünde geçti. Bu denli uzun bir süre boyunca sahte ve yapay bir davranışı sürdürmek nasıl mümkün olabilir ki? Çocukluğunda insan masum olur. Buna rağmen ben, çocukluğumda nasıl sahte ve yapay davranabilirdim ki? Delikanlılık çağında insanın kanı kaynar. Bu durumda ben, sahtekârlığımı nasıl gizleyebilirdim? Hayatımı incelediğinizde, onu sadece lekesiz bulmayıp, onun iyilik timsali olduğunu gördüğünüz halde, güneşe bakıp, gece olduğunu nasıl iddia edebilirsiniz? Nurun mevcudiyetinde karanlıktan nasıl şikayetçi olabilirsiniz ki? Ey benim muhatabım, benim nefsim dışında başka bir delile ihtiyacım var mı? Geçmişim dışında, hakkımda başka hangi hüccete ihtiyaç duymaktasın? Nefsim ve yaşamım, doğruluğum için şahidimdir. Aranızdan her biri, vicdanına başvurduğunda, kalbi ve beyni hakkımda ona der ki: Doğruluk onunla, o ise doğrulukla kaimdir. Dürüstlük onunla, o ise dürüstlükle iftihar etmektedir. O doğruluğunu ispatlamak için başka bir delile muhtaç değildir. Çünkü, güneş

için delil istiyorsanız, güneşin delili, ancak güneşin kendisidir."

Hz. Ebu Bekir'in[ra] gönlünü cezp eden, işte bu harikulade delildi. Bu güçlü delil, hakkı arayanları daima cezp edecektir. Onlar bunun vasıtasıyla imana ve hidayete kavuşmuşlardır. Bilindiği gibi, Peygamber Efendimiz[sav] peygamberliğini ilan ettiğinde, Ebu Bekir[ra] bir ahbabının evinde bulunuyordu. O evde azat ettiği bir cariye kendisine, "Dostunuz Muhammed'in karısı, kocasına Musa gibi peygamberlik geldiğini anlatıyor," dedi. Ebu Bekir[ra] hiçbir şey söylemeden derhal ayağa kalktı ve Peygamber Efendimizin[sav] evine giti. Peygamberlik iddiasında bulunduğunun doğru olup olmadığını, Peygamber Efendimiz'e[sav] sordu. Hz. Ebu Bekir[as] olumlu cevabı alır almaz, hemen kendisine iman etti. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz[sav] şöyle buyurmuştur:

مَادَعَوْتُ اَحَدًا اِلَى الْاِسْلَامِ اِلَّا كَانَتْ عِنْدَهُ كَبْوَةٌ وَنَظْرٌ وَتَرَدُّدٌ
اِلَّا مَاكَانَ مِنْ اَبِى بَكْرٍ مَاعَكَمَ عَنْهُ حِينَ ذَكَرْتُ لَهُ

"İslam'a davet ettiğim kimseler içinde tereddüt etmeden ve hiç düşünmeden imana gelen olmamıştı. Ancak risaletimden Ebu Bekir'e[ra] bahsettiğimde, bir an bile tereddüt etmeden derhal iman etti.[164]"

Hiçbir mucize görme ihtiyacı hissetmeden, Ebu Bekir'i[ra] iman etmeye mecbur kılan neydi? Bu aslında, kendi doğruluğunun şahidi olan Peygamber Efendimizin[sav] nefs-i natıkasından başka bir şey değildi.

Hz. Hatice[ra], Hz. Ali[ra] ve Hz. Zeyd bin Haris[ra] de aynı delile dayanarak iman etmişlerdi. Hz. Hatice[ra], açık bir şekilde bu delile binaen iman ettiğini ileri sürmüştür. Peygamber

[164] El Hafiz İbni Kesir, El Badaya ven Nihaya, cüz.3,s.27, M.1966, Beyrut

Efendimiz[sav] Hira mağarasında meleği gördükten sonra, bu olayı Hz. Hatice'ye[ra] anlatıp, kendimden korkuyorum dediğinde, Hz. Hatice[ra] onu şöyle teselli etmiştir: "Hayır! Allah'a andolsun ki, O seni utandırmayacak. Sen akrabalarına karşı müşfiksin. Çaresizlerin de yükünü üstlenirsin. Etrafta izi dahi kalmamış olan meziyetler sende bulunur. Konukseversin ve sıkıntıda olanlara da daima yardım edersin.[165]"

Kısacası bir peygamberin doğruluğunun ilk delili nefsidir. O, bizzat en açık ve anlaşılır şekilde, onun doğruluğuna şahitlik eder. Onun şahitliği öyle güçlüdür ki, o varken hiçbir mucize veya alamete ihtiyacı yoktur. Hz. Mirza Gulam Ahmed'in[as] doğruluğunu ispatlamak için, Yüce Allah[cc] aynı delili nazil etmiştir. O, Hindistan'daki üç dinin mensupları olan Hindular, Sihler ve Müslümanların bulunduğu Kadiyan'da yaşıyordu. Böylelikle o, bu üç dinin mensuplarının da gözleri önündeydi. Bu insanlar ile ailesinin ilişkileri pek dostça değildi. Çünkü o henüz bir çocukken, İngilizler yaşadıkları Pencap bölgesini ele geçirmişlerdi. Ecdadının hâkimiyeti altında bulunan Kadiyan sakinleri ise, onların bu gelişinden faydalanarak özgürlükleri için mücadeleye girişmişlerdir. Bundan dolayı kasabada yaşayanların her biri, babası ile mahkemelik de olmuştur.

Hz. Ahmed[as] inzivaya çekilmiş olmasına rağmen, babasının emrine uyarak, açılan bütün davalara katılmak mecburiyetinde kalmıştır. Bu sebeple, babasıyla mahkemelik olanlar, onu bir hasım olarak görmüşlerdir.

Bilhassa Sihler, ailesine düşmandılar. Çünkü onlar, bu aileyi oradan kovduktan sonra, bölgenin hâkimiyetini ele geçirmişlerdi. Bu aileye karşı içlerinde besledikleri rekabetten dolayı, durumlarının düzelmesi, onların hiç hoşuna gitmiyordu. Hz. Ahmed[as] küçük yaştan beri İslam'a aşk ile hiz-

---

[165] Buhari, bab. Keyfe kane badü'l vahiy

met etmekteydi. O, Hindu, Hıristiyan ve Sihlere karşı yazılı ve sözlü münazaralar sürdürmekteydi. Bundan dolayı bu inançların mensupları, doğal olarak kendisine karşı kin tutmaktaydılar.

Onun bütün dinlerin mensupları ile ilişkisi vardı ve inançlarından dolayı kendisine muhalif olmalarına rağmen, Hindu, Sih, Hıristiyan, Müslüman herkes, iddiasından önceki yaşamının lekesiz olduğunu kabul etmişlerdir. Onlar, onun güzel meziyet ve ahlaka sahip bulunduğunu söylemişlerdir. O doğruyu asla terk etmezdi. İnsanların kendisine güveni o denli çoktu ki, ailesinin düşmanları, ailesi ile olan anlaşmazlıklarda bile, bizzat Hz. Ahmed'in[as] hakemlik yapmasını isteyerek, onun hükmüne uyacaklarını beyan ederlerdi. Özetle onu tanıyanlar, her konuda ona itibar edip, onun bir doğruluk ve dürüstlük abidesi olduğuna inanırlardı. Hıristiyan, Hindu ve Sihler dini itilaflarına rağmen, onu hayatının mukaddes bir hayat olduğunu ikrar ederlerdi.

İnsanların Hz. Ahmed[as] hakkındaki görüşlerinin bir örneğini burada nakledeceğim. Bu ifade, daha sonraları kendisine düşman kesilen ve iddiada bulunduğu zaman onun hakkında ilk tekfir fetvasını veren kimseye aittir. Bu kimse alelade biri olmayıp, Ehli Hadis fırkasının lideri Muhammed Hüseyin Batalavî'dir. O, Berahin-i Ahmediye hakkındaki görüşlerini bildirirken, İşaatü's Sünneh isimli gazetesinde şöyle demiştir: "Berahin-i Ahmediye'nin yazarının durum ve düşüncelerini, çağdaşlarımız arasında bizim kadar tanıyan pek az kimse vardır. O, hemşerimizdir. Bizler gençliğimizde, Kutbi'yi ve Şerh Molla'yı beraber okumuştuk. O zamandan beri aralıksız olarak mektuplaşmakta ve görüşmekteyiz. Nitekim onun durumunu pekiyi biliriz dememiz, abartılı bir ifade değildir.[166]"

[166] İşaatü's Sünne, c.6, no:7, s.176

Buraya kadar söyledikleri, şahadetinin söylentilerden ibaret olmadığını, aksine bunun uzun bir tecrübeye dayandığını beyan etmektedir. Onun şahadeti şöyle devam etmektedir: "Bizce bu eser, bu devir ve ihtiyaçları bakımından eşsizdir. İslam'da bugüne dek, bunun bir benzeri kaleme alınmamıştır. Geleceğe dair herhangi bir kimsenin bir şey söylemesi mümkün değildir. Bundan sonrasını da, ancak Allah[cc] bilir. Yazara gelince, canı, malı, kalemi ve dili ile ayrıca hâl ve kal olarak, her bakımdan İslam'a yardım etmek açısından, eski Müslümanlar arasında bile onun benzeri pek nadir görülmektedir. Bizim bu ifademizden dolayı, bizi Asyalılara has abartıcılıkla itham eden birisi olursa, ondan Arya Samac, Brahmo Samac gibi İslam düşmanlarının itirazlarına bu derece çaba ve titizlikle cevap vermiş olan, en az bir eser daha göstermesini isteyeceğiz. Keza parası, kalemi, sözü ve sükûtu ile İslam'a aynı şekilde hizmet etmeye kararlı ve azimli olan, hayatlarını aynı şekilde İslam'a adayan, İslam düşmanlarına ve vahyi inkâr edenlere, vahiy hakikatini reddeden, onun gerçek olup olmadığını denemek için bize gelip vahiy gerçeğini öğrensin diye, erkekçe meydan okuyan, ayrıca tecrübe ve müşahedesiyle gayri Müslimlerin ağızlarını kapatan, birkaç İslam dostu daha göstermesini de isteyeceğiz.[167]"

Onun karakteri ve İslam'a hizmetleri hakkındaki bu görüş, o Vadedilen Mesihlik iddiasında bulunduğunda, tıpkı Mekkeliler gibi davranan bir kişiye aittir. Onlar Peygamber Efendimiz[sav] için sadık ve emin ifadelerini dillerinden düşürmezlerken, kendisine peygamberlik geldiğinde, onu reddettiler. Aynı bunun gibi, bu kimse de Hz. Ahmed'in[as] iddiasını reddetti ve ömrünün kalanını onu tekfir etmek, yalanlamak ve kendisine muhalefet ile geçirdi. Ancak iddianın ardından yapılan muhalefetin hiçbir değeri yoktur,

[167] İşaatü's Sünne, c.6, no:7, s.169-170

çünkü Kuran-ı Kerim'e göre, dilin otuz iki dişin ortasında bulunması gibi, muhalifler ve düşmanların ortasında bulunan ve herkese doğruluğunu onaylatan kimsenin, birden bire Allah'a[cc] yalan isnat etmesi mümkün değildir. Hayatının lekesiz oluşunu düşmanlarının bile kabul ettiği bir kimseyi, birden bire insanların en şerlisi haline getirmek, Allah'ın[cc] sünneti değildir. Allah, en büyük çıkar ve tehlikenin doğruluktan uzaklaştıramadığı kimsenin kalbini, birden bire Kendisine yalan isnat edecek kadar karartacak şekilde zalim değildir.

Peygamber Efendimiz[sav] düşmanlarına sıklıkla meydan okuyarak, peygamberlikten önceki hayatına ait en küçük bir ahlaki kusur bulup göstermelerini talep etmişti. Kimse bu meydan okumayı kabul edip ortaya çıkmamıştır. Aynen bunun gibi Vadedilen Mesih[as] de meydan okuyarak, "Allah-u Teâlâ bana buyurdu ki, hiçbir zaman muhaliflerin, yaşamın hakkında sana bir leke gösteremeyecek," demiştir.[168] O iddiasından sonra, lekesiz karakteri ile ilgili muhaliflerine sürekli meydan okumuştur. O onlara, çocukluğundan iddiasına kadar olan yaşamını, onların lekesiz ve benimsenecek bir örnek olarak kabul ettiklerini hatırlatmıştır. O, muhaliflerine sıklıkla meydan okuduğu halde, kimse aksini beyan edememiştir. Onun gençliğinin bizzat şahidi olan bazı kimseler hala hayattadır. Kendisine şiddetle muhalefet etmelerine rağmen, Vadedilen Mesih'in[as] karakterinin hayret uyandıracak kadar temiz olduğunu gizleyememişlerdir ve asla da gizleyemeyeceklerdir. Birçok Hindu, Sih ve Müslüman'ın dediklerine göre, onun çocukluğu ve gençliği, Allah ehlinin hayatına benzemekteydi.

Özet olarak, Allah-u Teâlâ'nın Kuran-ı Kerim'de muhaliflere karşı hüccet olarak takdim ettiği Peygamber Efendimizin[sav] nefsi natıkası, nasıl onun doğruluğunun güçlü bir delili

[168] Ruhani Hazain, c.18, s.590, Nüzulü'l Mesih, s.214

olduysa, aynı şekilde Vadedilen Mesih'in[as] iddiasından önceki yaşamı da onun doğruluğunun güçlü bir delilidir. Kimse bunu inkâr edemez. Nefs-i natıkası, onun doğruluğunun da kesin delilidir.

Dördüncü delil "İslam'ın diğer dinlere galip gelmesi"

Onun doğruluğunu ispatlayan dördüncü delil ya da dördüncü deliller grubu, Kuran-ı Kerim'in Vadedilen Mesih'e[as] özgün olarak bahsettiği vazifelerin, onun elinden gerçekleşmesi ve böylelikle bu gaybi haberin tamamlanmasıdır. Diğer bir ifadeyle Allah-u Teâlâ, onun eliyle İslam'ın diğer dinlerden üstün olduğunu göstermiştir. Yüce Allah, Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

هُوَ الَّذِىٓ اَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدٰى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ

"...Allah, Peygamberini hidayet ve hak diniyle, tüm dinlere galip kılmak üzere gönderendir.[169]"

Peygamber Efendimizin[sav] hadislerinden anlaşılan, bu galebenin Vadedilen Mesih'in[as] zamanında gerçekleşecek olduğudur. Çünkü o, deccal fitnesinin ortadan kaldırılmasının, yecüc ve mecücün helâk edilmesinin ve Hıristiyanlığın yok edilme vazifesinin, Vadedilen Mesih'e ait olduğunu beyan etmiştir. Ayrıca bu fitnelerin bütün fitnelerden daha tehlike olduğu da zikredilmiştir. Deccal, yani Hıristiyanlık inancının hamilerinin, Vadedilen Mesih'in geliş zamanında tüm dinlere üstün gelmeyi başarmış olacakları da bildirilmiştir. Özetle, Vadedilen Mesih'in deccal ve benzeri fitnelere galip gelmesinden açıkça anlaşılması gereken, onun devri ile İslam'ın, artık diğer dinlere üstün kılınacağıdır.

Bu ayette, "...hidayet ve hak dini (İslam'ı,) tüm dinlere galip kılmak," ifadesiyle işaret edilen, sadece Vadedilen Mesih'in zamanıdır. Bu mana üzerinde hemen hemen bütün Müs-

[169] Tövbe suresi, ayet 33

lümanlar ittifak halindedir. Örneğin, Cami-el Beyan Tefsirinin yirmi sekizinci cildinde, bu ayet şöyle açıklanmıştır:

وَذٰلِكَ عِنْدَ نُزُولِ عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ

"İslam'ın bu galebesi, Meryem oğlu İsa'nın nüzul vaktinde gerçekleşecektir.[170]"

Akıl da, bunu desteklemektedir. Çünkü bütün dinler, bu devirde zuhur ettikleri gibi daha önce hiç zuhur etmemişlerdi. İletişim kanallarının artması, matbaanın icadı, kitapların neşrinin kolaylaşması, her dine mensup olanlar içinde büyük bir coşku yaratmıştır. Daha önce hiç görülmemiş şekilde fazla sayıda din göze çarpmaktadır. Yüce Peygamber[sav] zamanında İslam aleyhinde yalnızca dört din mevcuttu. Bunlar Mekkeli müşrikler, Hıristiyanlar, Yahudiler ve Mecusilerdi. Bundan dolayı Resulullah'ın[sav] devrinde, bu haberin gerçekleşme zamanı henüz gelmemişti. Günümüzde ise tüm dinler ortaya çıkmış olduğundan ve yeni taşıtlar icat olunup, telgraf, matbaa ve sair de keşfedilip, böylelikle tüm dinler arasında çetin bir rekabet de başlamış olduğundan, bu haberin gerçekleşme zamanı, ancak bizim zamanımızdır.

Kısacası Kuran-ı Kerim, hadis-i şerif ve aklıselim, İslam'ın diğer dinlere zaferinin Vadedilen Mesih zamanında mukadder kılındığını anlatmaktadır. Vadedilen Mesih'in gerçek vazifesi budur ve onun dışında da hiç kimse bunu başarma gücüne sahip kılınmamıştır. Sonuç olarak bu işi kim başarırsa, onun Vadedilen Mesih oluşu hakkında da şüpheye yer yoktur. Bu işin Hz. Mirza Gulam Ahmed'in[as] eliyle gerçekleştiği, muhtelif olaylar ile ispatlanmıştır. Nitekim Vadedilen Mesih, bizzat kendisidir.

---

[170] Ebi Cafir Muhammed bin Cerir, Cami-el Beyan Tefsiri; c.28, s.58, H.1329, Mısır

Hz. Mirza Gulam Ahmed'in[as] iddiasından önce, İslam'ın durumu öylesine zayıftı ki, Müslümanlar arasından akıl sahibi olan ve zamanın akışını anlayan kimseler bile, birkaç gün içinde İslam'ın yok olup izinin bile kalmayacağını beyan etmekteydiler. Gelişmeler de buna işaret etmekteydi. Hıristiyanlık İslam'ı o denli süratle yutmaktaydı ki, bir asır içerisinde İslam dininin yok olma tehlikesi söz konusuydu. Hıristiyanlar karşısında Müslümanlar üst üste yenilgilere maruz kalmaktaydılar. Diğer Müslümanlar bir yana, Hz. Resulullah'ın[sav] soyundan gelen seyitler arasından binlerce kişi İslam'ı terk ederek vaftiz olup, sadece Hıristiyanlığı kabul etmekle de kalmayarak, İslam ve Peygamberine karşı çok çirkin kitaplar yayınladılar. Onlar kürsüye çıkarak Peygamber Efendimiz'e[sav] öyle çirkin ithamlarda bulunuyorlardı ki, onları dinleyen bir müminin yüreği paramparça olurdu. Ölü bir din olan ve tebliğ faaliyetlerinde asla başarıya ulaşamayan, tarih boyunca kendi yuvalarını korumaktan bile aciz Hindu dini de bunun karşısında cesaretlenmişti. Onlar arasından Arya fırkası, Müslümanları Hindulaştırmak gibi bir hedef benimsemişti. Bu manzara, hedefini hiç şaşırmayan bir avcının ölü bedeni etrafında toplanmış akbabaların durumu gibiydi. Bir zamanlar ondan korkup yaklaşma cesaretinde bile bulunamayanlar, şimdi kemikleri üzerine oturup, etlerini didikleyip yemek çabası içindedirler. İslam'ı desteklemek üzere ortaya çıkan bazı Müslüman yazarlar da, İslam öğretisinin güzelliğini kabul etmek yerine, emirlerinin ancak cahiliye devrinin durumu için olduğunu, ancak içinde bulunulan zamanın aydınlık zaman olması sebebiyle de, İslam'a itiraz edilmemesi gerektiğini beyan etmeye başlamışlardı. Bu olayların tamamı İslam'ın nasıl güçsüz ve çaresiz bir duruma düşmüş olduğunu göstermektedir.

İslam ümmetinin içinde bulunduğu bu umutsuzluk devrinde ve dış dünyadan gelen saldırılar zamanında ise, Hz.

Mirza Gulam Ahmed[as], İslam'ın müdafaasını üstlendi. Onun yaptığı ilk hücum ise, başlı başına düşmanı sersemletmeye yetmişti. O, Berahin-i Ahmediye isimli eserini kaleme aldı ve kitabında İslam'ın doğruluğunun delillerini izah etti. İslam düşmanlarına meydan okuyarak, kaleme aldığı delillerinin beşte birini mensup oldukları dinler bakımından cevaplayabildikleri taktirde, kendilerine 10.000 Rupi ödül vereceğini açıkladı.[171] Her türlü çaba içine girmelerine rağmen düşman, bunu cevaplamaktan aciz kaldı ve Hindistan'ın bir ucundan diğer ucuna kadar, bu kitabın benzersiz oluşu hakkında büyük bir gürültü koptu. Bir zamanlar kendini müdafaa etmekten aciz olan bir din adına mert birinin ortaya çıkıp, kılıcını diğer dinlerin başına indirmesi ile canlarını zor kurtarabilen diğer dinlerin durumu karşısında, tüm İslam düşmanları hayret içinde kalakaldılar.

O, bu zamana kadar Vadedilen Mesihlik iddiasında henüz bulunmamıştı ve insanlar kendisine karşı muhalefet ve husumet duyguları da taşımıyorlardı. Binlerce Müslüman alenen onun hakkında, "Bu devrin müceddidi Mirza Gulam Ahmed'tir," demeye başlamışlardı. Hatta Ludhianalı bir evliya onun hakkında şöyle yazmıştı:

ہم مریضوں کی ہے تمہیں پہ نظر　　تم مسیحا بنو خدا کے لیے

"Biz hastaların ümit kaynağı, ancak sensin. Allah aşkına bizim Mesihimiz sen ol![172]"

Bu kitap ile onun İslam'ı savunması ve desteklemesi neticesinde, düşmanları İslam'ın ölü değil, diri bir din olduğunu kabullenmek zorunda kaldılar. İslam karşısında dinlerinin nasıl ayakta durabileceği konusunda, hepsini bir tereddüt sardı. Bir zamanlar başarılarından ötürü gurura

[171] Ruhani Hazain, c.1, s.27-28, Berahin-i Ahmediye
[172] Melek Fadl Hüseyin, Taassurati Kadiyan, s.67, Aralık 1938, Lahor

kapılan ve İslam’a kolay bir av olarak bakan Hıristiyan misyonerleri, eşeğin kaplandan kaçması gibi, Vadedilen Mesih’in hizmetkârlarından kaçmaya başladılar. Onlardan hiçbiri bugün, Müslüman Ahmediler karşısında duramamaktadır. İslam artık tüm diğer dinlere galip gelmiştir, çünkü delil kılıcının darbesi tesirini zamanla gösteriyor olsa da, etkisi kesin ve daimidir.

Şüphesiz Hıristiyanlık, önceden olduğu gibi hala dünyayı çepeçevre sarmıştır. Öteki dinler de varlıklarını sürdürmektedirler. Ancak onlar için ölüm çanının çalmış olduğu ve bellerinin de kırıldığı konusunda artık hiç şüphe yoktur. Yüzeysel bakanların bile kolaylıkla anlayabilecekleri şekilde, geleneklerine bağlılıkları neticesinde insanlar, bugün çoğunlukla İslam dinine katılmıyor olsalar da, bunun belirtileri yine de kendini göstermeye başlamıştır.

Aklı başında olan bir kimse, daha tohum ekildiğinde onun geleceği hakkında hüküm verir. Vadedilen Mesih[as] diğer dinlere öyle bir darbe indirmiştir ki, onların yeniden canlanmaları mümkün değildir. Onlar, er ya da geç ölü kitleler halinde İslam’ın ayakları altına düşeceklerdir. Ölümlerini kesin kılan Vadedilen Mesih’in[as], diğer dinlere indirdiği darbeler ise şunlardır:

Hıristiyanlığa indirdiği darbe

Hıristiyanlığın her türlü başarısı, İsa’nın[as] çarmıhta ölümünün insanlar için kefaret olduğu inancına dayanmaktadır. Onlara göre, ölümünden sonra dirilen İsa[as], gökte Tanrı’nın sağ tarafında oturmaktadır. Ölüm olayının anlatılış şekli, insanların gönüllerinde onun sevgisini yerleştirirken, diğer taraftan da hayatta olup, gökte Tanrı’nın sağ tarafında oturuyor olması, onun azametini ve (hâşâ) ilahlığını kabul ettirmekteydi. Hz. Mirza Gulam Ahmed[as] İncil’e dayanarak, çarmıhta ölme ve tekrar dirilme inanışlarının her ikisinin de

yanlış olduğunu ispatlamıştır. Ayrıca tarihi gerçeklerden de Hz. İsa'nın[as] çarmıhta ölümünün imkânsız olduğunu göstermiştir. Çünkü çarmıhta üç gün boyunca asılı kalanların bile ölmedikleri, açıkça bilinen bir gerçektir. İncil'e göre Hz. İsa[as] ise en fazla üç veya dört saat boyunca çarmıhta asılı kalmıştı. Yine İncil'de nakledildiğine göre, o çarmıhtan indirildiğinde bir mızrak darbesi sonucu böğründen sıcak-kan akmıştı.[173] Hâlbuki cansız bir cesetten kan akması mümkün değildir. İncil'de Hz. İsa[as] tarafından önceden verilen ve hala mevcut olan bir habere göre, o çarmıhtan diri olarak inecekti. Bizzat o şöyle haber vermişti: "Kötü ve zina işleyici nesil bir alamet arar; ona Yunus Peygamberin alametinden başka bir alamet verilmeyecektir. Çünkü nasıl Yunus üç gün üç gece iri balığın karnında kaldı ise, insanoğlu da üç gün üç gece yerin bağrında öyle kalacaktır.[174]"

Hz. Yunus'un[as] diri olarak bir balığın karnına girdiği ve de yine diri olarak oradan çıktığı ittifakla kabul edilmektedir. Aynı bunun gibi İsa[as] da, canlı iken kabre indirildi ve yine diri iken oradan çıkarıldı. Vadedilen Mesih[as] tarafından ileri sürülen bütün deliller İncillere dayandığından, bu darbeye karşılık vermek o zamanda mümkün değildi, bugün de mümkün değildir. Nitekim insanları Hıristiyanlığa çeken kefaret inancının batıl olduğu ispatlanınca, bu dinin bir bacağı da böylelikle kırılmış oldu.

Hıristiyanlık putunun diğer bacağı, Hz. İsa'nın[as] gökyüzünde hayatta olup, Tanrı'nın sağ tarafında oturduğu inanışıdır. Vadedilen Mesih[as] yine İncil'e dayanarak bu bacağı kırmıştır ve çarmıh olayından sonra Hz. İsa'nın[as] göğe çıkmadığını İncil'le ispatlamıştır. Aksine İsa[as] İran, Afganistan ve Hindistan'a göç etmiştir. İncil'de yazılanlara göre İsa[as] şöyle demiştir: "Ve bu ağıldan olmayan başka koyunlarım

[173] Yuhanna, b.19, ayet.31-34
[174] Matta, b.12, ayet. 39-40

var ki, onları da getirmeliyim.[175]" Babil Hükümdarı Bahtu'n Nasr'ın on iki İsrail kabilesinden on tanesini esir alıp Afganistan'a sürdüğünü, tarih bize anlatmaktadır.[176] Hz. İsa'nın[as] yukarıda yer alan bu sözüne göre, onun Afganistan ve Keşmir'e gitmesi gerekmekteydi. Böylece o, kaybolan koyunlara Allah'ın kelâmını iletecekti. Eğer buralara gelmezse, onun dünyaya gelme amacı da boş çıkacaktı.

Vadedilen Mesih[as], İncil'den sunduğu delillere ilaveten, tarihi ve coğrafi delillerle de tezinin doğruluğunu hakkıyla ispatlamıştır. O, eski Mesihlik ve Hıristiyanlık tarihinden, Hz. İsa'nın[as] havarilerinin Hindistan'a gelmiş olduklarını kanıtlamıştır. İleri sürdüğü şekilde, Tibet'te İncil'in öğretisine benzer bir kitap bulunması ve onun Hz. İsa'nın[as] hayatına dair olaylar içermesi, Hz İsa'nın[as] mutlak surette bu bölgeye gelmiş olduğunu göstermektedir. Ayrıca o, Afganistan ve Keşmir'in tarihi kalıntılarını ve şehir isimlerini, Yahudilerin buralara gelip yaşamış olduklarını ispat eden unsurlar olarak açıklamıştır. Nitekim "Keşmir" kelimesinin aslı, "Keşir"dir. Bunun anlamı ise Suriye'ye benzer memleket demektir. "K" harfi "gibi" anlamında olup, "şir" ise "Suriye" demektir. Aynı şekilde, Kabil ve birçok diğer Afgan şehirlerinin adları da Suriye'nin şehir adlarının birer benzeridir. Tüm deliller arasında en güçlüsü ise, Vadedilen Mesih[as] tarafından Srinagar şehrinin Hanyar Mahallesinde Hz. İsa'nın[as] mezarının keşfedilmiş olmasıdır. Keşmir'in tarihinden anlaşıldığına göre bu mezar, bir peygambere aittir. Ona "Prens Peygamber" denilmekteydi ve 1900 sene önce Batıdan gelmişti. Keşmir'in eski sakinleri bu mezara, İsa Sahib'in mezarı adını vermişlerdi.

---

[175] Yuhanna, b.10, ayet.16

[176] HISTORY OF THE AFGHANS: translated from the Persian of Neamet Ullah, by Bernhard Dorn, Ph.D. FOR. M.R.A.S. M.T.C., Part 1 8b 2 (J. Murray, London, 1829)

Kısacası, çeşitli yollarla ulaşan rivayetlere dayanarak, o Hz. İsa'nın[as] vefatını müteakiben Keşmir'de defnedilmiş olduğunu ispatlamıştır. Böylece o, Kuran-ı Kerim'de yer alan ve birebir Keşmir bölgesini tarif eden aşağıdaki ayetteki vaadin de gerçekleşmiş olduğunu kanıtlamıştır.

اٰوَيْنَاهُمَا اِلٰى رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ

"Biz Meryem'in oğlunu ve annesini, bir mucize kıldık. İkisini yüksek, yerleşime elverişli ve pınarlar bulunan bir yerde barındırdık.[177]"

Özetle o, Hz. İsa'nın hayatını ölümüne kadar kanıtlayarak ve onun mezarını bularak, onun ilahlığına güçlü bir darbe vurmuştur. Böylelikle onun hakkındaki ilahlık inancı, daimi olarak ölü bir inanca dönüşmüştür. Bundan böyle Hıristiyanlığın başını doğrultabilmesi de artık mümkün değildir.

<u>Bütün dinlere karşı tek bir silah</u>

Hıristiyanlık, siyasi kudreti, yaygınlığı, tebliğ faaliyetleri ve bilimsel ilerlemeler açısından, zamanımızda tüm diğer dinler karşısında önemli bir üstünlük sahibidir. Bu nedenle Allah[cc], Hıristiyanlığa karşı Hz. Ahmed'e[as] özel silahlar bahşetmiştir. Öte taraftan, diğer bütün inançlara karşı ona verilen silahın etkisinden, hiçbir dinin kurtulabilmesi ise mümkün değildir. Bu silah, her dine mensup eski ileri gelenlerin ahir zamanda yeryüzüne bir ıslah edicinin geleceğinden haber vermiş olmasıdır. Verilen bu gaybi haberden dolayı bütün dinler, bir peygamber, avatar veya o haberde adı ne şekilde geçiyor ise, böyle bir kimseyi beklemekteydiler. Beklenen kimsenin gelişi ile onlar, onun her türlü gelişmeyi sağlayacağına inanmaktaydılar. Hindu, Zerdüşti ve diğer büyük küçük her dinde bu tür haberler mevcut

[177] Müminun suresi, ayet 51

olup, böylelikle vadedilen kişinin devrinden haber verilmiştir. Yani, onun geliş zamanı tanınabilsin diye, bazı alametler beyan edilmiştir. Allah[cc] tarafından Vadedilen Mesihe[as] bildirildiğine göre: "Bütün gaybi haberler ve içerdiği alametler birbirine benzemektedir. Eğer bazı haberlerde, fazladan bazı alametler zikredilmişse de, onlar da diğer alametlerin işaret ettiği devire işaret etmektedirler. Sonuç olarak, peygamber veya avatar diye bahsedilen kimseler, aynı zamanda gelmelidirler."

Bu gaybi haberlerin binlerce sene sonra bu devirde gerçekleşmiş olması, onların insan veya şeytan tarafından değil, Allah[cc] tarafından olduğunu açıkça göstermektedir. Kuran'da yer alan aşağıdaki ayet bunun kanıtıdır:

فَلَا يُظْهِرُ عَلٰى غَيْبِهٖٓ اَحَدًا اِلَّا مَنِ ارْتَضٰى مِنْ رَسُولٍ

"O, gaybı bilendir. Gayb (ilminde de başka) kimseyi üstün kılmaz. Ancak seçip beğendiği peygamber, (bundan) müstesnadır...[178]"

Diğer taraftan her kavim ve millete müstakil bir peygamber, nebi veya avatarın, kendi milletini diğer tüm milletlere üstün kılmak üzere Allah[cc] tarafından gönderilecek olması, akla ters düşen bir durumdur. Bunun anlamı, bir peygamberin diğer bir peygamberle karşı karşıya gelmesidir. Ayrıca aynı devirde, her kavmin tüm diğerlerine üstün gelmesi de imkânsızdır. Kısacası bir taraftan bu gaybi haberlerin gerçekleşmesi, onların Allah[cc] tarafından olduğunu ispatlarken, diğer taraftan ise onların farklı şahıslar olarak zuhur edip fitneye sebep olmaları ve akla ters düşmeleri, aslında bu gaybi haberlerde tek bir kişinin gelişinden bahsedildiğinin açık bir delilidir. Allah'ın[cc] istediği, İslam öncesi dinler tarafından bir kimsenin beklenmesi ve o zuhur ettiğinde

[178] Cin suresi, ayet 27-28

de onun dilinden İslam'ın doğruluğuna şahadet edilmesidir. Böylelikle O, bu dinin mensuplarının İslam'ı kabul etmelerini ve İslam'ın diğer dinlere galip gelmesini hedeflemiştir. Nitekim Mehdi, Mesih'ten başka biri değildir. Krişna, Mesih'ten başka biri değildir. Zerdüştilerin beklediği Maisodarbahmi Krişna'dan, Mehdi'den veya Mesih'ten başka biri değildir. Bundan dolayıdır ki, aslında bütün dinler tek bir kimseyi beklemekteydiler. Gaybi haberlerde farklı adlar altında ondan bahsedilmesindeki gaye, kendi peygamberlerinden haberi duymakla ve dillerinden ismini okumakla, vadedilen kişinin yabancı biri zannedilmemesi içindir. Böylelikle hedeflenen, her dinin mensuplarının, vadedilen kişinin ortaya çıkma zamanı geldiğinde hakkındaki tüm gaybi haberlerin gerçekleştiği de görüldükten sonra, onun doğruluğunu ikrar etmeleri ve şahadetinden dolayı İslam'ı kabul etmeleri hedefleridir.

Bu hikmet dolu gaybi haber, bir örnek ile şöyle açıklanabilir. Birçok milletin birbirlerine karşı savaştığını gören birisi, hakemler vasıtasıyla onların aralarında bir uzlaşıya varmalarını arzu eder. Her biri kendi hakeminin adını verdikten sonra, verilen isimlerin tek bir kimseye ait farklı isimler olduğu anlaşılır ve böylece onun kararına uyarak hepsi uzlaşırlar.

Hz. Mirza Gulam Ahmed[as], ahir zamanda farklı dinlerce vadedilen kişi hakkındaki gaybi haberlerin, bu devirde gerçekleştiğini, ama aynı zamanda kendi milletini üstün kılmak için birden fazla kimsenin ortaya çıkmasının da mümkün olmadığını ispatlamak suretiyle, aslında muhtelif adlar altında bütün dinlerin tek bir kişiyi beklemekte olduğunu ileri sürüp, vaat edilenin de bizzat kendisi olduğunu beyan etmiştir. Bir peygamber yalnız bir kavime ait olamaz. Kim Allah[cc] uğrunda onunla beraber ise, peygamber de onun peygamberidir. Bundan dolayıdır ki, Hz. Ahmed[as] de her dinin mensuplarının kendi aralarından bir kimsedir. Ancak

ona iman etmekle her türlü ilerleme mümkündür. Ona iman etmenin manası da İslam'ı kabul etmektir. Diğer bir deyişle, Vadedilen Mesih'in[as] zuhuru, İslam'ın tüm dinlere galebesini vadeden büyük gaybi haberin gerçekleşmesidir.

Bu darbe, hiçbir dinin onun karşısında duramayacağı kadar keskindir. Her dinde ahir zamanda ortaya çıkacak bir ıslah ediciye dair gaybi haber mevcuttur. Bildirilen alametler bu devirde gerçekleşmiş olduğu halde, Hz. Mirza Gulam Ahmed[as] haricinde ortada hiçbir iddiacı bulunmamaktadır. Sonuç olarak insanlar, ya kendi dinlerinin yalan söylediğini ya da İslam'ın vadettiği kişinin aynısının din kitaplarında da vadedilmiş olduğunu kabul edecekler ve ona iman etmekten başka bir çareleri de kalmayacaktır. Dünyevi dinler için, bu iki yol dışında, takip edilebilecek başka bir yol yoktur. Bu yolların ikisi de İslam'ın galebesini sağlar. Çünkü öteki dinlerin mensupları, dinlerini yalan kabul edip terk ederlerse ya da onları doğrulamak üzere, o dinlere ait gaybi haberlere uygun bir şekilde bu devir için vadedilen ıslah ediciyi kabul ederlerse, her iki durumda da galip gelecek olan, ancak İslam'dır.

Bu darbe etkisini gösterdikçe, diğer dinlerin mensupları İslam'ı kabul etmeye mecbur olacaklardır. Eninde sonunda yeryüzündeki tek din, İslam olacaktır. Peygamberlerin sünnetine uygun olarak Vadedilen Mesih[as] bunun tohumunu ekmiştir. Zamanı geldiğinde ise o ağaç olup meyvesini verecek ve dünya onun meyvelerini tadacak, lezzetinden hoşlanacak ve de onun gölgesinin serinliğini kabul ederek altında oturmaya da mecbur kalacaktır.

Bunun etkisinden muaf bir din olarak, Sihlerin dininin düşünülebilmesi olasıdır. Çünkü onun kurucusu Guru Nanak, Peygamber Efendimizden[sav] çok sonra dünyaya gelmiştir. Onların kitaplarında da ahir zamanda bir ıslah edicinin geleceğine dair haber mevcut olup, bu kimsenin Batala'da

ortaya çıkacağı bildirilmektedir.[179] Batala ise, Hz. Ahmed'in[as] ortaya çıktığı Kadiyan köyünün bağlı bulunduğu ilçenin ismidir. Böylece bu haber de harfi harfine gerçekleşmiştir. Ancak bu dinin mensupları tarafından şöyle bir itiraz ileri sürülebilmesi mümkündür. Hz. Muhammed[sav] Hatemü'n Nebiyyin ise, ondan sonra bu dinin temelinin atılması nasıl mümkün oldu? Bu dini de ıslah etmek ve onu İslam'a çekmek üzere Allah[cc], Vadedilen Mesihe[as] bir silah bahşetmiştir. O, bir rüyasında kendisine Guru Nanak'ın yeni bir din getirmediğini ve hatta onun ihlâs sahibi bir Müslüman olduğunu bildirmiştir.

Görünürde bu insanlara tuhaf gelen ve şaşırtıcı bir iddia idi. Ancak Allah[cc] öylesine güçlü deliller ile doğruluğunu ispatladı ki, binlerce Sih'in gönlü bunun doğruluğunu kabul etti. Bundan önce kendilerinin Hindu inancının bir parçası olduğunu ileri süren Sihler, böylelikle Hindulardan ayrılmak için büyük bir mücadeleye giriştiler. Vadedilen Mesih'in[as] bu iddiasından önce Sih tapınaklarında Hindulara ait putlar yer almaktaydı. Ancak bu iddianın sonrasında ise, Sihler bir din olarak henüz İslam'ı kabul etmemelerine rağmen, onlarda büyük bir değişim meydana geldi ve böylece onlar tapınaklarından putları çıkarıp atarak, Hindu dinine mensup olduklarını açıkça inkâr ettiler.

Vadedilen Mesih[as] bu rüyayı gördükten sonra Sih dinini incelediğinde, bazı gerçekleri ortaya çıkarmıştır. Granth Sahib, Guru Nanak'ın vaazlarını içeren bir kitaptır. Bunda beş vakit namaz, oruç, zekât ve hac için telkinler yer almakta ve bunları terk edene de şiddetle ihtarda bulunulmaktadır. Sihlerin kitaplarından, Guru Nanak'ın Müslüman evliyaların sohbetinde bulunduğu da anlaşılmaktadır. O, onların türbelerinde itikâfa girip, onlarla birlikte namaz da eda etmiştir. Hac vazifesini yerine getirmiş, Bağdat ve di-

[179] Canım Saki Baai Bâla Hindi, s.211-212, Pencap Üniversitesi, Çandigar

ğer İslam diyarlarını da ziyaret etmiştir. En önemli gerçek ise, onun bulunan abasıdır. Sihler tarafından bu aba, kutsal bir emanet olarak koruma altında tutulmaktadır. Onun üzerinde Kuran-ı Kerim'den çeşitli sure ve ayetler bulunmaktadır. Örneğin İhlâs suresi, Ayetü'l Kürsi ve "Allah indinde din, yalnız İslam'dır[180]" ve Kelime-i Şahadet kalın harflerle bu aba üzerinde yazılıdır. Sihler Arapça bilmediklerinden, bu ibarelerin ilahi sırlar olduğunu zannediyorlardı. Onlar bunun, Guru Nanak tarafından İslam'ı kabul ettiğine dair bir ilan olduğunu anlayamamışlardı. Vadedilen Mesih[as], Sih kitaplarında bulunan ve onlarda korunan mukaddes emanetlere dayanan bu güçlü delilleri, Sihler arasında yaymaya başlayarak, kurucularının Müslüman olduğunu kendilerine hatırlattı. Bu yöntem, Sihler üzerinde büyük ölçüde bir değişiklik yaratmayı başarmıştır. Sihler bu gerçeği öğrendikçe, bizden ayrılmış kardeşlerimiz olduklarını, dinlerinin ise İslam olduğunu anlayacaklardır. Onlar yüzlerce sene önceki siyasi kavgalarından dolayı hak dinini kabul etmekten geri kalmayacaklardır. Bu kavgaların asıl sebebi, tarihi gerçeklerden de anlaşıldığı üzere Müslümanlar değil, Hindulardır. Sihler dünyaca bilinen cesaretlerini kullanarak, hakkı her şeyden üstün tutup, geçmişi unutacak ve naralar atarak İslam saflarına gelip katılacaklardır. Onlar, Batala ilçesinde zuhur eden ıslah ediciye iman etmek suretiyle, müminlerin cemaatine katılacaklar ve küfür ile bidat karşısında bütün güçleriyle duracaklardır.

İslam'ı diğer dinlere karşı muzaffer kılmak üzere Hz. Ahmed[as] tarafından kullanılan üçüncü yöntem ile her din İslam karşında asla başını kaldıramaz hale gelmiştir. Bu yöntem, dini bakış açılarının tamamen değişmesine vesile olmuştur. Oysa onun iddiasından önce, birbirleri ile tartışan dinlerin her biri istisnalar dışında diğerlerini yalancılık-

[180] Ali İmran suresi, ayet.20

la itham ederlerdi. Yahudiler Hz. İsa'yı[as], Hıristiyanlar Peygamber Efendimizi[sav], Zerdüştiler yukarıda bahsedilen üç dinin peygamberlerini, bu üç dinin mensupları ise Zerdüştilerin peygamberlerini, bunun da ötesinde bu dört din diğer dinlerin ileri gelenlerini, onlar ise bu dört dinin büyüklerini yalancılıkla suçlarlardı. Bu çok tuhaf bir savaştı. Her din bir diğeri ile kavga halindeydi. Ancak akıl sahibi bir kimse bütün gerçeklerin bulunduğunu görebiliyordu. O, bütün dinlerde hakikatler bulunduğu halde, her dinin, öteki dinin ileri gelenlerini yalancılıkla suçlaması karşısında büyük bir şaşkınlık içindeydi.

Bu mücadele neticesinde, dinler arasındaki husumet ve ihtilaf artmaktaydı. Hindular, kendi din büyüklerinin hayatını okuduklarında, onlarda büyük ahlaki meziyetler buluyorlardı. Onlar diğer dinlerin mensuplarından Hindu dininin ileri gelenleri hakkında, onların yalancı oldukları şeklinde beyanlar duydukça, hayrete düşüp, kin bu insanların gözlerini kör etmiş diye düşünüyorlardı. Öte yandan başka dinlere mensup olanlar kendi din büyükleri aleyhinde sözler işittiklerinde, öfkeye kapılırlardı. Kısacası bu mesele giderilmesi imkânsız bir sorun haline gelmişti. Tarafsız olarak düşünenler ise, tüm âlemlerin Rabbi olan Allah'ın[cc] tek bir kavmi seçerek bütün diğerlerini terk edebileceğini düşünüyorlardı. Ancak böyle düşünenler, akıllarından geçen bu soruyu sormaya cesaret edemiyorlardı. Çünkü böyle bir soru, onların kendi inançlarının kökünün kazınması demekti.

Hindular kendilerince bu ukdeye bir çözüm bulmuşlardı. Onlara göre bütün dinlerin kaynağı Allah[cc] olup, bir saraya yönelen farklı yollara benziyorlardı. Hindu dini ise bunların hepsinden daha faziletli idi. Bu çözüm haliyle hiçbir işe yaramıyordu, çünkü cevabı mümkün olmayan iki büyük itiraz ile karşı karşıyaydı. İlki, eğer bütün dinler mevcut şekilleri ile Allah[cc] tarafından olup, O'na ulaşma vesileleri

ise, o zaman aralarında usul bakımından neden ihtilaflar bulunmaktadır? Ayrıntılarda ihtilaf olması mümkün olmakla beraber esas üzerinde bir ihtilafın bulunmaması gerekirdi. Birçok yol aynı şehre doğru gidebilir, ama Doğuya giden yolların bazısının Batıya götürmesi, aynı şekilde Kuzeye giden yolların bazısının Güneye götürmesi mümkün değildir. Bu yolların bir miktar dolambaçlı olması mümkünse de, hepsinin aynı cihete gitmesi gereklidir. Aynı şekilde daimi hakikatler arasında hiçbir zaman ihtilaf olamaz. Allah'ın[cc] bir dine belli bir ibadet şeklini başka bir dine ise başka bir ibadet şeklini öğretmiş olması mümkündür. Ancak O'nun kendisini Yahudilere ve Müslümanlara "bir", Zerdüştilere "iki", Hıristiyanlara ise "üç" olarak tanıtması akla aykırı bir durumdur. O'nun, Hindulara yüz binlerce put içinde ilahi güç bulunduğunu, Çinlilere her şeye ait ayrı bir ilahın olduğunu, Müslümanlara O'nun zatının herhangi bir şeyde tecessüm etmekten münezzeh kılındığını, oysa Hıristiyanlara O'nun bir insan şekline girmiş olduğunu, Hindulara ise O'nun en hakir hayvanın, mesela domuzun şeklini alabildiğini öğrettiğini aklın kabul etmesi mümkün değildir. Aynı şekilde O'nun Müslümanlara, ölümden sonra ahiret hayatı olduğunu, Yahudilere ahiret hayatı olmadığını, Müslümanlara ölülerin hayata dönmeyeceklerini ve Hindulara insanın ölümünü müteakip seri halde müteaddit hayatlar geçireceğini de öğretmesi mümkün değildir. Kısacası, farklı kavimlerin farklı durumlarına binaen Allah'ın[cc] emirlerinin farklılık göstermesi mümkündür. Ancak onlara ebedi gerçeklerin farklı farklı öğretilmiş olması mümkün değildir. Dinlerin mevcut şekilleri itibariyle aralarında sadece İlahi emirler bakımından ihtilaf bulunmayıp, ebedi gerçekler konusunda aralarında önemli farklılıklar bulunuyor olmasından, onlar hakkında, Allah'a[cc] götüren farklı yollardır denmesi, doğru olamaz.

Hinduların bu inanışına karşı yöneltilen ikinci itiraz ise şöyledir. Eğer onların dinleri iddia ettikleri gibi hem en eskisi hem de en üstünü ise, o zaman en üstün dini gönderdikten sonra Allah'ın[cc] ondan daha aşağı mertebedeki dinleri göndermesi, aklın kabul edebileceği bir durum değildir. İnsanoğlu daha ilk baştan kâmil dini kabul etme yeteneğine sahip idiyse, ilmin ve fen bilimlerinin bu denli ilerlemesinden sonra, daha aşağı mertebedeki dinlerin indirilmiş olmasının nedeni, acaba neydi? Oysa sonraki dinin öncekinden daha mükemmel olması ya da hiç olmazsa ona denk olması gerekmez miydi?

Bu iki güçlü itiraz Hindular tarafından cevaplanamamaktadır ve Allah'ın[cc] öteden beri insanoğlunun hidayete kavuşması hakkındaki planı neydi, diye ortaya konulan soru ise aynen yerinde durmaktadır.

Hıristiyanlar bunun karşısında çözüm olarak bir görüş ortaya atmışlardır. Buna göre Allah[cc], İsa[as] vasıtasıyla bütün dünyayı hidayete davet etmişti. Bundan ötürü herhangi bir milletin tarafını tuttuğu yönündeki itirazın da Allah'a[cc] yöneltilmesi söz konusu olmazdı. Ancak sundukları çözüm doğru değildi. Mesihin gelişinden önce Allah[cc] bütün dünyanın hidayeti için ne yapmıştır, şeklinde ortaya konulacak soruya bir cevap bulunmamaktadır. Kitab-ı Mukaddes'ten anlaşılan ise, onun öğretisinin İsrailoğulları haricinde hiçbir millet için olmadığıdır. Mesihin gelişinden sonra, bütün dünya için bir kapı aralandı ise, ondan önce gelmiş geçmiş diğer kavimlere mensup milyonlarca insanın hidayeti için Allah[cc], acaba ne yapmıştır?

Kısacası, bu soru karşısında teselli verecek bir cevap bulunmadığı için, bu çözümsüzlük insanların içini kemirmekteydi. Vadedilen Mesih[as], bu konu karşısında o güne dek süregelen dünyanın bakış açısını, Kuran-ı Kerim'den delil-

lere dayanarak değiştirmiş ve şöyle açıklamıştır. Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

وَاِنْ مِنْ اُمَّةٍ اِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

"...Kendisine bir uyarıcı gelmemiş olan bir ümmet yoktur.[181]"

Bu ayetten anlaşıldığına göre, her diyar ve kavime Allah'ın[cc] peygamberleri gelmiştir. Biz, Hindistan, Çin, Rusya, Afganistan, Afrika, Avrupa ve Amerika'ya peygamberler gelmemiştir demeyiz. Ayrıca başka kavimlerin ileri gelenlerini reddetmez ve kendilerini de yalancılıkla itham etmeyiz. Diğer kavimlerde peygamberlerin, şeriatların ve kitapların bulunması, bizim dinimize ters düşmemekte ve onun yolunda da bir engel teşkil etmemektedir. Aksine bu durum, onu tasdik etmektedir. Bizim inancımıza göre, daha önce gelmiş geçmiş farklı kavimlere, zamanın şartlarına uygun olarak peygamberler gönderilmiştir. Sonrasında insanoğlu kâmil şeriatı anlayabilme yeteneğine sahip olduğunda, Allah[cc] Peygamber Efendimizi[sav] tüm dünyaya peygamber olarak göndermiştir. Netice olarak hiçbir kavim hidayetten mahrum bırakılmamasına rağmen, bugün sadece İslam hidayete götüren yoldur, çünkü son ve en mükemmel din İslam'dır. Mükemmel din gelince, diğer dinler kendiliğinden feshedilerek hükümsüz bırakılmışlardır. Yüce Allah'ın[cc] onları korumaması ve beşeri müdahalelere maruz kalmaları, doğruluktan çok uzak olmaları ve asıl şekillerini yitirmeleri, bu dinlerin hükümlerini kaybetmelerinin açık delilleridir. Onlar bugünkü durumları ile değil, ancak ortaya çıkış durumları ile doğruydular. Vadedilen Mesih'in[as] sunduğu bu görüşü hiç kimsenin reddetmesi mümkün değildir. Bu ilke kabul edilmediği taktirde ise, Allah-u Teâlâ'nın bazı insanların hidayeti için uğraştığını, ancak diğer insanların

[181] Fatır suresi, ayet 25

hidayeti için ise hiçbir şey yapmadığını kabul etmek gerekecektir. Ancak, aklıselim bunu reddeder. Oysa bu ilke kabul edilecek olursa, böylelikle İslam'ın doğruluğu da kabul edilmiş olacaktır. Çünkü bu gerçek ve doğru ilkeyi dünyaya takdim eden, İslam'dır. İslam ise dinlerin en sonuncusudur.

Dünyada hangi dine mensup olurlarsa olsunlar, eğitimli ve açık fikirli insanlar, Vadedilen Mesih'in[as] sunduğu bu ilkeden mutlaka etkilenirler. Çünkü sunulan bu ilkeyi reddetmeleri halinde, Allah'ı[cc] da terk etmek durumunda kalacaklardır. Oysa onların bunu yapması mümkün değildir. Diğer taraftan, eğer bu ilkeyi kabul ederlerse, İslam'ı da kabul etmiş olacaklardır. Onların bunu yapmaktan başka bir çareleri yoktur. Kısacası Vadedilen Mesih[as], bundan önce dünyanın çok dar olan bakış açısını değiştirerek, İslam'ın galip gelişi için kesin bir ortam hazırlamıştır.

Onun İslam'ı galip kılmak üzere kullandığı dördüncü yöntem ise, İslam aleyhine devam etmekte olan tartışmaların yönünü değiştirerek, diğer dinlere mensup olanları sersemletmiştir. O, Allah'ın[cc] yol göstermesi ile yürürlükte olan kelam ilmini tamamen değiştirip bazı ilkeler koymuştur. İslam muhaliflerinin bunları ne reddetmesi, ne de bunlarla İslam'ın karşısında durabilmeleri mümkün değildir. Bu ilkeleri reddetseler de kabul etseler de, ölümleri kesindi ve kaçarak kurtulmaları mümkün olmadığı gibi, karşı koyacak olsalar da korunmaları imkânsızdı.

Vadedilen Mesih'in[as] gelişi öncesinde bir dine mensup olanlar, diğer bir din hakkında diledikleri gibi eleştiride bulunurlar, ancak söz konusu kendi dinleri olduğunda ise, onun lehinde diledikleri gibi konuşurlardı. Tenkit ve münazaranın şekli aynen böyleydi. Münazara alanının sınırsız olmasından dolayı, hiçbir sonuca varılması da mümkün olmazdı. Koşu yarışı düzenlendiğinde, ona katılanlar bazı

kurallara göre orada yer aldıkları için, sonuçta kimin kazandığı hep belli olur. Ancak her bir koşucu dilediği yönde koşacak olursa, bu durumda kazanan asla anlaşılamaz. Böylelikle koşucular hakkında doğru bir kanaate de sahip olmak mümkün değildir. Aynen bunun gibi, dini araştırmalar da belli kurallar ile sınırlandırılmazlarsa, doğru bir neticeye varılamaz. Vadedilen Mesih'in[as] gelişinden önce, herhangi bir dinin mensubu bir kimse, herhangi bir kitapta okuduğu güzel bir konuyu derhal kendi dinine isnat edip, dinimizin öğretisi ne güzeldir derdi. Böyle olduğunda, dinin özü hiç tartışılmazdı. Tartışılan din değil, ancak âlimlerin ve münazara yapanların kişisel görüşleri olurdu. Sonuç olarak hakkı arayanlar, hiçbir netice elde edemezlerdi. Vadedilen Mesih[as] bu şekildeki münazaranın yanlışlığını her açıdan iyice ispatlayarak şöyle demiştir: Eğer Allah-u Teâlâ tarafından gelen Kitap hidayetimiz için gönderildiyse, o zaman inanmamızı istediği her konu da onda bulunmalıdır. Ayrıca hangi delillere dayanarak inanmamızı istiyorsa, içinde onlardan da bahsediyor olması gerekir. Eğer Allah[cc] tarafından olan Kitap iddia ve delillerden yoksun ise, o zaman insanoğluna faydası ne olabilir ki? Eğer hem iddiayı ve hem de delilleri biz sunacak isek, o zaman Allah'ın[cc] kelamı ne anlama gelmelidir? Böyle bir din Allah[cc] tarafından değil, (hâşâ) bizim takdim ettiğimiz bir din olacaktır. Böyle olunca biz, dinin iddiasını ve onun delillerini sunmuş olmamızdan dolayı, Allah'ın[cc] minneti altında da sayılamayız. Kısacası dini araştırmalar yapılırken, dinlerinin Allah[cc] tarafından olduğunu iddia edenlerin, dinlerine mensup ettikleri iddiayı, ancak kabul ettikleri İlahi Kitap'tan sunmaları gereklidir. Aynen bunun gibi, bu iddiayı ispatta kullanılan delillerin de, İlahi Kitap'tan sunuluyor olması lazımdır.

Bu ilkenin diğer dinlerce reddedilmesi mümkün değildi. Reddetmelerinin manası, din diye anlata geldiklerinin,

inandıkları İlahi Kitaplarda yer almıyor olmasıdır. Çünkü söyledikleri ile dinleri aynı ise, o zaman inandıkları Kitaptan iddiayı neden ortaya koyamamaktadırlar? Yahut da iddiayı takdim edebiliyorlar ise, Kitapları bunun delilini neden sunamamaktadır. Allah-u Teâlâ insana akıl verdiği için, o delilsiz bir şey kabul edemez. Öyleyse O, imani konuların kabulü için insanları deliller ile neden desteklememektedir? Özetle diğer dinler, bu ilkeyi reddedemezlerdi, çünkü reddetmeleri dinlerinin eksik ve işe yaramaz olduğu anlamına gelirdi. Öte yandan, bu ilkeyi kabul etmeleri de mümkün değildi. Diğer dinler, bu ilkeye tabi olarak incelendiklerinde, iddialarının yüzde doksanının İlahi Kitaplar ile hiçbir ilgisi bulunmadığı anlaşılmaktadır. Kitaplarda yer alan iddialara gelince, onların da aşağı yukarı yüzde yüzü delilsiz bırakılmışlardır. Sanki Allah[cc], bir iddiayı ortaya koyup, ispatını ise insana havale etmiştir.

Vadedilen Mesih[as], muhtelif dinlere mensup olanların, hayal ürünü olan ya da oradan buradan edindikleri fikirleri kendi dinlerine aitmiş gibi gösterdiklerini ve dinlerinin üstünlüklerini ispatlamak üzere düzenledikleri münazaralar ile insanların zamanını da boşa harcadıklarını ispatlamıştır. Çünkü görüşlerinin doğruluğu ispatlanacak olsa bile, ilgili konu din Kitaplarında yer almadığından dolayı bu durum, dinlerinin doğruluğunu değil, belli bir konuda fikirlerinin doğruluğunu göstermektedir. Vadedilen Mesih[as] İslam ilkelerinin tümünün Kuran-ı Kerim tarafından sunulduğunu, ayrıca doğruluklarının delillerinin de aynı yerde beyan edildiğini açıklamıştır. İspat olsun diye o, yüzlerce konu hakkında Kuran-ı Kerim'in iddiasını ve sunduğu delillerini göstererek, bu konuyu aydınlığa kavuşturmuştur. İslam düşmanları, bunun karşısında tam manası ile acze düşmüşlerdir. Onlar bu ilkenin karşısında şaşkınlık içerisindedirler. Bugüne kadar hiçbir düzenleri, onları bu ilkenin darbesinden kurtaramadı ve kurtaramayacaktır da. Sundu-

ğu kelam ilmi öylesine mükemmel ve üstündür ki, ne inkâr edilebilir, ne de onun mevcudiyetinde herhangi bir yalan desteklenebilir. Bu ilke kullanıldıkça, batıl dinlerin temsilcileri dini tartışmalardan kaçmaya devam edeceklerdir. Keza o dinlerin zayıflıkları, takipçilerine de aşikâr olacaktır. Böylelikle dünya, İslam'ın üstün geleceği günü de bizzat gözleriyle görecektir.

Vadedilen Mesih[as] tarafından kullanılan beşinci yöntem, diğer dinlerin sancaklarını tamamen aşağıya indirmiştir ve İslam'a kimsenin inkâr edemeyeceği bir üstünlük sağlamıştır. İslam düşmanlarına o, dinin asıl gayesinin kul ile Allah[cc] arasında kurulması gereken ilişki olduğunu açıklamıştır. Nitekim zamanımızda hak üzerinde olan ve Allah'ın[cc] sevdiği din, kul ile Allah[cc] arasında ilişkiyi kurup, bunun belirtilerini taşıyan dindir. Dünyada en küçük bir şeyin dahi etkisi olduğunu görmekteyiz. Ateş bedene dokunduğunda ya da biz ona yaklaştığımızda, bizi yakar veya ısınmamıza sebep olur. İçtiğimizde su, hararetimizi yok ederken, çehremizde bile etkisini gösterir. İyi beslendiğimizde kilo alırız, spor yaptığımızda ise bedenen güçleniriz ve enerjimiz artar. Kullandığımız ilacın üzerimizde müspet veya menfi bir etkisi olur. Bütün bunlara rağmen Allah[cc] ile kurulan ilişkinin hiçbir etkisinin görülmemesi tuhaf bir durumdur. İbadet ederek burunlarımız aşınırken, oruçla midemiz sırtımıza yapışırken, zekât ve sadakalar ödeyerek hazinelerimiz tükenirken, yine de insanda hiçbir değişikliğin ortaya çıkmaması ve yaptıklarımızın da bir neticesinin görülmemesi mümkün mü? Durum böyleyse, o zaman Allah[cc] ile bir ilişki kurmanın faydası nerede? Biz O'nunla niye bir ilişki kuralım? Küçük bir makamdaki devlet memuruyla olan ilişkimizin belirtileri sonucu, onun huzurunda bize de saygı gösterilir ve emri altında çalışanlar bize bunun bir sonucu olarak iyi davranırlar. Böylelikle ricalarımız kabul edilir ve sıkıntılarımızın giderilmesi için çaba gösterilir. Hatta herkes, onun

tarafından sevildiğimizi ve kabul gördüğümüzü de fark eder. Bunlara rağmen Allah[cc] ile olan ilişkimizin belirtilerinin nefsimizde ve davranışlarımızda hiç görülmemesi mümkün olabilir mi?

Kısacası Vadedilen Mesih[as] diri olan dinin alameti olarak, ona uyanın Allah'ı[cc] bulabilmesi, O'nun indinde yakınlık görmesi ve Allah'a[cc] yakın olan kimselerde de bu yakınlığın belirtisinin bulunması gerektiğini açıklamıştır. Nitekim çeşitli dinlere mensup olanlar, birbirlerine saldırmak yerine, manevi hayata sahip olduklarını ispatlamalı ve çeşitli durumlarıyla Allah'a[cc] yakın olduklarını göstermelidirler. Onlar, kendi dinlerinin öğretilerine uymak suretiyle, Allah[cc] ile ilişki kurmuş olan kimseleri takdim etmelidirler. Sonuç olarak hangi din, bu ölçüye göre doğruluğunu ispatlarsa, ona iman edilmelidir. Aksi takdirde o, cansız bir bedendir ve kimsenin de yükünü taşıyabilmesi mümkün değildir. Bu durumda ancak biz onun yükünü taşımak durumunda oluruz. Böyle bir din fayda sağlamak yerine, bize zarar verecek olup, bu dünyada bizi küçük düşürüp, ahirette ise azaba vesile olacaktır. Nitekim bizim, bu yükü sırtımızdan atmamız gereklidir.

Vadedilen Mesih'in[as] bu iddiasını akıl sahibi hiç kimse reddedemezdi. O bunları ileri sürünce, öteki dinlerin mensupları üzerine yıldırım düşmüş gibi oldu ve onlar saygınlıklarını kurtarmak telaşına düştüler. Hz. Mirza Gulam Ahmed[as] bu tür manevi hayatın belirtilerinin sadece İslam'da bulunduğunu söyleyip diğer herkese meydan okuyarak, başka hiçbir dinin bu ölçüye göre doğruluğunu ispatlamasının mümkün olmadığını belirtmiştir ve eğer bunun aksini düşünen bir kimse varsa, karşısına çıkması için hodri meydan dediği halde, hiç kimse ortaya çıkmamıştır ve çıkmaları da mümkün değildir. Onların içlerinde manevi hayattan bir emare bulunsaydı, karşısına mutlaka çıkarlardı. Dinimiz hak dinidir demek üzere binlercesi haykırabilir, ama Allah[cc]

sevgisi ve ilişkisini ispatlamak hiç kimsenin elinde olan bir şey değildir. Allah[cc] sevgisi bir yana, onunla geçici bir ilişkisi dahi olmayanlar, ona yakın olduklarını nasıl ispatlayabilirler ki?

Vadedilen Mesih[as], Hindular, Hıristiyanlar, Yahudiler ve bütün diğer din mensuplarına bu konuda davette bulundu. Ancak hiçbiri bu daveti kabul etme cesaretini göstermedi. O, çeşitli vesilelerle kendilerini teşvik etmesine rağmen, çağrısını göze alan bir kimse çıkmadı. Bir keresinde o, Pencap'ın başpiskoposunun karşısına çıkarak, kimin duasının Allah[cc] indinde kabul edileceği anlaşılsın diye, ona meydan okudu. Hz. Mirza Gulam Ahmed[as] onu korkusuzca çağırarak, "İncil'de, içinizde bir hardal tanesi kadar iman varsa, dağlara yürü dediğiniz takdirde, onlar da yürüyecektir, diye yazılıdır. Kuran-ı Kerim'de ise, müminlere yardım edileceği ve dualarının da kabul edileceği vadedilmektedir. Buna göre ikimiz herhangi bir mesele hakkında ayrı ayrı dua edelim." dedi. Böylelikle İslam'a uygun yaşayanın dualarının mı Allah[cc] indinde kabul göreceği, yoksa Hıristiyanlığa uygun yaşayanınkinin mi kabul edileceği ortaya çıkacaktı. Sıklıkla meydan okuduğu halde, başpiskopos yine de sessizliğini korudu. Onun bu sükûtu öylesine tuhaf karşılandı ki, bazı İngilizce basılan gazeteler dahi onun bu tutumunu eleştirmekten geri kalmadılar. Gazeteler papazların bol maaş aldıkları halde, böyle bir meydan okuma karşısında kaçtıklarını yazdılar. Hem yabancılar, hem de kendi dindaşları tarafından eleştirilmesine rağmen, hiçbir şey başpiskoposu bu daveti kabul etmek konusunda razı edemedi ve o, çeşitli bahaneler ileri sürerek bu kâseden içmekten özellikle kaçındı.

Vadedilen Mesih[as] aralıksız olarak bu tarz meydan okumalara devam etti, ama İslam düşmanlarından hiçbirisi onun karşısına çıkamadı. Onun bu yöntemi sonucu, aklıselim ve şuur sahibi herkes etkilenerek dinlerinin etkisiz olduğunu

anladılar. Onlar, İslam'ın diri ve etkin olduğunu gördükçe de onun doğruluğu kendilerine daha da aşikâr oldu. Tartışmalar esnasında insan boş laflarla hakikati gizleyebilir, ama bizzat müşahede edip, tecrübe ettiği ile karşı karşıya kalınca, onun hiçbir özür ileri sürmesi mümkün değildir. Er ya da geç onun doğruluğu gönlünü avlayacaktır. Bu yöntem de Allah'ın[cc] izni ile İslam'ın galebesi için güçlü tesirini gösterecektir. Aslında aklı başında olan her insan nezdinde İslam, maddi neticesi bir süre sonra ortaya çıksa bile, bu yöntem sonucu üstünlüğünü çoktan göstermiştir.

İslam düşmanları karşısında Vadedilen Mesih'in[as] kullandığı bu beş yöntem örnek olarak sunulmuştur. Bunlardan Vadedilen Mesihe[as] verilen görevin, onun tarafından yerine getirilmiş olduğu anlaşılmaktadır. Eğer o Vadedilen Mesih değilse, o zaman vadedilmiş olan Mesihin yerine getireceği bundan daha fazla ne iş kalmıştır? Acaba o, kılıç zoruyla mı insanları İslam'a davet edecektir? Bu şekilde Müslüman olmayı kabul edenler, İslam'a ne fayda sağlayabilirler ki? Öte yandan zorbalık sonucu kavuştukları imanın kendilerine faydası ne olabilir ki? Eğer günümüzde Hıristiyanlar, iktidar sarhoşluğu ile Müslümanları zorla Hıristiyan yaparlarsa, insanlar kendileri hakkında ne düşünecekler? Bu yapılan çirkinse ve hoş bulunmuyorsa, aynısını Mesih sergileyecek olursa, bu itiraz edilecek bir durum doğurmayacak mı? Kılıç zoruyla insanları Müslüman yapmak kesinlikle İslam'a zarar verecektir. Her nezih ve hürriyeti seven kimse, bunun sonucunda İslam'dan nefret edecektir. Kısacası kılıca başvurmak için Mesihin gelmesine de ihtiyaç yoktur. Hâlbuki onun vazifesi, İslam'ı delillerle galip kılmaktır. Hz. Mirza Gulam Ahmed[as], deliller ve müşahedeler ile İslam'ı diğer tüm dinlere üstün kılmıştır. Artık başka bir Mesihin gelip yapacağı bir iş de kalmamıştır. Vadedilen Mesihe[as] ait vazifelerin tümünü yerine getirdiği için, Hz. Mirza Gulam Ahmed[as], Vadedilen Mesih'in ta kendisidir.

Deliller zaten mevcut olduğu için, Hz. Mirza Gulam Ahmed[as] İslam'ı diğer dinlere nasıl üstün kılmış olabilir, diye bir soru kimileri tarafından ileri sürülebilir. Eğer kılıç mevcut ise, ama onu kullanabilen kimse bulunmuyorsa, düşmanın yenilgiye uğradığından bahsetmek de mümkün olamaz. Kılıç kullanılamadıkça düşmana üstünlük sağlanamaz. İslam'ın durumu söz konusu olunca, insanların delil kılıcını kullanmaları bir tarafa, böyle bir kılıcın varlığından dahi haberleri bulunmuyordu. Allah-u Teâlâ Vadedilen Mesihe[as] Kuran ilmini bahşetti ve bunun sonucunda o, zamanımızda İslam'ın üstünlüğü için ihtiyaç duyulan tüm delilleri Kuran-ı Kerim'den bulup çıkardı. Sonrasında o, diğer dinler karşısında bunları kullandı ve diğer insanlara bu delillerin nasıl kullanılması gerektiğini de öğretti. Kısacası onun gelişi ile İslam'ın diğer dinlere üstünlüğü sağlandı. Aksi takdirde ordu için topçusu olmayan bir topun zararı olduğu gibi, Kuran-ı Kerim de kendisinden faydalanmayı bilen arif bir kimse olmadığı durumda benzer bir tehlike arz etmekteydi. Müslümanlar Kuran'ı yanlış kullandıklarından dolayı kendilerini helâka sürüklemekteydiler. Ancak Vadedilen Mesih[as] Allah[cc] tarafından görevlendirildiğinde, Kuran-ı Kerim'in öylesine tesir ve delilleri ortaya çıktı ki, düşmanlarının karşısında durabilmeleri şöyle dursun, kendilerini müdafaa etmekten bile aciz duruma düştüler. Hatta onlardan bazıları, Hz. Mirza Gulam Ahmed'in[as] böylesi meydan okumalardan zor kullanılarak menedilmesi için zamanın hükümetine başvuruda bulundular. Bunun nedeni, artık İslam'ın diğer dinlere galebesinin gün gibi aşikâr olması ve bir ejderha gibi diğerlerini yutacağının da anlaşılmasıydı.

Beşinci delil "İslam'ın tecdidi"

Hz. Mirza Gulam Ahmed'in[as] doğruluğunun beşinci delili, Vadedilen Mesih ve Mehdinin vazifesi olan İslam'ın tecdididir. Bundan dolayı da gerçek Mesih ve Mehdi kendisidir.

Bence boş tartışmalarda bulunan inatçı mollalar hariç, bilgi sahibi diğer tüm Müslümanlar bugünkü İslam'ın Peygamber Efendimizin[sav] devrindeki İslam olmadığını kabul edeceklerdir. Herkes, İslam'da bir şeylerin eksik olduğunu hissetmektedir. Bir zamanlar kâfirler, keşke biz de Müslüman olsaydık diye arzu ederlerdi. Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

رُبَمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ

"İnkâr edenler çoğu kez, "Keşke biz (de) itaat edenler (yani Müslümanlar) olsaydık," diye temenni ederler.[182]"

Bugün ise İslam, her türlü eleştiri oklarının hedefi haline gelmiştir. Gayri Müslimler bir yana, tahsilli Müslümanlar dahi onun birçok öğretisi hakkında şüphe içindedirler. Kimisi onun ilkelerini tenkit ederken, kimileri ise onun ahlaki öğretisini eleştirmekten geri kalmamaktadır. Bazıları ise onun öğretilerinin uygulanabilirliği hakkında tereddüt içindedirler. İslam, önceki devirlerde gönüllerde oluşturduğu yakîni bugün yaratamamaktadır. Bundan dolayı insanlar, önceki dönemlerde olduğu gibi bugün artık İslam için fedakârlıklarda bulunmamaktadırlar. Durum böyle iken şu üç neticeden birini kabul etmek durumundayız.

1. İslam'ın tesiri hakkında anlatılanlar bir efsaneden ibarettir. Eskiler hakkında anlatılanlar, daha sonrakilerin iyi niyetinden başka bir şey değildir.

[182] Hicr Suresi, ayet 3

2. Bugünlerde hiç kimse İslam öğretisini uygulamamaktadır.

3. İslam şeklen değişmiştir ve ona uymak insanda hiçbir tesir yaratmamaktadır.

Bunlardan doğru olan son şıktır. Çünkü İslam'ın geçmişte yarattığı tesir sadece rivayetten ibaret olmayıp, dünyanın dört bir yanında onun kalıntıları bu ilerlemenin şahitleridir. Müslümanlar İslam'a uydukları için, bu gelişmeler kendilerine nasip olmuştur. Bugünlerde ise, artık kimse İslam'a uymuyor demek mümkün değildir ve insanlar İslam'dan anladıklarını uygulamaya çalışmaktadırlar. Bazıları uzun süreli inzivalara çekilip çile çekmek suretiyle canlarını bile verirler. Ancak onlar buna rağmen hiçbir şey elde edemezler. Bunun tek ve gerçek sebebi, zihinlerinde İslam mevhumunun değişmiş olmasıdır. Peygamber Efendimiz[sav] bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur:

لَمْ يَبْقَ مِنَ الْإِسْلَامِ إِلَّا اِسْمُهُ

"...İslam'ın isminden başka bir şey kalmayacaktır...[183]"

Bugün artık bu haber gerçekleşmiştir. Peygamber Efendimizin[sav] zamanından uzaklaştıkları için insanlar, İslam'ın özünü tamamen değiştirdiler. Zamanımızdaki İslam mevcut haliyle ona uyanların içinde, öncekilerde yarattığı değişiklikleri yaratmaktan aciz bir durumdadır. Bugünkü şekliyle İslam başka dinlerin mensuplarının gönüllerinde de bir tesir bırakmaktan uzaktır. İstisnai bir durum da olsa onun kalıntıları, pak fıtrata sahip bir kimsenin gönlünü gene de kendine çekebilir. Ancak bir kural olarak o, eskisi gibi gönüllere tesir etmekten uzaktır.

[183] Mişkat, Kitabü'l İlm, fasl.3, s.38, H.1368, Kenzü'l Ummal, c.6, s.43, rivayet :767, H.1313, Haydarabat

Peygamber Efendimizin[sav] hadislerinden de bu durumu anlamak mümkündür. O şöyle buyurmuştur:

تَفْتَرِقُ اُمَّتِى عَلٰى ثَلَاثٍ وَ سَبْعِينَ مِلَّةً كُلُّهُمْ فِى النَّارِ اِلَّا مِلَّةً وَاحِدَةً قَالُوا مَنْ هِىَ يَا رَسُولَ اللّٰهِ قَالَ مَا اَنَا عَلَيْهِ وَاَصْحَابِى

"Bir zaman gelecek ki, ümmetim yetmiş üç fırkaya bölünecektir. Bunlardan bir tanesi müstesna, hepsi de Cehennemliktir.[184]"

Ashabı ona, "Ey Allah'ın Resulü, hak üzerinde kimler olacaktır?" diye sorduklarında, o kendilerine, "Onlar benim ashabımın yolunda olacak olanlardır," diye buyurmuştur.

Başka bir hadis-i şerifinde ise Peygamber Efendimiz[sav] şöyle demiştir:

يَاَيُّهَا النَّاسُ خُذُوا مِنَ الْعِلْمِ قَبْلَ اَنْ يُقْبَضَ الْعِلْمُ اَوْ قَبْلَ اَنْ يُرْفَعَ الْعِلْمُ قِيلَ يَا رَسُولَ اللّٰهِ كَيْفَ يُرْفَعُ الْعِلْمُ وَهٰذَا الْقُرْاٰنُ بَيْنَ اَظْهُرِنَا فَقَالَ اَىْ ثَكَلَتْكَ اُمُّكَ وَ هٰذِهِ الْيَهُودُ وَ النَّصَارٰى بَيْنَ اَظْهُرِهِمُ الْمَصَاحِفُ لَمْ يُصْبِحُوا يَتَعَلَّقُوا بِالْحَرْفِ مِمَّا جَاءَتْهُمْ بِهِ اَنْبِيَاؤُهُمْ اَلَا وَ اِنَّ ذَهَابَ الْعِلْمِ اَنْ يَذْهَبَ حَمَلَتُهُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ

"Ey halk! İlim ortadan kalkmadan önce ilim elde ediniz, diye buyurduğunda bunu işitenler şöyle dediler: Ya Resulullah! Kuran-ı Kerim elimizde bulundukça ilim ortadan nasıl kalkar ki? Bunun üzerine o, şu cevabı vermiştir: Analarınız dizlerini dövsünler. Bu aynen dediğim gibi olacaktır. Yahudiler ve Hıristiyanlarda da Kitaplar bulunduğunu görmüyor musunuz? Ancak onların, peygamberleri

---

[184] Tirmizi, Ebvabü'l İman

tarafından getirilen öğretiler ile hiçbir alakaları yoktur. Bana kulak verin! Âlimlerin dünyadan göç etmesiyle, ilim de göçüp gitmiş olur. O bunu üç kez tekrarlamıştır.[185]"

Bu hadisten anlaşıldığına göre, Peygamber Efendimizin[sav] ümmeti bir gün son derece tehlikeli bir duruma düşecektir. O dönemde ilim ortadan kalkacaktır. Bununla birlikte hadislerin aktardığı, bu devir geldiğinde hak üzerinde tek bir fırkanın bulunacağı ve bu fırkanın ashab-ı kiramın rengi ile renklenmiş olacağıdır. Hadislerde yer alan ve ashabın rengi ile renklenmiş bu grup ise, ancak Vadedilen Mesih'in[as] cemaatidir. Peygamber Efendimiz[sav] de, "Ümmetimin evveli mi, yoksa ahiri mi hayırlıdır, bilmiyorum," diye buyurmuştur. Özet olarak, "Benim ve ashabımın yolu üzerinde olan cemaat" diye kastedilen, Vadedilen Mesih'in[as] cemaatidir. Ancak o cemaat ashab-ı kiram gibi olabilir, çünkü bir cemaatin ashab-ı kiram gibi olması için, Allah[cc] tarafından gönderilmiş olanın sohbetinde bulunmuş olması şarttır.

Kısacası yukarıda bahsedilen hadislerde, Muhammed-i Ümmet'ten ilim ve din yok olduktan sonra, Allah-u Teâlâ Vadedilen Mesih'in[as] eliyle İslam'ı yenide canlandırma vaadinde bulunmuştur. Bu sebeple, Vadedilen Mesih olma iddiasında bulunan kimse, İslam'ın gerçek öğretisini yeniden canlandırmalı ve Kuran-ı Kerim'in hakiki ve doğru bilgilerini sunmalıdır. Bunu başaramayan, Vadedilen Mesih olamaz. O, ahir zamanda fitnelerle dolu bir devirde, İslam öğretisine dâhil edilmiş olan, insanlara ait görüşlerden bu dini arındırmalıdır ve bu öğretinin güzelliğini dünyaya gösterebilmelidir. Ayrıca "Benim ve ashabımın yolu üzerinde," şeklindeki hadiste zikrolunan manzarayı da insanların gözü önüne sermelidir. Böyle birisi haricinde hiç kimse Vadedilen Mesih olamaz. Böylece Mesihlik iddiasında bu-

[185] Kenzü'l Ummal, c.10, s.168, rivayet.28869, M1971, Halep

lunan kimsenin doğruluğunu ölçmek için elimizde önemli bir kıstas bulunmaktadır. Bizler, İslam'ın gerçekten asıl şekli ile hiçbir alakasının kalıp kalmadığını araştıracağız ve daha sonra bu iddia sahibinin İslam'ın hakiki yüzünü dünyaya sunup sunmadığını inceleyeceğiz.

Öncede yazmış olduğumuz gibi, aklı başında olan her kimse günümüzde İslam'ın tam olarak değiştiğini ve gerçek İslam'dan uzaklaştığını kabul edecektir. Fiilen Allah[cc] bu devirde Müslüman'ın, Müslüman kalmadığını ispatladıktan sonra, bu gerçeği kimsenin inkâr edebilmesi mümkün değildir. İslam'ın artık Müslümanlara teselli vermeyen bugünkü hali, İslam'ın bozulmuş olduğunun bizzat şahididir. Burada sorulması gereken yalnızca şudur. Acaba Hz. Mirza Gulam Ahmed, güzelliği ve çekiciliği ile Müslümanlar ve de gayrimüslimlerin kalplerini cezbeden hakiki İslam'ı gerçek anlamda dünyaya takdim edebilmiş midir? Acaba o, Allah'tan uzak olan bencil mollaların İslam'a karıştırdıkları fesatlardan İslam'ı arındırdı mı? Bu soruları cevaplamak üzere, örnek olarak rahat anlaşılır birkaç konuyu ele alacağız. Bununla, İslam'ın şeklinin nasıl değiştirildiği ve Vadedilen Mesih'in[as] onun gerçek şeklini yeniden dünyaya nasıl takdim ettiği anlaşılmış olacaktır.

Bütün İslami meselelerin etrafında toplandığı merkez, Allah'a olan imandır. Allah'a olan bu iman, diğer İslami inanış ve amellerin, dallar ve yapraklar gibi bağlı oldukları sağlam bir kök gibidir. Bütün inanışlar bunu desteklemek için, her amel ise bunu ispatlamak içindir. Allah'a olan imanı oluşturan parçalardan en önemlisi tevhittir. Peygamber Efendimiz[sav], iddiasından vefat ettiği güne kadar bu gerçeği öğretmeye çalışmıştır. Her türlü sıkıntıya katlanmasına rağmen, o bu tevhit öğretisinden asla vazgeçmemişti. Hatta vefat zamanı geldiğinde dahi aklında olan, bu kadar fedakârlıklara katlandıktan sonra yerleşen tevhidin, dünyadan silinmesi düşüncesiydi. Hadisler ve tarih

kitaplarında yer alanları okurken bir Müslüman'ın kalbinin paramparça olmaması mümkün değildir. Ölüm hastalığı esnasında mübarek vücudu ter dökerken ve hastalığı onun sinir sistemini en uzak noktalarına kadar etki altına alırken, o insanlar benden sonra öğretimi unutup şirke düşmesinler diye düşündüğünde, bu durumu rahatsızlığını kat kat arttırıyordu. O, böyle bir zamanda dahi kendi derdini unutup, yatağında ümmeti düşünerek bir yandan bir yana kıvranırken şöyle buyurmuştu:

لَعَنَ اللّٰهُ الْيَهُودَ وَ النَّصَارٰى اِتَّخَذُوا قُبُورَ اَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ

"Allah, Hıristiyanlara ve Yahudilere lanet etsin! Onlar peygamberlerinin mezarlarını secde edilecek yerler haline getirdiler.[186]"

Onun ümmetine anlatmak istediği, bir ömür boyu onlara öğretmek için çabaladıklarının tersine, kendisinden sonra ona tapıp tevhidi terk etmemeleridir. Ölüm hastalığı esnasındaki bu sancısı ve tevhide olan sevgisi, insanın içini paramparça eden bir durumdur. Onu seven bir kimse, bu olayın içe işleyen etkisinden dolayı en ufak bir şirke dahi yanaşamazdı. Ancak günümüzde kendilerine Müslüman diyenlerin birçoğu, bu öğretinin aksine bir davranış sergilemektedirler. Bin üç yüz sene önceki bir Müslüman, "La ilahe İllallah" sancağını taşıyanların bir gün kabirlere secde edeceklerini, mukaddes zannettiklerinin türbelerine yönelip namaz kılacaklarını, insanların gayb ilmine sahip bulunduklarını, evliyaların ise (hâşâ) Allah gibi kudret sahibi olduklarını, asla akıllarından geçiremezlerdi. O devrin müminleri, bir gün Müslümanların ölülerden dileklerde bulunacaklarını, kabirlerde adak kurbanları keseceklerini, mürşitlerinin ise dilediklerini Allah'tan alabileceklerini ve onların daima hazır ve nazır olabileceklerini asla tasavvur ede-

[186] Buhari; Kitabü'l Cenaiz

mezlerdi. Bu devrin Müslümanları, bunların tamamını yapmakta ve daha da ötesinde bütün bunların Kuran-ı Kerim ve Peygamber Efendimizin[sav] öğretileri olduğunu iddia etmektedirler. Doğudan Batıya ve Kuzeyden Güneye, her nerede Müslümanlar yaşıyorlarsa, onların çoğu bunların herhangi birisini yapmaktadırlar. Peygamber Efendimizin[sav] yakarışını Allah-u Teâlâ kabul ettiği için, onun kabrini bu tür bidatten korumuştur. Ancak diğer İslam büyüklerinin kabirlerinde, Hindu mabetlerindekinden daha az şirk işlenmemektedir. Eğer bugün Peygamber Efendimiz[sav] teşrif buyursaydı, o bu insanların kesinlikle Müslüman olmayıp, şirk öğreten bir dinin mensupları olduğunu düşünürdü.

Birileri bu davranışların cahil kesime ait olduğunu, âlimlerin ise bundan tiksindiklerini söyleyebilir. Esasen bir kavimin durumunu anlamak üzere, çoğunluğun durumuna bakılır. Müslümanların çoğunluğu bu inanışlara kapıldıkları için, onların tevhide olan bağlılıkları zayıfladı ve onlar İslam'ın özü ve canı olan "La ilaha İllallah" inancını unuttular diye haklarında hüküm verilecektir. Öte yandan sadece aşağı tabakaların bu inanışlara sahip bulunduklarını söylemek de doğru değildir. Aslında mürşitleri ve âlimleri de onlarla aynı görüşü paylaşmaktadırlar. Bunlara kalben katılmayan bazı kimselerin durumuna gelince, onların imanları da halkın karşısına çıktıklarında hiç olmazsa diğerlerinin inanışlarını reddetmeyecek kadar kötüleşmiştir. Bu onların da imanlarının silinmiş olduğunun bir belirtisidir.

Bazı Müslüman gruplar, her türlü şirkten uzak oldukları iddiasında bulunurlar. Hatta onlar, başka Müslümanların şirke düşüp İslam'a zarar verdiklerini ileri sürer ve onlara karşı öfke duyarlar. Hâlbuki kendilerinin şirke düşmüş oldukları hayret veren bir gerçektir. Diğer Müslümanlar ile onlar arasındaki fark ise, onların ancak Hz. İsa'yı Allah'a ortak koşmalarıdır. Bunlar da diğer Müslümanlar gibi Hz.

İsa'nın gökte berhayat olduğuna inanmaktadırlar. Onların nezdinde peygamberlerin en faziletlisi olan Hz. Muhammed[sav] toprak altında gömülü iken, Hz. İsa iki bin seneden beri göklerde yaşamaktadır. Allah kendisine ölüm vermemektedir, hâlbuki Kuran-ı Kerim, insanların Allah haricinde taptıklarının hayatta olmayıp öldüklerini ve ne zaman tekrar diriltileceklerini kendilerinin de bilmediklerini, söylemektedir. Nitekim Allah-u Teâlâ Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

اَمْوَاتٌ غَيْرُ اَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ اَيَّانَ يُبْعَثُونَ

"(Onlar) ölüdürler, diri değildirler. (Tekrar) ne zaman kaldırılacaklarını (da) bilmezler.[187]"

Onlar, Hıristiyanların İsa'ya[as] taptıklarını bildikleri halde, onun hayatta olduğu konusundaki inanışlarından bir türlü vazgeçmemektedirler. Buna rağmen hiç çekinmeden, kendilerinin tevhide iman ettiklerini de iddia etmekten geri durmazlar.

Aynı şekilde onlar, şirke karşı seslerini yükseltirken Hz. İsa'nın ölüleri dirilttiğine de inanırlar. Hâlbuki Allah-u Teâlâ ölülerin tekrar dünyaya geri gelmeyeceklerini söylemektedir. O, Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

وَحَرَامٌ عَلٰى قَرْيَةٍ اَهْلَكْنَاهَا اَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ

"Helâk ettiğimiz bir kasaba (halkının, artık bu dünyaya) geri gelemeyeceklerine dair kesin hüküm verilmiştir.[188]"

O, Kuran-ı Kerim'in başka bir yerinde de şunu buyurmaktadır:

وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُونَ

[187] Nahl suresi, ayet 22
[188] Enbiya suresi, ayet 96

"...(Tekrar diriltilip,) kaldırılacakları güne kadar, arkalarında bir engel vardır.[189]"

Bunlar kendilerine "Ehl-i Hadis" derler, ancak Peygamber Efendimizin[sav] şu hadisini unuturlar. Hz. Cabir'in[ra] babası Hz.Abdullah[ra] şehit düştüğünde, Allah[cc] kendisine, "Benden istediğini dile" buyurdu. Bunun üzerine Hz. Abdullah[ra], "Ben tekrar dirilip Peygamberin[sav] ile beraber cihat ederek şehit düşmek, ikinci kere şehit düştükten sonra tekrar dirilip cihada katılarak, bir kez daha şehit düşmek istiyorum" dediğinde Allah[cc] şöyle bildirmiştir: "Bunu asla yapmamak üzere kendi adıma yemin etmemiş olsaydım, sana hayat verirdim. Ancak ahdime bağlı olduğumdan bunu yapmayacağım.[190]"

Ölüleri diriltmek Allah'a[cc] mahsus bir sıfatken ve O bile bu dünyada ölüleri diriltmediği halde, onlar bu işi Hz.İsa'nın[as] yapabileceğini nasıl düşünebiliyorlar? Onlar, Kuran-ı Kerim'in Hz. İsa[as] için kullandığı şu kelimelerle kendi kendilerini kandırmaktalar.

أُحْيِ الْمَوْتٰى

"...ühyil mevta (ölüleri dirilteceğim)...[191]"

Hâlbuki aynı ifadeler Kuran-ı Kerim'de Peygamber Efendimiz[sav] için kullanıldığında, onlar kastedilenin manevi ölüler olduğunu ileri sürerler. Kuran-ı Kerim Peygamber Efendimiz hakkında şöyle buyurmaktadır:

يَا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا اسْتَجٖيبُوا لِلّٰهِ وَلِلرَّسُولِ اِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيٖيكُمْ

[189] Müminun suresi, ayet 101
[190] Tirmizi, Ebvabü't Tefsir, Al-i İmran Suresi
[191] Al-i İmran suresi, ayet.50

"Ey inananlar! Allah ve Peygamber sizi diriltmek için çağırdığında, sesine kulak verin...[192]"

Şimdi diriltmekten kastedilen manevi hayat olduğuna göre ve Allah-u Teâlâ haricinde kimsenin ölüleri diriltmesi söz konusu olmadığı halde ve Allah'ın[cc] ölüleri tekrar bu dünyaya göndermeyeceği Kuran-ı Kerim'den anlaşılmasına rağmen, Hz.İsa'nın[as] dirilttiği ölülerden bahsederken, neden Kuran'a uygun manalar alınmayıp, şirk doğuran anlamlar tercih edilmektedir?

Aynen bunun gibi, kendilerinin muvahhit olduklarını zannedenler, Hz. İsa'nın[as] kuşları da yarattığına inanırlar. Hâlbuki Kuran-ı Kerim, Allah[cc] haricinde kimsenin bir şey yaratamayacağını söylemektedir. Allah[cc] Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْـًٔا وَهُمْ يُخْلَقُونَ

"Allah'tan başka çağırdıkları (sahte tanrılar,) hiçbir şey yaratamazlar. Onlar kendileri (bile) yaratılırlar.[193]"

اَمْ جَعَلُوا لِلّٰهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ
اللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ

"...Yoksa onlar Allah'a, O'nun yaratması gibi yaratmış olan ortaklar mı koştular? Yaratılanlar (da) kendilerine, (birbirine) benzer mi göründü? De ki: Her şeyin yaratıcısı, (ancak) Allah'tır. O, tektir (ve) her şeye tam olarak gücü yetendir.[194]"

اِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوِ اجْتَمَعُوا لَهُ

[192] Enfal suresi, ayet 25
[193] Nahl suresi, ayet 21
[194] Rad suresi, ayet 17

"...Şüphesiz Allah'tan başka çağırdıklarınız bir araya gelseler, tek bir sinek (bile) yaratamayacaklar...[195]" Hz. İsa[as] da aynı şekilde Allah'tan başka tapılanlardan birisi haline getirilmiştir.

Özetle, Kuran-ı Kerim Allah'tan[cc] başka hiç kimsenin bir şey yaratamayacağını açıkça söylemekle beraber, yaratma kudretinin sahibi bulunanın da ancak gerçek İlah olduğunu açıklamaktadır. Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

اَخْلُقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ [196]

Tüm bu gerçeklere rağmen onların yukarıdaki ayete yükledikleri mana, Kuran-ı Kerim'in muhkem ayetlerine ters düşmektedir. Onlar, bir kelimenin, birkaç anlamı olduğunu neden düşünmemekteler? Bundan dolayı kulun şanına uygun, ancak diğer ayetlere ters düşmeyecek şekilde bu ayeti açıklamaları gerekir. Muvahhit olduklarını iddia edip, Kuran'ın muhkem ayetlerine ve Allah'ın[cc] şanına ters ve şirke yol açan bir anlamı neden kabul etmekteler?

Bu tehlikeli inanışlar şimdilerde Müslümanlar arasında yaygındır. İster âlim olsun isterse cahil, ister mukallit isterse gayri mukallit, Sünni veya Şii hangi görüşe sahip olursa olsun, hepsi bu inanışlara sahiptirler. Bu inançları taşıdıkları halde kimse onların, "La ilahe İllallah" akidesine sadık kaldıklarını söyleyemez. Şüphesiz devrimizin Müslümanları da ancak ağızları ile "La ilahe İllallah" demektedirler. Ancak yukarıda zikredilen inanışları nedeniyle, bunun mefhumundan diğer müşrik kavimler kadar uzaktırlar. Bu delaletten çıkmaları için ise, Vadedilen Mesih'in[as] öğretisi Allah'ın[cc] tevhidi ve celalini yerleştirmektedir. Bu öğretiye inandıktan sonra, insanın gönlü Allah sevgisi ile dolup ta-

[195] Hac suresi, ayet 74
[196] Al-i İmran suresi, ayet.50

şar ve şirk ateşinden tamamen korunmuş olur. İnsan, ashabı kiramın[ra] nail olduğu tevhit makamını böylelikle elde eder. Vadedilen Mesih[as] yukarıda zikrolunan inanışların yanlışlığını deliller ile ortaya koymuştur. O, Allah'ın[cc] "Bir" olduğunu, O'nun haricinde herhangi birinden bir şey dilenilmesinin de yanlış olduğunu beyan etmiştir. Ayrıca o, herhangi bir ölüden medet umulmasının, türbe veya kabirlerde kurbanlar kesilmesinin, diri veya ölüye secde edilmesinin, ister peygamber olsun, isterse olmasın, birilerinin Allah'ın kudretine ve gayb ilmine sahip bulunduğuna inanılmasının Kuran-ı Kerim'e aykırı olduğunu ileri sürmüştür. Aynen bunun gibi o, Allah'tan[cc] başkasının adına kurban kesilmesinin, o kimsenin rızası için sadaka verilmesinin ve de onların dilediklerini Allah'tan alabileceklerine inanmalarının şirk olduğunu açıklayarak, bir müminin bundan uzak durması gerektiğini telkin etmiştir.

Hz. Mirza Gulam Ahmed[as], Hz. İsa'nın[as] diğer peygamberler gibi vefat ettiğini ve toprağın altında gömülü olduğunu ispat etmiştir. Onun hayat verdikleri sadece manevi ölülerdir. O, Allah'ın[cc] izni ile olsun ya da olmasın, ölü olanı diriltme gücüne sahip değildi. Allah[cc] Kendisine mahsus olan sıfatları hiçbir kuluna bağışlamaz. O'nun kelamı olan Kuran- Kerim, böyle sıfatlarının İsa[as] ya da başka birisinde bulunmasını açık olarak reddetmektedir. Şirki yaymak arzusunda olanlar bu tür sözler uydurarak, Allah-u Teâlâ Kendi kudretlerini filanca kimseye vermiştir, derler. Ancak onlardan hiçbiri takdim ettiği ilahın, Allah'tan[cc] bağımsız olarak yeryüzünde hüküm sürdüğünü söylemez. Vadedilen Mesih[as], Kuran ve aklın mutabık kaldığı bu öğretiyi sunmak suretiyle, şirk karanlığını yok etmiştir. O, Müslümanların çoktan terk etmiş oldukları doğru yolu kendilerine göstererek, Mesihin ikinci gelişinde yerine getirmesi gereken vazifeyi de böylece ifa etmiş oldu.

Allah'a imandan sonra İslam'ın ikinci şartı, meleklere imandır. Müslümanlar bu inancı da tahrip etmişlerdir. Kimisine göre melekler, hâşâ günah işleyip Allah'a[cc] itirazda da bulunabilmektedirler. Hz. Adem'in[as] olayında ise, melekler sanki Allah'ın Huzurunda durup, Hikmetine itiraz ediyorlarmış gibi sunulmaya çalışılmaktadır. Hâlbuki onlar, Kuran-ı Kerim'de beyan edildiği üzere şöyle demişlerdir:

نَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ

"...Biz , Seni hamd ile tesbih eder ve her türlü yücelik sahibi olduğunu beyan ederiz...[197]"

Böylelikle melekler, Allah'ın[cc] yaptıklarına itiraz edilemeyeceğini vurgulayarak söylemektedirler. Harut ve Marut hikâyesini dinlediğinde ise, insan hayrete düşmekten kendini alamaz. Anlatılana göre, insan kılığına bürünmüş iki meleği Allah[cc] yeryüzüne göndermiştir. Onlar, hâşâ bir fahişeye âşık olmuşlar ve bunun sonucunda ceza olarak bir kuyunun içerisinde baş aşağı asılı bırakılmışlardır. Buna benzer bir şekilde İblis'in meleklerin hocası olduğu da anlatılanlardandır.

Bazıları, meleklerin maddi bir bedene sahip olduğuna ve insanlar gibi bir yerden başka bir yere gidip geldiklerine inanırlar. Azrail[as] ise bazen birinin bazen ise bir diğerinin ruhunu kabzetmek üzere oraya buraya koşuşturmaktadır. Bunun aksine, bazıları da meleklerin var olduklarını inkâr edip, onların hayali varlıklar olduğunu beyan ederler. Onlara göre Kuran-ı Kerim'de zikredilen meleklerden kastedilen, farklı doğal güçlerin isimleridir. Hatta cüretkâr bir şekilde onlar, Kuran ve hadisin açıkça öğrettiklerinin tersine, Kuran'ı Cebrail'in[as] getirmediğini söylerler. Onlar melekle-

[197] Bakara suresi, ayet 31

rin varlığına itiraz ederek, bunun Allah'ın[cc] kudretini lekelediğini ileri sürerler.

Vadedilen Mesih[as] İslam'a ters düşen bu inanışları reddedip, doğru inanışları yayarak, melekler hakkındaki tüm bu itirazlara açıklık getirmiştir. O, meleklerin Allah'a[cc] itiraz etmediklerini ve günah işlemediklerini delillerle ispat etmiştir. Nitekim Allah[cc], Kuran-ı Kerim'de onlar hakkında şöyle buyurmaktadır:

لَا يَعْصُونَ اللّٰهَ مَا اَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

"...Onlar, Allah'ın kendilerine verdiği buyruğa karşı gelmezler. Ne buyrulursa, onu yerine getirirler.[198]"

Kısacası sadece itaat etmek ve emrolunanı yerine getirmek vasıfları ile yaratılmış olan melekler, nasıl günah işleyebilirler ki? Onlar, bir fahişeye âşık olarak, Allah'ın[cc] azabına nasıl yakalanmış olabilirler? Eğer melekler günah işleyebiliyorlar ise, neden kendilerine iman etmeğe mecburuz? Çünkü iman edilen kimseye inanmak ve sözlerine uymak üzerimizde bir gerekliliktir. Allah'a[cc] isyan edene iman, kendimizi helâk etmemiz demektir.

Diğer taraftan Hz. Mirza Gulam Ahmed, meleklerin manevi varlıklar olduğunu söyleyip, onların öteye beriye koşmadıklarını da ispat etmiştir. Güneşin yerinde durup her tarafı aydınlattığı gibi, melekler de yerlerini terk etmeyip, Allah'ın[cc] emirlerini yerine getirirler. Onlar, emirlerine verilmiş olan güçlerini kullanarak, tüm vazifelerini ifa ederler.

O, İblis'in meleklerin hocası ya da melekler ile birlikte yaşayan bir varlık olduğu iddiasını da reddetmiştir. İblis kötü bir ruhtu ve Allah[cc] onun hakkında şöyle buyurmuştur:

[198] Tahrim suresi, ayet 7

وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ

"…O, (önceden beri) kâfirlerdendi.[199]"

Hz. Mirza Gulam Ahmed, meleklerin hayali varlıklar veya bazı yeteneklerin isimleri olduğunu iddia edenlerin bu fikirlerini de reddetmiştir. O kişisel tecrübe ve müşahedelerine dayanarak meleklerin varlığını ispat etmiştir. O, meleklerin varlığını kabul ettiğimiz taktirde, Allah'ın kudretine leke sürmüş oluruz diyenlerin cehaletlerini de ortaya koymuştur. Allah[cc] gözün görmesi için güneşi, sesin ulaşması için ise havayı yarattığı halde, O'nun kudreti zedelenmemişken, manevi işlerin yerine getirilmesi için vesilelerin yaratılması, neden O'nun kudretini küçük düşürsün ki? O, onların hatalarını kendi inanışları ile ortaya koymuştur. Allah'ın[cc] vesileler yaratması, emirlerini kullarına iletmekten aciz oluşundan değil, aksine insanın Allah'ın[cc] kelamını işitmek için bu vesilelere muhtaç olmasındandır. Ayrıca o, bu vesilelerin kulun ilerlemesinde yardımcı olması için yaratıldığını da beyan etmiştir. Kısacası Vadedilen Mesih[as] imanın ikinci şartı ile ilgili Müslümanlar arasında ortaya çıkan en küçük bozukluğu dahi bu suretle düzeltmiştir. Böylelikle o, Allah ve Peygamberinin anlattığı şekilde meleklerin varlığını da ispatlamıştır.

İman şartlarının üçüncüsü, Allah[cc] tarafından gönderilen Kitaplara inanmaktır. Müslümanların bu konudaki inançları tamamen sarsılmıştır. Genel olarak bütün İlahi Kitaplar ve özellikle de Kuran-ı Kerim ile ilgili olarak Müslümanlar arasında tuhaf düşünceler ortaya çıkmıştır. Gerçeğe bakılacak olursa, İslam'da asıl olan Kuran'a imandır, çünkü diğer Kitaplar indirildikleri şekilleri ile mevcut değillerdir. Mevcut olan şekilleri ile de onlara uymamız bize emredil-

[199] Bakara suresi, ayet 35

memiştir. Bundan dolayı, Kuran-ı Kerim haricindeki diğer Kitaplara imanımız sadece usulendir.

Kuran-ı Kerim ile ilgili Müslümanların inanışlarını gördükçe hayrete düşmekteyim. Ancak bu hayretim Vadedilen Mesihe[as] iman edip, gerçeği öğrendiğim içindir. Yoksa ben de diğer Müslümanlar gibi Kuran-ı Kerim hakkında şu veya bu hataya düşmüş olurdum. Müslümanlardan bazıları Peygamber Efendimizin[sav] vefatından hemen sonra, Kuran-ı Kerim'in fiilen dünyadan kaybolduğuna ve büyük bir kısmının hâşâ yeryüzünden yok olduğuna inanırlar. Onlardan bazıları ise Kuran-ı Kerim'de insani müdahalelerin izlerinin bulunduğunu söyler. Bir kısım Müslümanlar bu tarz düşünceleri reddedip bunu küfür saymakla birlikte kendileri de buna benzer tehlikeli inanışları taşımaya devam ederler. Mesela onlar Kuran-ı Kerim'in bir kısmının mensuh (hükmü kaldırılmış) olduğunu ileri sürerler. Bir ayetin anlamının diğer bir ayetin anlamına ters düştüğü kanaatine vardıklarında, onun mensuh olduğunu kabul etmeye başlarlar. Bunun bir sonucu olarak bir kimse belli ayetlerde ihtilaf görüp onları mensuh kabul ederken, başka bir kimse ise başka ayetlerde ihtilaf gördüğü için onları mensuh kabul etmeye başlamıştır. Böylelikle Kuran-ı Kerim'in önemli bir kısmının mensuh olduğunu iddia ederek, ona uymanın gerekli olmadığına hükmettiler.

Bu inanış bir taraftan Kuran-ı Kerim'in bir kısmının mensuh olduğunu söylerken, diğer taraftan ise Müslümanların kalplerinde tehlikeli izler bırakmıştır. Onlar, Kuran-ı Kerim'in bir kısmı mensuh, bir kısmı ise mensuh değildir diye düşünüp, Allah[cc] ve Peygamberi[sav] hangi ayetlerin hükümsüz ve hangilerinin geçerli olduklarını söylemedikleri için Kuran-ı Kerim'e nasıl güvenmeliyiz diye, düşünmeye başlamışlardır. Anlaşılan insanlar, hoşlarına giden Kuran ayetlerini geçerli kabul ederlerken, diğerlerini ise mensuh olarak ilan etmişlerdir.

Genel olarak tüm İlahi kitaplar ve özellikle Kuran-ı Kerim ile ilgili, bir başka tehlikeli inanış da ortaya çıkmıştır. Buna göre, Allah[cc] tarafından gelen vahye şeytan bazen müdahale edebilirmiş. Ayet-i kerimede şöyle buyrulmuştur:

وَمَا اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ اِلَّا اِذَا تَمَنّٰى اَلْقَى الشَّيْطَانُ فٖى اُمْنِيَّتِهٖۚ

"Senden önce Biz, bir şey arzu ettiğinde, şeytanın onun arzusuna güçlükler çıkartmadığı bir peygamberi veya nebiyi göndermedik...[200]"

Onlar bu ayetten netice çıkararak, her peygambere ya da nebiye inen vahyi duyduğunda, şeytanın ona müdahale ederek kendinden bir şeyler karıştırdığını söylerler. Genel bir kural olarak bunu beyan etmekle de yetinmemişlerdir. Onların dediklerine göre, bir keresinde Peygamber Efendimiz[sav] Necm suresini okurken, "Sizler Lât'ı, Uzzâ'yı ve üçüncüsü (olan) Menât'ı gördünüz mü?[201]" ifadesine geldiğinde, şeytan vahiy kelimelerine (hâşâ,) "Bu güzel uzun boyunlu tanrıçalar şefaatçilik yapabilirler,"[202] ifadesini karıştırmıştır. Peygamber Efendimizin[sav] dilinden bu kelimeleri duyan kâfirler de, bunun karşısında secdeye kapanmışlardır. Onların demesine göre, daha sonrasında Peygamber Efendimiz[sav], bu kelimelerin şeytan tarafından vahiye karıştırıldığını öğrenince, çok büyük bir üzüntü duymuştur.

Bu hikâyeyi haddinden fazla gerçek dışı bulup buna dayanamayanlar, bir açıklama getirmişlerdir. Buna göre, bu kelimeler şeytanın tesiri ile Peygamber Efendimizin[sav] dilinden çıkmamıştır, aksine şeytanın kendisi onun sesine benzer bir ses ile bu kelimeleri söylemiştir. Dinleyenler ise

---

[200] Hac suresi, ayet 53
[201] Necm suresi, ayet 20-21
[202] Buhari, Kitabü't Tefsir, Tefsir Suretü'n Necm

bu sebepten dolayı, bu kelimeleri Peygamber Efendimizin[sav] söylediğini zannetmişlerdir. Bu hikâyeler kabul edildiğinde, Kuran-ı Kerim ile ilgili doğan güvensizliği ortadan kaldırmak üzere, yukarıdaki ayet-i kerimenin şu parçası gösterilmektedir:

فَيَنْسَخُ اللّٰهُ مَا يُلْقِى الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللّٰهُ اٰيَاتِهٖ وَاللّٰهُ عَلٖيمٌ حَكٖيمٌ

"...Sonra Allah, şeytanın karıştırdıklarını uzaklaştırır (ve) Kendi ayetlerini sağlam kılar...[203]"

Ancak, bu cevabın kimseye teselli vermesi mümkün değildir. Çünkü eğer şeytan İlahi vahye müdahale edebiliyorsa, o zaman bu ayetin şeytanın müdahalesinden korunmuş olduğunun delili nedir? Şeytan, Peygamber Efendimiz[sav] onun müdahale etmediğinden emin olsun diye kendisine, "Allah, şeytanın karıştırdıklarını uzaklaştırır ve Kendi ayetlerini sağlam kılar," demiş olamaz mı?

Bazı Müslümanlar, Kuran-ı Kerim'in açık emirlerini, zayıf hatta mevzû (uydurulmuş, asılsız) hadislere tabi tutmakla, onu değersiz kılmaktadırlar. Böylelikle onlar, Peygamber Efendimizin[sav] sünneti adı altında, egoist ve bayağı fikirli insanların görüşlerini Kuran-ı Kerim'den üstün tutarlar. Kuran avaz avaz bağırıp reddettiği halde, aynı konu en zayıf hadiste aksi bir şekilde zikredilse bile, onu Kuran-ı Kerimden üstün kabul ederler. Bunun tersine, Kuran-ı Kerim bir şeyi kabul edip, hadis onu reddetse, onlar Kuran'ı göz ardı edip, hadisin söylediğini kabul ederler.

Bazı Müslümanların Kuran-ı Kerim'e yaptıkları muamele, onun hâşâ Allah'ın[cc] sözü değil de, Peygamber Efendimizin[sav] düşüncelerinin ürünü olduğu şeklindedir.

[203] Hac suresi, ayet 53

Oysa onlar, dilleri ile bunun Allah'ın[cc] kelâmı olduğunu ileri sürerler. Ancak buna, Peygamber Efendimizin[sav] pak kalbinde ortaya çıkan düşünceler Allah'ın[cc] desteği sonucu oluştuğu için, Kuran'a Allah'ın[cc] kelamıdır demeliyiz, diye açıklama getirirler. Oysa onlara göre Kuran'ın kelimeleri Peygamber Efendimizin[sav] kelimeleridir. İddialarına göre, bir kelimenin telaffuz edilmesi için dudaklar ve dilin olmasına gerek olduğunda, Allah'ın[cc] kelamının da kelimeler şeklinde nazil olması mümkün değilmiş!

Bazıları Kuran-ı Kerim'in tercüme edilmesine muhalefet ederek bunun halka ulaşmasına engel olmuşlardır. Böylelikle bunlar, Müslümanları Allah'ın[cc] kelamını anlamaktan aciz bıraktıkları için, dinsizliğin yayılmasının sorumluları olmuşlardır.

Bazı kimseler ise, Kuran-ı Kerim'in mücmel bir kitap olduğunu, yani onun içinde yer alan gerekli bazı konulara işaret mahiyetinde atıfta bulunulduğunu ileri sürerler. İddialarına göre, hiçbir meselenin Kuran-ı Kerim'den ispatlanması mümkün değildir.

Kimilerinin iddiasına göre de, Kuran-ı Kerim'in tamamı takdim tehir ile doludur. Bu durumu göz önünde bulundurmadığımız müddetçe, Kuran-ı Kerim'in anlaşılması da mümkün değildir.

Bazılarının Kuran-ı Kerim'e yaptığı muamele ise, yeryüzünde anlatılan, aklıselimin reddettiği ve insan yaradılışının nefret ettiği tüm hikâyelerin toplanıp, Kuran'a isnat edilmesidir. Konu ne olursa olsun, Kuran-ı Kerim'in kelimeleri reddetse bile, onlar İsrailî hikâyelere göre konuyu açıklarlar ve böylelikle bu hikâyelerin Kuran'ın tefsiri olduğunu ileri sürerler. Hatta onlar, hiç çekinmeden bu hikâyeleri eski peygamberlere ve evliyalara da isnat ederler.

Bazı kimseler de Kuran’ı Kerim’in ayetleri arasında bir bağ ve tertip bulunduğunu inkâr ederler. Diğer bir deyişle onlara göre, kendini bilmez bir kimsenin oradan buradan laf savurduğu gibi, hâşâ Kuran-ı Kerim’de de hiçbir tertip bulunmaksızın olaylar ve konular anlatılmıştır.

Bazıları, hatta zamanımızın bütün Müslümanları İlahi Kelama haksızlık yapıp, bir zamanlar Allah’ın[cc] kelamı nazil olurdu, oysa artık bu yok olmuştur demektedirler. Başka bir ifadeyle onlar, Allah’ın[cc] hala gördüğünü ve işittiğini söyleyip, hâşâ konuşma sıfatının geçerliliğini yitirdiğini iddia etmektedirler.

Kısacası herkes gücü yettiğince Allah’ın[cc] kelamını paramparça etmeye çalışıp, Kuran’ın güzelliğini insanların gözünden gizlemeye çabaladı. Bu çabaların tamamı ise Kuran hizmeti adı altında yapıldı. Ancak bunun neticesinde, dünya Kuran’dan nefret etmeye başladı ve onun kalpler üzerinde tesiri de kalmadı.

Vadedilen Mesih[as] bütün bu eksikliklerden Kuran-ı Kerim’in arınmış olduğunu ortaya koyup, deliller ile onun Allah[cc] tarafından gönderilen son hidayet olduğunu ve mensuh olmaktan da korunmuş olduğunu ispat etmiştir. O, Kuran’da bulunan her öğretinin Müslümanlar için uyulmaya değer olduğunu açıklamıştır. Kuran’ın hiçbir parçasının bir diğerine ters düşmediğini, içinde ihtilaf gören kimsenin de cahil olduğunu ileri sürmüştür. Böyle bir kimse ancak kendi bilgi eksikliğini Kuran-ı Kerim’e isnat eder. Kuran-ı Kerim hiçbir değişikliğe uğramamıştır. Onun her kelimesi ve harfi Peygamber Efendimiz’e[sav] nazil olduğu gibi korunmaktadır. İster konuları değiştirmek suretiyle, isterse yeni bir ibare eklemek veya mevcut metinden bir şeyler çıkarmak suretiyle olsun, onda hiçbir değişiklik yapılamaz. Allah[cc] bizzat kendisi Kuran-ı Kerim’in koruyucusudur. İnsan müdahalesinden Kuran’ı korumak için, manevi

ve maddi anlamda Allah[cc] gereken her şeyi yapmıştır. Kısacası Kuran-ı Kerim'de mensuh bir ayetin bulunduğunu veya onda küçük ya da büyük herhangi bir değişikliğin meydana geldiğine inanmak bir ithamdır. O korunmuştur ve hep öyle kalacaktır.

Kuran-ı Kerim'in herhangi bir parçasının kaybolup yeryüzünden yok olduğuna inanmak, Allah'a[cc] yöneltilen bir suçlamadır. Böylesi bir inanış, Allah'ın[cc] dünyanın hidayeti için gönderdiği bu kâmil Kitabın, görevini tek bir gün bile yerine getiremediği manasına gelir. Onda bir değişiklik olduğunun kabul edilmesi, onu ebediyen itibarsız kılar. Eğer böyle olsaydı, dünya şeriatsız kalmasın diye, bir peygamberin ve yeni bir şeraitin gelmesi gerekirdi.

Aynen bunun gibi Vadedilen Mesih[as], Kuran-ı Kerim'in ve hatta her İlahi kelamın, şeytani müdahalelerden korunmuş olduğunu da ispat etmiştir. Şeytanın peygamberin diline tasallut ederek, veya onun sesine benzer bir ses çıkararak, Allah'ın[cc] kelamına müdahale etmesi mümkün değildir. Vadedilen Mesih[as] kendi tecrübesine dayanarak, "Peygamber Efendimizin[sav] bir kölesi olmama rağmen, üzerime inen vahiy her türlü şüpheden arınmışken, Efendime[sav] inen vahiy şeytanın müdahalesini nasıl kabul edebilir ki?" diye açıklamıştır. Özellikle ebediyen dünyanın hidayeti için gelen Kuran şeklindeki vahyin, bir an için bile olsa şeytanın etkisinde kaldığını kabul etmemiz nasıl mümkün olabilir?

O, Müslümanlara Kuran-ı Kerim'in şüpheden uzak bir kelam olduğunu açıkladı. Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim'i koruma vaadinde bulunmuştur. O vaadini öylesine yerine getirmiştir ki, İslam'ın düşmanları bile Kuran'ın koruma altında olduğunu kabul etmişlerdir. Bundan dolayı Kuran karşısında hadisi tercih etmek, küstahlıktır ve bile bile Kuran-ı Kerim'i reddetmektir. Çünkü Kuran'a ters düşen bir hadis, Hz. Resulullah'ın[sav] sözü olamaz. O, Allah'ın[cc] sözüne

aykırı bir söz söyleyemez. Ayrıca Vadedilen Mesih[as] hadislerin, Kuran gibi titizlikle korunmadığını açıklamıştır. Nitekim Kuran'ı zorla hadise tabi tutmak doğru değildir. Aksine hadis, Kuran'a tabi tutulmalıdır. Kuran ve hadis arasında bir çelişki olursa, hadiste bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde bir insan müdahalesi olabilir düşüncesiyle, hadis bırakılıp, Kuran-ı Kerim tercih edilmelidir.

Vadedilen Mesih[as], dinin tamamını hadisten öğrendik diyenlere, Kuran ve hadis haricinde İslam'ın diğer kaynağının "Sünnet" olduğunu hatırlatmıştır. Sünnet, Peygamber Efendimizin[sav] bizzat uygulamaları olup, ashabı kiram arada hiçbir vasıta olmaksızın Peygamber Efendimizi[sav] bu işleri yaparken görmüşlerdir ve ondan öğrenip kendileri de ona göre amel etmişlerdir. Bu sünnetlerin öğrenilmesinde ise hiçbir rivayet ya da hadise muhtaç değiliz. Yüz binlerce Müslüman, kendilerinden önceki yüz binlerce Müslüman'ı bunları yaparken görmüştür. Nesiller de, kendilerinden önceki nesillerden bunları öğrene gelmiştir. Sünnet, asla Kuran-ı Kerim'e ters düşmez. Ancak raviler yoluyla bize ulaşan hadisler, bazen Kuran'a ters düşebilmektedir. Böyle rivayetler hakkında da şüphe ihtimali söz konusudur. Onlar Kuran ile çeliştiklerinde, reddedilmelerini gerektiren bir durum söz konusudur. Ancak Kuran'a uygun olduklarında ise, onlar kabule şayandırlar. Çünkü onlar tarihe tanık olmuşlardır ve tarihe tanıklıklar ise sebepsiz reddedilemez. Aksi halde dünyadan sayısız gerçeğin yok olup kaybolması kaçınılmazdır.

Kuran-ı Kerim, Peygamber Efendimizin[sav] sözleridir diyenlerin, görüşlerinin batıl olduğunu ortaya koyan Vadedilen Mesih[as], Kuran'ın her kelimesinin Allah'ın kelamı olduğunu ispatlamıştır. Hz. Resulullah[sav] vahiy icat etmekle değil, bize ulaştırmakla mükellefti. Ardından o, kelimenin telaffuz edilmesi için, dilin ve dudakların şart olduğunu söyleyenlerin, bu düşüncelerinin yersiz olduğunu açıklayarak, hiçbir

şey O'na benzemez[204], bundan dolayı da Allah'ın kudretleri ve sıfatları insandakilerle kıyas edilemez, diye açıklamıştır. Eğer dudaklar olmadan söz söylenemiyorsa, eller olmadan da hiçbir şeyin yapılamaması gerekir. Durum böyleyken onlar, Allah'ın[cc] Yaratan olmadığını mı söyleyecekler? Allah-u Teâlâ maddi eller olmadan kâinatı nasıl yarattıysa, maddi dudak ve diller olmaksızın, kuluna kelimeler ile dilediğini de açıklayabilir. Bunu ispatlamak üzere Vadedilen Mesih[as] kendi tecrübesini delil olarak sunarak, böyle bir evhamın sebebinin, diğerlerinin bu âlemin yabancısı olmalarından kaynaklandığını açıklamıştır. O, bu tip görüşleri benimseyenlere şöyle demiştir: "O, bana kelimeler ile hitap edebiliyorsa, peygamberlerin efendisi ve Allah'a[cc] en yakın olan Hz. Muhammed-i Mustafa[sav] ile neden kelimeler ile konuşmamış olsun?" Cahilliğin en kötüsü, insanın yabancı olduğu ve bilgisini aşan konular hakkında konuşması ve eksik akılla Allah'ın[cc] sırlarını keşfetmeye kalkışmasıdır.

Kuran-ı Kerim meal olarak tercüme edilemez diyenlerin fikirlerini de Vadedilen Mesih[as] reddederek, Kuran'ın mefhumu insanlara ulaşmazsa, onun güzelliklerinden nasıl haberdar olacaklar diye kendilerine sormuştur. Kuran-ı Kerim'in yalnızca mealinin yayınlanması, şüphesiz suçtur. Çünkü bu insanları gitgide Kuran'ın metninden uzaklaştıracaktır. Diğer taraftan bir tercümeden yapılan başka bir tercüme ile insanlar, asıl hakikatten uzaklaşabilirler. Ancak Arapça bilmeyenler için, Kuran-ı Kerim metninin yanında mealinin de sunulması çok önemlidir. Tabi ki, Kuran-ı Kerim'i onun asıl dilinde okuyup, mealle elde edilemeyen bereketlerin elde edilmesi için, Arapçanın Müslümanlar arasında revaçta olması gereklidir. Hiç değilse her Müslüman, namazda okuması gereken sureleri anlamaya çalışmalıdır.

---

[204] Şura suresi, ayet 12

Vadedilen Mesih[as], Kuran-ı Kerim'in mücmel bir kitap olduğu ve içinde ima yoluyla konuların anlatıldığı görüşlerini kesin delillerle reddedip, onun gibi her şeyi kapsamış başka bir kitabın yeryüzünde bulunmadığını açıklamıştır. Müslümanlar Kuran-ı Kerim'i incelemeyi bıraktıkları için, onun gerçek manalarını anlamak üzere gerekli olan iç temizliği elde edememektedirler. Böylelikle onların kalpleri Kuran irfanından mahrum kalmıştır. Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

"(Allah tarafından) temiz kılınan dışında, kimse ona dokunamaz.[205]"

Özetle o insanlara, kendi yanlışlarını Kuran-ı Kerim'e isnat etmemeleri telkininde bulunmuştur. Ayrıca o, tüm dini meselelerin Kuran-ı Kerim'de yer aldığını dünyaya göstermiştir. O, İslam düşmanlarının her itirazını, Kuran yoluyla reddetmiştir. Böylelikle o, manevi, dini ve ahlaki ilimleri, Kuran-ı Kerim'den daha açık ve geniş kapsamla sunan hiçbir kitabın bulunmadığını da ortaya koymuştur. Onun kelimeleri öz, ama manaları hazinelerle dopdolu deniz gibidir. Öyle ki, onun tek bir ayeti yüzlerce manayı ihtiva etmektedir. Onun konuları her devrin sorunlarına çözüm sunmakta, şüpheleri kaldırmakta ve Kıyamete kadarki tüm ihtiyaçlarımızı karşılayacak bilgileri içermektedir.

O, Kuran-ı Kerim'de takdim tehir bulunduğu görüşünü de reddedip, onun kelimelerinin en uygun yerlerde bulunduğunu ve mevcut yerlerinin değiştirilemeyeceğini açıklamıştır. İnsanlar, bilgi eksikliklerinin sonucu olarak takdim tehir ile ilgili bu görüşe kapılmışlardır. Allah-u Teâlâ, Kuran-ı Kerim içinde bir kelimeyi nerede kullandıysa, orası onun

[205] Vakıa suresi, ayet 80

için en uygun olan yerdir. Ancak onu koyduğu yerde Allah-u Teâlâ'nın ortaya çıkarmak istediği güzellik kendini göstermektedir. Vadedilen Mesih[as] Kuran-ı Kerim'in farklı yerlerini açıklamak suretiyle kendi tezinin doğruluğunu ispatlayıp, ilim eksikliklerinden dolayı takdim tehir vesvesesine kapılanların, bu evhamlarını ortadan kaldırmıştır.

Vadedilen Mesih[as], Allah'ın kelamında İsrailî kıssaların bulunduğunu ileri sürenlerin, bu görüşlerinin yanlışlığını da ortaya koymuştur. O, iki olayın birbirine benzemesinin, onların gerçekten aynı olay olduğu anlamına gelemeyeceğini ileri sürmüştür. Kuran-ı Kerim, bazı olayları farklı kelimeler ile anlatmaktadır. Onun olayları bu şekilde anlatması, Kuran-ı Kerim'in aynı olayı efsane anlatanların anlatışı ile kabul etmediğini göstermektedir. Ayrıca Vadedilen Mesih[as], Kuran-ı Kerim'in bir hikâye kitabı olmadığını da açıklamıştır. Aslında Kuran-ı Kerim geçmişte vuku bulan olayları anlatırken, gelecekle ilgili gaybi haberler vermektedir. Kuran'ın bu hikâyeleri anlatmaktaki amacı, söz konusu olaylara benzer bir olay ile Peygamber Efendimizin[sav] veya ümmetinin bazı fertlerinin ileride bir şekilde karşılaşacak olmalarıdır. Nitekim bunları tefsir ederken Yahudi kıssaların ve hikâyelerin anlatılması, bunun gerçek manasından mahrum kalmak anlamına gelmektedir. Kuran-ı Kerim, önceki Kitaplar üzerine şahitlik etsin diye indirilmiştir. Daha evvelki Kitaplar, Kuran-ı Kerim üzerine şahit değildirler. Nitekim Kuran'ın içerdiği konulara ters düşüp, önceki Kitaplardan şahitlik talep etmemiz doğru değildir. Bundan dolayı bizler, Kuran'ı ancak Kuran ile tefsir etmeliyiz ve manasını başka yerlerde değil, onun içinde aramalıyız.

Vadedilen Mesih[as], Kuran-ı Kerim'in içinde tertip ve tutarlılık bulunduğunu da ispatlamıştır. Kuran'ın içerdiği konuların gelişigüzel olduğu ve birbirleri ile bir bağı bulunmadığı doğru değildir. Tersine "Bismillah"tan başlayıp "Nas"a ka-

dar onun tüm ayetleri, belli bir düzen ve tutarlılık içinde yer almaktadır. Bu düzen öylesine güzel ve doğaldır ki, bundan haberdar edilen kimseye onun tesiri sonucu vecd gelir. Bu insan, bir beşerin yazdığı kitaptaki tertipten böyle bir hazzı asla elde edemez. Kuran-ı Kerim'in konularına düzensiz diyenler veya onu farklı olaylar ve konuları içeren bir kitap zannedenler, aslında bu benzersiz Kitabın irfanından hiç pay almayanlardır. Onlar, bilgi eksikliklerine güvenip, cahillikleri ile övünmektedirler. Onların görüşleri tamamen yanlış ve batıldır. Vadedilen Mesih[as] Kuran'ın içinde tertibin bulunduğunu örneklerle ispatlayarak, dünyayı hayrete düşürmüştür.

O, tecrübesi ve müşahedesine dayanarak deliller ile artık Allah konuşmamaktadır diyenlerin, görüşlerini de çürütmüştür. O, Allah'ın[cc] hiçbir sıfatının geçerliliğini kaybetmediğini beyan etmiştir. O, önceden olduğu gibi bugün de gördüğü ve duyduğuna dayanarak, "Allah neden konuşmaktan imtina etsin," diye insanların dikkatlerini çekip, şeriat ihtiva eden vahiy ile diğer vahiy arasındaki farkı açıklamıştır. Vahiy sadece Allah'ın[cc] rızasını bildiren bir vesiledir. Onun yolunun kapanmış olması, Allah'ın[cc] rızasının yollarının kapandığı anlamına gelir. Allah'ın kelamı asla kesilmez. Dünya üzerinde insanlar var oldukça ve onlardan bazıları Allah'ın[cc] rızasını elde etmek için kalben İslam öğretilerine uyup çaba sarf ettikleri müddetçe, Allah'ın kelamı da inmeye devam edecektir.

Kısacası Vadedilen Mesih[as], imanın bu şartını tamamen yıkan, İlahi Kitaplar ile İlahi Vahiy hakkında insanlar arasındaki yaygın olan bu yanlış görüşleri düzelterek, bu binayı asıl temelinin üzerine inşa etmiştir. Böylelikle o, Allah'ın kelamının gerçek azametini ve hakikatini ispatlamış ve gönülleri bu kelama çekmiştir. Müslümanlar hataları sonucunda Kuran nurunu dürüp saklamışlardı. Vadedilen Mesih[as] örtüler altında saklı bu nuru ortaya çıkarmıştır.

Öyle ki, gayrimüslimler bile Kuran nurunu görüp hayret içinde kalmışlardır. Hatta insanlar bu nurun parıltısı karşısında gözlerini açamayacak duruma düşmüşlerdir.

İmanın dördüncü şartı tüm peygamberlere inanmaktır. Hakikat ve maneviyattan yoksun olan Müslümanlar, bu inanışa da tuhaf şeyler katmışlardır. Onlar bunu şeklen değiştirmekle kalmayıp, öylesine çirkinleştirmişlerdir ki, Müslümanların kalplerinde peygamberler için sevgi kalmamıştır ve gayrimüslimler ise onlardan nefret etmeye başlamışlardır. Aslında günümüzde Peygamber Efendimiz'e[sav] atfen sarfedilen küfürlerin sorumluları Müslümanlar'dan başkası değildir. Hıristiyanlar ve diğer İslam muhalifleri, Hz. Resulullah'a[sav] itiraz ederlerken kendilerinden bir şeyler uydursalar da, bundan daha ziyade itirazları Müslümanlar tarafından asılsızca rivayet edilenlere dayanmaktadır. Onlar bu rivayetlerin doğruluğunu kabul edip, meclislerinde ve minberlerinde bunlardan çok hoş şeylermiş gibi bahsederler. Müslüman'ın elleriyle hazırladığı kılıçla, Peygamber Efendimizin[sav] takva elbisesini kendince paramparça etmeye çalışan İslam düşmanını gördüğünde ise, onurlu bir müminin kalbi paramparça olur. Peygamber Efendimizin[sav] yüce ahlakını kötülemeye çalışan kimse, ancak bu tür rivayetler uyduran münafığın, münafıklığını ortaya koymaktadır.

Peygamberlerin dünyaya geliş gayesi, iyiliği ve takvayı daim kılıp, hidayeti yaymaktır. Ancak Müslümanların, İslam'ın karanlık dönemi olan feyc-i a'vec devrinde peygamberlere isnat ettikleri ayıpları okuduğunda, insanın içinin tiksinti ile dolmaması mümkün değildir. Onlar, Hz. Adem'den[as] başlayıp Peygamber Efendimiz'e[sav] kadar gelmiş geçmiş her peygambere günahlar atfedip, tek tek saymışlardır. İddialarına göre, Hz. Adem[as] kesin ve açık olan İlahi emirleri hiçe saymış, Hz. Nuh[as] men edildiği halde oğlu için dua ederek günah işlemiş ve Hz. İbrahim[as] ise

üç kez yalan söylemiş. Hz. Yakup[as], ölüm döşeğindeki babasını kandırarak, ağabeyinin kılığına girmek suretiyle onun hayır duasını almış, Hz. Yusuf[as] ise Aziz'in hanımı ile zina etmeye niyetlenmiş ve bunun için her anlamda hazırken ve birkaç kez nasihat verilmesine rağmen bu iradesinden yine de vazgeçmemiş ve sonunda ancak Hz. Yakup'un[as] çehresini görünce utanıp bu kötü işten vazgeçmiş. Benzer şekilde o, çocukken hırsızlık yapmış ve bir keresinde de kardeşini yanında tutmak üzere entrika çevirmiş. Onların suçlamalarına göre, Hz. Musa[as] hiçbir sebep yokken bir adamı öldürmüş ve hatta insanları kandırıp mallarını ellerinden alıp kaçmış. Hz. Davud[as] ise evlenmek istediği hanımı almak üzere onun kocasını öldürmüş ve Allah'tan[cc] azar işitmiş. Hz.Süleyman[as] müşrik bir kadına âşık olmuş ve şeytan onu etkisi altına alıp, onun yerine hüküm sürmeye başlamış. Onun kalbine mal mülk sevgisi hâkim olmuş ve böylelikle o, ibadetten mahrum kalmış. Öyle ki, atları severken güneş battığı halde namaz kılmak onun aklına bile gelmemiş.

Müslümanlar, Peygamber Efendimizin[sav] iyilikleri karşısında boyunları eğik ve minnet altında oldukları halde, en çok kendisine saldırıda bulunmuşlardır. Onun hayatının her cephesi insanların itirazlarına maruz kalmıştır. Bir kesim Müslüman'ın iddiasına göre o, Hz. Ali'yi[ra] halife yapmak istiyormuş, ama halktan çekindiği için bunu yapamamış. Bazı kimselere göre o, hala kızını gördüğü zaman kendisine (hâşâ) âşık olmuş, hatta Allah[cc] Hz.Zeyd'in[ra] onu boşamasını isteyip Hz. Zeyneb'i[ra] Peygamber Efendimizin[sav] nikâhına vermiş. Yine bazı iftiracılara göre, o hanımlarından birisinin cariyesi ile gizlice görüşüyormuş. Bir gün hanımı onları bu durumda görünce, Peygamber Efendimiz[sav] çok utanmış ve hanımına bir daha bunu yapmayacağına dair söz verip, ondan da bu konuyu kimseye açmaması için söz almış. Bazılarının dediğine göre ise, ara sıra onun

kalbinde Arap müşriklerin kabul edebileceği şekilde İslam öğretisi daha esnek olsa ve onların hassasiyetlerini de göz önünde bulundursa diye bir arzu varmış.

Günümüzün Müslümanları arasında peygamberlerle ilgili revaçta olan düşünceler bunlardır. Bazıları, bunun da ötesine gitmek suretiyle onların kişiliklerinin yanı sıra, dini görüşlerine bile saldırmışlardır. Onlara göre, peygamberler milliyetçi insanlar olup kavimlerini sevdiklerinden dolayı, ceza ve mükâfat günü ile Cennet ve Cehennem gibi inanışlara sahip olmasalar, medenileşmeleri mümkün değildir düşüncesi ile insanlara zamanın şartlarına uygun öğretileri sunmuşlardır. Diğer taraftan onların Allah'tan[cc] vahiy alma iddiaları da doğru değilmiş. Ancak iyi niyetli olmaları ve insanlara çok güzel ahlaki öğretiler sunmaları sebebi ile yine de saygıdeğer insanlarmış. Peygamberler hakkında bunlar gibi tuhaf inanışlara sahip olmalarına rağmen, böyle insanlar kendilerine yine de Müslüman demişlerdir.

Hz. Mirza Gulam Ahmed[as], diğer inanışlardaki yanlışlıkları düzelttiği gibi, bu inanışlar hakkındaki gerçek İslam öğretisini de, hem Müslümanlara hem de gayri müslimlere açıklamıştır. O, peygamberlerin geliş gayesinin yeryüzünde iyiliğin yerleştirilmesi olduğunu beyan etmiştir. Onlar, iyilikte insanlar için örnek teşkil etmeselerdi, onların gelişlerine ihtiyaç duyulmazdı ve sadece gökten Kitabın nazil olması yeterli olurdu. Peygamberlerin gelişinin gayesi, insanların Allah'ın[cc] kelamının uygulama şeklini görebilmeleri içindir. İnsanlar, onların amellerini gördüklerinde, kelimenin hakikatini öğrenirler ve onların bu örneklerinden cesaret bularak iyilik yolunda ilerleme kaydederler. İnsanoğlu, ancak peygamberlerin kuvvet-i kutsiyesinden güç bularak zaaflarının üstesinden gelebilir.

O, peygamberler ile ilgili insanların içine düştükleri hatanın nedenini, onların sahip oldukları akıllarını kullanamamala-

rına bağlamıştır. Bu gibi insanlar Allah'ın[cc] kelamını anlamaya çalışmazlar ve konuyu incelemeden görüşlerini yaymaya kalkarlar. Bütün peygamberler masumdur ve doğruluğun diri örneği olarak birer vefa abidesidir. Onların hepsi Allah'ın[cc] sıfatlarının mazharıdır. Temizlik ve güzellikle onlar, Allah-u Teâlâ'nın her türlü eksiklikten münezzeh, kuddüs ve ayıpsız olduğunu gösterirler. Aslında peygamberler öyle birer aynadırlar ki, bazen kötü bir kimse onda görünen kendi çirkinliğini peygambere isnat eder. Hz. Adem[as] asla Allah'ın[cc] emrine karşı gelmedi. Hz. Nuh[as] günah işlemedi. Hz. İbrahim[as] hiçbir zaman yalan söylemedi. Hz. Yakup[as] kimseyi kandırmadı. Hz. Yusuf[as] kötü bir işe niyetlenmedi, hırsızlık yapmadı ve hiçbir entrika da çevirmedi. Hz. Musa[as] kimseyi haksız yere öldürmedi. Hz. Davut[as] başkasının hanımını zalimce onun elinden almadı. Hz. Süleyman[as] ne bir müşrik kadının sevgisine kapılıp vazifelerini unuttu, ne de atları sevmek uğruna namazdan gafil oldu. Peygamber Efendimiz Hz.Muhammed-i Mustafa[sav] ister küçük, ister büyük hiçbir günah işlemedi. O her türlü ayıptan münezzehti. O masum olup, her şekil günahtan korunmuştu. Onda kusur bulmaya çalışan, ancak kendi pisliğini ortaya koyar. Onun hakkında anlatılan kimi hikâyeler, münafıkların tarih tarafından ispatlanmayan uydurmalarıdır. Onun tüm hayatı, bu uydurulmuş rivayetlerin tersi şekilde cereyan etmiş olup, bunları tamamen reddetmektedir. Peygamber Efendimiz[sav] ya da diğer peygamberler ile ilgili yaygın olan bu tip hikâyeler, münafıkların yalana dayanan töhmetlerinin kalıntılarıdır. Yahut da bunlar, Allah'ın[cc] kelamını yanlış anlamanın ve Kuran-ı Kerim'in kastetmediği anlamı ona yüklemenin bir neticesidir.

Hz. Mirza Gulam Ahmed[as], bütün bu düşüncelerin Kuran-ı Kerim'in öğretisine ters düştüğünü kesin delillerle ispatlayarak, aslında bunların Hıristiyanlardan Müslümanlara geçmiş olduğunu ileri sürdü. Çünkü Hıristiyanlar, Hz.

İsa'nın[as] ilahlığını ispatlamak için tüm diğer peygamberleri ayıplamayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Böylelikle onlar, sadece Hz. İsa'nın[as] günahlardan arınmış olduğunu anlatmak suretiyle onun insanüstü güçlere sahip bulunduğunu kanıtlamak istiyorlardı. İşte bundan dolayıdır ki, Müslümanlar arasında da Peygamber Efendimiz[sav] dahil bütün peygamberler günahkâr imiş gibi gösterilmeye çalışılırken, sadece Hz. İsa[as] masum olarak tanıtılır. Bununla yetinmeyip, onun annesi de her türlü kusurdan arınmış gibi gösterilir. Acaba bu anlattıklarımız, söz konusu yalan hikâyelerin ve çirkin kıssaların Hıristiyanlardan Müslümanlara geçmiş olduğunun açık bir delili değil midir? Hıristiyanlar ile Müslümanlar birlikte yaşadıkları için, bu hikâyelerin menfi tesiri altında kaldılar. Yahut da bazı şerli kimseler, görünüşte İslam'ı kabul edip, bu tür batıl inanışları Müslümanlar arasında yaydılar. Dürüstlükleriyle anılan ilk dönem İslam tarihçileri ve hadisçileri, sahih rivayetler ve bu hikâyeleri bir araya getirip yazmışlardır. Gayeleri, her iki tarafın da görüşlerini insanlara ulaştırmaktı. Ancak sonradan gelen ve Peygamber Efendimizin[sav] nurundan nasiplenmemiş olanlar, Kuran öğretisine ters düşen bu şeytani vesveseleri kabul edip, peygamberlerin namusuna, temizliğine ve masum oluşlarına delil teşkil eden sahih hadisleri hiçe saydılar. Aslında bu hadisler, anlatılan hikâyeler karşısında bir kılıç hükmünde olup, darbesine dayanmaları mümkün değildi.

Allah'a[cc] şükürler olsun ki, Vadedilen Mesih[as] bu insanların pisliklerini ortaya çıkarıp, peygamberlerin gerçek mertebesini açıklayarak, onların şeref ve saygınlıklarını korudu. O, özellikle Peygamber Efendimizin[sav] şanını ve masumiyetini sadece kaleme almakla kalmayıp, bunları kesin delillerle ispatladı ve böylelikle düşmanı aciz bıraktı.

ہر رسولے آفتاب صدق بود — ہر رسولے بود مہر انورے

ہر رسولے بود ظل دین پناہ — ہر رسولے بود باغے مثمرے

گر بدنیا نآمدے ایں خیل پاک — کار دیں ماندے سراسر ابترے

ہر کہ شکر بعث شاں نآرد بجا — ہست او آلائے حق را کافرے

آں ہمہ ازیک صدف صد گوہر اند — متحد در ذات و اصل و گوہرے

اول آدم آخر شان احمد است — اے خنک آنکس کہ بیند آخرے

انبیاء روشن گہر ہستند لیک — ہست احمد زان ہمہ روشن ترے

آن ہمہ کان معارف بودہ اند — ہر یکے از راہ مولی مخبرے

ہر کہ را علمے ز توحید حق است — ہست اصل علمش ازپیغمبرے

آں رسیدش از رہ تعلیم ہا — گو شود اکنوں زنخوت منکرے

ہست قومے کج رو و ناپاک رائے — آنکہ زین پاکان ہمی پیچد سرے

دیدہ شان روئے حق ہرگز ندید — بس سیہ کردند روئے دفترے

شور بختی ہائے بخت شان بہ بیں — ناز بر چشم وگریزاں از خورے

چشم گر بودے غنی از آفتاب — کس نہ بودے تیز بیں چوں شپرے

چوں بروز ابتدا تقسیم کرد — درمیان خلق از خیر و شرے

راستی در حصہ او شان فتاد — دیگراں را کذب شد آبش خورے

قول شان ایں ست کاندر غیر شان — آمدہ صد کاذب و حیلت گرے

لعل تابان را اگر گوئی کثیف — زین چہ کاہد قدر روشن جوہرے

طعنہ بر پاکان نہ بر پاکان بود — خود کنی ثابت کہ ہستی فاجرے

[206]

Her peygamber doğruluk güneşi idi,

Her resul apaydın bir şemsti,

Her peygamber, dini koruyan gölgeydi

Ve her resul, meyve veren birer bahçe idi,

---

[206] Ruhani Hazain, c.1, s.20-23, Berahin-i Ahmediye

Eğer bu pak süvariler dünyaya gelmemiş olsalardı,

Din işi tamamen zürriyetsiz kalırdı

Onların gelişinden dolayı şükür etmeyen,

Hak Teâlâ'nın nimetlerini reddetmiştir.

Onlardan her biri, aynı istiridyeden çıkan yüz incidir.

Onların kişilikleri, özleri ve nurları birdir.

Onların ilki Adem, sonuncusu Ahmed'dir.

Ne mutludur sonuncusunu görene.

Her peygamberin fıtratı nurlu olsa da,

En nurlu olan ancak Ahmed'dir.

Onlardan her biri irfan kaynağı olup,

Mevla'nın yolundan haber verendi.

Tevhit hakkında az çok bilgisi olanların,

İlimlerinin özü bir peygambere dayanmaktadır.

Şimdi kibirleri sonucu reddetseler de,

Bu ilim onlara peygamberlerin öğretisi ile ulaştı.

O, öyle sapkın ve pis bir kavimdir ki, pak olanlardan yüz çevirdi.

Şüphesiz gözleri Hakk'ın çehresini göremez olduğundan,

(Bilgisizce) tartışmaları defterlerini siyaha boyadı.

Şu şanssızlıklarına bir bak;

Gözleri ile gurur duydukları halde, onlar güneşten kaçarlar.

Göz güneşe muhtaç olmasaydı,

Yarasadan keskin görüşlü kimse olmazdı.

Ezelde O, mahlukat arasında hayır ve şer dağıttığında,

Hayır, bunların payına düşerken, yalan diğerlerine kaldı.

Derler ki, kendileri hariç yüzlerce yalancı ve sahtekâr gelmiştir.

Parlayan lala sahte dersen, değeri kaybolmaz.

Pak kimseleri ayıpladığında, onların kusurlu olduğunu değil,

Senin fasık olduğunu ispatlarsın.

İmanın beşinci şartı, ahiret ile Cennet ve Cehennem'e imandır. Bunu yıkmak üzere bu devrin Müslümanları ellerinden geleni arkalarına bırakmazlardı. Onların içleri kesinlikle uhrevi hayatı reddetmekteydi. Böyle olmasaydı, İslam öğretisini bu şekilde ihmal etmezlerdi. İnsanlar arasında bu konuda zahirde tuhaf görüşler yayılmaktaydı. Müslümanların zihinlerinde yerleşen Cennet tablosu, içlerinde Cennet'in gerçek mevhumunun kalmadığını gösteriyordu. Böylelikle onlara göre Cennet bir eğlence yerinden başka bir şey değildi. Sanki insanın dünyaya gelme gayesi, her çeşit yiyeceklerin ve hanımların bulunduğu yere kavuşmaktan ibaretti. Keza bunu elde ettiklerinde de, her nimete kavuşmuş sayılacaklardı. Halbuki Allah-u Teâlâ Kuran'da insanın dünyaya geliş gayesini, "O, Bana kulluk etsin diye yaratılmıştır,[207]" diye açıklamaktadır. Yani insan Allah'ın sıfatlarının izlerini içinde bulundurmalıdır. Çünkü kulluk, tevazu sahibi olmak ve başka bir kimsenin izlerini taşımak demektir. Nitekim insanın elli, altmış senelik yaşamını, yaratılışının gayesine uygun olarak geçirdiğini, ancak ölümden sonra ise sonu olmayan bir dönem için yemeğe, içmeye ve eğlenceye dalacağını düşünmek akılsızlıktır. Cehennem'e girince Allah-u Teâlâ'nın kâfirlere ebediyen azap vermek için onları ateşe atacağı ve zalim bir hükümdar gibi onlara asla acımayacağı düşüncesi hakimdi.

Vadedilen Mesih[as] bu görüşleri reddederek, deliller ve mucizeler ile ölümden sonraki hayata olan imanı insanların kalplerine tekrar yerleştirdi. O, dünyanın sebatsızlığını ve uhrevi hayatın güzelliğini ve üstünlüğünü apaydın bir gün

---

[207] Zariyat suresi, ayet.57

gibi insanlara gösterip, buna uygun bir yaşam sürmelerini sağladı. Cennet konusunda insanların hoş olmayan görüşlerini de ortadan kaldırdı. O, Cennet'in bir istiare olmadığını ve onun gerçek varlığını da ispatladı. Ayrıca o, Cennet'in dünyaya benzer, ama bundan daha geniş bir ölçüde rahat ve huzur bulma yeri olduğu konusundaki görüşlerin yanlışlığını da ortaya koydu. O, Cennet'in nimetlerinin, dünyevi nimetlerden tamamen farklı olduğunu ileri sürdü. Ayrıca o, Cennet'in nimetlerinin, bu dünyadaki ibadetlerimizin temessülü olduğunu açıkladı. Yani bu hayattaki ruh, diğer hayattaki bedendir. Keza oradaki ruh ise, ruhun ilerlemiş ve gelişmiş öyle bir şeklidir ki, yetenekleri bakımından buradaki ruhtan çok üstündür. Bu tıpkı nutfeden doğan insanın içinde bulunan ruhun kuvvet ve yeteneklerinin, nutfeninkinden çok daha mükemmel ve üstün oluşu gibidir.

Vadedilen Mesih[as] Cehennem azabının da insanların zannettikleri gibi sonsuz olmadığını ispatladı. Cehennemdeki azap bir gün sona erecektir. Onun ebedi oluşu, uzun bir süre varlığını sürdüreceği anlamını taşımaktadır. Ancak o, sonsuz olmayıp, ateşi bir gün sönecektir. Çünkü Allah[cc] Kuran-ı Kerim'de Kendi hakkında, "Rahmetim her şeyi kuşatmıştır,[208]" diye buyurmaktadır. Aciz kullarına sonsuza dek azap vermesi, Allah'ın[cc] şanına yakışmaz. Diğer taraftan Kuran, Cennet nimetleri hakkında "Ardı arkası kesilmeyen mükafatlar,[209]" ve "Hiç eksilmeyen mükafatlar,[210]" diye söz etmektedir. Cehennem azabına gelince, onun için aynı ifadeler kullanılmamıştır. Bundan dolayı, her ikisi arasında mutlaka bir fark vardır. Durum böyle iken, Allah'ın[cc] koyduğu bu şartları, kul neden umursamasın ki? Özellikle

[208] Araf suresi, ayet.157
[209] Hud suresi, ayet.109
[210] Tin Suresi, ayet.7

Peygamber Efendimizin[sav] kendisi bunun gerçeğini şu kelimeler ile açıklamıştır.

يَأْتِى عَلٰى جَهَنَّمَ يَوْمٌ مَافِيهَا مِنْ بَنِى اٰدَمَ اَحَدٌ تُخْفَقُ اَبْوَابُهَا

"Bir gün gelecek, Cehennem'in içinde tek bir insan kalmayacak, kapıları ve pencereleri de tıkırdayacaktır.[211]"

Kuran-ı Kerim ve hadis-i şerif durumu böyle açıklarken, Allah'ın[cc] rahmetini ve bağışlayıcılığını sınırlandırmak kimin haddinedir.

İmanın temel şartları dışında, ameli kısımlar da büyük değişikliklere uğramıştır. Müslümanlar dini açıdan bazı şeylerin caiz olduğu inancına kapılmışlardır. Örneğin, bazılarının inancına göre Kelime-i Şahadet getirdikten sonra, insan dilediğini yapmakta serbest imiş. Onlar, "Biz günah işlemesek, Peygamber Efendimiz[sav], kimin için şefaat edecek," diye bir inanç taşımaktalar.

Bazılarının görüşüne göre ise, şeriat Allah'a[cc] varmak için bir gemi hükmündedir. Kıyıya ulaştığında, insanın gemiden inmesi gerekir. Yani Allah'a[cc] vardıktan sonra, şeriat emirlerine uyulmasına gerek kalmaz diye inanırlar.

Bazı diğer kimselere göre de, şeriat emirleri aslında insanın iç durumunun göstergesidir. Peygamber Efendimiz[sav] geldiğinde, insanlar vahşi ve medeniyetten uzaktılar. Bundan dolayı zahire çok önem verilmişti. Ancak çağımız aydınlanma devridir, insanlar da bilgi sahibi ve akıllıdırlar. Bundan dolayı şeraitin zahirine uyulmasına lüzum yokmuş. Eğer bir insan temiz ise, kalbinde Allah'ı[cc] hatırlıyorsa, kavminin derdini taşıyan bir kalbe sahipse, fakir fukaraya yardım ediyorsa, yeme ve içme konusunda itidalli davranı-

[211] Kenzu'l-Ummal, c.14, s.527, rivayet.39506, M. 1975, Halep

yorsa, milli faaliyetlere iştirak da ediyorsa, onun namazı, orucu, zekatı ve haccı işte bunlardır.

Bazı Müslümanlara göre de, Peygamber Efendimiz[sav] özel bir tarzda giyinmişse, bizim de öyle giyinmemiz ve o uzun saçlar bırakmışsa, bizim de aynı şekilde uzun saçlar bırakmamız gereklidir. Bunun aksine diğer bir kısmın görüşüne göre, Peygamber Efendimiz[sav] bizim gibi bir beşer olup, ümmetine herhangi bir emir verme hakkına (hâşâ) sahip değilmiş. Kuran-ı Kerim'de ne varsa, onlar için hüccet olup, bundan maada her şey batıldır.

Taklitçilerin görüşlerine göre de, onların âlimleri her ne dediyse, onlar için doğru olan ancak odur. Onların görüşlerine ters düşen bir şeyi asla kabul etmezler ve onları böylece körü körüne taklit ede dururlar.

Usulü meseleler ile ilgili inanışlar bunlardır. Teferruata gelince, onlar daha da büyük bir karanlık içerisindedirler. Bazıları yabancı dil eğitimini küfürden sayarlar. Bazılarına göre ise modern ilimlerin öğrenilmesi imana aykırı imiş. Bunun tersine, Müslümanların bir kesimi ise, Allah-u Teala'nın Kuran-ı Kerim'de, "Allah'a karşı savaş,[212]" diye nitelendirdiği faizi caiz kabul eder.

Namaz, oruç, zekat ve veraset meselelerinde öylesine ihtilaf bulunmaktadır ki, hakikat tamamıyla gizlenmiştir. En küçük bir meseleyi İslam'ın esası olarak görüp, tersine davranan ile kavgaya girişirler. Namazda Kelime-i Şahadet getirirken, şahadet parmağını kaldırdığı için, Müslüman Müslüman'ın parmağını kırmıştır. Namaz sırasında yüksek sesle "Amin" diyenin ağzına necaset doldurulması caiz görülmüştür. Kısacası itikada dair meseleler gibi, ameli meseleler de değişikliklere ve fesada uğramışlardır.

---

[212] Bakara suresi, ayet.280

Vadedilen Mesih[as], bu konudaki yanlışları ıslah edip düzeltmiştir. O ifrat ve tefrite kaçmanın batıl olduğunu ispatlamıştır. O şefaat gerçeğini açıklayıp, bunun günahtan sakınmak üzere çaba sarf edenler için geçerli olduğunu beyan etmiştir. Bir mümin günahtan sakınmaya gayret ederken, zaafından dolayı bir hataya düşebilir. Şefaat işte böyle kimseler için geçerlidir. Çünkü şefaat, günahın yayılması için değil, aksine onun silinip yok olması içindir.

Vadedilen Mesih[as], şeriatın zahirinin amaçlanan olmadığını ve bundan hedeflenenin aslında kulluk olduğunu beyan etmiştir. Bu sebeple Allah'ın[cc] verdiği her emir yerine getirilmelidir. Allah'a[cc] yaklaşmanın sınırları olmadığı için, ben Allah'a vardım diyerek ibadeti terk edenlerin, yanlışlık üzerinde olduğunu söylemiştir. Peygamber Efendimiz[sav] gibi bir insan ölünceye dek, "Yalnız sana kulluk ederiz...[213]" ve "Bizi doğru yola ilet,[214]" sözleri ile hep dua edip durmuştu. O'na, "Rabbim, ilmimi artır,[215]" diye dua etmesi emir edildiğine göre, ben hedeflenen menzile vardım, artık ibadete ihtiyacım yoktur diyenlerin, hatalı olduğunu da Vadedilen Mesih[as] ortaya koymuştur. Aslında bu gibi düşüncelere sahip olanlar, nehrin bir kıyısı bulunduğu gibi, Allah'ın da (hâşâ) sınırları olduğunu zannederler. Doğrusu onlar, din kisvesi altında dinsizliklerini gizlemeye çalışırlar.

Aynen bunun gibi o, hangi devirde yaşarsa yaşasın ve ilim seviyesi ne olursa olsun, insanın kemale ulaşması için, İslam'ın emirlerinin gerekli olduğunu bildirmiştir. Bunlara uyulmadan hiçbir manevi ilerleme ve gelişme kaydedilmeyeceğine göre, bu emirlere uyulmaya ihtiyaç bulunmadığını söyleyenlerin veya bunların yerine başka bir amelin ye-

[213] Fatiha suresi, ayet 6
[214] Fatiha suresi, ayet 7
[215] Taha suresi, ayet 115

rine getirilebileceğini ileri sürenlerin, yanlış olduklarını da, o ortaya koymuştur.

Vadedilen Mesih[as] ibadet ve sünnet haricinde, Peygamber Efendimizin[sav] toplumun örf ve adetlerine göre davrandığı gibi davransınlar diye diğer insanları mecbur kılmanın zulüm olduğunu beyan etmiştir. Ashab-ı kiram arasında bu meselede farklı tutum ve görüşler bulunmasına rağmen, hiç kimse bir diğerini kötülemezdi.

Peygamber Efendimiz[sav] bizler gibi bir beşerdir ve itaat onun hakkı değildir diyenlerin, bu düşüncelerini de Vadedilen Mesih[as] reddetmiştir. O, peygamberlerin, sadece kendilerine mahsus olarak ve başkalarına nasip olmayan bir şekilde özel vahiy kavrama yeteneklerine sahip olduğunu açıklamıştır. Bundan dolayı, onların açıklamalarını kabul etmek mümine farzdır. Bunu yapmayan bir kimsenin imanı da yok olup gider.

Hazreti Mirza Gulam Ahmed[as], bir âlimin mutlaka taklit edilmesi görüşünün de yanlış olduğunu beyan etmiştir. İçtihat yeteneğine sahip olmayan birisi için, kolaylık olsun diye, doğruluğuna, takvasına ve ilmine güvendiği kimseyi rehber edinmesi caizdir. Ancak bu durum, ilim ve irfan sahibi insanlar için geçerli değildir. İlim sahibi kimse, Kuran ve hadisten öğrendiği açık ve kesin emirlere göre hareket edeceği için, o körü körüne taklit etmez ve bunun için de günahkâr değildir.

Vadedilen Mesih[as], dünyevi meseleleri diniymiş gibi gösterenlerin boş işlerlerle meşgul olduklarını ileri sürmüştür. Mesela bütün diller Allah[cc] tarafından yaratıldığı için, insan kendisi için faydalı olan dili öğrenmelidir. O, insanın cismani, ahlaki, ilmi, siyasi, manevi ve medeni durumları için faydalı ilimlerin öğrenilmesinin günah olmadığını, tersine gerekli olduğunu açıklamıştır. Aslında bu ilimlerin dine

hizmet için öğrenilmesi, Allah'ın[cc] rızasını elde etmek için bir vesiledir.

O, faiz lanetinden uzak durmaları için, Müslümanlara nasihat ederek, bu emrin hikmetlerini açıklamış ve onların alelade dünyevi çıkarlar için bunlardan vazgeçmemelerini istemiştir.

Vadedilen Mesih[as], dini meselelerin iki çeşidi olduğunu açıklamıştır. Bunların ilki usul ile ilgili iken, diğeri ise ayrıntılardan ibarettir. Usul ile ilgili kısım, Kuran-ı Kerim'den ispatlanmış olup, içinde hiç ihtilaf bulunmamaktadır. Bunları öğrenmeyi arzu eden, güzel bir şekilde bunları anlayıp öğrenebilir. Ayrıntılara gelince, onlar da iki şekilden ibarettir. Mesela Peygamber Efendimiz[sav], bir işin yapılmasının tek bir yolunu belirlemiştir ve onun dışında başka bir yolla yapılmasını da yasaklamıştır. Böyle bir durumda, sadece Peygamber Efendimiz[sav] tarafından müsaade edilmiş olan yol izlenmelidir. Ancak bazı durumlar için, ona ait iki veya daha fazla rivayet bulunmaktadır. Öteden beri Müslümanların bir kısmı bir grup rivayete tabi olurlarken, diğer bir kısmı ise öteki rivayetlere uymaktadırlar. İzlenen bu yolların hepsi doğrudur ve sünnete de uygundur. Bunlar doğru olmasaydı, ashabın bir kısmı bir yolu, diğer bir kısmı ise başka bir yolu izlemiş olmazdı. Aslında Peygamber Efendimiz[sav] farklı mizaç ve yaradılışları göz önünde bulundurarak, birkaç farklı tarzda amel edilmesine müsaade etmiştir. İnsanların içinde şüpheye yer kalmasın diye, o bizzat bazı amelleri farklı şekillerde yerine getirmiştir. Mesela, günlük namazlar esnasında her tekbir alındığında iki elin kulak hizasına kaldırılması bir örnektir. O, bazen bunu yapıp, bazen ise bunu yapmamayı tercih etmiştir. Namaz esnasında yüksek sesle "Âmin" denilmesi de başka bir örnektir. Peygamber Efendimizin[sav] arkasında namaz kılanların bazıları yüksek sesle âmin derlerken, diğerleri bunu yapmamışlardır, ama o her iki şekilde davranışa da müsa-

ade etmiştir. Aynen bunun gibi, namaz esnasında ellerin farklı şekillerde bağlanmasına da müsaade edilmiştir. Durum böyle iken, her insan mizacına uygun olan rivayete göre amel etme hakkına sahiptir. Bir sünneti yerine getirdiği için, kimsenin onu eleştirmeye de hakkı yoktur. Kısacası Vadedilen Mesih[as], bu prensipleri açıklamak suretiyle, fıkıh meseleleri yüzünden Müslümanlar arasında doğan ihtilaf ve fitnelere bir çözüm bulmuştur. Onun bu yöntemi, yeniden ashab-ı kiramın devrinin canlanmasına sebep olmuştur.

Vadedilen Mesih'in[as] gerçekleştirdiği Müslümanların iç ıslahının özeti bu şekildedir. Eğer bu ayrıntılı şekilde kaleme alınacak olursa, başlı başına bir kitap olması söz konusudur. Bu sebeple, şimdilik bu kadarı ile yetineceğiz.

Vadedilen Mesih[as], İslam'a atfedilen eksiklikleri, ister imani isterse ameli olsunlar, tamamen ortadan kaldırarak, İslam'ın gerçek çehresini dünyaya göstermiştir. Bunun sonucu İslam'ın kuvvet-i kudsiyesi yeniden etkisini göstermeye başladığı için, ister dost ister düşman olsun, o herkesin gözüne hoş görünmeye başlamıştır.

Yukarıda bildirilenler, zamanımız Müslümanları arasında ortaya çıkan eksikliklerin birkaç örneğidir. Kuran-ı Kerim gibi korunmuş bir Kitap varken, bundan daha çok fesat ortaya çıkmasının tasavvuru da mümkün değildir. Bundan daha ziyadesi, ancak Kuran-ı Kerim (hâşâ) değişecek olursa meydana gelebilir. Kuran-ı Kerim'in değişmesi imkânsız olduğuna göre, bundan daha fazla fesadın ortaya çıkması mümkün değildir.

İslam içinde fitne ve fesat nihai noktasına ulaştığına göre, Vadedilen Mesih ve Mehdi ne zaman gelecektir? Hz. Mirza Gulam Ahmed[as], bu fesatları ıslah edip, İslam'ı her şerden koruduktan sonra, başkasının gelmesine neden ihtiyaç duyulsun ki? Öteden beri sadece ve yalnızca Vadedilen

Mesih için mukadder kılınan vazifeyi Hazreti Mirza Gulam Ahmed en mükemmel şekilde yerine getirdikten sonra, onun Vadedilen Mesih olup olmaması konusunda şüphe kalması mümkün mü? Güneş en tepede bulunduğu zaman, onun mevcudiyeti inkâr edilemez. Aynen bunun gibi, bu denli açık delil varken, Hazreti Mirza Gulam Ahmed’in Vadedilen Mesih olduğu da reddedilemez.

Altıncı delil "İlahi yardım"

Onun doğruluğunun altıncı delili İlahi yardımdır. Bu da birçok delillerden müteşekkildir. İlahi memurlar ve elçiler, Allah'ın[cc] gözünün nurlarıdır. Allah-u Teâlâ'nın kendileri ile muamelesi, sevdikleri ile olan muamele gibi olmasa, doğruluklarının kanıtlanması mümkün değildir. İlahi memur olduğu iddiasında bulunan kimse ile Allah'ın[cc] muamelesi, O'nun sevdikleri ile olan muamelesi gibi değilse, o zaman onun iddiası yalandır ve kendisi de yalancıdır. Allah-u Teâlâ'nın bir kimseyi seçip naibi olarak göndermesinden sonra, onu sevdiğini göstermemesi ve yardımda bulunmaması mümkün değildir. Bir hükümdar birisini naip olarak yolladıktan sonra, kendisine yardım eder ve onun her ihtiyacını gidermek için gerekli olan her şeyi sağlar. Durum böyle iken, geniş hazinelerin sahibi ve gayb ilmine vakıf olan Allah-u Teâlâ, seçip gönderdiklerine neden yardımcı olmasın ki? Bir kimse İlahi memurluk iddiasında bulunduktan sonra, Allah'ın[cc] özel yardımına mazhar oluyorsa, o kesinlikle doğrudur ve hak üzerindedir. Allah'ın[cc] seçip gönderdiğini sahipsiz bırakması imkânsız olduğu gibi, yalancı ve şerli olanı da cezasız bırakması mümkün değildir. Ceza verilmediği takdirde, o kullarının sapmasına sebep olacaktır. Böyle yalancı ve şerlilere Allah'ın[cc] yardım etmesi akla ve mantığa da aykırıdır.

Allah Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

كَتَبَ اللّٰهُ لَاَغْلِبَنَّ اَنَا وَرُسُلٖى اِنَّ اللّٰهَ قَوِىٌّ عَزِيزٌ

"Allah, "Ben ve peygamberlerim mutlaka galip geleceğiz," diye yazmıştır. Şüphesiz Allah, çok güçlüdür (ve) galiptir.[216]"

[216] Mücadele suresi, ayet 22

Bu ayet-i kerimeden anlaşıldığı üzere, Allah'ın[cc] kanununa göre, gücün ve galebenin bir kanıtı olarak, O gönderdiği elçilere üstünlük nasip eder. O, onlara üstünlük bağışlamaz ise kudreti ve şerefi konusunda insanlar şüpheye düşeceklerdir. Aynen bunun gibi Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

اِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذٖينَ اٰمَنُوا فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْاَشْهَادُ

"Şüphesiz Biz, peygamberlerimize ve (onlara) inananlara (bu) dünya hayatında ve şahitlerin ayağa kalkacakları günde yardım edeceğiz.[217]"

وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُ عَلٰى مَنْ يَشَاءُ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَیْءٍ قَدٖيرٌ

"...Allah peygamberlerini dilediğine üstün kılar. Allah'ın her şeye (daima) gücü yeter.[218]"

Bu ayetler İlahi elçilerin üstün gelmeleri ile ilgilidir. Üstün gelişleri ister hem maddi hem de manevi şekilde, isterse de yalnızca manevi şekilde olsun, bunun haricinde Kuran-ı Kerim'den anlaşıldığına göre, İlahi memuriyet ve vahiy alma gibi iddialarında yalancı olan kimseye, Allah[cc] mutlaka ceza verir ve o hiçbir şekilde helak olmaktan da kendini kurtaramaz. Nitekim Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْاَقَاوٖيلِ ۞ لَاَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمٖينِ ۞ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتٖينَ ۞

[217] Mümin suresi, ayet 52
[218] Haşr suresi, ayet 7

"Eğer o, kimi sözleri yalan olarak Bize isnat etseydi, Biz (de) onu mutlaka sağ elinden yakalardık (ve) sonra (da) mutlaka şah damarını keserdik...[219]"

Buna göre ona yardım kapıları kapatılır ve böyle bir iddiacı helak olur. Başka bir yerde ise Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِاٰيَاتِهٖ اِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ۞

"Allah'a yalan uydurarak iftira eden veya O'nun ayetlerini yalanlayandan, daha zalim kim olabilir? Şüphesiz zalimler başarıya hiç ulaşmazlar.[220]"

Yani, zalimler başarı elde edemediğine göre, bu zalimlerin zalimi günahkâr nasıl başarı elde edebilir?

Yukarıda zikredilen ayetlerden Allah'ın[cc] iki kanunu anlaşılmaktadır. Bunların ilkine göre Allah[cc] peygamberlerine yardım eder ve onların arkasında durarak kendilerine üstünlük bahşeder. İkincisine göre ise, Allah'a[cc] iftira edip, ona yalan isnat edenlere, O yardımda bulunmaz, aksine kendilerini helak eder. Daha önce akıl ve mantıkla ispatlamaya çalıştığımız durumu, Kuran-ı Kerim desteklemekte ve hatta onun Allah'ın[cc] sünneti olduğunu beyan etmektedir.

Bu İlahi sünnet ve ezeli kanuna göre Vadedilen Mesih'in iddiası incelendiğinde, doğruluğu güneş gibi aşikârdır. Allah'ın[cc] kendisine bağışladığı başarı incelendiğinde, onun İlahi bir elçi olduğu hakkında da şüpheye hiç mahal kalmamaktadır.

---

[219] Hakka suresi, ayet 45-47
[220] Enam suresi, ayet 22

Allah[cc] ona hangi yardımlarda bulunmuştur ve onu nasıl desteklemiştir hususlarını incelemeden önce, onun iddiada bulunduğu devre yakından bakmak gereklidir. Böylelikle onun başarıya ulaşmasında rol oynayan gerekli ortamın bulunup bulunmadığı anlaşılacaktır. Onun yolunda karşısına çıkan engeller nelerdi ve onun iddiasının mahiyeti neydi? Acaba iddiası kendi zatında cazip miydi ve zahiri ortam ona başarı vaat ediyor muydu?

Vadedilen Mesih[as], asil ve saygın bir aileye mensuptu. Böyle olması da gerekiyordu, çünkü İlahi memurlar öteden beri asil ailelerden gelmişlerdir. Öyle ki, insanlara onları kabul edip kendilerine tabi olmak zor gelmesin. Onun ailesi eskiye nazaran dünyevi şan ve gücünü yitirmiş bir durumdaydı. Yaşadıkları bölgede fakir bir aile sayılmamalarına rağmen, eski güç ve kudreti göz önünde bulundurulduğunda, artık onlar fakirleşmiş bir haldeydiler. Bu tasarruflarındaki toprak ve siyasi kudretin ellerinden çıkmış olmasındandı. Siyasi güçlerini Sihler döneminde kaybetmişlerdi. Arazilerine gelince, onları da İngilizler ellerinden almışlardı. Kısacası insanlar, onun dünyevi itibarını görüp, bir çıkar için kendisine tabi olmuşlardır denmesi mümkün değildi.

Babası bir öğretmen tutarak eğitimini sağlamıştı. Ancak onun tahsili, medreselerdeki seviyeye nazaran bir hiç sayılırdı. Bundan dolayı ona, gerek kendi bölgesinde gerekse dışarıda bir âlim veya hoca gözüyle bakılmazdı. Nitekim o büyük bir âlim olduğu için insanlar kendisine uydular, denmesi de mümkün değildi.

O, tarikatlar veya sufiler ailesine de mensup değildi. O, bir mürşit veya sufiye biat edip, ondan hilafet almamıştı ki, hakkında müritlerin yardımı sonucu başarıya ulaştı denebilsin.

O, hiçbir mertebe ve mevkiye sahip değildi ki, insanlar onun yetkilerinden faydalanmak üzere etrafında toplanmış olsunlar.

O, gönlünü dünyadan çevirmişti. İnsanlardan uzak bir şekilde yalnız yaşamayı tercih ettiğinden dolayı, o bölgede oturanlar bile kendisini pek tanımazlardı. İlişkisi olan birkaç kişi ise, çoğunlukla yetim ve öksüzlerden oluşuyordu. O, onlara yemek yedirir, hatta aç kalmak pahasına yemeğini bu kimselere verirdi. Buna ilaveten, kendisini tanıyanlar arasında dini araştırmalarla meşgul birkaç kişi de bulunuyordu. Bunlar dışında onunla görüşen başka kimse yoktu. O da insanlarla çok görüşmezdi ve halk da kendisi ile görüşmek ihtiyacını pek duymazdı.

İnsanın tasavvur edebileceği her engel onun yolu üzerinde karşısına çıkmıştı. O, İlahi memurluk iddiasında bulunduğunda ise, kendisine iman edilmesi sonucunda âlimlerin insanlar üzerindeki asırlardır devam eden iktidarı sona erecekti. Bu sebeple âlimlerin kendisine muhalefet etmeleri son derece doğaldı. Onların gözünde, Vadedilen Mesih'in[as] ilerlemesi, onların gerilemesi ve onun yükselişi kendilerinin çöküşü anlamını taşımaktaydı. Allah[cc] tarafından bilgi ile donatılan bir kimsenin dünyanın ıslahı için gelmesi, onların pabuçlarının dama atılacağı anlamını taşıyordu.

Tarikat şeyhleri de kendisine düşman kesilmişlerdi, çünkü onun doğruluğu yayıldıkça, müritleri kendilerinden kaçacaklardı. Ona iman etmeleri sonucu, tarikat şeyhi ve mürşidi olarak değil, sadece onun bir müridi olarak yaşamak zorunda da kalacaklardı. Müritleri kendilerini terk ettiklerinde, gelir kaynakları da kesilecekti. Ayrıca kendileri için hak olarak gördükleri özgürlüklerinden de mahrum kalacaklardı.

Zenginler de ona muhalif idiler. Çünkü Vadedilen Mesih[as] İslam'ın emirlerine uymalarını kendilerinden istemekteydi. Ancak onlar buna alışık olmadıkları için, bunu can sıkıcı bir durum olarak görüyorlardı. O, insanoğluna iyi davranmalarını ve dertlerine ortak olmalarını emretmekteydi. Bu ve buna benzer öğretilerinden dolayı, talimatı yayılacak olursa, iktidarlardan mahrum kalacaklarını ve köle olan insanların özgürlüklerine kavuşacaklarını düşünüyorlardı.

Gayrimüslimlere gelince, onlar kendisini, eliyle dinlerinin helak edilişi mukadder kılınan bir kimse olarak görmekteydiler. Bir kuzunun kurttan doğal olarak nefret edişi gibi, onlar da kendisine karşı mesafeli durup, onu bir an evvel yok etmek arzusundaydılar.

Zamanın iktidarı da, Mesih ve Mehdi gibi isimlerden korktuğu için, kendisine karşıydı. Öteden beri süregelen rivayetlerin etkisi altında, onlar bu isimleri taşıyan kişi ile fitne ve fesat arasında bir bağ kurmaktaydılar. Vadedilen Mesih'in[as] bu konudaki açıklamaları da, onları tatmin etmekten uzak kalıyordu. Onlar, bu açıklamaları, ancak bir fırsat değerlendirme ve manevra olarak görmekteydiler. Hükümet, Vadedilen Mesih'in[as] güç kazandıktan sonra, barışçıl düşüncelerinden vazgeçeceği konusunda şüphe taşımaktaydı.

Ulemanın, tarikat şeyhlerinin, zenginlerin, Hindu din adamlarının veya papazların emri altında olan alt tabaka insanlar da ona muhaliftiler. Bilgisizliklerinin sonucu olarak, örf, adet ve törelerine aşırı bağlılıklarından dolayı, onlar yeni olan her şeye karşı sert tepkiler göstermekteydiler. Onlara göre Hz.Mirza Gulam Ahmed'in[as] iddiası yeni olup, İslam'ın bozulmasına sebep bile olabilirdi. Böylelikle onlar, hem cahillikleri, hem de efendilerinin kışkırtması sonucu, ona muhalif oldular.

Bu sınıfların her biri ellerinden geldiğince onu helak etmeye uğraştı. Âlimler küfür fetvaları verip, imza toplamak üzere Mekke ve Medine'ye kadar gittiler. Öteden beri süregelen adetleri gereği, sözde kâfirliğinin akıl almaz her türlü sebeplerini uydurup, halkı onun aleyhine kışkırttılar.

Sufilere gelince, onlar da onun yolunun geçmiştekilerin yollarına ters düştüğünü açıkladılar. Allah'a[cc] olan lafta yakınlıkları ve irfan lakırdıları ile halkı korkutarak, keza kerametleri ile ilgili yalan hikâyeler uydurmak suretiyle, onların Vadedilen Mesihe[as] yakınlaşmasını engellediler. Sufilerin bir kısmı, "Mirza Gulam Ahmed iddiasında doğru olsa bile, ona iman etmediğiniz takdirde, günahınızı Kıyamet günü bizler üstleniriz," demekten de çekinmediler. Böylelikle onlar, bir dünyanın hidayete kavuşmasına engel oldular.

Zenginler, servetlerini ve nüfuzlarını kullanarak ona savaş açtılar. Gayrimüslimler de bu konuda Müslümanlara yardım ettiler. İktidarda olanlar, nüfuzlarını kullanarak halkı korkutup, Vadedilen Mesihe[as] iman etmek isteyenlerin hoşnut olmayacakları durumlarla karşı karşıya kalacaklarını söylediler. Halk ise, efendileri ile işbirliği yaparak onu boykot edip, eziyet çektirmekten geri kalmadı. Özetle, ister Müslüman ister gayrimüslim, herkes ona muhalefet etmekte bir araya geldi.

Vadedilen Mesih'in[as] sunduğu öğreti, zamanın eğilimlerine uygun olmayıp, bu temayüllere engel olmaktaydı. Onun söyledikleri zamanın temayüllerine göre olsaydı, ilerlemesinin İlahi yardım sonucu değil, dünyanın bu düşüncelere meyli olmasından kaynaklandığı akla gelebilirdi. Zamanın eğilimine uygun olan öğretiler, iki tür olabilir. İlki, toplumun çoğunluğunun düşüncelerine uyan öğretilerdir. Eğer bu bulunmuyorsa diğeri ise, toplumun çoğunluğunun dü-

şüncelerine ters olan, ama devrin dünyevi ilimlerinin sonucu ortaya çıkan temayüllere uygun öğretilerdir. Birinci öğretinin yayılması son derece kolaydır. Diğer taraftan, ikinci tür öğretiye gelince, başlangıçta o muhalefet ile karşı karşıya kalsa bile, modern ilimlerin bir ürünü olması sebebiyle bu ilimler yayıldıkça, bu tür öğretilerin de yayılması kaçınılmazdır.

Vadedilen Mesih'in[as] öğretisi, yukarda bahsedilen her iki türe de ters düşmekteydi. Onun davet ettiği yol, zamanın temayülüne ve modern ilimler sonucu yayılan düşüncelere muhalifti. Bundan dolayı her iki taraf da kendisine karşı çıkmaktaydı. Tutucu olanlar, onu kafir ve dinsiz olarak, kendilerine aydın diyenler ise, onu dar görüşlü ve gerici olarak tanımlamaktaydılar. Çünkü o, bir taraftan İsa'nın[as] gökyüzünde berhayat olması, hikayeler ve batıl rivayetler, melekler ile ilgili yayılan düşünceler, Kuran'daki nasih ve mensuh inancı, Cennet ve Cehennem hakkında yaygın olan görüşler ve şeriat hakkındaki bağnaz düşüncelere şiddetle muhalifti. Ancak diğer taraftan da o, şeriat emirlerine harfiyen uyulmasına, faizin haram olmasına, meleklerin varlığına, duanın faydalarına, Cennet ve Cehennemin hak oluşuna, vahyin kelimeler ile nazil olduğuna ve mucizelerin doğruluğuna inanmaktaydı. Bunun neticesinde ne tutucu kesim, ne de aydın ve modern kesim, kendisi ile hemfikir değillerdi. Kısacası, onun görüşleri revaçta olduğundan veya ileride yayılacak görüşleri destekler mahiyette olduğu için, o başarıya ulaşmıştır demek mümkün değildir.

Sözün özü, ne onun kişisel durumu, ne yolundaki engeller ne de öğretisi, iddiasının kabulüne ve insanların ona iman etmesine uygun değildi. Bütün bu muhalif ortam ve şartlara rağmen başarısı, dünyevi ve doğal sebeplere dayanmayıp, İlahi yardımın bir sonucudur.

Bulunduğu durum ve şartlar açıklandıktan sonra, şimdi de ona nasip edilen başarılardan söz edeceğiz. Önce de açıklandığı gibi, Kuran-ı Kerim'de Allah-u Teâlâ, bilerek Kendisine yalan ve iftira isnat edene uzun bir mühletin verilmesinin sünnetine aykırı bir durum olduğunu bildirmiştir. Vadedilen Mesihe[as] gelince, o "Muslih" olduğuna dair vahiylerini yayınladıktan sonra, kırk seneye yakın yaşadı ve Allah'ın[cc] her türlü yardım ve desteğine de mazhar oldu. Eğer Allah'a[cc] iftira edene bu kadar mühlet verilip, o helak olmaktan korunuyor ve Allah'ın[cc] yardımına nail ediliyorsa, o zaman Hakka suresinde zikir olunan ölçünün,[221] hâşâ yanlış olduğunu ve Peygamber Efendimizin[sav] iddiasının da, hâşâ delilsiz kaldığını kabul etmek zorunda kalacağız. Böyle bir şey kesinlikle söz konusu olamayacağı için, bu delil Vadedilen Mesih'in doğruluğunu açıkça kanıtlamaktadır.

Vadedilen Mesih[as] vahiylerini yayınladığında, yeryüzünde onu tanıyan hiç kimse yoktu. Hâlbuki bundan sonra, insanların tüm muhalefetlerine rağmen, ona saygın bir makam nasip oldu. Hatta düşmanları bile kendisine saygı gösterip, onun Müslüman bir lider olduğunu kabul ettiler. Başlangıçta ona muhalif olan ve kendisine karşı suizan besleyen İngiliz hükümeti de onu saygın bir kişi olarak görmeye başladı. Dünyanın en ücra köşelerine kadar ismi şöhret kazandı. Aşk ve sevgilerinden ötürü canlarını ona feda etmeye her zaman hazır olan insanları, Allah[cc] kendisine nasip etti. İslam düşmanı Avrupalılar da onun eliyle İslam'ı kabul ettikten sonra sevgisinde öyle ilerlediler ki, onlardan birisi bize şunları yazmıştı: "Ben Mirza Beyin minneti altındayım, çünkü İslam gibi nimet bana onun vasıtasıyla ulaştı. Ben Peygamber Efendimiz[sav] ile Vadedilen Mesihe salât ve selam göndermeden uyumuyorum." Eğer o, Allah'a[cc] iftira

[221] Hakka suresi, ayet 45

eden olsaydı, bu denli şiddetli muhalefete rağmen, kendisine bu saygı ve sevgi asla nasip olamazdı.

O iddiasında bulunduğu zaman yalnız idi. Mollalar, pirler, tarikat şeyhleri, Hindu din adamları, Hıristiyan papazlar, zenginler, alt tabaka halk ve mevki sahipleri ellerinden geldiğince insanları ondan uzak tutmaya çalıştılar. Ancak buna rağmen insanlar yine de cemaatine katılmaya devam ettiler. Ona tabi olanların arasında fakirler, zenginler, âlimler, sufiler, Müslümanlar, Hindular, Hıristiyanlar, Hintliler ve diğer milletlere mensup olanlar bulunuyorlardı. Hatta o vefat ettiğinde, yüz binlerce kişi cemaatine dahil olmuştu bile. Cemaati her geçen gün daha da ilerlemektedir. Öyle ki, mollaların kandırması sonucu sadece din ihtilafından dolayı iki ihlâs sahibi Ahmedinin Afganistan'da şehit edilmesine rağmen, bu cemaat orada da ilerlemektedir. Her Afgan eyaletinde ona tabi olan kimseler mevcuttur. Cemaatine mensup olanlar, Arabistan, İran, Rusya, Mısır, Afrika'nın batısı, doğusu, kuzeyi, güneyi, Avustralya, ABD ve Avrupa'da da bulunmaktadırlar. Sonuç olarak hüküm süren bir milletin fertlerinin, kendisine tabi olan milletin bir ferdine itaat etmesi ve nesiller boyunca muhalefet ettikleri dine katılmaları, Allah'ın[cc] yardım ve desteği olmaksızın asla mümkün değildir.

Kimi muhalifleri, onu öldürmeye ve zehirlemeye teşebbüs ettiler. Hakkındaki asılsız suçlamalarla kendisini mahkemelerde süründürmeye çalıştılar. Bu konuda Hıristiyanlar, Müslümanlar ve Hindular işbirliği yapıp, ilk Mesihi astıkları gibi, onu da asmak istediler. Ancak her keresinde Allah[cc], onu korudu ve gün geçtikçe Allah'ın[cc] ona olan inayeti ve desteği artmaya devam etti.

O, İslam'ı tecdit etmek ve yaymak üzere gönderilmişti. Bu iki sorumluluğun üstesinden gelmesi için Allah[cc], kendisine

ihlâslı bir cemaati ve ihtiyaç duyulan mali imkânları bahşetti. Hatta bu dini işler için senede beş yüz bin Rupi kadar bir harcama yapılmaktadır. İslam'ı yaymak üzere Pencap, Bengal, Sri Lanka, Mauritius ve Amerika'da çeşitli gazeteler basılmaktadır. Kendisini desteklemek için de yüzlerce kitap yazılmıştır. Allah-u Teâlâ insanların kalplerini, ona yardımcı olmaları için açmaktadır. Binlerce insan, muhalif olmalarına rağmen bir rüya, ilham veya keşif neticesinde, onun doğruluğundan haberdar edildi ve gönülleri onun sevgisiyle doldu.

Kısacası her durum ve şart onun aleyhindeydi ve o her türlü muhalefet ile karşı karşıyaydı. O, durumunun çaresizliğine ve kendisine verilen olağanüstü sorumluluğa rağmen, yine de hedefine ulaştı. Sinelerinde İslam'ın galibiyeti için büyük coşku taşıyan takipçiler kendisine nasip edildi ve onlar bütün dünyaya yayıldılar. İzzet, mal, iktidar ve heybet gibi her açıdan, Allah[cc] onu destekledi.

Allah[cc] tarafından görevlendirilenin, O'nun desteğine mazhar olması, O'na iftirada bulunanın ise rezillik içinde helak olması, Allah'ın[cc] kanunudur. Bunu göz önünde bulundurduğumuz zaman, Vadedilen Mesih'in[as] doğruluğu konusunda bir şüphe kalması mümkün değildir. Bu delile rağmen, doğruluğu konusunda şüphe eden varsa, ona, "Sence diğer peygamberlerin doğruluğunun ölçüsü nedir?" diye sorulmalıdır.

Vadedilen Mesih[as] önceleri zayıftı, ancak daha sonra saygı ve şerefe nail oldu. Söylemek istediğim, onun sadece bu sebepten dolayı hak üzerinde olduğu değildir. Birçokları, bu şekilde saygı ve şöhret kazanmışlardır. Nadir Şah ve Napolyon gibi insanlar, alelade ve zayıf kimseler oldukları halde saygı ve şöhret elde etmişlerdi. Ancak bu, onların

Allah'ın[cc] sevdiği insanlar olduklarını ispatlamaz. Benim anlatmak istediklerim ise şunlardır:

Hazreti Mirza Gulam Ahmed[as], Allah-u Teâlâ tarafından görevlendirildiği iddiasında bulunmuştu. Eğer iddiası iftira ve yalana dayanıp, insanları kandırmaya yönelik idiyse, Allah'ın[cc] sünneti gereği, mutlaka helak olması gerekirdi.

Onun ilerlemesi için, dünyevi ortam ve şartlar mevcut değildi.

Her cemaat kendisine, ona muhalefet etmeyi hedef edinmişti. O, iddiasında bulunduğu vakit, desteği ve yardımıyla ilerleyebileceği kendisine ait bir cemaati yoktu.

Onun dünyayı ikna ettiği öğretiye, muhafazakârlar da, liberal görüşlü modern kimseler de muhaliftiler.

Böylesi bir ortamda, o başarıya ulaştı. Bir cemaat kendisine tabi oldu ve insanlar da onun görüşlerini kabul ettiler. Düşmanlar muhalefetlerinde başarısız oldular ve o, her zaman Allah'ın[cc] inayeti ve desteğine mazhar oldu.

Bu beş özelliğin, yalancı bir insanın şahsında toplanması mümkün değildir. Bunlar bir iddiacının şahsında bir araya geldiklerinde, o mutlaka Allah[cc] tarafındandır. Bu ölçü kabul edilmediği takdirde, hiçbir peygamberin doğruluğunun ispatlanması mümkün değildir.

Eğer bir kimse Allah[cc] tarafından memur kılındığı iddiasında değilse, yani o, Nadir Şah veya Napolyon gibi hiçbir iddiada bulunmuyorsa veya iddiası memuriyet olmayıp ilahlık iddiası ise yahut da akıl sağlığı yerinde değilse, bu kimseler için bu ölçü geçerli değildir. Aynen bunun gibi, benim her söylediğim, Allah'ın[cc] söylediğidir diyen için de bu ölçü kullanılamaz. Şeyhiye fırkası böyle inançlara sa-

hiptir. Onlara göre, Mehdinin sözcüsü olan insanlar her zaman dünyada mevcuttur. Mehdinin dediği ise Allah'ın dediğidir. Netice olarak, onların ağzından çıkan veya kalbinden doğan düşünce, inanışlarına göre, Allah tarafındandır. Ali Muhammed Bab ve Bahaîliğin kurucusu Bahaullah bu fırkaya mensuptular. Böyleleri, söylediklerinin Allah tarafından söylendiğine gerçekten inandıkları için, bile bile Allah'a yalan ve iftirada bulunanların cezasına müstahak değildirler.

Böyle kimselerin şahsi nüfuzu, insanları kendilerini takibe mecbur kıldığından yahut onları destekleyen bir cemaat bulunduğundan veyahut onlar halkın görüşlerinin sözcülüğünü yaptıklarından ya da yeni ilimlerin desteği sonucu insanların meylettiği düşüncelere, onları çağırdıklarından yahut da herhangi bir sebepten dolayı, insanlar kendilerine muhalefet etmekten çekindiklerinden, onların geçici bir şöhret kazanmaları, doğruluklarının bir delili sayılamaz.

Yedinci delil “Düşmanların helak olması”

Onun doğruluğunun yedinci delili, kendi içinde birçok delilden oluşmaktadır. Bunun ayrıntıları şöyledir. Allah[cc], Vadedilen Mesih’in[as] düşmanlarını istisnasız bir şekilde ve insanların desteğini almadan helak etmiştir. İnsanoğlu sevdiklerine birisi eziyet çektirecek olursa, ona karşı koymaya çalışır ve onu elinden geldiğince cezalandırır. Aynı şekilde, hedeflerine engel olanı da bertaraf eder. Aynen bunun gibi, Allah-u Teâlâ da memur kıldığı kimselere özel bir ilgi gösterir ve onlara engel olanları da ortadan kaldırır. Onu küçük düşürmek isteyeni, Allah küçük düşürür ve onu başarısız kılmak için çaba sarf edeni de hezimete uğratır. Allah[cc] bu şekilde özel bir ilgi göstermezse, onun elçilerini sevdiği delilsiz kalır ve doğruluklarına ise gölge düşer. Dünya üzerinde bir hükümdar, güçleri sınırlı olduğu halde, dostlarına ve memur olarak görevlendirdiklerine engel olmaya çalışanları cezalandırmaktan geri kalmaz. Kim onlara karşı husumet beslerse, onlara sert bir şekilde karşılık verilir.

Aklın desteklediği bu muamelenin haklılığı, Kuran-ı Kerim’den de anlaşılmaktadır. Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِاٰيَاتِهٖ اِنَّهُ لَا
يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ۞

“Allah’a yalan uydurarak iftira eden veya O’nun ayetlerini yalanlayandan, daha zalim kim olabilir? Şüphesiz zalimler başarıya hiç ulaşmazlar.[222]”

[222] Enam suresi, ayet 22

Bu ayet-i kerimde anlatılmak istenen iki şey vardır. Allah'a[cc] karşı yalan uyduran, başarıya ulaşamaz. Aynı şekilde, O'nun elçilerini yalanlayan da başarıya ulaşamaz.

Benzer şekilde Allah[cc] şöyle buyurmaktadır:

وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِؤُنَ ۞ قُلْ سِيرُوا فِى الْاَرْضِ ثُمَّ انْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ۞

"Senden önceki peygamberlerle (de) alay edildi. Neticede alay edenleri, yine alay ettikleri (azap, gelip) sardı. De ki: Yeryüzünde çokça dolaşın ve yalanlayanların sonunun, nasıl kötü olduğunu görün.[223]"

Kuran-ı Kerim'de bu mealdeki ayetler o kadar çoktur ki, daha fazla bir şey söylenmesine pek gerek yoktur. Kısacası, İlahi memurlar ve elçilere karşı gelenlerin helak edilerek diğerleri için birer ibret vesilesi kılınmaları, Allah-u Teâlâ'nın sünneti gereğidir.

Vadedilen Mesihe[as] Allah[cc] şöyle buyurmuştur:

اِنِّى مُهِينٌ مَنْ اَرَادَ اِهَانَتَكَ

"Seni küçük düşürme iradesinde olanı, Ben küçük düşüreceğim.[224]" Allah'ın[cc] öteden beri süregelen bu sünneti gereği ve onun Vadedilen Mesihe[as] vermiş olduğu bu özel sözden dolayı, onun düşmanlarına yapılan muameleyi görenler şaşkın, duyanlar ise hayret içinde kalmışlardır.

Burada ehli hadis fırkasının lideri olan bir kimseden bahsetmek istiyoruz. Batala'lı Muhammed Hüseyin adındaki bu kimse çocukluk yıllarından beri Vadedilen Mesih'in[as]

223 Enam suresi, ayet 11-12
224 Tezkere, s.34 (4. Baskı)

arkadaşlarındandı. O, Berahin-i Ahmediye yayınlandığında, bu eseri inceleyip, eşi ve benzerinin bulunmadığını yazmıştı. Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] İlahi memuriyet iddiasında bulunduğunda ise, bu kimse onun karşısına amansız bir muhalif olarak çıktı. O, öyle öfkelendi ki, Berahin-i Ahmediye hakkındaki değerlendirmesinden dolayı Mirza Gulam Ahmed'in kibre kapıldığını düşünerek, şunları yazmaktan geri kalmadı: "Berahin-i Ahmediye hakkında yazdıklarımdan dolayı, Mirza Gulam Ahmed kibre kapılmıştır. Onun bu denli şöhret kazanmasına, ben sebep oldum. Nitekim onu küçük düşüren de, gene ben olacağım."

Böyle bir azim ve niyet ile hoca efendi evinden çıkıp, Hindistan'ın bir ucundan diğer ucuna dolaşarak, onlarca din adamından Vadedilen Mesih'in[as] kâfir olduğuna dair fetvalar aldı. Bu fetvalarda onlar o denli ileri gittiler ki, buna göre kâfir olan sadece Mirza Gulam Ahmed değildi, onun takipçileri, hatta onlarla konuşanlar ve onları kâfir kabul etmeyenler bile kâfir olarak addediliyorlardı. Bu fetvayı bütün Hindistan'da yayınlayıp, kendince o, Hz. Mesihi[as] küçük düşürmüştü. Ancak o zavallı hoca, gökte meleklerin, "Senden önceki peygamberlerle de alay edildi. Neticede alay edenleri, yine alay ettikleri azap, gelip sardı," diye seslenmekte olduklarından haberdar değildi. Diğer taraftan, Allah-u Teâlâ Vadedilen Mesihe[as] de, "Seni küçük düşürme iradesinde olanı, Ben küçük düşüreceğim," diye söz vermişti.

Bu fetvanın üzerinden fazla bir müddet geçmeden, Allah[cc] hoca efendinin saygınlığını kalplerden silip, yok etmeye başladı. Lahor, Pencap'ın başkentidir ve oranın sakinleri doğal olarak liberal düşünceye meyilli oldukları halde, hoca efendiyi çarşı ve sokaklarda uzaktan gördüklerinde bile, saygıdan dolayı ayağa kalkarlardı. Gayrimüslimler de ona hürmet gösterirlerdi. Vali gibi devlet erkânı bile onu büyük bir nezaketle karşılarlardı. Ancak bu fetva yayınlandıktan

sonra, ortada hiçbir sebep yokken, onun saygınlığı gitgide azalmaya başladı. Hoca efendi o kadar küçük düşürüldü ki, lideri olduğu ehli hadis fıkrası bile kendisini terk etti. Onun bu durumuna bizzat şahit oldum, hatta bir keresinde onu tren istasyonunda gördüğümde, ellerinde, sırtında ve koltuk altlarında yükler taşımaktaydı ve her taraftan itiliyordu, keza onu önemseyen kimse de yoktu. İnsanların ona olan itibarları o kadar azalmıştı ki, çarşıda kendisine satış yapmayı bile kesmişlerdi. Bundan dolayı ihtiyaçlarını başkaları vasıtasıyla tedarik ediyordu. Ailesi ile münasebetine gelince, ilişkileri kopmuştu ve hanımı ile oğulları kendisiyle görüşmemeye başlamışlardı. Oğullarından birisi ise İslam'ı terk etmişti. Kısacası her türlü saygınlığından yoksun ve bir ibret vesilesi olarak, sonunda bu dünyadan göç etti. Onun hayatının son günleri, aşağıdaki ayet-i kerimenin harfiyen doğruluğunun delilidir:

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ انْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ

"Yeryüzünde çokça dolaşın ve yalanlayanların sonunun, nasıl kötü olduğunu görün."

Cammulu Çirağ Din'in ölümü, onun düşmanlarının helak oluşunun ikinci örneğidir. Bu kişi, önceleri Vadedilen Mesihe[as] inananlar arasında idi. Ancak sonraları o, dünyanın ıslahı için Allah[cc] tarafından gönderildiği iddiasında bulunarak, Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] aleyhinde birçok makaleler kaleme aldı. Bununla da yetinmeyip, ona bedduada bulunma cesaretini gösterdi. Onun bedduası şöyle idi: "Ey Allah! Bu adamdan ötürü dinin bir fitneye düştü. O adam, veba ve depremlerin nedeni, benim yalanlanmamdır diyerek, insanları korkutmaktadır. Sen onun yalancı olduğunu

ortaya çıkar ve vebayı yok et ki, Mirza Gulam Ahmed'in yalancılığı ispatlansın ve de hak ile batıl ayırt edilsin.[225]"

O, bu bedduayı yazıp, basılmak üzere matbaaya gönderdi. Ancak Allah'ın yakalayışına bir bakın! Bu beddua matbaada kopya edilmiş, ama henüz basılmış değildi. İşte tam o sıralarda, Mirza Gulam Ahmed'in yalancı çıkması için ortadan kalkmasını istediği veba, onun evine saldırdı. İlk olarak, onun sahip olduğu iki erkek çocuğunun ikisi de vebaya yakalanıp öldüler. Hanımı onu terk edip, başka bir erkek ile kaçtı. Keza kendisi de vebaya yakalanıp öldü. Ölüm vaktinde onun dilindeki sözler, Allah da beni bıraktı, oldu. Çirağ Din'in ölümü, İlahi memurlara muhalefetin bedelinin ağır olduğunu göstermektedir. Onlara karşı duran, er ya da geç Allah'ın[cc] azabına yakalanır.

Cammulu'nun dışında da onlarcası Vadedilen Mesih aleyhinde mübahele duasında bulunup, çok geçmeden Allah'ın gazabına uğradılar. Kasur'lu Gulam Destgir, onlardan bir tanesidir. Bu kimse, sözü geçen biriydi ve Hanefi mezhebinin önemli âlimlerindendi. O da Vadedilen Mesihe bedduada bulunup, yalancı ve doğru arasında Allah-u Teâlâ'nın karar vermesini istedi. Bedduası üzerinden daha birkaç ay geçmeden, bu kimse de vebaya yakalanarak helak olup, insanlar için bir ibret vesilesi haline geldi.

Cehlam iline mensup Dulmiyal'da yaşayan Fakir Mirza da onun muhaliflerinden birisi idi. O, Vadedilen Mesih'in[as] Ramazan ayının yirmi yedinci gününe kadar helak olacağı iddiasında bulundu. O, yazılı olarak, Müslüman Ahmediye Cemaatinin orada yerleşik mensuplarına, kendisine keşfen Allah[cc] tarafından bu haberin verildiğini duyurdu. Bu yazıya göre, Vadedilen Mesih[as] Hicri 1321 Ramazan ayının 27. gününe kadar helak olacaktı veya cemaati yok edilecekti.

---

[225] Ruhani Hazain, c.22, s.388-392, Hakikatü'l-Vahiy

O, birçok kimsenin imzaladığı bu yazıyı, cemaat üyelerine iletti. Bunlar yaşanmadığı takdirde, her türlü cezayı hak ettiğini de bildirdi. Bu yazı 7 Ramazan 1321 tarihinde kaleme alınmıştı. Onun bildirdiği tarih gelip geçti ve hiçbir şey olmadı. Ancak ertesi sene Ramazan ayında, yaşadığı yerleşimde veba ortaya çıktı. Önce hanımı vebaya yakalanıp öldü. Daha sonra ise, Fakir Mirza vebaya tutulup dünyadan göç etti. O, ölümünden tam bir sene önce, Ramazan ayının yedisinde bu yazıyı kaleme almıştı. Aynı tarih olan Ramazan'ın yedisinde ise, büyük sıkıntılar içinde ve acılar çekerek helak oldu. Ölümünden birkaç gün sonra, kızı da bu dünyadan göçüp gitti.

Bu şekildeki örnekler, yüzlerce hatta binlercedir. Binlerce insan, Vadedilen Mesih'in[as] delilleri karşısında acze düşüp, inatlaşmak suretiyle kendisine beddua ettikleri için, Allah'ın[cc] azabına yakalandılar. İlginç olan Allah-u Teâlâ'nın bu mucizeleri farklı şekillerde göstermesiydi. Aramızdan yalancı olan kim ise, o hak üzerinde bulunan henüz hayatta iken helak edilsin diye, kim bedduada bulunduysa, Allah onu Vadedilen Mesih'in gözü önünde helaka uğrattı. Ancak bunun tersini isteyenler de oldu. Onlar Müseylemetu'l Kezzab'ı örnek göstererek, yalancıya daha fazla mühlet verileceğini savundular. Allah[cc] da, onları Müseyleme gibi uzun yaşatıp, onun birer benzeri olduklarını ispatladı.

Bu muhaliflerden birisi, Amritsar'lı din âlimi, Ehl-i Hadis gazetesinin başyazarı ve de Ehl-i Hadis fırkasının lideri olan Sana Ullah'dır. Bu kişi muhalefette haddi aştığında, Vadedilen Mesih[as] kendisini, Kuran-ı Kerim'in emri gereği mübaheleye davet etti. Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ
اَبْنَاءَنَا وَاَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَاَنْفُسَنَا واَنفُسَكُمْ ثُمَّ
نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَتَ اللّٰهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ

"Bu (İlâhî) ilim sana geldikten sonra, yine (de) bu hususta biri seninle tartışacak olursa, sen de ki: Haydi gelin, biz kendi oğullarımızı, siz (de) kendi oğullarınızı, biz kendi kadınlarımızı, siz (de) kendi kadınlarınızı, biz kendi (erkeklerimizi,) siz (de) kendi (erkeklerinizi,) çağırın. Sonra Allah'a yalvararak dua edelim ve Allah'ın lânetinin yalancıların üzerine olmasını dileyelim.[226]"

Mübahele daveti ulaştığında, o bunda kendisi için bir hayır görmedi. Vadedilen Mesih[as], onu sık sık mübaheleye davet ettiği halde ve farklı yollarla kendisini cesaretlendirmeye çalışmasına rağmen, o kaçmayı tercih etti. Vadedilen Mesih[as] bunu görünce bir dua yazdı ve Sana Ullah'tan onu gazetesinde yayınlamasını istedi. Bu dua ile o, yalancının, doğru halen yaşarken vefat etmesini temenni etmişti. Bunu üzerine Sana Ullah, sürekli olarak ve üstüne basa basa, böyle bir ölçünün olamayacağını gazetesinde yazdı. Ayrıca o, Kuran-ı Kerim'den anlaşılanın, yalancıya daha uzun süre mühlet verileceği olduğunu ileri sürdü. Görüşünü desteklemek içinse, Müseyleme'nin Peygamber Efendimizden[sav] sonra da yaşadığını örnek gösterdi. Bundan dolayı o, Vadedilen Mesih'in[as] sunduğu ölçüyü hiçbir şekilde kabul etmeyeceğini yazıp, yayınladı.

Onun bu açıklaması karşısında, Allah-u Teâlâ Sana Ullah'ın yazdığı ölçüyü kıstas kabul ederek onu yakaladı ve kendisine uzun bir mühlet verdi. Vadedilen Mesih'in[as] vefatından sonra, Allah[cc] ona ömür verdi ve yazdıklarına uygun

[226] Âli İmran suresi, ayet 62

bir şekilde onun Müseyleme'nin bir benzeri olduğunu ispatladı. Onun hayatının her günü Allah'ın[cc] kudretinin ve Sana Ullah'ın Müseyleme oluşunun güçlü birer delilidir.

Özetle Allah[cc], Vadedilen Mesih'in[as] düşmanlarını her açıdan helak edip, küçük düşürdü. Yalancı, doğru hayatta iken helak olur diyenleri, Vadedilen Mesih[as] hayattayken ortadan kaldırdı. Aksini söyleyip, yalancıya uzun süre mühlet verilir ve o doğru olan vefat ettikten sonra yaşar diyenlere de, uzun zaman mühlet verdi. Allah[cc], Hz. Mirza Gulam Ahmed'in[as] düşmanları arasında Ebu Cehil ve Müseyleme'nin benzerleri olduğunu göstererek, onun fena fir'resul olduğunu ispatladı. O, bu olayların bir tesadüf olmayıp, Allah'ın[cc] eliyle gerçekleştiğini de gösterdi. Eğer bu olaylar bir tesadüf olsaydı, düşmanlarının her biri kendi kabul ettikleri ölçüye göre yakalanmazlardı.

Mübahele duası veya diğer beddualar sonucu, muhaliflerine azap verilmesi haricinde, Allah[cc] birçok farklı şekillerde onun düşmanlarını da helak etti. O, türlü türlü azabı indirdi ve azaplar o kadar çoğaldı ki, herkes bundan önce dünya bu denli fenalıklarla hiç karşılaşmamıştı dedi. Bu konuyu tüm ayrıntıları ile yazmamıza gerek yoktur, çünkü veba, deprem, salgın grip, kıtlık veya savaşın, şehirleri ve ülkeleri viraneye çevirdiğine her ülke ve ulus şahittir.

Fertlere nazil olan azaplara gelince, birisi Vadedilen Mesihe[as] bir töhmette bulunduğunda, o bizzat aynı sıkıntıya yakalanırdı. Örneğin birisi, hâşâ o cüzamlıdır dediğinde, Allah-u Teâlâ da kendisini cüzamla yakalanmıştır. Bazıları onun hakkında, o veba sonucu ölmüştür ya da veba sonucu ölecektir dediğinde, onlar vebaya yakalanıp bu dünyadan göç etmişlerdir. Patiala'lı Abdul Hakim adındaki doktor, Hazreti Mirza Gulam Ahmed'in[cc] akciğer hastalığına yakalanıp öleceğini yazdı. Bizzat kendisi aynı hastalığa yakalanarak ölmüştür. Bu ve buna benzer yüzlerce örnek

sunmak mümkündür. Vadedilen Mesihe[as] bir iftirada bulunan, aynı iftiranın kurbanı olmuştur. Allah-u Teâlâ onu desteklemek gayesiyle düşmanlarını ezmek üzere, alametlerini tecelli ettirmiştir. İnsan, tarafsız bir gözle bu olayları incelediğinde, Allah'ın[cc] kudretine ve cezasının çok şiddetli olduğuna iman eder. Ayrıca o, Vadedilen Mesih'in[as] de hak üzerinde olduğunu kabul etmek durumunda kalır. Aksi halde, Allah'ın[cc] ona bu kadar yakın ilgi göstermesinin sebebi başka ne olabilir ki?

Sekizinci delil "Meleklerin secdesi"

Kuran-ı Kerim'den anlaşılan, Adem[as] gönderildiğinde, Allah[cc] meleklere, ona secde etmelerini emretmiştir.[227] Secde bir ibadettir ve Allah[cc] haricinde, şan ve azameti ne denli yüksek olursa olsun, hiç kimseye secde edilmesi caiz değildir. Hiçbir peygambere ve hatta onların efendisi olan Peygamber Efendimiz'e[sav] bile secde edilmez. Allah'tan[cc] başkasına secde haramdır ve büyük günahlar arasındadır. Bunu yapanlar Allah'ın[cc] dostluğu ve inayetinden mahrum edilirler. Kısacası, burada secdeden kastedilen, ibadet maksatlı secde değildir.

Önceki zamanlarda bu şekilde secde edilmesi caiz iken, sonradan yasaklanmıştır denmesi de söz konusu olamaz. Çünkü şirk, bazen caiz, bazen de günah olan bir şey değildir. Tevhit inancı, dinin değişmez olan temel ilkesidir. Bu şekilde Allah haricindekilere secde edilmesinin bir zamanlar caiz olduğunu ve daha sonra şirk sayılıp yasaklandığını varsayacak olursak, o takdirde şeytan, kendi görüşünün haklı olduğunu iddia edecektir. O diyecektir ki: "Benim dediklerimi, (hâşâ) Allah kabul etmek zorunda kaldı. Ben Allah haricinde kimseye secde edilmez diyordum ve Allah'a secdeyi asla inkâr etmemiştim."

Kısacası, Allah[cc] dışında kimseye secde caiz olamaz. Bu, bugün haram olduğu gibi, daha önceleri de yasaktı. Meleklere emredilen secde, ibadet secdesi olmadığına göre, bunun mutlaka başka bir manası vardır. Arapça lügatine göre, secdenin anlamı kâmil manada ibadettir. Secde, ibadet secdesi anlamına geldiği gibi, itaat manasına da gelir. Nitekim Lisanu'l Arab adlı Arapça lügatin dördüncü cildinde, secde kelimesi açıklanırken şöyle yazılmıştır:

[227] Bakara Suresi, ayet 35

وَكُلُّ مَنْ ذَلَّ وَ خضَعَ لِمَااُمِرَ بِهٖ فَقَدْ سَجَدَ

"Kim verilen emre tam olarak itaat ederse, kendisi hakkında, o secde etti denilir. [228]"

İşte Adem'e[as] secde edin emrinin manası, ona tam manasıyla itaat edin, demektir. Meleklerin Allah'ın[cc] kullarına itaat etmeleri, işlerinde onlara yardımcı olmaları manasındadır. Meleklerin secdesi, Adem'e[as] mahsus değildir. Tersine her peygamber geldiğinde, meleklere bu secde emri verilir. Eğer bir kimse için meleklere bu secde emri verilmezse, ona İlahi memur denmesi de mümkün değildir.

Hz.Resulüllah'ın[sav] hayatındaki birçok olay, meleklerin secdesine şahittir. Mesela Bedir savaşı esnasında, meleklerin kâfirlerin kalplerine korku yerleştirmeleri, Hz.Resulüllah[sav] yerden bir avuç çakıl taşı alıp düşmana attığında, sert rüzgârın esmesi veya Hendek savaşı esnasında, sert bir rüzgâr sonucu kabile reislerinden birinin ateşinin sönmesi ile kâfirler ordusunun darmadağın olması yahut da Yahudi bir kadın, Peygamber Efendimizi[sav] zehirlemeye çalıştığında, bunu meleklerin kendisine haber vermeleri, sayılabilecek örneklerdendir. Meleklerin secdesi yani itaati, tabii kanunlar sonucu gerçekleşir, çünkü tabii kanunların ilk sebebi meleklerdir. Zamanın peygamberi ve düşmanları karşı karşıya geldiklerinde, onu desteklemek üzere melekler tabii kanunları harekete geçirirler. Bundan dolayıdır ki, zahiri sebepler, ortamlar ve imkânlar hiç müsait olmasalar da, peygamberler yine de başarı elde ederler. İşte bu üstünlükleri, onların doğruluklarının delilidir.

Melekler Vadedilen Mesihi[as] de bu şekilde desteklemişlerdir. Onlar, sürekli olarak kendisine yardımcı olup, aklı hay-

---

[228] Lisanu'l Arab, c.4, s.189-190 (1. Baskı, H.1300,Mısır), Lisanu'l Arab, c.6, s.176 (1988, Beyrut)

rete düşürecek şekilde onu sıkıntı ve zorluklardan kurtarıyorlardı. O hedefine ulaşsın diye, melekler tabii kanunları harekete geçirmişlerdi. Bir keresinde o, Hindu ve Müslümanlar ile birlikte aynı evde yatmaktaydı. Birdenbire uyandı ve kalbinde tavanın çökeceği hissi oluştu. Görünürde tavanın çökeceğine dair bir belirti yoktu. Yalnızca tahtayı kemiren bir kurdun sesine benzer bir ses işitilebiliyordu. Vadedilen Mesih[as] oradaki herkesi uyandırarak, evden dışarı çıkmalarını istedi. Onlar Hazreti Mirza Gulam Ahmed'e[as], ortada hiçbir tehlikenin bulunmadığını, ama onun evhama kapıldığını söyleyip, tekrar uykuya daldılar. Biraz sonra onun içinde aynı his tekrar uyandığında, o orada bulunanları yine uyandırıp, dışarı çıkmaları konusunda çok ısrarda bulundu. Onlar istemedikleri halde, kendisine karşı saygılarından dolayı dışarıya çıkmaya razı oldular. Onun kalbindeki his, kendisi o evden çıkar çıkmaz çatının çökeceği şeklindeydi. O, dışarı çıktığım anda ev çökecektir düşüncesi ile kendisi çıkmadan önce herkesin dışarı çıkmasını sağladı. Nihayetinde evden çıktı ve daha merdivenin ilk basamağına ayağını bastığında evin tavanı tüm şiddetiyle çöküverdi. Oradakiler hem şaşkın, hem de kendisine minnet içindeydiler, çünkü kurtuluşlarının sebebinin o olduğunu bilmekteydiler.

Birçok defa, kimi hastalıklar vukuu bulduğunda, ilaçlar onun gözleri önünde canlanır ve sırlarını ortaya koyardı. İlaçların cansız olduğu bilinen bir gerçektir. Aslında bu şekilde canlanmaları, ilaçların tesirlerinden sorumlu ve her şeyin ilk sebebi olan meleklerin desteğidir. Bir keresinde o, bir hastalıktan dolayı çok muzdaripti. Tedavi edildiği halde, bu hiçbir işe yaramamıştı. Bu esnada gözü önünde bir görüntü canlandı ve kendisine, "Bendeniz nane ruhuyum,[229]" dedi. O da nane ruhu aldı ve hemen iyileşti.

[229] Tezkere, s.527 (4. Baskı)

Bazen düşmanları onu öldürmeye girişirlerdi. Öldürülmesi için tuttukları adamlar ona gönderildiklerinde, melekler Vadedilen Mesihi[as] bu planlardan önceden haberdar ederlerdi. Yahut da melekler bu kimselerin kalplerine bir heybet salarlardı ve sonuçta onlar tövbe edip, biat ettikten sonra. Hz.Ömer[ra] gibi itaatkâr olurlardı.

Bu olaylardan en önemlisi, vebayla alakalı yaşananlardır. İlerleyen sayfalarda, meleklerin kendisine bildirdikleri gaybi haberlere binaen, vebanın yeryüzünde nasıl vukuu bulduğunu anlatacağız. Bu sebeple şimdilik, vebanın kendisine bir fil şeklinde gösterildiğini açıklamakla yetineceğiz.[230] Kendisine gösterilenlere göre, veba bütün dünyayı etkisi altına alıp, her tarafı bir kan gölüne çevirdikten sonra, onun karşısına gelip hürmetle oturur. Gördüğü manzara, kendisine destek olsunlar diye vebadan sorumlu kılınan meleklere emir verildiği anlamını taşıyordu. Bu manzarayı destekler mahiyetteki diğer vahiyler de ona ulaşmıştı. Mesela aldığı, "Ateş kulumuz, hatta kullarımızın kuludur,[231]" şeklindeki vahiy gibi. Vadedilen Mesih[as], Allah[cc] bana tabi olanların vebadan nispeten korunacaklarını bildirdi diye ilan etti. İstisnai bazı olaylar vukuu bulabilecekti, ancak onların durumu Peygamber Efendimizin[sav] zamanında bazı Müslümanların öldürülüp şehit düşmelerine benzeyecekti. Hâlbuki bu durum kâfirlerinki ile mukayese edildiğinde, onların zayiatları ashab-ı kiramınkinden çok daha fazla idi.

Onun bildirdiğine göre, Kadiyan başka yerleşimlere kıyasla vebadan korunacaktı.[232] Veba diğer yerleşimleri istila ettiği gibi, Kadiyan'ı etkilemeyecekti. Kadiyan içinde ise, onun evinde, en ufak bir vaka yaşanmayacağına dair kendisine söz verilmişti. O, bu haberleri açıkladıktan sonra, veba şid-

[230] Tezkere, s.430 (4. Baskı)
[231] Tezkere, s.397 (4. Baskı)
[232] Ruhani Hazain, c.19, s.2, Keşt-i Nuh

detli bir şekilde Hindistan'ı etkisi altına almaya başladı. Her sene yüz binlerce insan veba sonucu öldü. Buna rağmen Vadedilen Mesih[as] cemaatinin fertlerini veba aşısı yaptırmaktan menetmişti. Oysa bunun vebanın tek önlemi olduğu düşünülmekteydi. Diğer insanlar vebadan dolayı ölürlerken, ona tabi olanlara veba hemen hemen hiç dokunmadı. Seneler boyu aralıksız bir şekilde bu manzaraya tanık olan binlerce insan, ona iman etti. Vebanın Ahmedileri bırakıp, diğer insanları helak etmesi, akıllarda büyük bir soru bırakmıştı. Vadedilen Mesih[as] zamanında kendisine iman edenlerin çoğu, bu mucize sonucu ona iman etmişlerdi. Onları hayrete düşüren, mikropların nereden haber alıp, kimin Vadedilen Mesihe[as] tabi olduğunu ve kiminse ona tabi olmadığını ayırt edebilmeleriydi.

Yukarıda zikrettiğimiz örneklerden anlaşılacağı gibi, onun büyük düşmanları da veba sonucu helak olmuşlardı. Ancak onun cemaatini Allah-u Teâlâ büyük ölçüde korudu. İstisna olsa da, Ahmedi bir kimse de vebaya yakalanabiliyordu. Aralıksız olarak seneler boyunca vebanın bütün ülke çapında baş göstermesi ve onun kendisine tabi olanlara hemen hemen hiç dokunmaması, meleklerin onu desteklediğinin açık bir işaretidir. Gördüğü rüya ve "Ateş kulumuzdur, hatta kullarımızın kuludur," şeklindeki vahiy sonucunda melekler, veba mikroplarını onun lehine, ama düşmanlarının helak edilmesi için onların aleyhlerine işletmekteydiler. Böylelikle her İlahi elçi geldiğinde, onlara emrolunan secde, yani tam itaat sorumluluğunu hakkıyla yerine getirmiş oldular.

Kadiyan'a gelince, diğer yerleşimlere kıyasla burada veba vakalarına sadece üç yıl boyunca ve çok az miktarda rastlanıldı. Bunun tersine, diğer yerleşimleri ise veba, on yıl boyunca istila altında tuttu.

Onun evi ile ilgili olarak, melekler ilginç secde yani itaat örneklerini sergilediler. Üç sene boyunca onun evinin sağında ve solunda veba baş gösterirken ve komşularda ölüm vakaları olurken, onun evinde tek bir olay bile yaşanmadı. Hâlbuki onun evinde yüzden fazla insan yaşamaktaydı ve evi çukur bir yerde bulunduğu için, uygun sağlık koşullarına da sahip değildi. İnsanın ölmesi şöyle dursun, evinde bir fare dahi vebaya yakalanmadı. Oysa veba bir yerde baş gösterdiğinde, ona ilk yakalanıp ölenler fareler olurlar. Bu hadise, onun doğruluğunun ilginç bir alametidir. Bu aklıselim sahibi herkesin teselli bulacağı bir durumdur. Melekler onu desteklemedilerse, Vadedilen Mesih[as] için bir köle gibi çalışan tabii kanunları kim harekete geçirmiş olabilir? Bu kanunlar, krallar ve hükümdarların bile sözüne uymazlarken, nasıl ona tabi oldular? Gece ve gündüz koruma tedbirleri alarak çalışan tecrübeli doktorlar bile vebaya yakalanmaktaydılar. Yerleşimlerin dışındaki temiz yerlerde oturanlar da bu vebadan kurtulamadılar. Aşı yaptıranlar da korunamayıp öldüler. Ancak, Hz.Mirza Gulam Ahmed'in[as] evinde yaşayanlar hiçbir tedbir yokken, sağlıklı koşullar bulunmazken, yerleşim alanlarının dışına çıkmadıkları halde, vebadan korunabildiler. Hatta onun evinde barınan hayvanlar bile, vebadan etkilenmediler. Evi çok kalabalıktı ve veba döneminde oraya gelip yerleşenlerin sayısı daha da artmıştı.

Veba Kadiyan'a sirayet etmeseydi veya Kadiyan'a sirayet edip komşulara musallat olmamış olsaydı, buna şans eseri demek mümkün olabilirdi. Ancak Vadedilen Mesih'in[as] önceden meleklerin kendisini destekleyeceklerini ve vebanın boynuna tasma takılmış olarak kendisine tabi kılınacağını ilan etmesinden sonra, vebanın Kadiyan'a ulaşıp yayılması ile komşu evlere musallat olmasına rağmen, onun evinde yaşayan insan ve hayvanları hiç etkilememesi, meleklerin secdesinin güçlü bir delilidir. Onlar, Vadedilen

Mesihi[as] korumakla memur edilmişlerdi. Bundan dolayı, meleklerin emrinde olan tabii kanunlar, onu desteklemekteydiler.

Tabii kanunların bu şekilde onu desteklemesi, vukuu bulan birçok olaydan anlaşılmaktadır. Ancak biz, burada sunulan yukarıdaki örneklerle yetinmeye çalıştık. Bu örnekler, bu kabil mucizelerin gerçeğine ışık tutmaktadır. Böyle bir şekilde yardım ve destek gören bir kimsenin, iftiracı veya yalancı olması kesinlikle mümkün değildir.

Dokuzuncu delil "Semavi ilimlerin bağışlanması"

Onun doğruluğunun dokuzuncu delili ise, aslında müteaddit delillerden teşekkül etmektedir. Allah-u Teâlâ Kendi kudreti ile Vadedilen Mesihe[as], insan gücünün ötesindeki ilimleri bağışladı. Peygamberlerin geliş gayesi, insanoğlunu, kana kana içmeden manen hayatta kalmasının mümkün olmadığı gerçek pınara ulaştırmaktır. Yani hayatın kaynağı olan Allah[cc] ile onlar arasındaki bağı kurmaktır. Manevi bilgi olmadan bu hedefe ulaşılması mümkün değildir. Allah'ın[cc] irfanına sahip olan, ona yaklaşmanın yollarını bilen ve onun sıfatlarının inceliklerine vakıf olan kimse, ancak Allah'a[cc] yakın olabilir. Bu ilimlerde üstünlüğe sahip olan kimse, manevi yolculukta insanlara da rehberlik edebilir.

Kısacası, sınırsız İlahi ilimlerden pay almamış ve bu ilimler kendisine bahşedilmemiş bir şekilde İlahi memurluk iddiasında bulunan kimsenin, bu iddiası kabul edilemez. İleriki sayfalarda Vadedilen Mesih'in[as] iddiasının doğruluğunu, bu İlahi kanuna göre inceleyeceğiz ve kendisine hangi ilimlerin bağışlandığını göreceğiz.

Allah[cc] Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

وَعَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَاءَ كُلَّهَا

"(Allah,) Âdem'e bütün isimleri öğretti...[233]"

Yani Allah[cc], tüm İlahi sıfatlar hakkında ona bilgi bahşetti. İlahi sıfatlar hakkında bilgi, her çeşit ilmi içermektedir. İlahi irfanın manası, müşahedeye dayalı İlahi sıfatların ilmidir. Bu ilim, her İlahi memura bahşedilir. Nitekim Allah[cc], Hz.Lût[as], Hz.Davud[as], Hz.Süleyman[as], Hz.Yusuf[as] ve Hz.Musa[as] hakkında Kuran-ı Kerim'de şunları buyurmuştur:

[233] Bakara suresi, ayet 32

وَلُوطًا اٰتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا

"Biz Lût'a (da) hüküm ve bilgi verdik...[234]"

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمٰنَ عِلْمًا

"Şüphesiz Biz, Davud ve Süleyman'a (çok) ilim ihsan ettik...[235]"

وَلَمَّا بَلَغَ اَشُدَّهُ اٰتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِينَ

"Olgunluk çağına eriştiğinde, Biz (Yusuf'a) hikmet ve ilim ihsan ettik...[236]"

وَلَمَّا بَلَغَ اَشُدَّهُ وَاسْتَوٰى اٰتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِينَ

"(Musa) yetişkinlik (çağına) erip, olgunlaşınca, Biz ona hikmet ve ilim bağışladık... [237]"

Ayrıca O, Hz.Resulüllah[sav] hakkında da şöyle buyurmuştur:

وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا

Yani Allah[cc], Peygamber Efendimiz'e[sav] daha önce bilgisinin olmadığı ilimleri bağışlamıştır.[238] Bununla da yetinmeyip Allah[cc] kendisine daha fazla bilginin bahşedileceğine söz vererek, şu duayı da öğretmiştir:

قُلْ رَبِّ زِدْنِى عِلْمًا

[234] Enbiya suresi, ayet 75
[235] Neml suresi, ayet 16
[236] Yusuf suresi, ayet 23
[237] Kasas suresi, ayet 15
[238] Nisa suresi, ayet 114

"Ey Rabbim, ilmimi arttır.[239]"

Kısacası bu ayetlerden anlaşılan, her İlahi memura Allah[cc] tarafından özel bir bilgi bağışlandığıdır. Nitekim bu ilim Vadedilen Mesihe[as] de bahşolundu. Önceki İlahi memurlara sadece bâtıni ilimler bağışlanırken, efendisi olan Hz.Resulüllah'ın[sav] gölgesi olduğu için, Vadedilen Mesihe[as], hem zahiri, hem de bâtıni her iki tür ilim de bahşedildi. Yani, manevi ilim verilmekle beraber, onları beyan edip kullanmanın en güzel yolları da kendisine öğretildi. Her iki ilim alanında da Allah[cc], onu benzersiz kıldı. Bâtıni ilimlerin bağışlanması konusunda kimse onunla yarışamadığı gibi, onları beyan etmek konusunda da kimse onun karşısında duramadı.

Burada ilk olarak zahiri ilimlerden bahsedeceğiz. Bu mucize, daha önce yalnızca Peygamber Efendimiz[sav] vasıtasıyla gösterilmiştir. Ondan önceki peygamberlerde bunun bir örneği yoktur. Peygamber Efendimiz'e[sav] inen vahiyde Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur:

وَاِنْ كُنْتُمْ فٖى رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلٰى عَبْدِنَا فَاْتُوا بِسُورَةٍ مِنْ
مِثْلِهٖ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ صَادِقٖينَ

"Eğer kulumuza indirdiğimiz (kelamdan) şüphe ediyorsanız, siz (de) buna benzer bir sure getirin. Eğer doğru iseniz, Allah'tan başka yardımcılarınızı (da) çağırın.[240]"

Bu ayette Kuran-ı Kerim'in her açıdan benzersiz olduğu söylenmiştir. Onun zahiri güzelliklerinden bir tanesi belagati ve üslubudur. Diğer ayetlerde de Allah-u Teâlâ bu konuyu beyan etmektedir.

[239] Taha suresi, ayet 115
[240] Bakara suresi, ayet 24

كِتَابٌ أُحْكِمَتْ اٰيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ

"...Bu Kitab'ın ayetleri sağlam kılınmıştır. Sonra (da) hikmet sahibi ve daima her şeyden haberdar olan (Allah) tarafından, apaçık beyan edilmiştir."[241] Yani hikmet sahibi olan Allah[cc] tarafından gelen kelamın, hikmet dolu olması gerekir. Keza O, her şeyden haberdar olduğu için, artık ilim çağının başlayacağını da bilmektedir. Bundan dolayı O, artık ilmi mucizelere ihtiyaç olduğundan, Kuran diline kendini mükemmel şekilde ifade eden bir üslup vermiştir. Yani Kuran, bizzat Kuran'ın açıklayıcısı olup, güzelliğinin de delilidir.

Vadedilen Mesih[as], Peygamber Efendimizin[sav] öğrencisi ve gölgesi idi ve onun nurundan nurlanmıştı. Bundan dolayı Allah[cc], ona da bu güzelliği bağışladı ve kelamın belagati ile güzel üslubunu kendisine nasip etti. O, hiçbir medreseye gitmemişti, hocaları ise pek liyakat sahibi insanlar değillerdi. Onlar kendisine, belli başlı birkaç kitaptan bölümler okutmuşlardı. O hiçbir zaman Arabistan ve sair memleketlere seyahat etmemişti ve Arapçanın önemsenip yaygın kullanıldığı hiçbir yerleşimde yaşamamıştı. Köyde yetişip, basit kitaplar okumakla bir insan ne denli bilgi sahibi olabiliyorsa, onun ilmi de bununla sınırlı idi.

Vadedilen Mesih[as] İlahi memurluk iddiasında bulunduğunda, düşmanları gözlerini, ilkin onun yetiştiği ilmî ortama çevirdiler. Düşüncelerine göre, ona indirebilecekleri en büyük darbe buydu. Onların her tarafa yaydıklarına göre, Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] Urduca yazmak konusunda maharet kazanmıştı ve bazı makaleleri insanların dikkatini çektiği için, o (hâşâ) kendi kendini yüceltmiş ve İlahi memurluk iddiasında bulunmuştu. Onlara göre, o Arapça bilmediği için, dini meselelerde görüş vermek hakkına sahip

[241] Hud suresi, ayet 2

değildi. Her mecliste ve her yazıda, bu itiraz tekrarlanarak, insanların ondan uzaklaşmasına çaba gösteriliyordu. Onun hakkında, Arapçayı hiç bilmiyor demeleri bir yalandı. Nitekim o da, bazı basit ders kitaplarını okumuştu. Bununla beraber, onun hiçbir büyük âlimin öğrencisi olmadığı doğruydu. O hiçbir dini medresede tahsil görmediği için, ülkenin büyük alimleri arasında da adı geçmezdi. Ayrıca ona, bir hoca gözü ile de bakılmıyordu.

Bu itiraz her tarafa yayılınca ve muhalif mollalar tarafından münasebetli veya münasebetsiz vakitlerde ileri sürülünce, Allah[cc] tek bir gece içerisinde ona kırk bin Arapça kelime kökünü öğretti. O, Vadedilen Mesihe[as] Arapça kitaplar yazma mucizesini bağışladı. Allah'ın[cc] ona verdiği söze göre, ona öyle bir lisan hâkimiyeti bağışlandı ki, hiç kimse onunla yarışamayacak ve karşısında da duramayacaktı. Nitekim o, Arapça bir makale kaleme alıp, Aynayı Kemalat-ı İslam adlı eserinde bunu yayınladı. O, muhaliflere buna cevap vermeleri için meydan okuduğu halde, kimse karşısına çıkamadı. Bundan sonra o, üst üste yirmiden fazla Arapça kitabı kaleme alıp, bazı kitapları yazarken, onlara cevap yazacak olanlar için on bin Rupi gibi yüklü bir ödül verme taahhüdünde de bulunduğu halde, hiç kimse karşısına çıkamadı. Onun diğerlerinden tek istediği, aynı lisan hâkimiyeti ile cevap kaleme almalarıydı. O, kitaplarının bazısını da Araplara hitaben yazdı. Onlar da cevap verecekleri yerde, sırtlarını dönüp kaçtılar. Nitekim o, El Menar dergisinin başyazarı Seyyid Reşid Rıza'ya hitaben bir kitap[242] yazıp, cevap yazması için kendisine meydan okudu. Ancak o da, buna cesaret gösteremedi. Bunun gibi o, bazı diğer Araplara da benzer şekilde meydan okuduğu halde, hiçbirisi karşısına çıkamadı.

[242] El Hudâ Vet Tabsiratun Liman Yera, H.1320, 12 Haziran 1902

Hindistan'ın ulemasına gelince, onlar, bu kitapları Mirza Gulam Ahmed yazmıyor, aksine ona gizlice bazı Araplar yardım etmektedir, dediler. Bu ifade, aslında yenilgilerini kabul ettikleri anlamını taşıyordu. Çünkü bu itirazla onlar, kaleme alınan eserlerin dilinin, lisana hakim biri tarafından yazıldığını kabul etmektedirler. Onlar, Vadedilen Mesih'in[as] böylesi güzel bir Arapça ile yazamayacağını düşünüyorlardı. Bundan dolayı onlar, bu kitapların mutlaka gizlice Araplar tarafından yazılmış oldukları iddiasında bulunuyorlardı. Bunun üzerine Vadedilen Mesih[as], onların da Araplar ve Suriyelilerden yardım alarak, kitaplarına cevap vermelerini istedi. Lakin onları bu edebi yarışmaya çekmek için yaptığı müteaddit teşebbüslere rağmen, ortaya çıkan olmadı. Onun kaleme aldığı eserleri halen cevapsız durmaktadır.

Bu kitapların dışında, Vadedilen Mesihe[as] bir keresinde bir vahiy geldi ve kendisine irticalen Arapça hutbe vermesi emredildi.[243] Hâlbuki o, daha önce hiçbir zaman Arapça bir hitapta bulunmamıştı. Ertesi gün Kurban Bayramı idi. Bu vahye uyup, Bayram namazının ardından Arapça olarak uzun bir konuşmada bulundu. Bu konuşması daha sonra Hutbe-yi İlhamiye adı altında yayınlandı. Konuşmanın dili öyle güzeldi ki, onu okuyan her Arap ve Acem bunun karşısında şaşkınlığa düştüler. Bu hutbe, dilin inceliklerini ve manevi sırlarını içerdiği için, onun azameti ve önemi daha da artmıştır.

Bu ilmi mucize, ona bahşedilen olağanüstü mucizelerdendir. Çünkü bu, tesiri sadece onu görenler ve o zamanın insanları ile sınırlı olan bir mucizeden daha da üstündür. Vadedilen Mesihe[as] verilen bu mucizenin üstünlüğünü, muhalifler bile kabul etmek zorunda kaldılar. Dünya var olduğu müddetçe, onun bu mucizesi baki kalacak ve Ku-

---

[243] El Hakem gazetesi, 1 Mayıs 1900, s.5

ran-ı Kerim gibi, düşmanlarına karşı bir hüccet ve aydın bir alamet olarak parlamaya devam edecektir.

Bu mucize karşısında aciz kalan bazı kimseler, onu reddetmenin başka bir yolunu bulamayınca, böyle bir mucizenin iddia edilmesi, Kuran’a saygısızlıktır diye, itirazda bulunurlar. Dediklerine göre, Kuran-ı Kerim benzersiz bir dil kullandığını iddia ettiği için, Mirza Gulam Ahmed’e de Allah[cc] benzeri bulunmayan bir üslupta kitaplar yazmayı ihsan eylediyse, Kuran’ın iddiası (hâşâ) batıl olacaktır ve bu da ona karşı saygısızlıktır. Onların itirazları, yalnızca muhalefetlerinin bir sonucudur. Eğer inceleyecek olsalardı, Vadedilen Mesih’in[as] eserleri benzersiz oldukları halde, onlar Kuran-ı Kerim’in iddiasının doğru olduğunu, onun kelamında bir mucize bulunduğunu ve hatta böylelikle bu mucizenin daha da parladığını göreceklerdi.

Dünyada her fazilet, mutlak fazilet ve nispi fazilet olmak üzere iki çeşittir. Bir tür fazilet, başkalarının durumunu göz önünde bulundurmaz, diğer bir tür ise, başkalarının durumunu göz önünde bulundurur. Kuran-ı Kerim’den bir örnek ile bunu anlamamız mümkündür. Allah-u Teâlâ İsrailoğulları hakkında şöyle buyurmaktadır:

وَاَنِّی فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ

“…sizi (zamanın) tüm kavimlerine üstün kıldım.[244]”

Daha sonra ise O, Müslümanlar hakkında da şöyle buyurmaktadır:

كُنْتُمْ خَيْرَ اُمَّةٍ اُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

“Siz, insanların (yararı için) meydana getirilen en iyi ümmetsiniz…[245]”

[244] Bakara suresi, ayet 48

Görüldüğü gibi, Allah[cc] hem İsrailoğullarını bütün âlemlerden üstün tutmaktadır, hem de Müslümanlara bütün âlemlerin üstünde fazilet bahşetmektedir. Zahirde bu, bir ihtilaf gibidir. Oysa aslında bu iki ayet arasında hiçbir ihtilaf bulunmamaktadır. Çünkü faziletin birisi, onların sadece belli bir zamanın insanlarından üstün olduğunu ileri sürer. Ancak ikinci ayette zikredilen fazilet ise, hem evvelîn hem de ahirîn üzerinde olan fazilettir. Aynen bunun gibi, insani kelamlar karşısında Vadedilen Mesih'in[as] kitapları da benzersiz olduğu halde, söz konusu Kuran-ı Kerim'in eşsizliği olduğunda, o hem bütün beşeri kelamlar, hem de Allah[cc] tarafından gelen tüm kelamlar karşısında benzersiz ve üstündür. Böylece Kuran-ı Kerim'in Vadedilen Mesih'in[as] ilhami hutbeler ve kitaplarından üstün olduğu da kesindir. Kuran-ı Kerim'in eşsiz olması hakiki ve mutlak olup, Vadedilen Mesih'in[as] kitaplarının benzersizliği ise nispidir. Kısacası, onun bu mucizesi insanlar için bir hüccet olduğu halde, Kuran-ı Kerim'in şanını asla azaltmaz.

Yukarıda da açıklandığı gibi, Vadedilen Mesih'in[as] mucizesi ile Kuran mucizesinin şanı ikiye katlanmıştır. Bunun ayrıntıları şöyle açıklanabilir. Benzersiz olmanın çeşitleri vardır. Bir duruma göre, benzersiz olan kelam faziletli olur, ancak onun fazileti veya üstünlüğü önemli bir fark sonucu değildir. Netice olarak bizler o kelamının faziletli olduğunu kabul etsek de, diğer kelamlar da ona yakın durumdadırlar. Örneğin at yarışlarında birinci gelen at, ardından gelenden sadece bir el mesafesi kadar ya da yarım metre yahut da bir metre kadar, hatta daha da fazla önde olabildiği gibi, benzersiz kelam da, diğer kelamlardan az veya çok ölçüde üstün olabilir. Kelamlar arasında üstünlük farklarını ölçtüğümüzde, fazilet iddiasında bulunan Kuran ile yarıştığı diğer kelamlar arasına, benzeri olmayan ve Kuran'dan da-

[245] Âli İmran suresi, ayet 111

ha aşağı mertebede bir kelam girerse, hangi kelamın daha faziletli olduğu mutlaka ortaya çıkacaktır. Netice olarak Vadedilen Mesih'in[as] eserleri, diğer insani kelamlar karşısında benzersiz olduğunu ispatlamakla, Kuran-ı Kerim'in eşsizliğinin de diğer tüm kelamlardan çok üstün olduğunu göstermektedir. Kuran-ı Kerim'in karşısına getirilen kelamların da böylelikle, Vadedilen Mesih'in[as] eserleri karşısında daha düşük seviyeli oldukları ortaya çıkar. Vadedilen Mesih'in[as] eserleri ise Kuran-ı Kerim'e tabi ve onun hizmetkarı olduklarına göre, Kuran'ın diğer kelamlar karşısındaki üstünlüğü de, yer ile gök arasındaki fark kadar büyük ve aşikardır.

Vadedilen Mesihe[as] bahşedilen Arap diline hâkimiyet haricinde, ona verilen diğer bir zahiri ilim de, Arapçanın bütün dillerin anası olduğudur. Ona vahiy yolu ile Arapçanın "Ümmü'l Elsene" olduğu bildirilmiştir. Bu paha biçilmez ilginç bir bilgiydi. Batılı ilim adamları uzun incelemeler sonrasında, Sanskrit veya Pehlevi dillerinin, bütün dillerin anası olduğu kanısına varmışlardır. Bazı ilim adamlarına göre, bu her iki dil, artık dünyada eseri kalmayan dünyanın ilk dilinin kollarıdır. Batılılar böyle düşünürlerken, ana dili Arapça olan Araplar ise, dillerinin bu faziletinden habersizdiler. Batının etkisiyle, onlar bile dillerin anasını başka bir yerlerde aramaktaydılar. Bu durumda Allah-u Teâlâ'nın Vadedilen Mesih'e bilgi vererek, Arapçanın tüm dillerin anası olduğunu bildirmesi, hayrete şayan bir gelişmedir. Kuran-ı Kerim incelendiğinde ise, karşılaşılan bu gelişmenin Kuran'a da son derece uygun olduğu anlaşılmaktadır. Bütün dünya için nazil olan İlahi Kelamın, insanoğlunun ilk lisanı olması sebebiyle, bütün dünyanın ortak dilinde inmesi, gerekli bir durumdur. Nitekim Allah[cc], Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

وَمَا اَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ اِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهٖ

"Biz her peygamberi, ancak kavminin diliyle (vahyedip) gönderdik...[246]"

Netice olarak Peygamber Efendimiz[sav] bütün dünyaya gönderildiğine göre, ona inen vahyin de, bütün dillerin anası olması sebebi ile dünyanın ortak dilinde inmesi lazımdı. Sonuçta ona vahiy Arapça indiğine göre, bundan Arapçanın bütün dillerin anası olduğunu anlamak mümkündür.

O, ortaya çıkan bu durumu kanıtlamak için, Allah'tan[cc] bilgi almak suretiyle bazı prensipler belirledi. Bu prensipler ile Vadedilen Mesih[as], sadece Arapçanın İlhami dil olduğunu ve bir tek onun tüm dillerin anası olduğunu kanıtladı. Bu prensiplerle o, başka hiçbir lisanın, dillerin anası olmaya layık bulunmayacağını da gösterdi. O, bu araştırmalar hakkında bir eser hazırlamak arzusundaydı, ama ne yazık ki onu tamamlaması mümkün olamadı. Ancak bu kitapta o, bahsedilen ilmin prensiplerini bildirdi. Onları yaymak suretiyle de, dünyaya Arapçanın tüm dillerin anası olduğunu göstermek mümkündür. Allah[cc] bana nasip ederse, Vadedilen Mesih[as] tarafından bu kitapta bildirilen prensiplere ve kendisine bahşedilen ilme uyarak, bir kitap kaleme almak istiyorum. Bu çalışma ile ayrıntılı bir şekilde onun iddiasını ispatlamak ve Batılı âlimlerin belirledikleri prensiplerle de bu iddiayı desteklemek arzusundayım. Ayrıca Batılıların bu konudaki yanlışlıklarını da, Allah'ın yardımıyla ortaya koyacağım. Vadedilen Mesih'in[as] bu inkişafı öylesine benzersiz bir araştırmadır ki, bütün dünyanın İslam'a olan bakış açısını değiştirecek ve İslam da bununla büyük bir heybet kazanacaktır.

Bu zahiri ilimler haricinde, peygamberlerin mirası olan batini ilimler, yani manevi bilgiler de ona bahşedilmiştir.

[246] İbrahim suresi, ayet 5

Ona bahşedilen bu ilimler karşısında, bütün düşmanları aciz ve çaresiz kaldılar. Daha öncede bildirildiği gibi, Vadedilen Mesih[as] yeni bir şeriat getirmemişti. Kuran ilimlerini öğretmek ve yaymak onun vazifesiydi. Kuran-ı Kerim tüm ilimleri ihtiva ettiğinden, ondan sonra Allah[cc] tarafından hiçbir yeni ilmin inmesi mümkün olmadığı gibi, Peygamber Efendimizden[sav] sonra da yeni bir muallimin gelmesi mümkün değildir. Her kim gelirse, ancak onun öğrettiği ilimlerin tecdidi için gelecektir ve o ancak Peygamber Efendimizin[sav] öğretilerini hatırlatıp tazeleyecektir. Vadedilen Mesihe[as] inen bir vahiyde kendisine şöyle denmiştir:

كُلُّ بَرَكَةٍ مِنْ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَ سَلَّمَ فَتَبَارَكَ مَنْ عَلَّمَ وَ تَعَلَّمَ

"Her türlü bereket Muhammed[sav] tarafındandır. Öğreten de, öğrenen de kutlu ve mübarektir.[247]" Daha açık bir ifade ile her bereket Peygamber Efendimiz Hz.Muhammed[sav] tarafından gelir. Netice olarak öğreten, yani Peygamber Efendimiz[sav] ve öğrenen, yani Vadedilen Mesih[as], her ikisi de kutlu ve mübarektirler.

Kısacası ilimler Kuran-ı Kerim ile son bulmuştur ve gelen her İlahi memura yeni ilimler değil, ancak Kuran'ın özel ilimleri öğretilecektir. Allah-u Teâlâ'nın onlara Kuran-ı Kerim'in geniş ilimlerini bağışlaması, doğruluklarının bir alameti olacaktır. Onlara bahşedilen bilgi insanların çabası ile elde edebilecekleri bir bilgi olmayıp, İlahi kaynaklıdır ve bu ilim ile ancak manevi gelişmeler ve hedeflerin öğrenilmesi mümkündür. Vadedilen Mesihe[as] geniş ölçüde bağışlanan Kuran ilmi, o kadar kapsamlıdır ki, Kuran'ı Kerim yeniden nazil oldu desek, bu abartılı olmaz. Bu söz doğrudur ve

[247] Tezkere, s.45 (4. Baskı)

Peygamber Efendimizin[sav] hadis-i şerifine de uygundur. O, şöyle buyurmuştur.

لَوْكَانَ الْاِيمَانُ مُعَلَّقًا بِالثُّرَيَّا لَنَا لَهُ رَجُلٌ مِنْ فَارِسَ

"İman (Kuran) Ülker yıldızına gidip asılı kalsa bile, onlardan (Farisilerden) bir kimse onu geri getirecek.[248]"

İlk olarak biz, Vadedilen Mesihe[as] bahşedilen, usulen İslam'a yardımcı olmak suretiyle onun durumunu değiştirip, kazananı yenilgiye uğratan ve mağlubu galip kılan, Kuran ilminden bahsedeceğiz. Bundan önce ölü bir kitap zannedilen Kuran-ı Kerim'in, böylelikle diri bir kitap olduğu ortaya çıktı. Onun güzelliklerine şahit olan muhalifler ise, korkup kaçtılar.

Vadedilen Mesih'in[as] nüzulünden önce, Müslümanların yaygın görüşüne göre, Kuran ilimleri önceki âlimlerin bildirdikleri ile sınırlı idi. Müslümanlar artık bu bilgiye bir şey ilave edilemeyeceğini ve böyle bir çabanın abes olup, din için zararlı olacağına inanıyorlardı. Allah-u Teâlâ Vadedilen Mesihe[as] bilgi vererek, O'nun maddi yaratıklarında sınırsız sırlar olduğu gibi, Kelamında da haddi hesabı olmayan manalar ve ilimler bulunduğunu açıkladı. Allah'ın[cc] mahlûkatı arasında en basiti sayılan bir sinek bile, her devirde gizli vasıflarını ortaya çıkarır. Onun bedeni ile ilgili sırlar, özellikleri ve adetleri zaman geçtikçe daha ayrıntılı bir şekilde öğrenilmektedir. Ufak tefek bitkilerin bile yepyeni özellikleri ve tesirleri öğrenilirken, Allah-u Teâlâ'nın Kelamının özellikleri ve güzellikleri neden sınırlı olsun. İnsanlar bir müddete kadar Kuran'dan manalar ve ilimler çıkarabilmişlerken, sonrasında onun hazineleri tükenmiş bir madene dönüşmesi mümkün değildir. Allah'ın[cc] Kelamı, maddi eşyalardan daha ziyade, manaları ve güzellikleri ihtiva

---

[248] El-Muğcemü'l Kebir ; Taberanî ; C. 18 ; S.353

etmelidir. Dünyada her gün yepyeni ilimler ortaya çıkmaktadır. Felsefe, jeoloji, arkeoloji, fizyoloji, botanik, zooloji, astronomi, ekonomi, siyaset, sosyoloji, psikoloji ve sair ilimler gittikçe genişlemektedirler. Bu ilimlerin bir kısmı yeni olup, bazıları ise geçmişe göre olağanüstü ilerlemeler göstermiştir. Durum böyleyken, acaba Allah’ın Kelamı, üzerinde düşünen ve incelemelerde bulunanlara yeni ilimler ve manalar vermekten aciz midir? Acaba Kuran-ı Kerim, yüzlerce sene önceki ilimlerle sınırlı tutulabilir mi?

Bu devirde dinsizliğin, Allah’tan uzak oluşun ve insanların şeriata mesafeli durmalarının sebebi, bu ilimlerin doğrudan veya dolaylı etkisinin bir sonucudur. Kuran Allah’ın Kelamı olduğuna göre, yeni ilimlerin elde edilmesinden veya eskilerinin gelişme kaydetmesinden sonra, bu ilimlerin yanlışlığını ortaya koyan ve insan kalbini tatmin eden cevapları sunan Kuran ilimlerinin de bulunması gerekiyordu. Kuran’a ait bu ilimler, yeni ilimlere karşı insanda doğan şüphelerin bilgi eksikliğinden kaynaklandığını ispatlayacaktı.

Bu genel prensibi sunmakla Vadedilen Mesih[as], çağımızdaki bilimsel gelişmelerden ve diğer bütün durumlardan Kuran-ı Kerim’de bahsedildiğini, deliller ile ortaya koydu. Kuran-ı Kerim zamanımıza ait bazı ayrıntılardan bahsetmektedir. Oysa önceki Müslümanlar bu devirde dünyaya gelmediklerine göre, Kuran’ın işaret ettiklerini anlamayıp, bu olayların Kıyamet gününde vukuu bulacağını zannetmişlerdi. Mesela Tekvir suresinde çağımızın birçok alametlerinden bahsedilmektedir.

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ۞ وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ۞ وَإِذَا الْجِبَالُ
سُيِّرَتْ ۞ وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ۞ وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ ۞
وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ۞ وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ ۞ وَإِذَا الْمَوْءُدَةُ

سُئِلَتْ ۞ بِاَىِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ۞ وَاِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ۞ وَاِذَا
السَّمَاءُ كُشِطَتْ ۞ وَاِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ۞ وَاِذَا الْجَنَّةُ
اُزْلِفَتْ۞

"Güneş dürüleceği zaman; Yıldızların ışığı sönükleşeceği zaman; Dağlar yürütüleceği zaman; On aylık hamile dişi develer başıboş bırakılacağı zaman; Vahşi hayvanlar bir araya toplatılacağı zaman; Denizler parçalanacağı zaman; Farklı insanlar bir araya getirileceği zaman; Diri diri gömülen kız çocuğunun, hangi suç sebebiyle öldürüldüğü, sorulacağı zaman; Kitaplar yayınlanacağı zaman; Göğün derisi yüzüleceği zaman; Cehennem alevlendirileceği zaman; Cennet yaklaştırılacağı zaman.[249]"

Bu ayetlerde dağların yürütüleceğinden kastedilen, bilimin dağları kolaylıkla delip kazacak kadar ilerleyeceğidir. On aylık hamile dişi develerin başıboş bırakılacaklarından kastedilen ise, yeni bineklerin icat olunacağı ve bu nedenle develerin değersiz kılınacağıdır. Vahşi hayvanların bir araya toplatılması ile anlatılan, dini ilimlerden habersiz olunmasından dolayı insanların yabani hayvanlara benzeyecekleridir. Başka bir manaya göre ise, önceleri yabani olarak kabul edilen kavimlerin dünyaya yayılıp hüküm sürecekleridir. Mesela, altı yedi yüzyıl önceye kadar Asyalılar medeni ve gelişmiş sayılırlarken, bugünün hâkimi Avrupalılar çıplak gezinmekteydiler. Bu ayette çağımız ile ilgili başka bir gaybi haber de saklıdır. Buna göre, bazı yabani kavimler helak edilecek ve sadece isimleri baki kalacaktır. Arapçada şöyle denilir:

حُشِرَ الْوُحُوشُ اَىْ اُهْلِكَتْ

249 Tekvir suresi, ayet 2-14

Yani, yabaniler toplatılacak denildiğinde, bunun anlamı, onlar helak edilecekler demektir. Çağımızda bu olay yaşandı ve Avustralya ile Amerika'nın yabani denilen yerli kavimleri zaman içerisinde helak edildiler ve onların izleri bile kalmadı.

Ayette yer alan, denizler parçalanacağı zaman ifadesinde, çağımızda su kanallarının açılacağına dair işaretler bulunmaktadır. İnsanların bir araya getirileceğinden kastedilen ise, bilimdeki gelişmeler ve yeni icatlar sonucu, birbirlerinden çok uzakta bulunan insanların kolaylıkla bir araya geleceklerıdir. Günümüzde telefon, telgraf, posta ve tren hizmetleri, bütün bir dünyayı tek bir şehir haline getirmeye başlamıştır. Yine ayette geçen, diri diri gömülen kız çocuğunun, hangi suç sebebiyle öldürüldüğü sorulacak ifadesi ise, bazı dinlerde insanların diri olarak gömülmeleri caiz görüldüğü halde, devlet kanunlarının artık buna müsaade etmeyeceğidir. Keza kitapların yayınlanmasına dair ifade ile kastedilen de, insanların hayrete düşecekleri kadar, gazete ve kitapların bollaşacağıdır. Göğün derisi yüzüleceği zaman ifadesi ile de, astronominin gelişme göstereceğine ve Kuran-ı Kerim ilimlerinin yayılması sonucu gökyüzünün sırlarının ortaya döküleceğine işaret edilmektedir. Cehennemin alevlendirileceği zaman ile kastedilen, yeni ilimlerin bir sonucu olarak, insanların dinden nefret edecekleri ve içlerinde imanın kalmayacağıdır. Ayrıca yaşam koşullarının iyileşmesi ile insanlar arasında fitne ve fesadın ortaya çıkacağına da işaret edilmektedir. Son olarak Cennetin yaklaştırılacağından kastedilen, bu devirde Allah'ın[cc] merhametinin coşup, Cennetin insanlara yakın kılınacağıdır. Yani, fitne ve fesat artıp, şer çoğaldığında, Allah[cc] insanın imanının tazelenmesi ve İslam'ın güzelliğinin ortaya çıkması için öyle bir ortam ve koşullar hazırlayacaktır ki, insanoğlu için, onu Cennete kavuşturacak amelleri işlemek çok kolaylaşacaktır.

Bu alametlerin hepsinin, içinde bulunduğumuz devre ait olduğu ortadadır. Bunların Kıyamet gününe ya da başka bir zamana ait olması mümkün değildir. Sadece güneşin dürülmesi ve yıldızların ışıklarının sönükleşmesi ifadelerinin geçtiği iki ayeti yanlış anlamak suretiyle, bu alametler Kıyamet gününe aittir denmesi, doğru değildir. Bu surenin diğer ayetlerinin Kıyamet ile hiçbir ilişkisi görülmemektedir. On aylık hamile dişi develerin başıboş bırakılmasının, Kıyamet ile ne ilişkisi olabilir ki? Eğer birileri, onlar korkudan terk edilecekler derse, bu cevabın doğru olması da mümkün değildir. Çünkü o gün, dişi deve bir yana, anne, baba, evlat, eş ve kardeşler gibi yakınlarımızı bile terk edeceğiz. Bu koşullarda dişi devenin terk edilmesinden bahsedilmesi anlamsızdır. Aynen bunun gibi, vahşiler neden bir araya getirilsin diye bir soru da akla gelmektedir. Kanallar açılarak denizlerin birleştirilmesinin, Kıyamet günü ile ne ilişkisi vardır? Benzer şekilde, kız çocukları hakkında neden sorulacaktır? Ameller ile ilgili sorgulama, bu kâinat altüst olurken değil, her şey yok olduktan sonra Haşr gününde yapılacaktır. Bu ayetlerden sonraki ayetlerde de bahsedilen konular, söz konusu hadiselerin bu dünyada gerçekleşeceğinin bir delilidir. Mesela Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

وَالَّيْلِ اِذَا عَسْعَسَ۞ وَالصُّبْحِ اِذَا تَنَفَّسَ۞

"Gelip geçen geceyi ve soluk almaya başlayan sabahı (da) şahit gösteriyorum.[250]"

Bundan önce, güneşin dürüleceğinden bahsedilmiştir. Eğer bu sure Kıyamet gününden bahsetmekte ise, güneşin dürülmesinden sonra, gece nasıl sona erecek ve gün nasıl tekrar ağaracak? Kısacası, bu surede zikrolunan hadiselerin Kıyamet ile hiçbir alakası yoktur. Ancak şüphesiz bunların

[250] Tekvir suresi, ayet 18-19

hepsi çağımızda vuku bulan hadiselere uymaktadır. Devrimiz, tam manasıyla bu ayetlerde tasvir edilmiştir. Bu surede, devrimizde kötülüğün artmasından, dünyevi ilerlemelerin kaydedilmesi ve günahın çoğalmasından ve sonrasında Allah'ın[cc] lütfunun ineceğinden bahsedilmektedir. Bunları okuduğunda ise, müminin imanı tazelenir ve o içindeki tüm şüphelerden arınır.

Zamanımız ile ilgili Kuran-ı Kerim'de zikredilen haberler arasından, yukarıda birkaç tanesini örnek olarak sunduk. Vadedilen Mesih[as] bizzat kendisi bunlardan bahsetmiştir veya onun bildirdiği prensiplere uyarak, onun hizmetçileri bunları Kuran'dan öğrenmişlerdir. Bu devre ait fesatlar ve diğer durumlardan, keza onların çarelerinden, Kuran-ı Kerim sıklıkla bahsetmektedir. Bunları gören bir düşman bile, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın[cc] kitabı olduğunu ve onu indirenden geçmiş, bugün ve geleceğin hiçbir durumunun gizli kalmadığını kabul etmek zorunda kalacaktır. Ancak bu konuyu ele alacak olursak, bu yazımız fazlaca uzayacaktır.

Vadedilen Mesihe[as] Kuran-ı Kerim ile ilgili bahşedilen ikinci prensip ise, Kuran-ı Kerim'deki hiçbir iddianın delilsiz olmadığıdır. Bu usulü belirlemekle, Kuran ilimlerinin buluşu ile ilgili yeni bir kapı açılmıştır. Bundan önce sadece iddia olarak kabul edilen binlerce ifade, bu prensibe göre incelendiğinde, delillerini ortaya koymaktaydı. Hâlbuki insanlar daha önceleri, Allah[cc] böyle söyledi diye inanmak zorunda bırakılıyorlardı. Ancak çağımızda insan fıtratı, ilimlerin gelişmesinin bir sonucu olarak, bunu bir nevi zorbalık olarak gördüğünden, böyle bir yükümlülüğü üstlenmeye hazır değildi. Vadedilen Mesih'in[as] belirlediği bu prensiplerin neticesinde, insan zihni tatmin olduğu için, büyük bir coşku ve sevgi ile Kuran'ın ileri sürdüğü usulleri kabullendi. Böylece Kuran'a uymayı bir yük gibi görmek yerine, ona uymakla esenlik elde edildi. Kuran-ı Kerim insan boynuna takılmış bir zincir değil, aksine her duruma vakıf bir kılavuz

olarak algılanmaya başlandı. Vadedilen Mesih[as], Allah'ın[cc] varlığı ile ilgili Kuran-ı Kerim'de bulunan ve bilimin reddedemeyeceği delilleri ortaya koydu. Bu delillerin etkisiyle de, tahsilli ateistlerin bir cemaati, tekrar Allah yoluna dönmektedir.

Aynen bunun gibi, Meleklerin varlığına yöneltilen itirazların cevaplarını da, Vadedilen Mesih[as] Kuran-ı Kerim'den verdi. Peygamberliğe duyulan ihtiyacı ve peygamberlerin doğruluğunun delillerini de, yine Kuran'dan sundu. Keza Kıyametin hak olduğunu da o, Kuran-ı Kerim'den ispatladı. O, salih amellere duyulan ihtiyaç ile faydalarını ve günahların tehlikeli sonuçları ve de onlardan uzak durmanın gerekliliği gibi bütün meseleleri açıkladı. Bunlar haricinde, diğer birçok konu ile ilgili meseleleri de, Kuran-ı Kerim'in bahsettiği akli ve nakli deliller ile kanıtladı. Böylelikle Vadedilen Mesih[as], modern ilimlerin Kuran-ı Kerim'e hiçbir menfi etkisinin olamayacağını da ispat etti. O, Allah'ın fiili ve sözü arasında hiçbir çelişki bulunmayacağını da ortaya koydu. Keza onun fiiline muhalif bir kelamın da, onun sözü olamayacağını açıkladı.

Bu meselelerin açıklanmasının bir sonucu olarak, şu an sadece onun cemaati, hem modern ilimleri öğrenmekte, hem de taklit olmadan, içtenlikle ve bilinçli olarak İslam'ın bütün inanışlarına iman edip, onun doğruluğunu da ispatlamaktadır. Diğer Müslüman gruplar, bu prensiplerden habersiz oldukları için, modern ilimleri reddetmekte ve onların tahsilini küfür olarak nitelendirmeye kadar ileri gitmektedirler. Böylelikle onlar, hayali imanlarını korumaktadırlar. Diğer taraftan bu modern ilimlerin etkisi altında kalanlar, İslam'ı fiilen terk etmekte veya insanlardan korktukları için, Müslüman olduklarını söyleyip, içlerinde İslam öğretisi ile ilgili şüpheler taşımaktadırlar.

Kuran-ı Kerim ile ilgili Hz.Mirza Gulam Ahmed'e[as] öğretilen üçüncü prensip, Kuran öğretisi ile ilgili insan aklında oluşan her şüphe ve vesvesenin cevabının, Kuran'da bizzat bulunduğudur. Vadedilen Mesih'in[as] bu konuyu açıkladığı detay karşısında insan aklı şaşakalır. O, her türlü şüphe ve vesvesenin cevabını Kuran-ı Kerim'den vermiştir. Vadedilen Mesih[as] vesveselere cevap verirken, Kuran-ı Kerim bu görüşleri reddettiği için bunlar merdûdtur dememiştir. Aksine, Kuran-ı Kerim'in ileri sürdüğü akli ve ilmi deliller ile onlara karşı koymuştur. Hangi dine ve millete mensup olurlarsa olsunlar, herkes bu delilleri kabul etmeye mecburdur.

Kuran-ı Kerim ile kendisine lütfedilen dördüncü prensibe gelince, daha önce yaygın olan görüşe göre, Kuran-ı Kerim'in bütün diğer kitaplardan üstün olduğu söylenilirdi. Ancak kimse Kuran'ın diğer İlahi kitaplardan ve başka eserlerden, neye göre üstün olduğunu ve onun neden benzersiz olduğunu ispatlayamamıştı. O, bu konuyu Kuran-ı Kerim'den öylesine ayrıntılı olarak, delilleri ile açıkladı ki, insan kendini tutamayarak, Kuran'a kurban ve bize bu öğretiyi getiren Peygamber Efendimizin[sav] yoluna da feda olmak ister.

Ona bahşedilen beşinci prensip ise, Kuran-ı Kerim'in "zü'l meâni" olduğu, yani içinde birçok manaların bulunduğudur. Kuran okuyan bir kimse, kendi aklı, fehmi ve becerisine göre onda mutlaka doğru öğretiyi bulacaktır. Bu, aynı kelimelerden birçok anlamlar çıkacak demektir. İlmi ve aklı az bir kimse onu okuduğunda, anlaması ve inanması kolay olan basit bir öğretiyi onda bulacaktır. Orta düzeyde bilgi sahibi bir kimse ise onu okuduğunda, o da bilgisine uygun bir şeyleri ondan anlayacaktır. Ancak bilgi seviyesi yüksek bir kimse onu inclediğinde, o da onda kendi ilmine uygun bilgiler bulacaktır. Kısacası bilgisi az olan bu kitabı anlamakta güçlük çekmeyeceği gibi, bilgi seviyeleri yüksek

olan insanlar da, bunu basit bulup terk etmeyeceklerdir. Kuran onların da ilgilerini çeker ve ilimlerinin artması için birçok şeyi içerir.

Kuran-ı Kerim ile ilgili Vadedilen Mesihe[as] öğretilen altıncı usule göre, bu Kitap manevi ilimler içerdiği gibi, insanın bilmesi gereken maddi ilimleri de ihtiva etmektedir. Bu ilmi buluşlar zamanla gelişme gösterir ve böylelikle her devrin insanının imanının artmasına vesile olur.

Ona açıklanan yedinci prensibe göre, Vadedilen Mesihe[as] Kuran tefsirinin usulleri öğretilmiştir. Onları göz önünde bulunduran bir kimse, Kuran tefsirinde hataya düşmekten korunur. Bu usullerin yardımı ile insana yepyeni bilgiler aşikâr olur. Böylelikle Kuran-ı Kerim'i incelemesi ona, her defasında daha büyük lezzet ve mutluluk verir.

Kuran-ı Kerim hakkında ona bağışlanan sekizinci prensip ile Vadedilen Mesihe[as], Kuran'dan bütün manevi ilerlemenin dereceleri ve aşamaları öğretildi. Bundan önce insanlar, bu ilimleri kendi akılları ile bulmak çabasındaydılar. Netice olarak onlar, kimi zaman hataya yakalanmaktaydılar. Manevi makamlar ile ilgili Vadedilen Mesihe[as] Kuran'dan bilgi verildi. Ona öğretilen, en basit manevi durumdan başlayıp, en yüksek manevi makama kadar, her manevi derecenin Kuran-ı Kerim'de tek tek sıralandığıdır. Onlara tabi olan kimse, Allah'a[cc] ulaşabilir ve imani meyvelerinden yiyebilir. Daha önceleri insanlar bu bilgiye sahip değillerdi. Çünkü onlar, Kuran-ı Kerim'in farklı ayetlerinden istidlal elde edebiliyorlardı. Oysa bütün manevi derecelerin Kuran-ı Kerim de bir arada bulunduğundan habersizdiler.

Ona öğretilen dokuzuncu prensip ise, Kuran-ı Kerim'in tümünün, yani surelerin ve ayetlerinin tamamının özel bir sıraya uygun olarak indiğidir. Onun her ayeti ve ifadesi, en uygun ve ideal yere konulmuştur. Ondaki sıralamanın bir benzeri, başka hiçbir kitapta mevcut değildir. Diğer kitap-

lardaki sıralamada, bir konudan sonra ona uygun başka bir konunun gelmesi göz önünde bulundurulandır. Ancak Kuran-ı Kerim kendine özgün bir tertiptedir. Onda konular birbirine bağlıdır ve bu ilişki öylesine mükemmeldir ki, ona farklı bakış açılarından bir tertip verilmiştir, denebilir. Onu hangi anlam açısında incelersek inceleyelim, iç düzeni kesinlikle bozulmaz. Bir açıdan onu tefsir ederken ayetler içinde bulunan tertibin, diğer bir yönden tefsir yapıldığında bozulması söz konusu değildir. Aksine bu tertip içerisinde tüm doğru ve tefsir usullerine uygun manalar bulundurulmuştur. Bu manalardan istenileni alıp tefsir ettiğimizde, tertip asla bozulmaz. Bu güzellik hiçbir beşeri kelamda bulunmamaktadır ve kesinlikle de bulunamaz.

Vadedilen Mesihe[as] öğretilen onuncu prensibe göre, Kuran-ı Kerim'de iyilik ve kötülüğün dereceleri bulunmaktadır. Kuran, hangi iyilikten hangi iyiliğin doğacağını ve hangi günahın neticesinde başka hangi kötülüğün ortaya çıkacağını beyan eder. Bu ilimden insan, ahlakını düzeltmek adına olağanüstü bir şekilde istifade edebilir. Çünkü bu aşamalı bilgiler vasıtasıyla insan, önce çaba sarf ettiği halde elde edemediği iyilikleri, böylelikle kazanabilir. O, daha önce çaba gösterdiği halde terk edemediği günahlarından da, bu vesile ile kurtulabilir. Vadedilen Mesih[as] bizleri, Kuran-ı Kerim'in büyük bir mucizesinden haberdar etmiştir. Ona bahşedilen bilgiye göre Kuran-ı Kerim, iyilik ve günah kaynaklarından bahsetmektedir. İnsan ona ulaşıp susuzluğunu giderebilir veya her şeyi yıkıp yok eden tufanı durdurabilir.

Onbirinci prensipte ona, Fatiha suresi Kuran-ı Kerim'in tüm konularının özetidir diye açıklanmıştır. Kuran-ı Kerim'in kalan kısmı, Fatiha suresi için bir metin hükmündedir. Bu sure, bütün usuli meseleleri içermektedir. Vadedilen Mesih[as], bu surenin çok ayrıntılı ve uzun tefsirlerini yayınlamıştır. O, imanı tazeleyen konuları Fatiha suresinden alıp,

insanlara dağıtmıştır ve bu ilim vesilesi ile, İslam'ı koruma vazifesini de kolaylaştırmıştır. Eğer insan ayrıntılardan bir şey anlamakta güçlük çekiyorsa, özetine bakarak konuyu anlayabilir ve sadece Fatiha suresini eline alıp, bütün dünya dinlerinin karşısına çıkabilir. O, bütün manevi makam ve dereceleri de bu surede bulabilir.

Yukarıda sunulan bu örnekler, Vadedilen Mesihe[as] bağışlanan Kuran ilminin prensipleri ile ilgilidir. Bunun haricinde ise kendisine, Kuran-ı Kerim ile ilgili onikinci ilim ayrıntılar ile bağışlanmıştır. Bu bilgiye binaen o da, farklı ayetlerin tercümelerini ve içerdiği irfan konularını açıkladı. Vadedilen Mesih[as], Kuran-ı Kerim'in bu devrin ihtiyaçlarına dair öğretilerini açıklamıştır. Bunların tamamı bir araya getirilecek olursa, birkaç cilt halinde yayınlanması ancak mümkün olacaktır. Bu ilim pınarlarının Vadedilen Mesihe[as] bağışlanması, onun feyzlerin gerçek kaynağı olan Allah[cc] ile özel bir ilşkisi olduğunu kanıtladı. Allah[cc] alîmdir ve hakkında Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ

"...(Kulları, Allah'ın) dilediği dışında ilminden hiç bir şeyi kavrayamazlar...[251]"

İnsanın kendi gücü ve aklı ile bu ilimlere ulaşması mümkün değildir. Vadedilen Mesih'in[as] açıkladığı bilgi ve usullere uyarak Kuran-ı Kerim'i okuduğumuzda, onun içinde dalgalanan uçsuz bucaksız ilim denizlerini görürüz.

Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

[251] Bakara suresi, ayet 256

"(Allah tarafından kalbi) temiz kılınan dışında, kimse (Kuran'a) dokunamaz.[252]"

Hz. Mirza Gulam Ahmed[as], muhaliflerin dikkatini bu ayete çekmek suretiyle, onlara şöyle buyurmuştur: "Eğer size göre ben yalancı isem, neden bana bu denli ince ilimler bağışlanmaktadır?" O muhaliflerini sıklıkla davet edip, Kuran ilimleri konusunda kendisi ile yarışmalarını istedi ve eğer bir âlim veya şeyh Allah dostu ise, karşıma çıksın dedi. Vadedilen Mesih[as] onlara, tarafsız bir kimsenin Kuran'ın herhangi bir parçasını tesadüfen seçip, her iki tarafa vermesini teklif etti. Söz konusu ayetlerin içerdiği, daha önce hiç açıklanmamış yepyeni irfan ilimlerinden oluşan tefsirini her iki tarafın da yazması ile, Allah'ın[cc] kimin yanında olduğunun anlaşılacağını ileri sürdü. Ancak o, sıklıkla meydan okumasına rağmen hiç kimse karşısına çıkmadı. Onların bunu yapmaları mümkün de değildi. Vadedilen Mesih'in[as] karşısına çıkmak şöyle dursun, muhaliflerinin Kuran ilimlerinde onun hizmetçileri karşısında durabilmeleri bile söz konusu değildir. Bu devirde Kuran-ı Kerim, sadece bizimdir diyebilmemiz mümkündür..

Bu konuyu tamamlamadan önce, Vadedilen Mesih'in[as] Kuran-ı Kerim ile ilgili Farsça bir manzumesini aşağıda aktarıyoruz. O, bu manzum kelamda insanoğlunun dikkatini Kuran ilimlerine çekmiştir.

[252] Vakıa suresi, ayet 80

از نور پاک قرآن صبح صفا و میده　　بر غنچه هائے دلها باد صبا وزیده
ایں روشنی ولمعاں شمس الضحی ندارد　　وایں دلبری و خوبی کس در قمر ندیده
یوسف بقعر چاه محبوس ماند تنها　　وایں یوسفے که تن ها ازچاه برکشیده
از مشرق معانی صدها دقائق آورد　　قدّ هلال نازک زاں نازکی خمیده
کیفیت علومش دانی چه شان دارد؟　　شهدیست آسمانی از وحی حق چکیده
آں نیّر صداقت چوں رو بعالم آورد　　هر بوم شب پرستے درکنج خود خزیده
روئے یقیں نه بیند هرگز کسے بدنیا　　الا کسے که باشد با رویش آرمیده
آں کس که عالمش شد، شد مخزن معارف　　وآں بے خبر ز عالم کیں عالمے ندیده
باران فضل رحماں، آمد بمقدم او　　بد قسمت آنکه، از وے سوئے دگر دویده
میل بدی نباشد، الّا اگے ز شیطاں　　آں را بشر بدانم کز هر شرے رهیده
اے کان دلربائی، دانم که از کجائی　　تو نور آں خدائی، کیں خلق آفریده
میلم نماند باکس محبوب من توئی بس　　زیرا که زاں فغاں رس نورت بما رسیده

Kuran'ın pak nurundan halislik ve temizlik seheri doğdu,

Ve kalp goncaları üzerine sabah rüzgarı esti.

Bu şaşaa ve parlaklık, öğle vakti güneşinde bile bulunmaz.

Hatta dolunayda da, böyle çekicilik ve güzellik gören olmadı.

Yusuf[as] kuyunun dibinde yalnız başına mahpus kalmıştı,

Ancak bu Yusuf, birçoklarını kuyudan çekip çıkardı.

Onunla mana maşrığından, yüzlerce ince ve zarif anlam doğdu

Hilalin bükülmüş beli, inceliği karşısında daha da büküldü.

Ondaki hakikatlerin lezzeti nedir bilir misin?

O, İlahi vahiyden süzülmüş semavi bal lezzetidir.

O, hakikat güneşi bu âleme yöneldiğinde,

Karanlığı seven her baykuş, kaçtı deliğine.

Onunla sükun ve huzura kavuşandan başka hiç kimse,

Bu dünyada yakin elde edemez.

Onu bilen irfan hazinesidir,

Bilmeyen ise her şeyden bihaberdir.

Rahman'ın lütfunun yağmuru, onunla geldi,

Onu bırakıp, başkasına koşan ne şanssızdır.

Kötülüğe meylettiren insanın içindeki şeytandır,

Bence insan, her kötülükten sakınandır.

Ey güzellik kaynağı, nereden geldiğini biliyorum.

Sen, kâinat ve içindekileri Yaratanın nurusun.

Yok kimseye meylim, ancak sen biricik sevgilimsin.

Nurun bana, ancak Feryadı Duyan[cc] tarafından ulaşmıştır.[253]

[253] Ruhani Hazain, c.1, s.304-305, Berahin-i Ahmediye

Onuncu delil "Gaybi haberler"

Vadedilen Mesih'in[as] doğruluğunun onuncu delili, aslında yüzlerce hatta binlerce delilden oluşmaktadır. Buna göre, Allah-u Teâlâ kendisine gayb hakkında çokça bilgi verdi. Bundan da onun, Allah'ın[cc] elçisi olduğu ortadadır. Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

فَلَا يُظْهِرُ عَلٰى غَيْبِهٖ اَحَدًا۞ اِلَّا مَنِ ارْتَضٰى مِنْ رَسُولٍ

"O, gaybı bilendir. Gayb (ilminde de başka) kimseyi üstün kılmaz. Ancak seçip beğendiği peygamber, (bundan) müstesnadır...[254]" (Manası bir kimseyi, bir şey veya bir kimse karşısında üstün kılmaktır.)

Kısacası, çokça gaybi meselelerden haberdar edilen, üzerine her türlü bulanıklıktan arınmış tertemiz su gibi vahiy inen, apaydın mucize ve belirtiler bahşedilen ve de vuku bulmadan önce, büyük hadiseler hakkında kendisine haber verilen kimse, İlahi memurdur. Onu reddetmek, bu kaideyi bildiren Kuran-ı Kerim'i reddetmek demektir. Bütün peygamberler kendi doğruluklarını ispatlamak üzere, bunu bir delil olarak sunmuşlardır. Netice olarak, bu delilden yüz çevirmek, bütün peygamberleri inkâr etmek manasına gelir. Kitab-ı Mukaddes'de de yalancı bir peygamberin alameti olarak, onun Allah'a[cc] isnat ederek söylediklerinin gerçekleşmemesi bildirilmiştir.[255]

Bu ölçü ışığında Vadedilen Mesih'in[as] iddiası incelendiğinde, onun doğruluğu güneşi tepede olan bir gün gibi apaydındır. Allah-u Teâlâ kendisine, bolca ve tevatür halinde gaybi haberlerden bilgi verdi. Peygamber Efendimiz[sav] hariç, başka hiçbir peygamberin bildirdiği gaybi haberlerde, bunun bir benzeri bulunmamaktadır.

[254] Cin suresi, ayet 27-28
[255] Tesniye, b.18, ayet 22

Doğrusu ona bağışlanan gaybi haberlerin sayısı o kadar çoktur ki, dağıtıldıkları takdirde, birçok peygamberin peygamberliği de onlardan ispatlanır. Burada biz kendisine bildirilen on iki gaybi haberden örnek olarak bahsedeceğiz.

Vadedilen Mesihe[as] verilen gaybi haberler, onlarca farklı türdendir. Onlardan bazıları siyasetle ilgili olup, diğerleri de toplumsal olaylar hakkındadır. Bir kısmı göksel değişiklikler ile ilgiliyken, başka bir kısmı ise dini konular hakkındadır. Başka bir bölümü ilmi faaliyetler hakkındayken, diğer bir bölümü ise neslin gelişmesi ya da kesilmesi hakkındadır. Onlardan bir bölümü yeryüzü değişiklikleri ile ilgili olup, başka bir kısmı ise uluslararası ilişkiler ile ilgilidir. Bazıları ise memleketlerde yönetenler ve yönetilenler hakkındadır. Kimisi Vadedilen Mesih'in[as] kendi başarıları hakkındayken, kimisi ise düşmanlarının helakını bildirmektedir. Yine bir başka kısım da, dünyada gelecekte vuku bulacak olaylar hakkındadır. Kısacası ona bildirilen tüm gaybi haberler, farklı kategorilerden oluşmaktadır. Bunların bir listesi yapılacak olsa, her birini açıklamak bile başlı başına uzun sürer.

Onun bildirdiği gaybi haberlerden gerçekleşmiş olan on iki haberden burada bahsedilecektir. Bunların ilki Afganistan hakkındadır.

Birinci gaybi haber: "Sahibzade Abdüllatif Bey[ra] ve Mevlevi Abdurrahman Beyin şahadetleri"

Bugünden kırk sene önce, Vadedilen Mesih[as] şu vahyi almıştı:

شَاتَانِ تُذْبَحَانِ وَ كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ

"İki keçi boğazlanacak ve orada yaşayan herkes yok olacak.[256]"

Tabir ilmine göre, "şat" kelimesinin iki anlamı olabilir. Bu da, ya kadın yahut da ileri derecede itaat eden halktır. Bu vahiyde yer alan sonraki cümlenin, kadınlar ile bir alakası görünmemektedir. Çünkü daha ziyade canlarını veren erkeklerdir. Buna göre boğazlanan da, genellikle erkekler olur. Bundan dolayı, burada iki keçiden kastedilen, hükümdarlarına karşı sadık ve itaatkâr iki erkektir. Onlar hiçbir suç işlemedikleri ve herhangi bir kanuna da karşı gelmedikleri halde, öldürüleceklerdi. Bunun neticesinde, sanki helaket orayı kendisine yuva edinmişçesine, bu ülke genel manasıyla Allah'ın[cc] azabına maruz kalacaktı.

Bu gaybi haberde, ülkenin ismi zikredilmemiş olmasına rağmen, onun ibaresi, bu olayın İngiliz devletinde yaşanmayacağını göstermektedir. Aksine bu olayın gerçekleşeceği ülke, yasalara itaat etmelerine rağmen halkın öfkesine maruz kalıp insanın öldürülebileceği bir yer olmalıdır. Öldürülen bu iki kişinin, mülhemin yani vahiy alanın müritlerinden olması gerekirdi, çünkü böyle olmasaydı, ona sadece iki kişinin öldürülmesinden haber verilmesinin bir maksadı olmazdı. Bu cinayetin siyasi bir suçla alakası bulunmayacaktı ve bu haksız ölümden dolayı da o ülke üzerine genel bir azap inecekti.

Yukarıda bildirilen bu dört husus, söz konusu gaybi habere, normal bir gaybi haberden öte, olağanüstü bir önem kazandırmaktadır. Bu haberde ülkenin adı bildirilmediği için, kimse onun müphem olduğunu söyleyemez. Çünkü bu dört hususun bir arada gerçekleşmesi, bu gaybi haberin azametini ispatlamaktadır. Nitekim söz konusu bu dört hususun, şans eseri bir araya gelmesi mümkün değildir.

---

[256] Tezkere, s.88, (4. baskı)

Vadedilen Mesih[as] bu gaybi haberi bildirdikten sonra, aşağı yukarı yirmi sene kadar bunun gerçekleşme belirtileri ortaya çıkmamıştı. Ancak bu vahiy üzerinden yirmi sene kadar bir süre geçtikten sonra, bu gaybi haberin gerçekleşmesi için hayret uyandıracak bir şekilde koşullar oluşmaya başladı. Birisi, Vadedilen Mesih'in[as] bazı kitaplarını Afganistan'a götürdü ve Host bölgesinde bir din âlimi olan Seyyid Abdüllatif Beye[ra] verdi. Bu zat Afgan hükümeti indinde çok saygın bir kimse idi. Yüksek mevkideki devlet yöneticileri, takvası ve dindarlığından dolayı kendisine karşı büyük hürmet gösteriyorlardı. Seyyid Abdüllatif Bey[ra] bu kitapları okuyup, Vadedilen Mesih'in[as] doğruluğuna kanaat getirdi. O, müritlerinden birisini, konuyu daha detaylı incelemek üzere gönderdi ve ona, kendi adına biat etme yetkisini de verdi. Müridi Mevlevi Abdurrahman Bey Kadiyan'a gelip biat etti ve Seyyid Abdüllatif Bey[ra] adına da biatini bildirdi. Daha sonra o, Vadedilen Mesih'in[as] kitaplarını alarak Afganistan'a geri döndü. O, ilk önce Kabil'e gidip, bu davetten hükümdarı da haberdar etmek arzusundaydı.

Mevlevi Bey Kabil'e vardığında, Amir Abdurrahman Han'ın hayrını istemeyen, basiretten yoksun bazı kimseler, onu kışkırttılar. Onlar, Mevlevi Abdurrahman Beyin mürted, yani İslam dairesi dışına çıkmış ve bu nedenle de katlinin vacip olduğunu ileri sürdüler. Amiri kandırmak suretiyle, Mevlevi Beyin katline dair fetva alıp, kendisini zalimce öldürdüler. Evine gitmeden hükümdarına gidip, kendisine Mesih ve Mehdi geldi diye müjde verecek kadar Amirini seven bir kimseye, eziyet çektirdiler. Onun sevgi ve saygısının karşılığı olarak, boynuna bir kumaş sarıp, onu boğdurmak suretiyle şehit ettiler. Aslında bu olayın arkasında Allah'ın[cc] eli vardı. O, takriben yirmi sene önce, iki vefalı vatandaşın hiçbir suçları yokken öldürüleceklerine dair haber vermişti. Bu haberin geçekleşmesi de gerekiyordu.

Artık o iki kişiden birisi hakkında bu haber gerçekleşmişti ve o şehit edilmişti.

Bu olay üzerinden iki sene geçtikten sonra, Sahibzade Abdüllatif Şehid, hac niyetiyle vatanından ayrıldı. O, Vadedilen Mesihe[as] biat etmişti ve hacca giderken kendisine uğramak istiyordu. Kadiyan'a geldiğinde, burada gördüklerini kitaplardan okuduklarından daha etkileyici buldu. İç temizliğinden dolayı, İlahi nura öylesine cezp edildi ki, haccı erteleyip Kadiyan'da kalmaya niyetlendi. Birkaç ay sonra vatanına geri dönüp, hükümdarını da bu nimetten haberdar etmeye karar verdi. O Host'a vardığında, dört saray mensubuna mektuplar kaleme aldı. Bu mektuplar Kabil'e ulaştığında, halk Kabil valisi Emir Habibullah Hanı[257] kışkırttı. Bir sürü ithamlarda bulunarak, Sahibzade Abdüllatif Beyin[ra] yakalanıp Kabil'e getirilmesi konusunda kendisini ikna ettiler. Bunun üzerine Host valisine mektupla emir gönderildi ve Seyyid Abdüllatif Bey[ra] Kabil'e getirtildi. Amir Bey kendisini mollalara teslim etti, ancak mollalar onda bir suç bulamadıkları halde, bazıları kişisel menfaatlerinden dolayı, Amir Habibullah Han'ı kışkırtarak, Sahibzade serbest bırakıldığı takdirde, insanlar bunun etkisinde kalacaklar ve içlerinde cihat şevki kalmayacak ve bu durum da hükümete zarar verecektir diye, onun recmedilmesi hakkında fetva verdiler. Amir Habibullah Han kendince Seyyid Abdüllatif Beyin[ra] iyiliğini istediği için, birçok kere tövbe etmesi konusunda kendisine teklifte bulundu. Bunun üzerine o, ben İslam dini üzerindeyim, tövbe ederek kâfir mi olayım, diye cevap verdi. Abdüllatif Bey[ra], Vadedilen Mesihi[as] bilinçli olarak kabul ettiğini ve haktan asla vazgeçmeyeceğini bildirdi. İmanından vaz-

---

[257] Emir Habibullah Han, Afgan Kralı olan babası Abdurrahman'dan sonra 1Ekim1901'de tahta çıkmıştır. Onun zamanında, İngiltere Afganistan'a bağımsızlığını tanıyacağına dair söz vermişti. Kral 20 Şubat 1919'da öldürülmüştür.

geçmeyeceğini anlayıp, umutsuzlaşan muhalifler, onu şehir dışına çıkarıp, büyük bir kalabalığın huzurunda recmettiler.

Bu vefalı ve kralı uğruna canını feda eden insan, birkaç egoist ve menfaatperest kimsenin entrikalarına kurban olmuştur. Onlar kralı kandırarak, Seyyid Abdüllatif Beyin[ra] hayatta kalmasının bu memleket için tehlikeli olduğu konusunda kendisini ikna etmeyi başardılar. Hâlbuki böyle insanlar, aslında ülkeleri için bir sığınak hükmündedirler. Allah[cc], memleketin maruz kaldığı belaları da, onların yüzü suyu hürmetine defeder. Bu entrikacılar krala, Seyyid Abdüllatif Bey[ra] hayatta kalırsa, insanların cihat şevkleri kırılacaktır, dediler. Ancak onlar, onun tabi olduğu cemaatin öğretisinde, bulunduğu memlekete tam manasıyla itaatin gerekli olduğundan asla bahsetmediler. Onlar, bu öğreti yayılacak olursa, Afganistan'daki iç savaşların ve aralarındaki ihtilafların sona ereceğinden ve bütün yerleşimlerin içtenlikle krala itaat edeceklerinden de bahsetmediler. Kralın terinin aktığı yerde, ona vefası sebebiyle Seyyid Abdüllatif Bey[ra] gibi bir insanın kanını akıtmaya hazır olduğunu da açıklamadılar. Onun mensubu olduğu cemaatin öğretisine göre, entrika çevirmek, rüşvet almak, yalan söylemek ve ikiyüzlü davranmanın yasak olduğunu, hiç beyan etmediler. Oysa bu cemaat bunları öğretmekle kalmayıp, bu öğretileri mensuplarına da uygulatır. Nitekim bu düşünceler yayılırsa, ülkenin durumu birdenbire düzelip, her türlü gelişme ve ilerleme sağlanacaktır diye, krala açıklamada bulunmadılar. Seyyid Abdüllatif Bey[ra] tarafından reddedilen cihat, gayrimüslimler tarafından dine müdahale edilmediği halde Müslümanların onlara saldırıp öldürmeleri durumudur. Böylelikle İslam'ın adı da kötüye çıkmaktadır. Ancak mollalar, bu gerçekleri krala asla anlatmadılar. Seyyid Bey[ra], Peygamber Efendimizin[sav] sünnetinden ispatlanan, savunma gereği yapılan hakiki cihada iman ediyor-

du. Bir ulusun kendi varlığını korumak adına, diğer uluslara karşı açtığı siyasi savaşlara ise, cihat anlamında inancı bulunmuyordu. Onun inanışına göre, gayrimüslim uluslar, İslam dinine müdahale etmedikleri müddetçe, kendilerine cihat adı altında savaş açmak caiz değildi. Bu tür savaşlar aslında İslam dinini de lekelemektedir. Siyasi menfaatler ve çıkarları korumak amacıyla savaşa ihtiyaç duyulursa, savaş açılabilir, ama böyle bir savaşa cihat ismi verilmesi doğru değildir. Çünkü İslam'ın güzel adını feda ederek kazanılacak bir fetih, onun saygınlığını koruyan bir yenilgiden çok daha kötüdür.

Kısacası onlar, Amir Habibullah'a gerçek olmayan şeyler söyleyip, Seyyid Abdüllatif Beyin[ra] şehit edilmesine neden oldular. Böylelikle bu gaybi haberin birinci bölümü olan, iki keçinin boğazlanması olayı da gerçekleşmiş oldu. Bu cemaatin çok vefalı ve itaatkâr iki ferdi, her açıdan krallarına tabi oldukları halde, boğazlanıp şehit edildiler. Bu gaybi haberin ikinci bölümü, yani bu olayın akabinde bu yerleşim üzerine genel anlamda azabın inmesi ise, henüz gerçekleşmiş değildi. Ancak çok geçmeden, haberin bu kısmı da vuku buldu ve onun şahadeti üzerinden bir ay geçmeden, Kabil'de kolera salgını baş gösterdi. Bunun sonucu pek çok insan helak oldu. Ansızın başlarına gelen bu beladan ötürü, büyük ve küçük herkes dehşete kapılarak kalplerine korkular musallat oldu. Yıllar boyunca Afganistan hükümetinde Baş Mühendislik gibi imtiyazlı bir makamda hizmet etmiş ve tarafsız bir kimse olan Frank Martin[258], "Mutlak Amirin İdaresi Altında[259]" isimli kitabında bunları anlatmaktadır. Bu kolera salgını beklenen bir durum değil-

[258] Frank A. Martin sekiz yıl süreyle Emire bağlı Baş Mühendis olarak hizmet eden ve bu süre zarfında o bölgede yaşayan tek İngiliz'dir. (bkz. Under The Absolute Amir)
[259] Eserin orijinal bilgileri: "Under The Absolute Amir" yayıncı Londra ve New York'da Harper & Brothers, basım tarihi 1907

di. Çünkü Afganistan'da geçmişte yaşanan benzer kolera salgınlarına dikkat edildiğinde, bu ve benzeri bir salgının en az dört sene daha ortaya çıkması pek mümkün görünmüyordu. Kısacası bu kolera salgını özel bir İlahi alamet olarak ortaya çıkmıştı. Allah[cc] ise, memurunu bu olaydan yirmi sekiz sene önce haberdar etmişti. Daha da ilginç olanı, O'nun bu gaybi haberi desteklemek üzere Seyyid Abdüllatif Beyi[ra] de bundan haberdar etmiş olmasıdır. Nitekim Abdüllatif Bey[ra], "Ben şahadetimin ardından bir kıyametin koptuğunu görüyorum," demişti. Kabil'deki her ev bu salgından etkilenmiştir. Bu saldırıdan, sıradan insanlar bir yana, zenginler bile korunamadılar. Her tür sağlıklı koşullara sahip evler bile helakete uğramaktan kurtulamadılar. Seyyid Abdüllatif Bey şehit edilirken, kendisini recmetmek için özellikle orada bulunanlar, bu salgının pençesine bilhassa düştüler. Onlardan bir kısmının bizzat kendileri ya da yakın akrabaları salgında helak olup gittiler.

Kısacası uzun bir sürenin ardından Allah[cc] tarafından verilen haber harfiyen gerçekleşti ve O, kahreden tecellilerle memur kıldığı kimsenin şanını ortaya koyarak, basiretli insanlar için iman etmenin yolunu açtı. Bu tür gaybi haberlerde bulunmanın bir insanın işi olduğunu, kim söyleyebilir ki? Hangi insan kendisine iman etmiş tek bir kişi bile bulunmazken, bana kitleler iman edecekler ve cemaatim bulunduğum ülke dışındaki ülkelere de yayılacak, keza orada sadece kendisine iman ettikleri için müritlerinin ikisi şehit edilecek ve de onlar şehit edildikten sonra, o bölgeye kıyameti hatırlatan bir azap inecek, bunun sonucunda ise çok kimse helak olacak, diye önceden gaybi haberde bulunabilir. Eğer bir kul, bu tür haberler verme kudretine sahipse, o zaman Allah'ın[cc] kelamı ile kulun kelamı arasında ne fark kalır ki?

Biz burada bir şüpheyi ortadan kaldırmak istiyoruz. İlahi kelamda şöyle denmiştir:

كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ

Yani, "Orada bulunan herkes helak edilecek," denmiştir. Ancak insanların hepsi helak edilmeyip, sadece bir kısmı helaka uğramış, bir kısmı ise hayatta kalmıştır. Aslında Arapçada "kul" kelimesi bazen "umum" manasında, diğer durumlarda ise "kimi insanlar" ya da "bazı kimseler" anlamında kullanılır. Bu kelimenin çoğul anlamında kullanılması ise şart değildir. Kuran-ı Kerim'de, Allah-u Teâlâ bal arasına vahiy ettiğini beyan edip, ona şöyle bildirmiştir:

كُلِى مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ

"Her meyveden ye.[260]"

Hâlbuki her arı bütün meyvelerden yemez. Nitekim bu ayetten aslında anlaşılması gereken, meyvelerin bazılarından yenmesi gerektiğidir. Aynı kelime Sebe kraliçesi hakkında da kullanılmıştır. Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

وَاُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ

"Ona her şey verilmiştir.[261]"

Oysa o, dünya üzerinde küçük bir bölgenin kraliçesi idi. Onun için bu ayetin gerçek manası, ona dünya nimetlerinden bir pay verildiğidir. Bu kelime kullanıldığında, onun bir bakıma geneli kapsaması ve bütün fertlerden belli bir bölümünü dahil etmesi gerekir. Rahmetli şehit edildikten sonra Kabil'de baş gösteren kolera salgınında da bu iki şart bulunmaktaydı. Orada bulunan her can korku ile titrerken, aralarından büyük bir kitle de bu kolera sonucu helak oldular. Hatta bu gaybi haberin hakikatinden tama-

---

[260] Nahl suresi, ayet 70
[261] Neml suresi, ayet 24

mıyla habersiz olan bir İngiliz yazar eserinde özellikle bu salgından bahsetmek mecburiyetinde kalmıştır.[262]

Bu gaybi haber hakkında ileri sürülen diğer bir itiraz, İlahi vahiyde geçen "tuzbahan" kelimesi yani "iki kişi boğazlanacak" ifadesidir. Oysa onlardan birisi boğularak, diğeri ise recmedilerek şehit edilmişlerdir. Netice olarak, iki kişinin boğazlanacağı haberi doğru çıkmadı diye değerlendirilebilir. Aslında bu itiraz mahiyetindeki değerlendirme, bilgisizlik sonucu ileri sürülmektedir. Çünkü Arapçada söz konusu kelime, şekli ne olursa olsun öldürmek veya helak etmek için de kullanılır. Kuran-ı Kerim bu kelimeyi aynen bildirdiğimiz manada pek çok yerde kullanmıştır. Örneğin, Musa'nın[as] devri anlatılırken şöyle buyrulmuştur:

يُذَبِّحُونَ اَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ

"...Onlar erkek çocuklarınızı boğazlayıp (yani öldürüp) kadınlarınızı sağ bırakıyorlardı...[263]" Tarihten, Firavun ve yandaşlarının erkek çocukları boğazlamadıkları açıktır. Aksine onlar ebelere, çocukların öldürülmesi için emir vermişlerdi. Ancak onlar merhametli davranınca, Firavun çocukların nehre atılmasını emretti.[264] Meşhur lügat Tacu'l Urus'da da bu kelimenin manası helak etmek olarak bildirilmiştir.[265] Kısacası bu kelime, şekli ne olursa olsun, öldürmek için kullanıldığından Seyyid Abdüllatif Bey recmedildi ve boğazlanmadı diye itiraz etmek yanlıştır.

İkinci gaybi haber: "İran saltanatı ve ihtilal"

Vadedilen Mesih ve Mehdinin[as] bildirdiği birçok gaybi haberler arasından, şimdi de ikincisinden söz edeceğiz. Bu

---

[262] Bkz. dipnot 258 ve 259
[263] Bakara suresi, ayet 50
[264] Kitab-ı Mukaddes, Çıkış, b.1, ayet 22
[265] Tacu'l-Urus, c.2 s.138, H.1306, Mısır (1. baskı)

gaybi haber Afganistan'ın komşusu İran'ın hükümdarı ile ilgilidir. 15 Ocak 1906'da Vadedilen Mesihe[as] şu vahiy inmiştir:

تزلزل در ایوان کسریٰ فتاد

"Kisra'nın sarayı sarsıldı.[266]"

Bu vahiy, adet olduğu üzere, Müslüman Ahmediye Cemaatinin Urduca ve İngilizce dergi ve gazetelerinde yayınlandı. Bu vahiy yayınlandığında, İran Şahı her türlü tehdit ve tehlikeden uzaktı. O, 1905'te halkın isteklerini kabul ederek, halkın temsilcisi olacak meclisin kuruluşunu ilan etmişti. Bundan dolayı bütün İran'da kutlamalar yapılmaktaydı. Şah Muzaffereddin, halk tarafından daha da beğenilmeye başlanmıştı. Hükümdar hiç kan dökmeden halkın haklarını verdiği için, herkes kendisinden memnundu. Bütün dünya, bu yeni tecrübe sebebiyle ona ümitle bakıyordu. Japonya hariç, bütün Asya ülkeleri için de bu yepyeni bir deneyimdi. Ancak dünya, az eğitimli ve tecrübesiz insanların eline böyle bir fırsat geçtiğinde meydana gelebilecek tehlikelerden habersizdi. Böyle bir dönemde Vadedilen Mesih'in[as] bu vahyi yayınlamış olması, dünya gözünde son derece tuhaftı. Ancak insanlar nezdinde tuhaf olarak karşılanan, Allah[cc] indinde son derece basit bir iştir. İran halkı özgürlüğünden dolayı, Muzaffereddin Şah da halk tarafından beğenildiği için memnundular. O, 1907'de elli beş yaşında vefat etti ve yerine de oğlu Mirza Muhammed Ali geçti. Yeni Şah tahta geçtikten sonra, halk meclisinin ve mevcut idarenin devam edeceğini ilan etti. Ancak kısa bir sürenin ardından, dünya Vadedilen Mesih'in[as] vahyinde bulunan haberin emarelerine tanık olmaya başladı. Onun vahyinin üzerinden bir sene geçtikten sonra, İran'da fitne ve fesat alametleri ortaya çıktı. Yani hükümdar ile halk meclisi ara-

[266] Tezkere, s.591, (4. baskı)

sında muhalefet oluştu ve meclisin talepleri ve baskıları üzerine şah, meclisin fitnelerin kaynağı olarak gördüğü bazı kimseleri saraydan uzaklaştırmak vaadinde bulundu. Bununla beraber kendisi, Tahran'dan ayrılmaya da karar verdi. Bu yer değişikliği vaktinde, milliyetçiler ve hükümdarın korunmasından sorumlu Kazak muhafızlar arasında ciddi ihtilaflar baş gösterdi. Vadedilen Mesih'in[as] vahyinin bir kısmı gerçekleşti ve İran Parlamentosu topa tutulup, yok edildi. Şah halk meclisini feshetti. Bunun üzerine her tarafta isyanlar patlak verdi. Laristan, Labucan, Ekberabad, Buşehr, Şiraz ve aşağı yukarı bütün güney İran'da isyan hareketleri başladı. İsyancılar İran saltanatının yöneticilerini bertaraf ettiler ve cumhuriyeti sevenler iktidarı ele geçirdiler. Böylece bir iç savaş başladı. Durumun tehlikeli olduğunu fark eden Şah, hazine ve diğer eşyaları Rusya'ya yollamaya başladı. O, bütün gücü ile isyanı bastırmaya çalıştığı halde, fesat artmaya devam etti. 1909 yılının Ocak ayında İsfahan'a da isyan sirayet etti ve Bahtiyari kabilesi reisi de milliyetçiler ile bir olup, Şah'ın ordusunu mağlubiyete uğrattı. Durumdan korkan Şah, parlamenter hükümet şeklinin devamı için söz verdi. O, sıklıkla artık dikta rejiminin kurulmayacağını açıkladı. Ancak Allah'ın[cc] sözlerinin geçekleşmesine kim engel olabilirdi ki? İran Sarayında endişe ve korku gitgide artmaya devam etti. En sonunda Şah'ın gururu olan Kazak muhafızları da kendisini terk edip, isyancılara katıldılar. Hatta 15 Temmuz 1909'da, Şah ve ailesi sarayı terk edip, Rus Büyükelçiliğine sığındılar. Vadedilen Mesih ve Mehdinin[as], "Kisranın sarayı sarsıldı" şeklindeki vahyi, nazil oluşundan iki buçuk sene sonra ibretlere vesile bir biçimde gerçekleşti. İran'da dikta yönetimi sona erdi ve cumhuriyet denenmeye başlandı. Bunun neticelerinin ne olacağını ise ancak Allah[cc] bilir. İran sarayı böylece, Haziran ve Temmuz aylarını korku, endişe ve umutsuzluk bulutları gölgesinde geçirdi. Orada yaşayanların durumunu, ancak

böylesi şartlarla karşı karşıya kalmış ya da Allah[cc] tarafından olağanüstü bir hayal gücü nasip edilmiş bir kimse anlayabilir. Kısacası bu gaybi haberin gerçekleşmesi, basiret sahibi için Vadedilen Mesih'in[as] doğruluğu adına güçlü bir delildir. Ancak ne yazık ki, bundan istifade eden pek azdır.

Üçüncü gaybi haber: "Genel olarak dünya Hıristiyan âlemine ve özellikle Hindistan Hıristiyanlarına hüccet olan, Abdullah Ethem"

Gaybi haberlerin örneklerini sunarken, bunların üçüncüsünden de burada bahsedeceğiz. Bu tür haberler, Hıristiyan âlemine hüccet olsun diye, Vadedilen Mesih[as] tarafından İslam düşmanı olan Hıristiyanlar hakkında bildirilmiştir. Hıristiyan propagandacılar ve misyonerler, Müslümanların yanlış inanış ve rivayetlerinden faydalanmak suretiyle, Peygamber Efendimiz'e[sav] çirkin saldırılarda bulunmayı hep adet haline getirmişlerdir. Bundan otuz kırk sene önce ortaya atılan çirkin ithamların örneklerine bugün artık pek rastlanılmamaktadır. Onların bu haddini aşan tutumlarını gören Vadedilen Mesih[as], tüm gücü ile kendilerine karşı hücuma geçmiştir. Netice olarak Hıristiyan papazlar, Vadedilen Mesih'in[as] bu hamlelerine dayanamayıp geri çekilmekten başka bir yol bulamadılar. Bundan dolayı, onun zamanında kaleme alınanlar da artık pek yazılmamaktadır. Peygamber Efendimiz'e[sav] dil uzatanlardan birisi namı "Deputy" olan Abdullah Ethem isminde emekli bir memurdu. Bir keresinde Müslümanlar ve Hıristiyanlar arasında on beş gün süren bir münazara gerçekleşti. Bu münazara, her iki tarafın temsilcileri olan Vadedilen Mesih[as] ve Abdullah Ethem arsında yapıldı. Abdullah Ethem her türlü çabasına rağmen hiçbir şey elde edemedi ve herkesin önünde rezil oldu. Bu tartışmada mucizelerden de bahsedildi. Bundan dolayı Allah[cc], bu münazaranın mucizesiz bir

şekilde geçmesini istemedi ve Vadedilen Mesihe[as], "Bu tartışmada, bile bile yalanı seçen ve gerçek Allah'ı bırakıp aciz bir kulu ilahlaştıran taraf, Hakka yönelmediği takdirde Haviye'ye (Cehennem) düşürülecek ve büyük bir zilletle karşılaşacak. Bu, her günün bir ay sayılacağı on beş günlük bir devre içinde, yani on beş ay zarfında vuku bulacak,[267]" diye bildirdi.

Vadedilen Mesih[as], bu münazaradaki son yazıyı kaleme alırken ona bu gaybi haberi de ekledi. Abdullah Ethem'e hitaben dedi ki: "Sen, Endurune-yi Bible adlı kitabında Peygamber Efendimiz'e[as] (hâşâ) deccal dedin. Allah'ın bana bildirdiği bu gaybi haber gerçekleşince, Peygamber Efendimizin[sav] Allah'ın Habibi ve Resulü olduğu ispatlanacaktır."

Söz konusu gaybi haber aslında iki önemli hususu içermekteydi:

1) Hz. İsa'yı[as] ilahlaştıran taraf, yani Abdullah Ethem, on beş ay içerisinde inadı, bağnazlığı ve Peygamber Efendimiz'e[sav] dil uzatması sebebiyle Haviye'ye düşürülecekti.

2) Bu taraf, hatasını anlayıp pişman olarak Hakka yöneldiği taktirde, söz konusu azaptan korunacaktı.

Sonuçta, söz konusu taraf inadını sürdürüp, Hakka yönelmemesine rağmen helak edilmezse, gaybi haber de yalan çıkacaktı. Diğer taraftan, tutumundan vazgeçtiği halde o, onbeş ay içerisinde helak edilecek olursa, bu da gaybi haberin yine yalan olduğunu gösterecekti. Söz konusu gaybi haber, Allah indinde Abdullah Ethem'in ömrünün on beş aydan uzun olduğunu göstermektedir. Bu sebeple o, ancak inadını sürdürdüğü takdirde on beş ay içerisinde ölecekti. Aslında gaybi haber bir miktar incelendiğinde, onun iki şıkkından ikincisinde zikrolunanların, ilk şıkkında zikro-

[267] Ruhani Hazain, c.6, s.292, Ceng-i Mukaddes

lunanlardan daha güzel olduğunu anlamak mümkündür. Birinci şıkta, eğer Abdullah Ethem inadını sürdürürse, onbeş ay içersinde ölecektir, diye yer almaktadır. Abdullah Ethem Hıristiyanların büyük bir âlimiydi ve onları destekleyip, İslam'ı reddetmek üzere birçok kitap yazmıştı. Dünyada saygın bir makama da sahipti, İngilizler ile de yakın ilişkileri vardı. Bundan dolayı, inadını sürdürmesi de son derece doğal karşılanacaktı. O, tartışma için bütün papazların arasından seçilmişti. Büyük âlim sayılan başka papazlar bile bu tartışmada onun yardımcılarıydılar. İnsanların onun hakkında, Hıristiyan inancına tam olarak iman etmiştir diye düşünmeleri ise son derece doğal bir durumdu. Hıristiyanlığı bu kadar destekleyip, münazaraya en büyük tartışmacı olarak çıktıktan sonra, onun İsa Mesihin ilahlığını bir an için bile reddetmesi ve İslam'ın mucizevî gücünün kalbini etkilemesi, kesinlikle düşünülecek bir durum değildi. Tüm bu şartlar altında, onun on beş ay içinde ölmesi kendi zatında güzel gibi görünse de, altmış beş yaşında bir insan olduğundan, belki de ömrü tamamlanmıştı diye bir şüphenin uyanması da hiç uzak bir ihtimal değildi. Oysa buna mukabil ikinci şıkta zikredilenler, daha güzeldir. O, tutumundan vazgeçecek olursa, Haviye'ye düşürülmeyecekti. Abdullah Ethem'in tutumunu terk etmesi, inadını sürdürmesinden daha hoş bir durumdur. Çünkü bir kimsenin ölümüne bir başkasının sebep olması mümkün olsa da, birisinin on beş ay hayatta kalması, kimsenin elinde olan bir durum değildir. Kısacası bu gaybi haberin ikinci şıkkının gerçekleşmesi, ilk şıkkın vukuu bulmasından daha güzel bir durumdur. Bundan dolayı, indinde hiçbir şey imkânsız olmayan Allah[cc], daha zor olan bu ikinci şıkkı tercih etti. O, heybeti ve korkusunu Ethem'in kalbine musallat etti ve bunun ilk neticesi olarak da, o tartışma meclisinde hazır bulunan insanların huzurunda elleri ile kulaklarını tutarak, Peygamber Efendimiz[sav] hakkında deccal kelimesini kul-

lanmadığını ileri sürdü. Bu gaybi haberin yayınlanmasının ardından bütün Hindistan bir bekleyişin içerisindeydi ve herkes neticeyi görmeyi arzuluyordu. Allah[cc] insanları on beş ay bekletmedi. Bu gaybi haber yayınlanır yayınlanmaz, Abdullah Ethem'in tutumu değişmeye başladı ve Hıristiyanlık inancını desteklemek üzere kitap ve makaleler yazmayı terk etti. Bu denli meşhur bir Hıristiyanlık propagandacısı yazarın, bu işten vazgeçip sükûnet içinde oturması, olağanüstü bir durumdu. Bu gelişme, onun kalbinin İslam'ın doğruluğundan etkilendiğine ve aleyhte yazılar yazmakla hata işlediğinin farkına vardığına bir delildir. O, bu sessizliğin ötesinde manevi bir haviyeye düşürüldü ve İslam'a karşı gelmekle hata işlediğinin etkisi o denli içine işledi ki, tuhaf tuhaf manzaralar görmeye başladı. Akraba ve arkadaşlarına bildirdiğine göre, gördüğü bazı yılanlar kendisini ısırmak üzere hızla hamle yapıyorlardı. Bazen ise gördüklerinde, köpeklerin saldırılarına maruz kalıyordu. Gördüğü kimi manzaralarda ise, insanlar mızraklar ile kendisine saldırıyorlardı. Hâlbuki yılanlar ve köpeklerin sadece Ethem'e saldırmak üzere eğitilmeleri pek mümkün bir durum değildir. Ayrıca Hindistan'da silah taşıma özgürlüğü olmadığı için, insanların mızrakları ile Abdullah Ethem'i öldürmek üzere yollara çıkmaları da hiç olası kabul edilemez. Aslında onun bu durumu, önceki tutumundan dolayı düştüğü Haviye'nin ta kendisidir. Allah-u Teâlâ, onu büyük Haviye yerine, bu küçük olana düşürmüştü. Eğer inadını sürdürüp, Hıristiyanlık inancına olan imanını koruyarak eskiden olduğu gibi İslam'ı yalanlasaydı, bu vesveseler ve tehlikeler kendisine asla musallat olmayacaktı. O, hayvanları ve haşaratları kendisine düşman olarak görmeye başladı ve gördüğü yılanlar ve köpekler de, kendisine saldırmak üzere hep hazır haldeydiler. Allah'ın[cc] yarattığı mahlûkatı kendisine düşman olarak görmesi ise, Ethem'in Allah artık bana muhaliftir diye düşünmesinin bir işareti oldu.

Bundan dolayıdır ki o, kalemi ve diliyle Hıristiyanlık dinine verdiği destekten aniden vazgeçti ve şehirden şehre kaçmaya başladı.

Kısacası Allah'ın[cc] vahyinde bildirdiği ve gerçekleşmesi daha az muhtemel olan ikinci şık, hayret uyandıran bir şekilde vuku buldu. Abdullah Ethem'in kalbi İsa Mesih'in ilahlığı konusunda şüpheye düştü. İslam'ın doğruluğu ise izlerini onun kalbinde bıraktı. Bunlar vuku bulduktan sonra Allah'ın[cc] söyledikleri gerçekleşti ve içinde taşıdığı korku kendisini ölüme yaklaştırdığı halde, o on beş ay hayatta tutuldu. Böylece Hakka yöneldiği takdirde kurtulacağı yönünde Allah[cc] tarafından verilmiş olan söz de aynen yerine gelmiş oldu.

Bu muazzam gaybi haber insanların gözlerini açmak için yeterlidir. Ancak bu haber sessiz sedasız gerçekleşseydi, bir müddet sonra insanların, Ethem Hakka yönelmedi demeleri söz konusu olabilirdi. Onun için bu gaybi haberi daha da açığa kavuşturmak üzere Allah[cc], Hıristiyanlar ve Müslümanlar arasından bir grubun ortaya çıkmasına izin verdi. Onlar, Hıristiyanlar lehine gürültü koparıp, "Ethem ölmediği için, bu haber gerçekleşmemiştir," dediler. Bunun üzerine onlara bu gaybi haberin iki şıktan ibaret olduğu ve ikinci şıkkın da açıkça gerçekleştiği anlatıldı. Onlar yine de bunu kabul etmeyip, Ethem'in Hakka yönelmediği yönünde ısrarcı oldular. Bunun üzerine Vadedilen Mesih[as] Ethem'i davet ederek, onun sözcülüğüne soyunan Hıristiyan ve Müslümanların sözleri hakkında kendisinin yemin etmesini istedi. Eğer bu on beş ay içerisinde İslam'ın doğruluğu ve Hıristiyanlığın batıl bir din olduğu Ethem'in kalbinde hiçbir iz bırakmadıysa, onun kolaylıkla yemin etmesi gerekirdi. Oysa Ethem yemin etmeyi reddetti. O yemin etmeksizin, Hıristiyanlığın doğruluğuna hala inandığını beyan etti. Kalplere ve beyinlere hâkim olan Allah[cc] ise, kendi kaleminden ona, "Ben diğer Hıristiyanlar gibi

İsa'nın[as] ilah olduğuna iman etmiyorum," diye ilan ettirdi. Yukarıda da bildirildiği gibi gaybi haberde, "Aciz bir kulu ilahlaştırılan Haviye'ye düşürülecektir," denmiştir. Ethem de ilanında İsa Mesihin ilahlığına iman etmediğini bildirmiştir. Vadedilen Mesih[as] bununla da yetinmeyip ısrar etti ve eğer o gerçekten geçen dönem içerisinde Hıristiyanlığın doğruluğu hakkında tereddüde düşmedi ise ve İslam'ın doğruluğu da kalbini etkilemedi ise, Ethem'in yemin ederek, bu süre zarfında devamlı olarak eski inançlarını hep koruduğunu ilan etmesini kendisinden istedi. Vadedilen Mesih[as], o yemin ettiği takdirde bir sene içerisinde Allah'ın[cc] azabına yakalanmazsa, yalancı durumuna düşeceğini de açıkladı. Hz. Mirza Gulam Ahmed[as] buna ilave olarak, Abdullah Ethem yemin ederse, kendisine bin Rupi ödül verileceğini bildirdi. Bu papaz, Vadedilen Mesih'in[as] söz konsusu davetine cevaben, Hıristiyanlık dinine göre yemin etmesinin caiz olmadığını bildirmekle yetindi. Hâlbuki İncil'in birkaç yerinde Havarilerin yemin ettikleri yazılıdır. Hıristiyan ülkelerde bütün önemli devlet görevleri üstlenilirken mutlaka yemin edilir. Hatta krallar, hâkimler, milletvekilleri, sivil ve askeri görevliler gibi tüm resmi yöneticiler, görevlerine başlarken hep yemin ederler. Mahkemeler de Hıristiyan şahitlerden hep yemin alırlar. Hıristiyan olmayan şahitlerden ise yemin yerine, "Söyleyeceklerimi Allah'ı hazır ve nazır bilerek beyan ediyorum," diye söz alırlar. Bu uygulamadan da anlaşılan, Hıristiyanlara göre yemin etmek sadece kendilerine mahsus bir haktır. Bundan dolayı Abdullah Ethem'in öne sürdüğü özrünün hiçbir dayanağı olmadığı ortadadır. O sadece yeminden kaçmak için, bu bahaneleri ileri sürmüştür. Geçen dönemde gördüğü heybet uyandırıcı manzaralar, onda yemin ettiği takdirde kesinlikle helaka uğrayacağı kanaatini doğurmuştu. Hıristiyanlık âleminde, bir adaya yemin etmeden hiçbir önemli dini görev verilmez. Ethem, bir Protestan

papazı idi. Bu fırkaya ait olan papazlar, hem kiliseye hem de devlete vefalı kalacaklarına dair iki yemin etmeden görevlerine kesinlikle başlayamazlar. Bunların tamamı Ethem'in neden yeminden kaçtığını ortaya koymaktadır. Bu gerçekler kendisine bildirildiğinde ise, o tamamıyla sessiz kaldı. Vadedilen Mesih[as], Ethem yemin ettiği takdirde vereceğini ilan ettiği ödül miktarını, zaman içerisinde bin Rupiden dört bin Rupiye yükseltti. Hz. Mirza Gulam Ahmed[as] ona bir sene beklenmeden, yemin eder etmez ödülünün verileceğini bile açıkladı. Ancak papaz, geçen on beş ay zarfında içine düştüğü durumu milletinin korkusundan dolayı sakladığını çok iyi bilmekteydi. Nitekim yemine yanaşması asla mümkün değildi. Vadedilen Mesih[as] onu her yolla yemin etmesi için ikna etmeye çalıştığı halde, Ethem hiç yemin etmedi. Hayatının kalan kısmında ise, onu sessizlik sardı. İslam aleyhinde kitaplar yazmak ve Hıristiyanlık lehinde konuşmaktan tamamen vazgeçti. Böylelikle bu gaybi haberin doğruluğu daha da aşikâr oldu. Sonuç olarak İslam düşmanı bu kimse, böylelikle İsa'nın[as] ilahlığını yazılı olarak reddetti. Onun bu tutumu, İslam'ın doğruluğu ile ilgili kalbinde beliren düşünceleri de açıkça yansıttı. O yemine davet edildiği halde, buna asla yanaşmadı. Hâlbuki Abdullah Ethem, bu gaybi habere neden olan münazara esnasında, İsa Mesihin ilahlığını ve ilahi sıfatların da onda bulunduğunu ispatlamaya çalışmıştı.

Bu gaybi haber azameti ve şevketi bakımından, fıtratı nurlu olan her insanın imanının artması için bir vesiledir. Bunu inceleyen bir kimse, İlahi tecellilerini kendi gözleri ile müşahede eder. İslam muhalefetinde çok ileri giden ve büyük bir ulusun en önemli fertlerinden birisi olan Ethem, bu münazara için Hıristiyanlığı temsil etmek üzere seçildi. Onun ömrü Hıristiyanlığı desteklemek ve İslam'a muhalefet etmekle geçti. Bu kadar önemli bir kimsenin kalbinde, kendi inancı hakkında şüphelerin belirmesi ve İslam'ın

doğruluğunun onun kalbini etkilemesi, ayrıca olağanüstü manzaraları görmesi ve düşünceleri değiştiği için gaybi habere uygun bir şekilde on beş ay onun hayatta tutulması, beşeri irade ve kudretin hududunu aşan durumlardır.

Dördüncü gaybi haber: "Genel olarak dünya Hıristiyan âlemine ve özellikle Amerikalı Hıristiyanlara hüccet olan, Dowie adındaki bir sahtekâr"

Şimdi de, Hıristiyan âlemine hüccet olsun diye bildirilen gaybi haberlerden bir başkasından bahsedeceğiz. Bu gaybi haberin hedefi, Batıda yaşayanlara hüccetin tamamlanması idi. Alexander Dowie Amerika'da tanınmış bir şahsiyetti. Kendisi aslen Avustralyalı olup Amerika'ya göçmen olarak gelmişti. O, 1892'de dini vaazlarda bulunmaya başladı. İddiasına göre ona hiçbir tedaviye gerek olmadan insanlara şifa verme gücü bahşedilmişti. 1901 yılında ortaya attığı iddiasına göre o, mesihin ikinci gelişi için İlyas peygamberin hükmünde olduğundan, kendisi mesihin geliş yolunu temizlemek üzere zuhur etmişti. Mesihin zuhuru için bildirilen alametler gerçekleştiğinden, dinle ilgili insanlar zaten bir bekleyiş içersindeydiler. Netice olarak Dowie'nin iddiası, insanların onun peşine takılmasına sebep oldu. Dowie bir miktar arazi satın alıp, orada Zion adlı bir yerleşim kurdu ve Mesihin bu yerleşime ineceğini söyledi. Ülkenin zenginleri mesihi ilk görenler biz olalım düşüncesi ile yüklü miktarda paralar harcayarak, bu yerleşimde evlerini inşa etmek üzere araziler satın aldılar. Dowie ise burada bir kral gibi hüküm sürmeye başladı. Çok geçmeden müritlerinin sayısı yüz bini aştı. Bütün Hıristiyan âlemine tebliğde bulunmak için propagandacılar yollandı. Bu papaz İslam dinine ileri derecede kin beslediği için sürekli İslam'a dil uzatmaktaydı. 1902'de yayınladıklarına göre, Hıristiyanlığı kabul etmedikleri takdirde, Müslümanların helak edileceklerini ileri sürdü. Vadedilen Mesih[as] onun yayınlanan bu

iddiasından haberdar olunca, buna cevaben bir bildiri yayınladı. Bu bildiride o, İslam'ın üstünlüklerinden bahsederek, Hıristiyanlığın doğruluğunu ispatlamak üzere milyonlarca Müslüman'ın helak olmasına gerek olmadığını bildirdi. Ayrıca kendisinin Allah[cc] tarafından Vadedilen Mesih[as] olarak gönderildiğini bildirerek, Dowie'yi mübaheleye davet etti ve böylelikle insanların doğru ve batıl dini birbirinden rahatlıkla ayırt edebileceklerini açıkladı.[268] Bu bildiri Eylül 1902'de yayınlandı ve Avrupa ile Amerika'da çokça neşredildi. Aralık 1902 ile 1903 yılının sonuna kadar Amerika ve Avrupa'nın muhtelif gazetelerinde bu bildiri hakkında değerlendirmeler yazıldı. Kırka yakın gazete kopyalarını Kadiyan'a gönderdi. Bu denli çok gazetede bunun yayınlanmasından, yaklaşık iki buçuk milyon insanın bu mübahele davetinden haberdar olduğu anlaşılmaktadır.

Dowie bu yayınlara hiç cevap vermedi, ama İslam hakkında beddualar etmeye başladı ve ona dil uzattı. 14 Şubat 1903'de kendi gazetesinde şu duayı yayınladı: "Ben İslam'ın yok olacağı günün çarçabuk gelmesi için Tanrıya dua ediyorum. Ey Tanrım, sen bunu gerçekleştir ve İslam'ı yok et." O, 5 Ağustos 1903'de de şunları yayınladı: "İnsanlık için en çirkin lekeyi (İslam'ı,) Zion mutlaka helak edecektir." Onun bu İslam muhalefetinden vazgeçmediğini gören Vadedilen Mesih[as] 1903'de "Dowie ve Piggot Hakkında Gaybi haberler" isimli bir bildiri daha yayınladı. O, bu bildiride geliş gayesinin, tevhidin yerleşmesi ve şirkin kökünün kazılması olduğunu açıkladı. Ayrıca o, Amerika için Allah'ın[cc] kendisine bir alamet bildirdiğini açıkladı. Buna göre Dowie kendisi ile ister açıkça isterse ima yoluyla mübaheleye girecek olursa, o Vadedilen Mesih[as] hayatta iken pişmanlık ve acılar içerisinde dünyadan göç edecekti. Daha sonra o, Dowie'ye mübahele daveti göndermesine

[268] Review of Religions, Eylül 1902, s.342-345

rağmen hiçbir cevap alamadığını yazarak, ona cevap vermesi için yedi aylık mühlet verdiğini açıkladı. Ayrıca Vadedilen Mesih[as], "Kesin biliniz ki, pek yakında Zion'un başına bir felaket gelecektir," diye de bildirdi. En son olarak o, Dowie'nin cevabını beklemeden şu kelimeler ile duada bulundu: "Ey Rabbim! Kararını bir an önce açıkla ki, Piggot ve Dowie'nin yalanı insanlara aşikâr olsun." Bu bildiri de Batı ülkelerinde geniş çapta dağıtıldı. İngiltere'de The Glasgow Herald in Britain ve Amerika'da The New York Commercial Advertiser gibi gazeteler bu bildirinin özetini yayınladılar. Böylece yüz binlerce insan bundan haberdar oldular.

Bu bildiri yayınlandığı sırada Dowie'nin yıldızı son derece parlaktı. Müritlerinin sayısı gittikçe artıyordu. Bunlar o kadar zengindiler ki, her yılbaşında Dowie'ye üç milyon Rupi (bir milyon Dolar) değerinde hediyeler veriyorlardı. O, birçok fabrikanın da sahibiydi. Onun nakit serveti yaklaşık altmış milyon Rupi (yirmi milyon Dolar) olmuştu. Yanında çalışanların sayısı ülkenin en zenginlerinin hizmetkârlarından daha kalabalıktı. Sağlığı o kadar mükemmeldi ki, o bunu kendi mucizesi olarak göstermekteydi. Hasta olan diğer insanlara o, emri ile şifa verebilme iddiasındaydı. Özet olarak, zenginlik, sağlık, müritlerin sayısı ve güç bakımından her şeye bol bol sahipti.

Vadedilen Mesih[as] bu bildiriyi yayınlayınca, insanlar Dowie'ye, bu bildirilere niçin cevap vermediğinin nedenini sorduklarında, o cevaben şöyle dedi: "İnsanlar bana bunlara neden cevap vermediğimi soruyorlar. Acaba sizler, benim bu haşarata cevap vereceğimi mi düşünüyorsunuz? Onların üzerlerine ayağımı koyduğumda, kendilerini ezip geçerim. Oysa onlar birkaç gün daha yaşayabilsinler diye, karşımdan uzaklaşmaları için kendilerine şans tanımaktayım." İnsan bazen ne kadar akılsızca hareket eder. Dowie kaçmaya çalışırken mübaheleye girmiş oldu. Vadedilen

Mesih[as] açık olarak, Dowie ima yoluyla dahi karşıma çıkacak olursa, ben hayattayken o pişmanlık ve acılar içerisinde dünyadan göç edecektir, diye buyurmuştu. Bu papaz, Vadedilen Mesihe[as] haşarat deyip, onu ayağının altında ezebileceğini söylemek suretiyle, karşısına çıkıp Allah'ın[cc] gazabını davet etmişti.

Onun isyanı ve kibri bununla da sınırlı kalmadı. Birkaç gün sonra o, Vadedilen Mesihten[as] bahsederken onun hakkında, "Budala Muhammedi Mesih," dedi. Ayrıca o şunları da yazdı: "Eğer yeryüzünde ben Allah'ın[cc] peygamberi değilsem, başka hiç kimse O'nun peygamberi değildir." 1903 yılı Aralık ayında çıkardığı gazetesinde açıkça Vadedilen Mesih'in[as] karşısına çıktı ve bir meleğin kendisine düşmanlara karşı galip geleceğinin müjdesini verdiğini ilan etti. Diğer bir ifadeyle, Vadedilen Mesih'in[as] bildirdiği gaybi habere mukabil o da Hz.Mirza Gulam Ahmed'in helak edileceğine dair haber verdi. O ima yoluyla mübaheleye giren Dowie gitgide açık bir şekilde Vadedilen Mesih'in[as] karşısına çıkmaya başladı. Onun bu davranışı çok geçmeden meyvelerini verdi ve mübaheleye girmiş olduğu için Vadedilen Mesih[as] kendisi ile ilgili herhangi bir şey yazmayı bırakıp Allah'ın[cc] vereceği hükmü beklemeye başladı. Ceza vermekte yavaş davranan, ancak yakaladığı zaman cezası çok sert olan Allah[cc], nihayet elini Dowie'ye uzattı ve Vadedilen Mesihi[as] ezmek için kullanmak istediği ayaklarını kullanılamaz bir hale getirdi. Vadedilen Mesihi[as] ezmek şöyle dursun, Dowie onları yere basma gücünü bile kaybetti. Allah'ın[cc] öfkesi felç şeklinde kendisine indi. Birkaç gün sonra iyileşir gibi oldu, ancak, iki ay sonra 19 Aralık tarihinde felç ona ikinci kez saldırdı. Böylece Dowie kalan gücünü de tamamıyla kaybetti. O çaresiz kalınca, işlerini asistanlarına devredip, felç için iklimi iyi gelen bir adaya yerleşti. Ancak Allah'ın[cc] öfkesi onu orada da rahat bırakmadı. Dowie Vadedilen Mesihe[as] haşarat demişti. Bundan

dolayı da Allah[cc] bu papazın haşarat gibi olduğunu ispatlamak istiyordu. O, onun kibrine ve cüretkârlığına neden olan unsurları kullanarak, kendisini küçük düşürecekti. Bunun ayrıntılarına gelince, Dowie hastalanıp gittikten sonra, müritlerinin içine bir şüphe musallat oldu. Onlar, dua ile değil de kendi emri ile diğerlerine şifa verme iddiasında olanın, neden bu şekilde hastalandığını merak ettiler. Müritleri, hiç kimsenin içine girmesine Dowie'nin izin vermediği odalara girip, oraları didik didik aradıklarında, bir hayli içki şişesi buldular. Hanımı ve oğlu, bizzat müritlerine yasakladığı halde, Dowie'nin gizlice çok içki içtiğini söylediler. O sarhoşluk veren tüm maddelerin kullanılmasını yasaklamıştı. Hatta tütün kullanılmasına da izin vermemekteydi. Hanımı en acı günlerde dahi ona vefalı kaldığını, ama papazın zengin ve yaşlı bir kadınla evlenebilmek için, birden fazla evliliğin cevazına izin verdiğini üzüntü içerisinde beyan etti. Hatta o Dowie'nin mektuplarına cevaben o kadın tarafından yazılan mektupları da insanlara gösterdi. Bunları öğrenen müritleri çok öfkelenerek, cemaatin Dowie'nin kontrolünde bulunan hesaplarını incelemeye başladılar. Bunun sonucu beş milyon Rupi (bir buçuk milyon Dolar) kadar bir paranın ortadan kaybolduğu anlaşıldı. Ayrıca bu papaz tarafından, kasabadaki birçok genç kıza, gizlice değeri yüz bin Rupiden fazla hediyelerin verildiği de anlaşıldı. Bunun neticesinde müritleri tarafından Dowie'ye bir telgraf gönderildi. Onda şöyle yazıyordu: "Bütün cemaat ittifak ile senin israfını, riyakârlığını, yalan ifadelerini, mübalağalı sözlerini ve insanların mallarını caiz olmayan yollarla kullanmanı, zulüm ve gasp etmeni şiddetle protesto edip, seni bütün mevkilerinden azlediyoruz."

Dowie suçlamaları reddedemeyince tüm müritleri kendisine muhalif oldular. Bunun üzerine o, müritlerinin karşısına çıkıp, onları yeniden kendine çekmek istedi. Ancak tren

istasyonuna vardığında, birkaç kişi hariç hiç kimse onu karşılamaya gelmedi ve kendisine ilgi göstermedi. Çaresiz bir şekilde mahkemelere başvurduğunda ise, onlar cemaatin parasını ele geçirmesi için kendisine izin vermediler. Ona, hayatını idame etmesi için küçük bir miktar aylık bağlandı. Öylesine çaresizdi ki, ancak zenci hizmetkârları onu bir yerden alıp başka bir yere koyarlardı. O, hayatını büyük bir sefalet ve acılar içinde geçiriyordu. Onun çaresizliğini gören iki, üç dostu, tedaviye başvurmasını istediler. Ancak tedavi aleyhine öğüt veren bir insan olduğundan, müritlerinden korkup tedaviye yanaşmadı. Müritlerin hepsi kendisini terk edip yalnızca iki yüze yakını kaldığında, mahkemelerde de başarısızlığa uğrayınca keza hastalığı da ilerlediğinde, o bütün bu sıkıntılara dayanamayarak akli dengesini kaybetti. Bir gün birkaç müridi, Dowie'nin vaazını dinlemeye gittiklerinde, onun bütün vücudunun sargılarla sarılmış olduğunu gördüler. Onlara hitaben adının Jerry olduğunu, bütün gece boyunca şeytanla savaştığını, mücadele sırasında generalinin öldüğünü ve kendisinin de yaralandığını anlatınca, müritleri onun delirdiğini anladılar ve onlar da kendisini terkedip gittiler. Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] şöyle haber vermişti "Dowie kendisi ile ister açıkça isterse ima yoluyla mübaheleye girecek olursa, o Vadedilen Mesih[as] hayatta iken pişmanlık ve acılar içerisinde dünyadan göç edecekti." Vadedilen Mesih'in[as] sözleri 8 Mart 1904 tarihinde gerçekleşti ve Dowie pişmanlık ve acı içerisinde bu dünyadan göç etti. Öldüğünde yanında sadece dört kişi vardı ve servetinin toplamı aşağı yukarı otuz Rupi idi.

Pişmanlık ve ıstırap adına bu ölümden daha ötesi mümkün mü? Bu kesinlikle ibret verici bir hadisedir ve Batı dünyasına Vadedilen Mesih'in[as] doğruluğunu anlatan apaçık bir mucizedir. Nitekim birçok gazete mecbur kaldıkları için Vadedilen Mesih[as] tarafından bildirilen gaybi haberin ger-

çekleştiğini bildirdiler. Örneğin Dunville adlı Amerika'da yayınlanan bir gazete bu olaydan bahsederken 7 Haziran 1904'de şunları yazmıştır: "Ahmed ile müritleri bir kaç ay evvel aşikâr bir şekilde gerçekleşen bu gaybi haberden dolayı ne kadar övünseler haklıdırlar."

Truth Seeker adlı Amerikan gazetesi de 15 Haziran 1904'de şunları yazmıştır : "Meydan okuyan kişinin zahiri durumu, yaşamak adına kendi aleyhine olsa da, kazanan o oldu." Burada kastedilen Dowie'nin genç olması ve Vadedilen Mesih'in[as] de ondan daha yaşlı olmasıdır.

Herald Of Boston Gazetesi ise 23 Haziran 1904'de şöyle yazmıştır: "Dowie'nin ölümünden sonra Hintli peygamberin şöhreti daha da arttı. O, Dowie daha hayatta iken pişmanlık ve acı içinde öleceğine dair haber vermemiş miydi? Dowie altmış beş yaşında iken, gaybi haberde bulunan kişi ise yetmiş beş yaşındaydı."

Gazetelerin yazdıklarından anlaşılan, bu gaybi haberin Hıristiyanları hatta gazetelerin ateist yazarlarını da etkilemiş olduğudur. Onlar, hayret verici bir şekilde bundan öylesine etkilendiler ki, duygularını yazılarına yansıtmaktan hiç çekinmediler. Batı ülkelerinde yaşayan insanlara bu mucizevî olay anlatılacağı ve bu dindaş gazetelerin şahitlikleri önlerine konulacağı zaman, onlar bu gerçeği reddedemeyip, İslam'ın doğruluğunu kabul etmek zorunda kalacaklar. Ancak eski görüşlerini ve inanışlarını terk ederek, onlar İslam'ı kabul edip necat bulacaklarını anlayacaklar ve böylece Peygamber Efendimiz[sav] ve Vadedilen Mesihe[as] iman edecekler. Bunun emareleri ise şimdiden belirmeye başlamıştır. Amerika'da şu an iki yüzden fazla kişi Müslüman Ahmediye Cemaatine katılmıştır.

Beşinci gaybi haber: "Hindistan âlemine hüccet olan Lekram"

Şimdi, Hindistan âlemine İslam'ın doğruluğunu ispatlayan gaybi haberlerden bahsedeceğiz. Onların gerçekleşmesi neticesinde yüz binlerce insanın kalbi sarsıldı. Onlar içten içe İslam'ın doğruluğuna kani oldular. Onlarca insan ise açıkça İslam'ı kabul etti ve kabul etmeye de devam etmektedir.

Bu gaybi haberin ayrıntılarına gelince, bundan kırk, elli sene önce, Hindular arasında Arya Samac adında yeni bir fırka ortaya çıkmıştı. Bu fırka İslam'ın zayıf durumunu görünce, Müslümanları Hindulaştırmayı planladı. Hedeflerine ulaşmak üzere, dini liderleri her fırsatta İslam'a dil uzatıyor ve ağza alınmayacak kelimeleri içeren kitaplar yayınlıyorlardı. Bu liderler arasında dili en çirkin olan ve hayâsızca itirazlar ileri süren Lekram adında bir şahıstı. Vadedilen Mesih[as], onu İslam'ın doğruluğu konusunda ikna etmeye çalıştığı halde, o inadında ilerlemeye devam etti. Lekram Kuran-ı Kerim ayetlerini ağza alınmayacak çirkin kelimeler ile tercüme ederdi. Şerefli ve haysiyetli bir kimse için, yazdıklarını okumak bile zordu. Lekram'a göre dünyanın en kötü insanı, insan kemallerini şahsında toplayan Peygamber Efendimiz[sav] idi. Bütün ilimlerin kaynağı olan Kuran-ı Kerim, ona göre lakırdılarla doluydu. Onun hali güneş ışığından zarar gören hastalıklı bir göze benzemekteydi. Tartışmalar uzayınca, bu adam Peygamber Efendimiz[sav] hakkında çirkin bir dil kullanmakta gitgide ilerledi. O, Vadedilen Mesih[as] ile dalga geçerek, kendisine de bir mucizenin gösterilmesini istedi. Sonunda Vadedilen Mesih[as] onun hakkında Allah'a dua edince, Allah[cc] onun pek yakında helak edileceğini bildirdi. Bu gaybi haberi yayınlamadan önce Vadedilen Mesih[as], bunun onu üzüp üzmeyeceğini Lekram'a sordu. Bu haberin yayınlanması onun hoşuna gitmeyecekse onu açıklamayacağını kendisine bildirin-

ce, Lekram Vadedilen Mesih'in[as] gaybi haberlerinden korkmadığını yazarak, bu haberin yayınlanmasını istedi. Allah[cc] tarafından verilen haberde, muayyen bir zamandan bahsedilmemişti ve Lekram bir zaman tayin edilmesini ısrarla talep etti. Bundan dolayı Hz.Mirza Gulam Ahmed[as], Allah[cc] tarafından muayyen bir zaman bildirilinceye dek, elindeki gaybi haberi yayınlamadı. Allah-u Teâlâ ona muayyen bir zaman hakkında haber verdiğinde ise o, 20 Şubat 1893'den itibaren altı sene içerisinde Lekram'ın ölümle neticelenen ıstıraplı bir azaba yakalanacağı bilgisini verdi. O, bu gaybi haberi aynen yayınladı. Yayınlanan vahiyler arasında bulunan Lekram hakkındaki Arapça bir ilham ise şöyleydi:

عِجْلٌ جَسَدٌ لَهُ خُوَارٌ لَهُ نَصَبٌ وَ عَذَابٌ

Yani, bu adam Samiri'nin buzağısına benzemektedir ve yalnızca gürültü çıkarır. Onda maneviyattan hiçbir eser yoktur. Onun üzerine de bir bela ve azap inecektir.[269] Bundan sonra Vadedilen Mesih[as] şunları yazmıştır: "Ben bütün dinlerin bütün fırkalarına ilan ediyorum ki, eğer bu adam 20 Şubat 1893 tarihinden itibaren altı sene zarfında bir azaba yakalanmazsa, benim Allah tarafından gönderilmediğimi anlayın. Üzerine inecek olan, alelade sıkıntılardan olmayıp, İlahi heybeti taşıyan olağanüstü bir azap olacaktır.[270]"

Bu gaybi haberin açıklanmasından bir müddet sonra, Vadedilen Mesih[as] Lekram'ın helaketini içeren bazı ayrıntılar ile ilgili ikinci bir gaybi haber yayınladı.

وَبَشَّرَنِى رَبِّى وَقَالَ مُبَشِّرًا   سَتَعْرِفُ يَوْمَ الْعِيدِ وَالْعِيدُ اَقْرَب

[269] Tezkere, s.229, (4. baskı) Tercümesi: "Bu cansız bir buzağıdır, onun için sıkıntı ve azap vardır."
[270] Ruhani Hazain, c.5, s.649-651, Ayna-yi Kemalat-i İslam

"Allah bana müjde vererek şunları söyledi; Sen bir bayram gününü göreceksin ve o gün bayram gününe bitişik olacak." Daha sonra ise o, şunları kaleme aldı: "Allah'ın bana olan lütufları arasından bir tanesi, onun Lekram hakkındaki duamı kabul etmesidir. O, bana onun helak edileceğine dair haber verdi. Bu adam Peygamber Efendimiz'e[sav] küfür ettiği için, ben onun aleyhinde dua ettim ve Rabbim bana onun altı sene içerisinde öleceğini bildirdi. Hak talep edenler için bunda birçok alamet mevcuttur.[271]"

Daha sonra bu gaybi haberle ilgili ayrıntılar ona bildirilince, o bunları Barakat-üd Dua adlı kitabında "Lekram Peşaverî ile ilgili yeni bir haber" başlığı altında yayınladı.

Bugün Hicri 1310 senesinin Ramazan ayının on dördüne tekabül eden, 2 Nisan 1893 günüdür. Sabahleyin hafif uyku halindeyken, geniş bir evde oturduğumu gördüm. Birkaç dostum da yanımda bulunuyordu. Derken çok güçlü, korkunç birisi benim önüme çıkıp dikildi. Sanki yüzünden kan akıyordu. Ben gözlerimi kaldırdığımda, onun bilinmedik bir yaratılış ve özellikte birisi olduğunu gördüm. O insan değil de, çok kötü ve dehşet veren melaikeden biriydi ve korkusu kalpleri kaplıyordu. Ona bakıyordum ki bana, Lekram nerede diye sordu. Bana bir başka şahsın ismini de söyleyerek, onun da nerede olduğunu sordu. O zaman ben onun, Lekram ve öteki şahsın cezalandırılması için görevlendirildiğini anladım...[272]"

Vadedilen Mesih[as] Ayna-yi Kemalat-i İslam adlı eserinde Lekram hakkında manzum olarak şunları yazmıştır:

---

[271] Ruhani Hazain, c.12, s.119, İstifta
[272] Ruhani Hazain, c.6, s.33, Barakatü'd Dua

الا اے دشمن نادان و بے راہ — بترس از تیغ بران محمد
الا اے منکر از شان محمد — ہم از نور نمایان محمد
کرامت گرچہ بے نام و نشان است — بیابنگر ز غلمان محمد

“*Ey yolunu şaşırmış nadan düşman, Muhammed’in keskin kılıcından kork*

Ey Muhammed’in şanını ve parlak nurunu inkâr eden,

Keramet gerçi maziye karışmış gibi görünse de, gel ve Muhammed’in hizmetkârlarından zuhur eden bir kerameti gör.[273]”

Bütün bu gaybi haberlerden anlaşılan, Vadedilen Mesihe[as] farklı zamanlarda aşağıdaki haberlerin verilmiş olduğudur.

(1) Ölümle sonuçlanacak bir azaba Lekram yakalanacaktır.

(2) Bu azap altı sene zarfında gerçekleşecektir.

(3) Azabın ineceği gün bayram gününe bitişik olacak, yani bayram arifesi veya bayram ertesi gerçekleşecektir.

(4) Lekram, Samiri’nin buzağısının durumuna düşecektir. Samiri’nin buzağısı parçalanıp yakılmış ve nehre atılmıştı.

(5) Onun helakı için gözlerinden kan akan bir kimse görevlendirilmiştir.

(6) Lekram, Muhammed’in[sav] kılıcıyla öldürülecektir.

Bu alametler, mefhumunda hiçbir şüphe olmayacak kadar açıktır. Bu gaybi haberler üzerinden tam beş yıl geçmişti ki, muhalifler bu haberler gerçekleşmedi diye dalga geçmeye başladılar. Ardından idrak edilen Ramazan Bayramı bir Cuma gününe rastladı. Bunun ertesi günü, yani Cumartesi ikindi vakti sıralarında Lekram bilinmeyen bir kimse tarafından keskin bir hançer ile yaralanıp, Pazar günü de öldü.

[273] Ruhani Hazain, c.5, s.639, Ayna-yi Kemalat-i İslam

Böylece Allah'ın[cc] kelamı tüm ayrıntılarıyla gerçekleşmiş oldu. İlahi ilhamda onun altı sene içerisinde helak olacağı bildirilmişti ve Lekram da altı yıl içerisinde öldü. Allah'ın[cc] vahyinde bu olayın bayrama bitişik bir günde gerçekleşeceği ve o günün de müminler için bir bayram olacağı bildirilmişti. Nitekim Lekram Ramazan Bayramının ertesi günü yaralandı. Ayrıca Allah'ın[cc] kelamında onun, gözlerinden kan akan bir kimse tarafından helak edileceği de bildirilmişti. Keza bu da aynen gerçekleşti. Söz konusu gaybi haberde onun Muhammed'in[sav] kılıcı ile katledileceği de belirtilmişti. Lekram aynen bildirildiği gibi katledildi. Allah[cc] onun Samiri'nin buzağısına benzediğini de söylemişti. Samiri'nin buzağısı Cumartesi günü paramparça edilmişti. Lekram da Cumartesi günü paramparça edildi. Buzağı önce yakılıp sonra da külleri nehre atılmıştı. Keza Hindu olması sebebiyle, Lekram da önce yakıldı sonra da külleri nehre atıldı.

Onun katli hakkında başkaları tarafından anlatılanlar şöyledir. Gözleri kanlı bir adam kendisine gelip, İslam'ı terk edip Hindu olmak isteğini bildirdi. Arkadaşları Lekram'ı uyardıkları halde, o bu adama çok güvendiği için, onu sürekli yanında bulundurmaya başladı. Aslında yaralandığı gün, Lekram o adamı Arya yapacağını ilan etmişti. Bu Cumartesi günü idi ve Lekram o sırada bir şeyler yazmakla meşgul iken, bu adamın kendisine bir kitap vermesini istedi. Bunun üzerine gözleri kanlı bu adam, kitap getiriyormuşçasına bir gürültü çıkarıp Lekram'a yaklaştığında, hançeri onun karnına sapladı. Daha sonra o, bağırsaklarını param parça etmek için hançeri birkaç kez karnının içinde döndürdü. Lekram'ın akrabalarının anlattıklarına göre, ardından adam kayboluverdi. Lekram o sırada evin ikinci katındaydı. Evin alt kattaki girişinde ise birçok kişi toplanmıştı. Ancak onlardan hiçbiri adamın üst kattan aşağı indiğini görmedi. Lekram'ın annesi ve hanımı katilin evden

çıkmadığı konusunda emindiler. Ancak arkadaşları eve hemen girip arama yaptıklarında, hiçbir yerde onu bulamadılar. Katilin nereye kaybolduğunu bir tek Allah[cc] bilir. Kısacası Lekram, acı veren bir azaba yakalanıp, Vadedilen Mesihe[as] bildirildiği gibi Pazar günü öldü ve Allah'ın[cc] elçisinin doğruluğuna şahitlik etti. Lekram, Peygamber Efendimizin[sav] mübarek kişiliğine dil uzatanlara bir ibret olarak bu dünyadan göçüp gitti.

Altıncı gaybi haber: "Sihler için hüccet olan Maharaca Dalip Singh"

Şimdi de zamanında gerçekleşerek, İslam ve Vadedilen Mesih'in[as] doğruluğunun delili olan, Sihler ile ilgili bir gaybi haberden bahsedeceğiz. Pencap İngilizlerin eline geçince, ülke çıkarları gereği tahtın varisi Raca Dalip Singh İngiltere'ye yollandı. Raca henüz küçük yaştaydı. İngilizlerin Pencap üzerindeki hâkimiyeti her bakımdan sağlamlaşıncaya dek, onun geri dönüşüne izin verilmedi. 1857'deki isyandan sonra Delhi hükümeti de ortadan kaldırıldı ve böylece hiçbir tehlike kalmadı. O günlerde Raca Dalip Singh, Pencap'a geri dönmeye niyetlendi ve her tarafa onun geri döneceğine dair haberler yayıldı. Bu esnada Allah[cc] Vadedilen Mesihe[as] Raca'nın iradesinin gerçekleşmeyeceğini bildirdi.[274] Vadedilen Mesih[as] birçok kişiyi ve özellikle Hinduları bu durumdan haberdar etti. Ayrıca bir bildiri ile buna işaret ederek, "Dönecek bir Pencap Racası sıkıntıya düşecek.[275]" diye ilan etti. Bu vahiy yayınlandığında hiç kimse Raca'nın Hindistan'a dönüşünün engelleneceğini düşünemiyordu. Aksine herkes, onun yakında döneceği beklentisi içerisindeydi. Bu esnada İngiliz hükümeti Raca'nın geri dönmesi halinde bu durumun ülke çıkarlarına zarar vereceği hakkında duyumlar aldı. Onun dönüş

[274] Ruhani Hazain, c.22, s.248, Hakikatu'l Vahiy
[275] Ruhani Hazain, c.4, s.124, Al Hak Mubahasa Ludhiana

haberi yayıldıkça Sihler arasında eski örf ve adetleri canlanıyor ve coşkuları da artıyordu. Bundan dolayı İngiliz hükümeti ülkede huzursuzluğun çıkabileceğini düşündü. Çoktan yola çıkmış olan Raca Aden'e vardığında durduruldu. Onun birkaç gün içerisinde Hindistan'a geri döneceğini beklemekte olan Sihler büyük bir üzüntü yaşadılar. Ancak bu gaybi haberin gerçekleşmesi ile gaybı bilen ve celal sahibi olan Allah'ın[cc] ululuğu zuhur etti ve insanlar kendi düşüncelerinden henüz haberdar değillerken, Allah'ın[cc] onların kalplerindekini okuduğu ispatlandı.

Yedinci gaybi haber: "Veba; çok gizli vesilelerin Allah'ın[cc] elinde olduğunun ispatı"

Afganistan ve komşu ülkeler ile ilgili Vadedilen Mesih'in[as] dört gaybi haberinden bahsettik. Bu haberler üç ulus için hüccet olmuştur. Şimdi bahsedeceğimiz gaybi haber ise, Hindistan'ın bütün kavimlerine ve onlar vasıtasıyla tüm dünyaya hüccet olmuştur. Böylelikle Allah-u Teâlâ, en küçük ve gizli vesilelerin Kendi emrinde bulunduğunu ve İlahi memurlarını desteklemek üzere onları kullandığını gösterdi. Zamanı geldiğinde bir kısmı gerçekleşmiş olan ve bir kısmı da gerçekleşecek olan bu tür gaybi haberler de Vadedilen Mesih[as] tarafından bildirilmiştir. Ancak bizler, örnek olarak veba hakkındaki gaybi haberden burada bahsedeceğiz. Bu gaybi haberin özelliklerinden bir tanesi, bunun Resulüllah[sav] tarafından, Vadedilen Mesih'in[as] zamanında gerçekleşeceğinin bildirilmiş olmasıdır.[276]

Peygamber Efendimizin[sav] bildirdiği gaybi haberdeki gibi, aynı Ramazan'ın 13'ünde ay tutulması ve 28'inde güneş tutulması gerçekleşince, Allah-u Teâlâ Vadedilen Mesihe[as], insanlar bu alametten faydalanıp sana iman etmezlerse,

[276] Kenzu'l Ummal, c.14, s.343, Rivayet 38879, 1975 yılı, Halep

kendilerine umumu etkileyecek bir azap indirilecektir diye bildirdi. Nitekim Vadedilen Mesih'in[as] sözleri şöyledir:

وَ حَاصِلُ الْكَلَامِ اَنَّ الْكُسُوفَ وَالْخُسُوفَ اٰيَتَانِ مُخَوِّفَتَانِ وَاِذَا اجْتَمَعَا فَهُوَ تَهْدِيدٌ شَدِيدٌ مِنَ الرَّحْمٰنِ وَاِشَارَةٌ اِلٰى اَنَّ الْعَذَابَ قَدْ تَقَرَّرَ وَ اُكِّدَ مِنَ اللّٰهِ لِاَهْلِ الْعُدْوَانِ

Yani, ay ve güneş tutulmaları, Allah[cc] tarafından uyarıcı ve korkutucu olan iki alamettir. Onlar şimdiki gibi bir araya geldiklerinde, bu Allah[cc] tarafından bir uyarı olup, isyankâr kimseler için azap hakkında karar verildiğine dair bir işarettir.[277]

Bundan sonra Allah[cc] bu gaybi haberin gerçekleşmesi yönünde Vadedilen Mesih'in[as] kalbine dua için ilka edip, vebanın ortaya çıkması için duada bulunmasını istedi. Nitekim o, 1894 senesinde Arapça olarak yayınlanan bir kasidede şunları yazdı:

فَلَمَّا طَغَى الْفِسْقُ الْمُبِيدُ بِسَيْلِهٖ   تَمَنَّيْتُ لَوْ كَانَ الوَبَآءُ الْمُتَبِّر

فَاِنَّ هَلَاكَ النَّاسِ عِنْدَ أُولِى النُّهٰى   اَحَبَّ وَاَوْلٰى مِنْ ضَلَالٍ يُضَمِّرُ

"*Fısk-u fücurun yıkıcı tufanı sınırlarını aşınca, insanları helak eden vebanın çıkması için Allah'a niyaz ettim.*

Çünkü akıl sahiplerine göre insanların helak olmaları, onların yıkıcı delalete düşmelerinden daha iyidir.[278]"

Ondan sonra, 1897 senesinde Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] Sırac-i Münir adlı kitabında şu vahyi aldığını yazdı:

يَا مَسِيحَ الْخَلْقِ عَدْوَانَا

---

[277] Ruhani Hazain, c.8, s.232, Nuru'l-Hak, Kısım II

[278] Ruhani Hazain, c.16, s.303, Hutbe-i İlhamiye

Yani, ey halk için Mesih olarak gönderilen, dikkatini türlü hastalıklara yönelt.[279]

Başka bir yerde ise o, şunları yazdı:

"Bu haberler hangi zamana aittir ve ne zaman gerçekleşecektir, bekle ve gör. Bir zamanlar dua sonucu ölürlerken, başka bir zamanda dua ile hayata kavuşacaklar.[280]"

Yukarıda yer alan son gaybi haber yayınlandığında, veba sadece Bombay'da ortaya çıkıp bir sene devam etmişti. Doktorlar vebanın daha fazla yayılmasını engelledi diye halk sevinç içerisindeydi. Ancak Allah[cc] tarafından bildirilen bunun tersi idi. O zaman insanlar, veba salgınının geçici olduğunu zannediyorlardı. Bütün Pencap'ta sadece bir iki köyde önemsenmeyecek miktarda veba baş göstermişti. Kalan bölgelerde ise vebadan eser yoktu. Bombay'daki veba da görünürde yok olmuştu. Böyle bir zamanda Vadedilen Mesih[as] bir bildiri yayınlayarak şunları yazdı: "Merhametimin beni yazmam için ikna ettiği önemli bir mesele vardır. Maneviyattan yoksun olanların gülüp, dalga geçeceklerini çok iyi biliyorum. Ancak insanlığa karşı merhametim, onu açıklamamı gerekli kılmaktadır. Bugün, 6 Şubat 1898 Pazartesi günü, rüyamda Allah'ın[cc] meleklerinin Pencab'ın muhtelif yerlerinde siyah renkte fideler ektiğini gördüm. Fideler çirkin, kara, korkunç ve cılızdı. Onları ekenlere bunların ne ağacı olduğunu sordum. Onlar, pek yakında ülkeye yayılacak olan veba ağaçları olduklarını bana söylediler. Ben, gelecek kış mı, yoksa ondan sonraki kış mı bu vebanın yayılacağını bildirmiş olduklarından emin değilim. Ancak gördüklerim çok korkunçtu.[281]" Daha sonra Vadedilen Mesih[as] kendisine veba hakkında vahiy indirilerek şunların bildirildiğini yazdı:

---

[279] Ruhani Hazain, c.16, s.346, Eyyamu's Sulh
[280] Ruhani Hazain, c.12, Sirac-i Münir, s. 70-71
[281] Tezkere, s.314-315, (4. baskı)

إِنَّ اللّٰهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتّٰى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ إِنَّهُ أَوَى الْقَرْيَةَ

Yani, kalplerdeki isyan vebası yok olmadıkça, bu zahiri veba da uzaklaşmayacak.[282]

Hz. Mirza Gulam Ahmed[as], bu bildirinin sonunda, aşağıda yer alan farsça şiirleri kaleme aldı:

گر آں چیزے کہ می بینم عزیزاں نیز دیدندے　　زدنیا توبہ کردندے بچشم زار و خونبارے
خورتاباں سیہ گشت است ازبدکاری، مردم　　زمیں طاعوں ھمی آردپئے تخویف و انذارے
بہ تشویش قیامت ماند ایں تشویش گر بینی　　علاجے نیست بہر دفع آں جز حسن کردادے
نشاید تا فتن سرزاں جناب عزّت وغیرت　　کہ گر خواہد کشد دریکدمے چوں کرم بیکارے
من از ہمدردی ات گفتم تو خود ہم فکر کن بارے　　خرد از بہر ایں روزاست اے دانا و ہشیارے

Gördüğümü dostlar görebilselerdi,

Kanlı gözyaşları dökerek dünyadan yüz çevirirlerdi.

İnsanların günahkârlığı sonucu parlak güneş karardı,

Zemin, onları korkutup uyarmak üzere veba saçtı.

Bu karışıklığı bir görsen, onu Kıyamet gününün karışıklığına benzetirsin,

Onu defedecek yegâne ilaç, salih amelde bulunmaktır,

Bütün bunları sana olan merhametimden söylemekteyim, ey akıllı ve uyanık kimse!

Sen bir düşün, zira akıl böyle günde kullanılmak üzere verilmiştir.[283]

Bu gaybi haberlerden anlaşıldığı gibi, Vadedilen Mesih[as] 1894'den önce tehlikeli bir azabın geleceğini ve daha son-

[282] Tezkere, s.313-314, (4. baskı)
[283] Ruhani Hazain, c.14, s.363, Eyyamu's Sulh

ra açık ifadeler kullanarak bir veba salgınının ortaya çıkacağını bildirdi. Daha sonrasında Hindistan'da veba baş gösterince o, özellikle Pencab eyaletinin bu vebanın hedefi olacağını söyledi. O, bu veba salgınının Kıyamet'e benzer bir şekilde gerçekleşeceğini söyleyerek, insanlar kalplerini ıslah etmedikçe, veba ortadan kalkmaz diye buyurdu.

Bundan sonra gerçekleşen hadiseleri kelimeler ile ifade edebilmek mümkün değildir. Veba Bombay'dan başladığı için, akla uygun olan, onun merkezinin oralar olmasıydı. Oysa veba Pencab'ı kendine bir yuva edindi. Saldırıları o denli şiddetliydi ki, bazen bir hafta içerisinde otuz bin kişi ölebiliyordu. Bir yıl içerisinde yüz binlerce insan öldü. Gönderilen yüzlerce doktora ve onlarca yeni tedavi usullerine rağmen, bir şey elde edilemedi. Her sene vebanın şiddeti daha da arttı. Devlet yetkilileri ise bu durum karşısında şaşkındılar. Kalpler bu azabın nedeninin, Vadedilen Mesih'in[as] inkârı olduğunu anladı. Binlerce değil yüz binlerce insan, bu kahreden azap karşısında kendisine iman etti. Allah-u Teâlâ Vadedilen Mesihe[as], "Veba gitti, ateş kaldı," diye buyuruncaya dek, bu salgının şiddetinde hiçbir azalma olmadı. Bu vahyi aldıktan sonra ise, vebanın şiddeti gitgide azalmaya başladı. Ancak Vadedilen Mesih'in[as] vahiy ve ilhamlarından anlaşılan, bu hastalığın birkaç kez daha ortaya çıkacak olduğudur. Duamız, Allah'ın[cc] hem memleketimizde hem de diğer ülkelerde aciz kullarına sığınak olması içindir.

Bizce bu gaybi haber çok açık ve net olup, ister mümin isterse kâfir, eğer inatçı değilse, onun doğruluğunu kabul etmek zorundadır. İnatçı kimse acınacak bir durumdayken, basiretli olanın şunları görmesi mümkündür:

(1) Bu salgının ortaya çıkacağı çok evvel bildirilmiş olsa da, tıp ilmi, bir salgının bu kadar zaman önce çıkacağını bildirecek bir sistemi henüz icat etmiş değildi.

(2) Veba ortaya çıkınca, onun geçici değil, senelerce süreceği önceden bildirilmişti.

(3) Yine bu salgının Pencab'da çok daha şiddetli yaşanacağı önceden bildirilen haberlerdendi. Nitekim daha sonra vukuu bulan hadiseler de bunu doğrulamıştır. Pencab bu salgının en büyük hedefi oldu ve en çok ölüm de burada gerçekleşti.

(4) Tıp uzmanları devamlı olarak bu vebanın kontrol altına alındığını söyledikleri halde, Vadedilen Mesih[cc], Allah[cc] tarafından bir çare olmadıkça, veba salgınının etkisini kaybetmeyeceğini ilan etti. Veba ise onun bildirdiği gibi dokuz sene boyunca bütün şiddeti ile sürdü.

(5) Sonunda Allah[cc] merhametinden ötürü bu salgının şiddetinin azalacağına dair söz verdi. O, Vadedilen Mesihe[as] hitaben, "Veba gitti, ateş kaldı," dedikten sonra, salgının şiddeti azaldı ve Pencab'da şiddetli bir ateş kendini gösterdi. Devlet istatistiklerine göre hemen hemen her ev bu ateşten nasibini aldı.

Sekizinci gaybi haber: "Bütün dinlere hüccet olan büyük deprem"

Şimdi sunacağımız gaybi haber, Allah'ın[cc] yerin üstünde olduğu gibi, yerin derinliklerinde bulunanlara da hâkim olduğunun ispatıdır. Bu gaybi haber 4 Nisan 1905 tarihinde, Pencab'da vuku bulan büyük depremle ilgilidir. Bu, bütün dinlerin takipçilerine İslam ve Vadedilen Mesih'in[as] doğruluğu için hüccet olmuştur. Bu deprem ile ilgili Vadedilen Mesih[as] aşağıdaki vahiyleri yayınlamıştır:

زلزلہ کا دھکا

"Depremin şiddetli sarsıntısı"

عَفَتِ الدِّيَارُ مَحِلُّهَا وَ مَقَامُهَا

"Korkunç bir deprem olacak ve neticesinde insanların daimi oturdukları yerler ve geçici meskenleri yok edilecek.[284]"

Bu vahiy ve ilhamlar, zamanında Müslüman Ahmediye Cemaatinin birçok gazetelerinde yayınlandı. Bu vahiylerin, kelimelerin zahiri ile gerçekleşmesi öyle uzak bir ihtimal olarak görünüyordu ki, bunun vebanın şiddetli bir safhası olacağı zannedildi. Ancak, Allah[cc] indinde kararlaştırılan bambaşka bir şeydi. Kangra'da bulunan yanardağ uzun süredir sessiz idi. Bu dağ insanların gözünde o denli zararsızdı ki, hurafeperest Hindular oraya gidip adaklar sunuyorlardı. Yer bilimcilere göre bu dağ tamamen sönmüştü ve artık hiçbir tehlike doğurmamaktaydı. Bu dağın etrafında ise yüzlerce sene önce inşa edilmiş paha biçilmez Hindu tapınakları mevcuttu. Buraya binlerce ziyaretçi gelmekteydi. Bu sönmüş volkana kudret ve daimi azamet sahibi olan Allah[cc] tarafından emir gönderilince, o yeniden harekete geçerek, memurunun doğruluğuna şahadet etti.

Vahiy kelimelerinden anlaşılan, vuku bulacak olan depremde en çok zarar görecek yerler üzerinde geçici barınma amaçlı çok sayıda binanın olacağıdır. Böyle yerler, hanlar, oteller, ordunun gelip kaldığı kışlalar ve benzeri binalardır. Vahiy olunan bu kelimeler meşhur şair Hz.Lebid Bin Rebia El-Amiri'nin[ra] şiirinde geçen bir mısradır. Ahenkli üsluba uysun diye Hz.Lebid[ra] "mahilluha" kelimesini "makamuha" kelimesinden önce kullandı diye, hiç kimse (hâşâ) Allah[cc] da aynı sıraya uymak zorundaydı diyemez. Çünkü Allah[cc] bu mısra yerine başka kelimelerle de vahiy edebilirdi. Ayrıca, bu mısra tek başına vahiy edildiği için, başka bir mısra ile ahenk içinde olmak zorunda da değildi. Diğer taraftan Allah[cc], bu mısra içindeki kelimelerin de sırasını değiştirebilirdi. Aslında Allah'ın[cc] bu kelimeler ile vahyetmesi, çok sayıda geçici yerleşim yerlerinin bulundu-

[284] Tezkere, s.515, (4. Baskı)

ğu bir bölgede depremin vuku bulacağına işarettir. Yukarıda da bildirdiğimiz gibi, kışlalar, tatil amaçlı veya ziyaret amaçlı gidilen bölgeler gibi yerler, geçici olarak kalınan yerlerle kastedilenlerdir. Kısacası söz konusu depremin, bu tür bölgelerden birisini hedef alacağından haber verilmiştir.

Yayınlanan bu vahiylerden bir müddet sonra, hiç kimsenin aklının ucunda bile yokken, Kangra'daki sessiz volkan birdenbire harekete geçti. 4 Nisan 1905 günü sabah vakti, yüzlerce kilometre genişliğinde bir alanda yeryüzü sarsıldı ve Kangra etrafındaki tapınaklar ve hanlar yıkılıp yok oldu. Yaklaşık on iki kilometre uzaklıkta bulunan Dharmsala askeri kışlası da yerle bir oldu. İngilizlerin yaz tatillerini geçirmek için gittikleri bungalovlarda taş taş üzerinde kalmadı. Dalhousie ve Bakloh'daki askeri meskenler de tamamen yıkıldılar. Bunun haricinde birçok şehir ve kasaba bundan büyük zarar gördü. Bu deprem sonucunda ise yirmi bin kişi hayatlarını kaybetti. Yer bilimciler şaşkınlık içerisinde bu depremin sebebini anlamakta zorluk çektiler. Onlar, yer sarsıntısının sebebinin Vadedilen Mesih'in[as] yalanlanması olduğunu nereden bilebileceklerdi ki? Allah[cc] bu deprem vesilesi ile insanların dikkatlerini Vadedilen Mesihe[as] çekmek istiyordu. Onlar bunun sebebini yer altında araştırırlarken, bunun asıl sebebi ise yer üzerindeydi. Kangra'nın sessiz volkanı Rabbinin emrini yerine getirmekteydi. Vadedilen Mesih[as] bu deprem haricinde de birçok yer sarsıntılarının vuku bulacağından haber vermiştir. Bunların bir kısmı, zamanı geldiğinde gerçekleşti, bir kısmı ise yüzünü gelecekte dünyaya gösterecektir.

Dokuzuncu gaybi haber: "Bütün yeryüzüne hüccet olan Dünya Savaşı"

Şimdi de bütün dünyaya hüccet olan ve Allah'ın[cc] hâkimiyetinin sadece sıradan insanlar üzerinde değil, dünyevi

iktidarı ellerinde tutanların kalpleri üzerinde de bulunduğunu ispatlayan bir gaybi haberi sunacağız. Bu haber insan dâhil tüm mahlûkatının O'nun emrine uyduğunu göstermektedir. Bu haber 1905 yılında yayınlandı ve geçen birkaç sene süreyle dünyanın her köşesini şaşkın bırakıp perişan eden Dünya Savaşı ile ilgiliydi. Dünya Savaşı insanların çıldırmalarına sebep olmuştur ve etkisi ise hala devam etmektedir.

Bu savaştan bahseden kelimelerde, görünüşte büyük bir depremden bahsedilmekteydi. Ancak vahyin depremin alametleri olarak bildirdikleri, bunun depremden başka bir musibet olduğuna işaret etmekteydi. Vadedilen Mesihe[as] inen diğer vahiy ve ilhamlar da bu görüşü desteklemekteydi. Bu savaştan bahseden vahiy ve ilhamlar şöyledir:

زَلْزَلَةُ السَّاعَةِ , قُوآ اَنْفُسَكُمْ , نَزَلْتُ لَكَ , لَكَ نُرِى اٰيَاتٍ
وَنَهْدِمُ مَا يَعْمُرُونَ , قُلْ عِنْدِى شَهَادَةٌ مِنَ اللّٰهِ فَهَلْ اَنْتُمْ
مُؤْمِنُونَ , كَفَفْتُ عَنْ بَنِى اِسْرَاءِيلَ , اِنَّ فِرْعَوْنَ وَ هَامَانَ وَ
جُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ.

"Yeni bir alamet, yeni bir alametin sarsıntısı. Kıyamet günü gibi bir deprem. Canlarınızı kurtarın [285]

Senin için nazil oldum. Senin için birçok alametler göstereceğiz. Dünyanın yaptığını yıkacağız. De ki, bende Allah tarafından bir şahadet vardır. Acaba iman edecek misiniz? Ben İsrailoğullarından sıkıntıyı uzaklaştırdım. Firavun ile Haman ve orduları hata içindedirler.[286]

فتح نمایاں ہماری فتح

[285] Tezkere, s.534 (4.Baskı)
[286] Tezkere, s.537 (4.Baskı)

Parlak zafer. Bizim zaferimiz.[287]

اِنِّی مَعَ الْاَفْوَاجِ اٰتِيكَ بَغْتَةً

Sana ordularla ansızın geleceğim.[288] (Bu vahiy birkaç kez tekrarlandı)

پہاڑ گرا اور زلزلہ آیا۔ آتش فشاں

Bir dağ çöktü ve bir deprem geldi.[289]

Bir volkan![290]

مَصَالِحُ الْعَرَبِ مَسِيرُ الْعَرَبِ

Araplar için faydalı olacak yollar zuhur edecek. Araplar evlerinden yola çıkacaklar.[291]

عَفَتِ الدِّيَارُ كَذِكْرِی , اُرِيكَ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ , يُرِيكُمُ اللّٰهُ
زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ , لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ , لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ.

Benim zikrim nasıl ortadan kalktıysa, evler de öyle ortadan kalkacak.[292]

Sana mukadder günün sarsıntısını göstereceğim.[293]

Allah mukadder günün sarsıntısını size gösterecek.[294]

O gün, hüküm Tek ve Mutlak Galip olan Allah’ındır.[295]”

[287] Tezkere, s.543 (4.Baskı)
[288] Tezkere, s.543 (4.Baskı)
[289] Tezkere, s.559 (4.Baskı)
[290] Tezkere, s.563 (4.Baskı)
[291] Tezkere, s.563 (4.Baskı)
[292] Tezkere, s.566 (4.Baskı)
[293] Tezkere, s.609 (4.Baskı)
[294] Tezkere, s.608-609 (4.Baskı)
[295] Tezkere, s.625 (4.Baskı)

Burada bahsedilen depremin nasıl bir şey olacağını Vadedilen Mesih[as] manzum bir eserinde anlatmıştır.[296] Bunun özeti şöyledir. "Bu deprem sonucu insanlar, yerleşimler ve tarlalar telef edilecek. Birisi çıplakken bu depreme yakalanırsa, giyinmeye asla vakit bulamayacak. Bundan dolayı yolcular büyük eziyetler çekecekler. Onun etkisinde kalan bazı insanlarsa, yollarını unutup uzaklara gidecekler. Yeryüzünde çukurlar oluşacak. Kan dereleri açılacak. Dağlardan akan sular ise kandan kızıllaşacak. Tüm dünya bundan etkilenecek. Küçük veya büyük, bütün insanlar ve hükümetler, onun sonucu zayıflayacaklar. Bilhassa Rus Çarı çaresiz kalacak. Hayvanlar âlemi de bundan etkilenecek. Kuşlar sezgilerini kaybedip, dillerini unutacaklar."

Bunlara ilaveten, Vadedilen Mesihe[as] gelen bir vahiyde, "Gemiler güreş yapacak gibi seyri sefer ederler,[297]" diğer bir vahiyde ise, "Demir al[298]" diye buyrulmuştur. Ayrıca o, bu hadiselerin on altı sene içerisinde gerçekleşeceğini de bildirmiştir. Vadedilen Mesihe[as] daha önce inen bir vahiyde, bu depremin o hayattayken gerçekleşeceği bildirilmişti. Ancak daha sonra kendisine, "Ey Rabbim! Bana bu depremi gösterme," diye bir dua öğretildi. Nitekim bu savaş on altı sene içerisinde, ama onun vefatından sonra vuku buldu.

Önceden yazıldığı gibi bu gaybi haberde deprem kelimesi geçmektedir. Ancak bundan kastedilen Dünya Savaşıydı. Şimdi ise bu gaybi haber içerisinde Dünya Savaşından bahsedildiğine dair delilleri ortaya koyacağız.

(1) Deprem kelimesi savaş için olduğu gibi her büyük afet hakkında da kullanılmıştı. Kuran-ı Kerim'in Azhap suresinde bu kelime savaş için kullanılmıştır.

---

[296] Ruhani Hazain c.21, s.127-152, Berahin-i Ahmediye c.5
[297] Tezkere, s.527 (4.Baskı)
[298] Tezkere, s.463 (4.Baskı)

اِذْ جَاؤُكُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ اَسْفَلَ مِنْكُمْ وَاِذْ زَاغَتِ الْاَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللّٰهِ الظُّنُونَا۝ هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا۝

"Hani (düşmanlarınız) yukarınızdan ve aşağınızdan üzerinize gelmişti. (Korkudan) gözler dona kalmıştı ve yürekler ağızlara gelmişti. Sizler, Allah hakkında türlü şüphelere düşmüştünüz. İşte orada (ve o zaman,) müminler büyük bir sınava sokulmuş ve müthiş sarsıntılarla sarsılmışlardı.[299]" Kısacası Kuran-ı Kerim'de bu kelime savaş için kullanıldığına göre, bu gaybi haberdeki kelimeler de, bunun zahiri bir deprem olmayıp, başka bir felaketin kopmasının ihtimal dahilinde olduğunu göstermektedir.

(2) Vadedilen Mesih[as] bu gaybi haberi yayınladığında, zahirde deprem kelimesi kullanılmasına rağmen, bu alelade bir deprem olmayıp, dünyanın benzerine tanık olmadığı ve Kıyameti akla getiren, canların telef olup, binaların yıkılacağı bambaşka şiddetli bir felaket olması mümkündür, demişti.[300]

Bu vahiy indiğinde henüz hiçbir olay dahi vuku bulmadan, vahiy alan kişinin zihninin depreme değil de, başka bir felaket olabileceğine meyletmesi, bunun deprem olamayacağının açık bir delilidir. Muhalifleri deprem kelimesine başka bir anlam verme dedikleri halde, Vadedilen Mesih[as] itirazlarına cevaben aralıksız olarak Allah'ın[cc] Kelamında onun farklı manaları bulunduğu için, bu kelimenin tek bir mana ile sınırlandırılmasının doğru olmayacağını ileri sürmüştür.

---

[299] Ahzab suresi, ayet 11,12
[300] Tezkere, s.540 (4.Baskı)

Gaybi haberin azametine gelince bu, onun vakti gelmeden insanların bilemeyecekleri alametlerden bahsediyor olmasıdır.

Ayrıca bu gaybi haber, bu hadisenin ortaya çıkacağı zamandan da bahsetmektedir. Bunun haricinde o, bu olayın bir benzerinin daha önceki devirlerde bulunmadığını da anlatmaktadır.

(3) Bu gaybi haberde yer alan sözler, onun depremden öte bir felaket olacağını anlatmaktadır. Çünkü bu gaybi haber, söz konusu depremin bütün dünyada kopacağını bildirmektedir. Depremler ise dünyanın tamamında hep birden kopmayıp, bölgesel olarak vuku bulurlar.

Gaybi haber deprem anının yolcular için çok sıkıntılı olacağını ve onların yollarını unutacaklarını açıklamaktadır. Oysa yolcular depremden pek etkilenmezler, aksine ondan asıl etkilenenler evler ve şehirlerde yerleşik insanlardır. Yolculara yollarını unutturan felaket ancak bir savaştır, çünkü onlar savaş sınırlarını aşıp dışarı çıkamazlar. Onlar ancak bir yerden başka bir yere koşup dururlar.

Bu gaybi haber bağlar ve tarlaların da depremin etkisinde kalacağını anlatmaktadır. Hâlbuki tarlalar ve bağlar depremden etkilenmezler. Onları zarara uğratan savaşlardır. Çünkü her iki tarafın açtığı ateş sonucu oralar telef olur. Bazen ise savaş amaçları gereği, tarlalar ve bağlar kesilip yok edilirler.

Bu gaybi haber deprem sonucu kuşların derin bir şekilde etkileneceğini ve sezgilerini kaybedip, dillerini de unutacaklarını anlatır. Zahiri deprem kısa sürdüğü için böyle etkiler bırakmaz. Deprem esnasında kuşlar uçacak olurlarsa, sarsıntının farkına bile varmazlar. Ancak bir savaş neticesinde gece gündüz yapılan bombardıman ve ağaçların

kesilmesi sonucu, kuşlar sezgilerini kaybedip telef olmaktan kurtulamazlar.

Depremin vuku bulacağından haber veren vahiylerde geçen bir cümle şöyledir: "Ben İsrailoğullarından sıkıntıyı uzaklaştırdım." Bunun manası, ben İsrailoğullarını şerden korudum demektir. Zahiri depremlerin böyle bir durumla hiçbir alakası olamaz. Aslında bu vahiylerde bahsedilen, olay gerçekleştiğinde İsrailoğullarının bundan faydalanacağıdır. İleriki sayfalarda bunun da dünya savaşının bir alameti olduğunu anlatacağız. Hatta bu gaybi haberin Kuran-ı Kerim'de bulunduğundan da söz edeceğiz.

Vahiy kelimeleri söz konusu depremin bir savaş olduğunu anlatmaktadır, çünkü burada Firavun ile Haman ve ordularının hatalı olduklarından bahsedilmiştir. Aslında bu vahiy, "En büyük Rabbiniz, ancak benim!" diyen Firavunun benzeri Alman Kralına işaret etmektedir.[301] Alman Kralının müttefiki bulunan Avusturya İmparatoru ise kuvvetli iradesi ve şahsiyeti olmayan biriydi. O, Alman harp lorduna tam manası ile kulluk etmekteydi. Gaybi haberdeki deprem kelimesinden zahiri deprem kastedilmiş olsaydı, o zaman Firavun, Haman ve hatalı ordularına bir anlam verebilmek neredeyse imkânsız olacaktı.

Depremin olacağını bildiren bu ilhamlar, "Sana ordularla ansızın geleceğim," diyor ve bu ilham sıklıkla tekrarlanıyordu. Bu da açıkça bir savaşa işaret edildiğini göstermektedir.

İlhamlar bir volkanın hareketleneceğini ve Arapların menfaatlerinin bununla ilgili olacağını keza onların evlerinden çıkıp yola koyulacaklarını da anlatmaktadır. Şimdi bu olayların hiçbirisi zahiri bir depremle ilişkilendirilemez. Aslında burada volkandan kastedilen, Arapların içlerinde gizledik-

[301] Naziat suresi, ayet.25

leri ve herhangi bir hadise ile ortaya çıkan öfkeleridir. Böyle bir zamanda Araplar sessiz kalmanın çıkarlarına aykırı olacağını düşünüp, bundan faydalanmak üzere evlerinden çıkacaklardı.

Vahiyler, o gün geldiğinde hükümranlığın sadece Allah'ın[cc] elinde olduğunu anlatmaktadır. Bundan da anlaşılan, hükümetlerin zayıflayacağı ve Allah'ın[cc] Kendi hükümranlığını güçlü alamet ve mucizelerle göstereceğidir.

Başka bir vahiy, dağın yıkıldığını ve depremin koptuğunu anlatmaktadır. Bir çocuk dahi doğal yer sarsıntılarının dağların yıkılması sonucu olmadığını, aksine dağların depremler sonucu meydana geldiklerini bilir. Kısacası vahiyde geçen dağın yıkılması ve depremin kopmasından anlaşılması gereken bildiğimiz deprem olmayıp, aksine deprem kelimesi istiare olarak kullanılmak suretiyle başka bir şey anlatılmak istenmiştir. Anlatılan ise, büyük bir felaketin kopması sonucu, dünyada depremin olacağı ve insanların birbirleriyle savaşacaklarıdır.

(4) Burada deprem olarak bahsedilenin, yer sarsıntısı değil de, dünya savaşı olduğunun dördüncü delili, "Demir al," kelimeleri ile Vadedilen Mesihe[as] inen vahiydir. Bunun anlamı, her ülkenin donanmalarına, her an denize açılmaya hazır olmaları için emir vereceğidir. Vadedilen Mesihe[as] inen diğer bir vahiy, "Gemiler güreş yapacak gibi seyri sefer ederler," olmuştur. Bunun anlamı, gemilerin sıklıkla dolaşmaları ve deniz savaşı için bir fırsat kovalamalarıdır.

Bu gaybi haberdeki depremden, yakın tarihte (1914-1918) yaşanan Dünya Savaşından bahsedildiğini ispatladıktan sonra, şimdi de biz, bu gaybi haberde geçen onun farklı bölümlerinden bahsedeceğiz ve onların nasıl gerçekleştiğini ele alacağız. Bu gaybi haber, olayın başlangıcında bir musibetin ineceğinden ve tüm dünyada bir deprem kopacağından bahsetmektedir. Nitekim savaş da aynen böyle

başladı. Bu savaşın kopmasına neden olan devletler arasındaki ihtilaf değil, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu Veliahtı ve hanımına yapılan suikast oldu. Verilen habere göre, bu büyük felaket tüm dünyayı etkisi altına alacaktı. Nitekim bu haber de kendini güneş gibi aşikâr bir şekilde gösterdi. Daha önce hiçbir musibet bütün dünyayı bu şekilde etkisi altına almamıştı. Avrupa zaten bu savaşın merkezi idi. Ancak Asya'da bu savaşa dâhil oldu. Çin, Japonya, Hindistan gibi ülkelerin hepsi bu savaşa katıldılar. Alman savaş gemileri Hindistan sahillerine saldırdı. İran'da ise İngiliz orduları Türk orduları ile savaştı. İranlıların Alman Konsolosluğu ile başı derde girdi. Irak, Suriye, Filistin ve Sibirya'da şiddetli savaşlar oldu. Afrika'nın dört köşesinde önemli çarpışmalar gerçekleşti. Güney Afrika, Almanların Batı Afrika'daki topraklarına saldırdı. Öte yandan Güney Afrika'da bir isyan koptu. Doğu Afrika'daki Alman sömürgelerine de saldırıldı. Batı sahilinde Kamerun'da da çarpışmalar oldu. Süveyş Kanalı ile Mısır'ın Trablusgarp ile ortak hudut bölgesinde çarpışmalar vuku buldu. Bir Alman savaş gemisi, nihayetinde yakalanıncaya kadar, Avustralya'nın bazı bölgelerine saldırdı. Yeni Gine'de de çarpışmalar yaşandı. İngiliz ve Alman donanmaları Amerika sahillerinin yakınlarında çarpıştılar. Kanada ve Birleşik Amerika da savaşa katıldılar. Güney Amerika devletleri de Almanya'ya karşı savaş ilan ettiler. Kısacası dünyanın hiçbir devleti bu savaşın etkisinden kurtulmuş olamadı.

Dağların çökeceği, yerleşimlerin yok olacağı ve tarlaların telef edileceği, bu gaybi haberlerde bildirilmişti. Nitekim bunların tamamı gerçekleşti. Onlarca dağ, bombardımanlar ve mayınlar sonucu ortadan yok oldu. Birçok şehirler tamamen harap oldu. Hatta Almanya onların yenilenmesi için büyük servetler harcamak zorunda kaldı ve bugün hala tazminat ödemeye devam etmektedir. Tarlalar, bağ ve bahçelerin uğradıkları zararın ise bir haddi ve hesabı yok-

tur. İlerleyen ordular muhalif ülkenin tarlalarını ve yerleşimlerini öylesine yok ettiler ki, yeşilliğin izi bile kalmadı. Topçu birlikleri binlerce kilometrelik bir alana yayıldıkları için, bölgeleri tahmin edilemeyecek boyutta tahribata uğrattılar.

Kuşların sezgilerini kaybetmesi, bildirilen alametlerden bir tanesi idi. Nitekim savaşın yayıldığı her yerdeki kuşlar, sezgilerini kaybetmeleri sonucunda telef olup gittiler.

Bu gaybi haberlerdeki alametlerden bir başkası ise yerlerde çukurların oluşması idi. Nitekim Fransa, Sırbistan ve Rusya'nın bazı bölgelerinde yapılan sayısız bombardıman sonucu yeraltından su çıkacak büyüklükte çukurlar meydana gelmişti. Öte yandan savaş esnasında siper hendekleri kazılması gerektiği için, memleketin her yeri delik deşik olmuştu. Hatta o bölgeleri gören insanların, bir zamanlar oraların yerleşim alanları olduğunu anlaması mümkün değildi. Aksine o bölgeler, adeta birbiri ardına tuğla ocaklarına veya sayısız mağaralara benzemekteydi.

Bildirilen alametlerden bir diğeri ise, kan derelerinin oluşacağı idi. Nitekim hiç abartısız, bu aynen gerçekleşti. Bazen akıtılan kandan dolayı, derelerde akan sular kilometreler boyunca kıpkırmızı olurdu. Her sınır bölgesinde öyle şiddetli çarpışmalar yaşandı ki, kan dereleri aktı demek tamamen doğrudur.

Haber verilen bir başka alamet, bu zamanın yolcular için çok sıkıntılı olacağı ve bazılarının yollarını unutacakları idi. Nitekim bu alamet de gerçekleşti. Karada çarpışan orduların dağılmasından ve denizde savaşan donanmaların durumlarından dolayı, yolcuların uğradığı sıkıntılar tahmin edilemez boyutlara ulaştı. Bu savaş başladığında yüz binlerce insan düşman topraklarında sıkışıp kaldı. Yolculardan bazıları binlerce kilometre dolaşarak, ancak evlerine ulaştılar. Savaş esnasında çoğu kez sınır karakolları düşmanın

eline geçtiği için, ordular da fazladan yüzlerce kilometre yolculuk yapmak zorunda kalırlardı. İngiliz askerleri Fransa'da yabancı olmaları sebebiyle çoğu kez yollarını kaybetmişlerdi. Bu tür hadiseler çokça yaşandığından, birliklerinin isimleri Fransızca yazılıp askerlerin boyunlarına asılırdı ve böylece onların hedeflerine ulaşmaları sağlanırdı.

Diğer bir alamet ise, binaların yıkılması hakkındaydı. Nitekim bu savaş, Avrupa'da inşa edilmiş binaların yıkılmasına neden olurken, aynı zamanda Avrupa medeniyetinin temellerinin sarsılmasına da yol açmıştır. Bugün Avrupa, ördüğü ağdan kurtulabilmek için çırpınmakta, ama başarıya ulaşamamaktadır. Savaş öncesi Avrupa medeniyetinin artık başarı elde edemeyeceğini dünya görecektir. Aksine onlar, Avrupa'nın dikkatini İslam'a çekecek yolları izlemeye başlayacaklar. Allah[cc] tarafından mukadder kılınan budur ve kimse buna engel olamaz.

Söz konusu depremin alametlerinden birisi, İsrailoğullarının sıkıntılarının uzaklaştırılacak olması idi. Bu alamet de aşikâr bir şekilde gerçekleşti. Bu savaş esnasında ve bu savaştan dolayı Mr. Balfour[302] kendi ifadesiyle, Yahudilerin vatansız olduğunu ve bu sebeple milli yurtları olan Filistin'in kendilerine verileceğini ilan etti. Bu ilana göre Müttefik Devletler Yahudilere karşı süregelen insafsızlığın ortadan kaldırılmasını, savaşın ardından kendileri için bir hedef haline getireceklerdi. Nitekim bu ilana binaen savaş sonrasında Filistin, Osmanlıların elinden alınarak, Yahudilerin milli yurdu ilan edildi. Filistin'in idaresi, Yahudilerin bu memleketi milli yurt haline getirmelerini kolay-

[302] Balfour, Arthur James (1848-1930) Önemli İngiliz siyasetçisidir. Muhafazakar Partide elli sene süreyle saygın bir yer sahibi olmuştur. 1902-1905 arasında Başbakanlık yapmıştır. 1917 senesinde Dışişleri Bakanı iken Balfour Bildirisi ile Yahudilerin Filistin'i vatan edinme talebini desteklemiştir.

laştıracak şekilde düzenlenmeye başlandı. Yahudiler dünyanın dört bir köşesinden oraya getirilmektedirler. Böylece Yahudilerin eskiden beri var olan talepleri de yerine getirilmiş oldu.

Bu alamet ile ilgili ilginç olan, Kuran-ı Kerim'de de bundan bahsediliyor olmasıdır. İsra suresinde şöyle buyrulmaktadır:

وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهٖ لِبَنٖى اِسْرَائٖلَ اسْكُنُوا الْاَرْضَ فَاِذَا جَاءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفٖيفًا۝

"Bu (Firavun'un helak edilişinden) sonra, Biz İsrailoğullarına, (size vadedilen) ülkede yaşayın, ikinci vaadin gerçekleşme zamanı geldiğinde (ise,) hepinizi toplayıp getireceğiz, dedik.[303]"

Bazı müfessirler, bu ayette bahsedilen yerin Mısır toprakları olduğunu ileri sürüp, ikinci vaatten ise Kıyamet gününün kastedildiğini söylemişlerdir. Ancak bunların her ikisi de yanlıştır. Zira İsrailoğullarına Mısır'da yerleşme emri hiç verilmemişti. Ayrıca ikinci vaatten kastedilen Kıyamet olamaz, çünkü Kıyametin mukaddes topraklarda yerleşmek ile hiçbir alakası yoktur. Gerçek manaya gelince. Yahudilere mukaddes topraklara yerleşme emri verilmiştir ve daha sonra ikinci vaadin zamanından bahsedilirken, onların bir araya toplatılacağından söz edilmiştir. Aslında bu ayette Yahudiler oraya yerleştikten sonra, bir gün onların bu toprakları terk etmek zorunda kalacaklarına işaret edilmiştir. Ancak ikinci vaat döneminde, yani Vadedilen Mesih'in[as] geliş zamanında Yahudiler tekrar bir araya getirilecektir. Nitekim Fethu'l Beyan tefsirinde şöyle yer almıştır:

وَعْدُ الْاٰخِرَةِ نُزُولُ عِيسٰى مِنَ السَّمَآءِ

[303] İsra suresi, ayet 105

Yani ikinci vaat zamanından kastedilen, İsa'nın nüzul zamanıdır.[304] Aynı sure, İsrailoğullarının tarihini iki büyük devreye ayırmaktadır. İkinci devir hakkında şöyle buyrulmaktadır:

فَاِذَا جَاءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ لِيَسُؤُا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا۞

"...İkinci vaat zamanı gelince, onların saygıdeğer insanlarınıza kötü muamele yapmaları, ilk defa girdikleri gibi Mescide girip ele geçirdiklerini (de) yerle bir etmeleri (mukadderdir.)[305]"

Bu ayetten anlaşıldığı gibi, "va'dü'l ahira" zamanından kastedilen, İsa Mesihten sonra yaşanacak olan Yahudilerin devridir. Çünkü Yahudiler, bu vaat zamanında bir araya getirilecekleri bu yerden dağıtılmışlardı. Bundan dolayı diğer ayette va'dü'l ahiradan kastedilen de Mesihin ikinci nüzulünden sonraki dönemdir. "Hepinizi toplayıp getireceğiz," ifadesi ile anlatılmak istenense, zamanımızda Yahudilerin dünyanın dört bir köşesinden toplanıp, Filistin'de bir araya getirilmeleridir. Vadedilen Mesih'in[as] ilhamında yer alan, "Ben İsrailoğullarından sıkıntıyı uzaklaştırdım," ifadesinden kastedilen, uluslar arasında İsrailoğullarına karşı muhalefetin kalkacağı ve bunun neticesinde kendilerine bir vatan edinme izni verileceğidir.

Bu savaşın alametlerinden bir tanesi, bunun on altı sene içerisinde gerçekleşeceği idi. Nitekim 1905 senesinde Vadedilen Mesihe[as] bu haber bildirildi ve bundan dokuz sene sonra 1914 yılında bu savaş patlak verdi.

---

[304] Tefsir Fethu'l Beyan, c.5, s.371, H.1301, Mısır

[305] İsra suresi, ayet 8

Bu savaşın diğer bir alameti, donanmaların her an teyakkuz halinde olacakları idi. Bu savaş esnasında birbirleri ile savaşan ülkeler haricinde, diğer ülkeler de donanmalarını hazır vaziyette tutmak zorunda kaldılar. Çünkü başka bir ülkeye ait bir donanmanın, kendi karasuları içerisine girme endişesi onlarda hâkimdi. Böylelikle durup dururken onlar da savaşa girmek zorunda kalabilirlerdi. Ayrıca onlar, haklarını korumak için de bunu yaptılar.

Savaşın alametlerinden bir tanesi, gemilerin sularda birbirleri ile muharebe etmek üzere dolaşacaklarıdır. Yani, deniz kuvvetleri daima hazırlıklı bulunacak ve tüm denizlerde gemileri dolaşacaktı. Nitekim bu savaşta kullanıldığı kadar gemi ve denizlerde uygulandığı kadar savunma, daha önce hiçbir devirde görülmemişti. Özellikle küçük gemiler, muhripler ve denizaltılar bu savaşta o denli çok miktarda yer aldılar ki, bunun da bir benzeri daha önce hiç görülmemişti. Vadedilen Mesih'in[as] vahyinde geçen "keşt-i" kelimesi ile bu duruma işaret edilip, bu savaşta büyük gemiler yerine küçük gemilerden istifade edileceği anlatılmıştır.

Bu felaketin alametlerinden bir tanesi de onun apansız kopacağı idi. Nitekim bu savaş öyle ani patlak verdi ki, insanlar şaşkın kaldılar. Hatta ileri gelen düşünürler bile bir savaş bekledikleri halde, onun bu kadar çabuk kopacağını ummadıklarını beyan ettiler. Avusturya Veliahtı ve eşine yapılan suikast ile bütün dünya kendini ateşin içinde buldu.

Yine bu savaşın alametleri açıklanırken, Araplar için faydalı olacak yollar zuhur edecek ve onlar evlerinden yola çıkacaklar, denmişti. Nitekim Osmanlılar savaşa katılınca, Araplar asırlardır içlerinde bağımsızlık için barındırdıkları emellerinin gerçekleşme zamanının geldiğinin farkına varıp, topyekûn Osmanlı İmparatorluğunun aleyhinde ayaklandı-

lar. Onlar evlerinden Osmanlılar ile savaşmak üzere ordular halinde çıktılar ve bağımsızlıklarını kazandılar.

Bu savaşla ilgili diğer bir alamet olarak, "Zikrim nasıl ortadan kalktıysa, evler de öyle ortadan kalkacak," denmişti. Nitekim Doğu Fransa, nefsanî zaaflara düşkünlük bakımından çok ileri gitmişti ve bütün Avrupa'ya içki oradan sağlanırdı. Nefsanî isteklerine ve rahatlarına düşkün herkes, tüm Avrupa ülkelerinde oraya gelirlerdi. Bu savaşta ise en çok zarar gören Doğu Fransa oldu. Allah'ın[cc] Zikri nasıl yok olduysa, oradaki evler ve binalarda aynen yıkılıp, yok edildi.

Alametlerden bir başkası, "Parlak zafer. Bizim zaferimiz," diye bildirilmişti. Bunun anlamı, Vadedilen Mesih'in[as] cemaati hangi hükümetten yana ise, o zafer kazanacaktı. Nitekim bu da gerçekleşti. Allah[cc] Vadedilen Mesih'in[as] duaları sonucu, Birleşik Krallığı bu tehlikeli afetten kurtardı. Savaşı değerlendiren uzmanlar ise, dünyevi tedbirler sonucu zafer elde edildiğini zannedeceklerdi. Ancak gelişmelere ayrıntısı ile bakılacak olursa, hayret uyandıran tesadüfler sonucu İngilizlerin zafere ulaştığı ortaya çıkacaktır. Bundan anlaşılan, bu zaferin yalnızca insani tedbirlerle değil, Allah'ın[cc] müdahalesi ile kazanıldığıdır.

Gaybi haberin bir alameti çok önemli idi. Bunun sebebi, onun bir takım başka alametlerden teşekkül etmiş olmasıydı. Buna göre, söz konusu savaş sonucunda Rus Çarı son derece çaresiz kalacaktı. Gaybi haberin yayınlandığı günlerde mevcut olan şartlar bunu teyit eden bir belirti göstermiyordu. Bilakis, bunun aksini gösteren belirtiler vardı. Buna rağmen, gaybi haber yerine geldi ve buna herkes hayret etti.

Bu gaybi haber aslında birçok gaybi haberi içermektedir. Burada anlatılanlara göre, bu büyük afet gelinceye dek Rus Çarına hiçbir zarar dokunmayacaktı. Ancak bu savaş patlak

verdiğinde, ölüm haricinde bir şekilde onun başı derde girecekti. Çünkü bir insan ölürse, onun hakkında, o çaresiz kalacaktır denmesi söz konusu olamaz. Vahiy kelimeleri, ona ölüm değil de, başka bir şekilde acı verici azaplar verileceğini açıklamaktadır. Ayrıca bu felaket neticesinde çarların sonunun geleceği de anlatılmaktadır. Çünkü bu gaybi haberde bir fertten değil, aksine çarlık makamından bahsedilmektedir. Bu gaybi haberin ne kadar yüce bir şekilde gerçekleştiğini görmemiz lazım. Dünya savaşından önce de Çar aleyhinde birçok teşebbüslerde bulunulmuştu. Ancak ona bir zarar gelmedi. Daha sonra ise savaş kopup da Allah'ın[cc] vaat ettiği zaman geldiğinde, insanları hayretlere düşürecek şekilde o, felaketlere maruz kaldı. 1917 İhtilali başladığı zaman Çar başkentte değildi, muharebe hattını ve mevzilerini teftiş etmek için cephede bulunuyordu. Cepheyi ziyaret etmek üzere yola çıktığı zaman, devrime dair hiç bir belirti yoktu. Bu sırada bir valinin basiretsiz hareketi halkı galeyana getirdi. Ancak, halkın bu şekilde galeyana gelmesi temeli sağlam olan devletlerde olağan şeylerdendir ve devletlerin yıkılmasına nadiren yol açar. Ancak, bu defa işin içine Allah'ın[cc] eli girmişti. Çar durumu haber alınca ayaklanmanın şiddetle bastırılması için valiye talimat gönderdi. Alınan şiddetli tedbirler geri tepti ve halkın galeyanı daha da arttı. Çar, valiyi değiştirip yeni bir vali tayin etti ve insanların isyanını bastırmak üzere başkente yola çıktı. Ancak henüz yolda iken isyanın daha da büyüdüğüne dair haber aldı. Ona başkente gelmemesi tavsiye edildi. Çar buna aldırış etmedi. Olay yerinde şahsen görünmesinin halkı yatıştıracağına inanarak, dönüş seyahatine devam etti. Çarın treni çok fazla bir yol kat etmemişti ki, isyancıların bakanlık bürolarını ele geçirip, milli hükümet kurduklarına dair haber kendisine ulaştı. Bunların hepsi tek bir gün içerisinde yani 12 Mart 1917 tarihinde gerçekleşti. Kendisine Çar, yani "Herkese hükmeden ama

kimsenin hükmü altında bulunmayan" diye adlandıran kimse bir gün içerisinde iktidardan el çektirilmek suretiyle halkına tabi olmak zorunda kaldı. O, dünyanın en büyük ve en kudretli kralı idi. 15 Mart'ta mecburiyet altında imzaladığı bir beyanname ile kendisinin ve ailesinin Rus Tahtı üzerinde bir daha hak iddia etmeyeceğini taahhüt etti. Böylece Vadedilen Mesih'in[as] bildirdiği gaybi habere uygun olarak Çar ailesinin hükümranlığı sona ermiş oldu. Ancak, Allah'ın[cc] sözlerinin diğer bazı kısımlarının gerçekleşmesi bundan sonra mukadderdi. Çar İkinci Nikola[306], tahttan feragat etmek suretiyle, kendi hayatını ve karısı ile çocuklarının hayatlarını kurtardığını ve kişisel servetinin getirisi ile yaşayabileceklerini düşünüyordu. Bu düşüncesi doğru çıkmadı ve 21 Mart'ta tevkif edildi ve Skosilo'ya gönderildi. Martın 22'sinde Amerika ve 24'ünde ise İngiltere, Fransa ve İtalya yeni İhtilal Hükümetini tanıdıklarını ilan ettiler. Bu, Çarın son ümidini de ortadan kaldırdı. O, güvendiği, destek aldığı ve uğurlarında Almanya ile savaşa girdiği dost hükümetlerin bir hafta içerisinde yeni hükümetini tanıdıklarını gördü. Bu devletler Çarı desteklemek üzere tek bir söz bile söylemediler. Ancak onun başı daha da derde girecekti. Çünkü onun çaresizlik hali ile Allah'ın[cc] kelamının gerçekleşmesi gerekiyordu. Çar tutuklu olmakla beraber, idarenin dizginleri hala kral ailesine mensup olan Prens Dilvao'nun elinde bulunuyordu. Bundan dolayı hapsedilmiş olan Çara iyi davranılmaktaydı ve orada çocukları ile beraber bahçıvanlıkla ve benzeri işlerle meşgul bir şekilde zamanını geçiriyordu. Ancak, Temmuz'da bu prens iş başından uzaklaştırıldı ve Hükümet Kerensky'nin[307] eline geçti. Çar ve ailesi şimdi daha sıkıntılı bir hayat geçirmeye başladı. Lakin onun yaşadığı sıkıntılar henüz insanlık hu-

---

[306] II. Nikola (1868-1918)
[307] Kerensky Alexander Feodorovich (1881-1971)

dudunu aşmamıştı. 7 Kasım'da devrimci Bolşevikler Kerensky hükümetini devirdi ve Çar için tehlikeli dönem başladı. Çarın bu dönemde başına gelenleri dinleyen en katı insanların bile kalpleri titremeye başlar. Çar tutuklu olduğu kral sarayından alınıp yerden yere dolaştırıldı ve en nihayet Ekaterinburg'a götürüldü. Evvelce Sibirya'ya gönderilen çaresiz vatandaşlarına yaptırmış olduğu işkenceleri Ekaterinburg'da kendisi de bizzat tattı. Bu küçük kasaba Urallar'ın doğusunda ve Moskova'dan yaklaşık 2000km mesafede idi. Sibirya maden ocaklarında kullanılan makineler burada yapılırdı. Siyasi mahkûmlar bu maden ocaklarında çalıştırılırdı. Ekaterinburg civarındaki manzaralar, geçmişteki amellerinin tablosunu her an Çarın gözünün önüne getiriyordu.

Lakin ona çektirilenler sadece manevi eziyetler ile sınırlı değildi. Bolşevik Hükümeti yeme içme konusunda da ona sıkıntı çektirmeye başladı. Kaba askerler onun hasta çocuğunu Çarın ve hanımının gözleri önünde acımasızca dövüyorlardı. Onun kızlarına da kötü muameleler yapılırdı, ama bu işkenceler bile ihtilalcilerin içlerini serinletmeye yetmedi. Onlar yeni eziyetler ve yeni işkenceler icat ettiler. Son günlerinden birinde onun bakire kızlarının, annelerinin gözleri önünde cebren ırzına geçtiler. Çariçe bu manzaraya tahammül edemeyip bakışlarını başka tarafa çevirdikçe, askerler bu insanlıktan uzak manzarayı zorla ona seyrettirdiler. Bu barbarlıklara şahit olan ve bir faninin tahammül edemeyeceği ıstıraplara ve acılara katlanan Çar en nihayet eceline kavuştu. 16 Temmuz 1910 günü Çar, bütün aile efradıyla birlikte kurşuna dizildi. "Rus Çarı çaresiz kalacak,[308]" gaybi haberi harfi harfine gerçekleşti.

Savaş bitmişti. Çar acı bir şekilde ölmüştü. Almanya ve Avusturya hükümdarları tahtlarını terk etmişlerdi. Şehirler

[308] Tezkere, s.540 (4.Baskı)

harap olmuştu. Tepeler yerle yeksan olmuştu. Milyonlarca insan canlarını kaybetmişti. Nehirler gibi kan akmış ve dünya altüst olmuştu. Ancak ne kadar üzücüdür ki, dünya hala İlahi Elçinin gerçekliğini ispat edecek deliller aramaktadır. Allah'ın[cc] hazineleri rahmetle dolu oldukları gibi, azapla da doludur. Ne mutlu vaktinde anlayana ve Allah[cc] ile savaşmak yerine O'nunla barışmak için koşana. Onlar, İlahi alametler karşısında kör gibi davranmazlar ve onlar Allah'ın[cc] rahmetine nail olup, bereketlerden pay alır, keza varlıkları da dünya için mübarek kılınır.

Onuncu gaybi haber: "Kadiyan'ın büyüyüp gelişmesi"

Buraya kadar anlatılan gaybi haberler ikazlar ve beraberinde müjdeleri içermekteydi. Bundan sonra ise, sadece müjdeler içeren üç gaybi haberden bahsedeceğiz. Sunacağımız üç örnek, daha önce yayınlandıkları için, gerek dost gerekse düşmanlar tarafından bilinmektedir. Her din ve ulusta bunun tanıklarına rastlamak mümkündür. Bu gaybi haberler Allah[cc] tarafından bildirildiğinden beri, Vadedilen Mesih'in[as] kitaplarında ve günlüklerinde tekrar tekrar yayınlanmıştır.

İlk olarak Kadiyan'ın büyümesi ve ilerlemesi ile ilgili gaybi haberden bahsedeceğiz. Vadedilen Mesihe[as] bildirilenlere göre, Kadiyan adındaki köy, gelişip büyüyerek bir şehir halini alacak. Hatta Bombay ve Kalküta gibi büyüyerek nüfusu bir milyona ulaşacak. Kuzeye ve doğuya doğru büyümesi, yaklaşık Beas nehrine kadar uzanacak.[309] Bu nehir Kadiyan'dan yaklaşık 14km uzaktadır. Bu gaybi haber yayınlandığında Kadiyan'ın nüfusu sadece ikibine yakındı. Tuğladan yapılmış bir iki ev dışında, bütün evler kerpiçtendi. Kira bedelleri son derece düşüktü. Arsa fiyatları da çok ucuzdu. Üzerine bir ev yapılabilecek bir arsa on ila on

[309] Tezkere, s.782 (4.Baskı)

iki Rupi'ye satın alınabiliyordu. Kadiyan'ın çarşısında un bulup almak bile zordu. İnsanlar çiftçilikle uğraşıyorlardı ve el değirmeni ile unlarını öğütüp ekmek yapıyorlardı. Öğrenim için tek bir devlet ilkokulu vardı. Okulun tek öğretmeni, ufak bir ücret mukabilinde köyün posta memurluğunu da yapıyordu. Posta haftada iki kez gelirdi. Köyün evleri, köyü çepeçevre kuşatan köy duvarının içinde bulunuyordu. Gaybi haberi gerçekleştirecek olan zahiri ortam ve şartlar mevcut değildi. Kadiyan'a en yakın tren istasyonu yaklaşık 16km ötedeydi. İnsanların Kadiyan'dan istasyona gitmek için kullandıkları yol da topraktı. Kasabalar demiryolları üzerinde inşa edilirse gelişirler. Ancak Kadiyan böyle bir yol üzerinde değildi. İşçi çekecek mahalli bir endüstrisi de yoktu. Kadiyan'ın gelişmesine yardımcı olacak hiçbir resmi müessese veya daire de bulunmuyordu. Kadiyan ne il ne de ilçe merkezi idi. Hatta bir polis karakolu bile yoktu. Kadiyan herhangi bir mahsul veya ticari mal için bir pazar yeri de değildi. Bu gaybi haberler verildiğinde Vadedilen Mesih'in[as] takipçilerinin sayısı bir kaç yüzden fazla değildi. Onların Kadiyan'a gelip yerleşmeleri emredilseydi dahi Kadiyan büyüyüp bir şehir halini alamazdı.

Birileri Hz.Mirza Gulam Ahmed'in[as] iddiasından dolayı, müritlerinin Kadiyan'a gelip yerleşmeleri umuluyordu diyebilir. Ancak Vadedilen Mesih'in[as] Kadiyan'a gelerek nüfusunu çoğaltacak sayıda müride sahip olacağını kimin söyleyebilmesi mümkündü ki? Ayrıca müritlerin iş, güç ve evlerini bırakıp, mürşidin bulunduğu yeri kendilerine yuva edinmeleri, nerede görülmüştür? İsa Mesih Nasıra'da doğmuştu ve Nasıra hala bir köydür. Şahabeddin Suhreverdi, İmam Rabbani Şeyh Ahmed Sirhindi ve Bahaeddin Nakşıbendi gibi büyük evliyaların hepsi köylerde doğmuşlardı veyahut köylere gitmişler ve oralarda yaşamışlardı. Ancak, o köyler, köy olarak kalmış ve büyümemiştir. Biraz büyümüşlerse bile, bu büyüme ekonomik hu-

dutlar içinde kalmıştı. Kasabalar ve şehirler kurmak kolay bir iş değildir. Ekonomik şartları dikkate almaksızın kasabalar planlayan ve kuran yöneticiler, asla başarı elde edemezler. Bu gibi kasabalar, çok geçmeden boşalır ve ıssız kalır. Kadiyan ekonomik bakımdan müsait bir yerde bulunmuyordu. Bir demiryolunun üzerinde ve hatta yakınında bile değildi. Ayrıca, tren yolundan pek uzak da olmadığı için, sakinlerinin demiryoluna bağlı kalmadan, onu şu veya bu şekilde bir merkez haline getirmeye teşebbüs etmeleri de muhtemel görülmüyordu. Üstelik o bir nehir veya kanal üzerinde de değildi. Su yolları ticareti teşvik eder ve kasabalarla şehirlerin gelişmesini destekler. Hâlbuki Kadiyan bu avantajdan bile mahrum bir yerdi.

Kısacası şartlar bu denli aleyhte olduğu halde, hiçbir zahiri sebep bulunmadığı bir zamanda, Allah[cc] Vadedilen Mesihe[as] Kadiyan'ın büyüyeceğine dair haber verdi. Bu gaybi haber yayınlandıktan sonra Allah[cc], cemaatinin gelişmesini de sağladı. O, cemaat mensuplarının kalplerinde, Kadiyan'a gidip, orada yerleşme isteğini yerleştirdi. İnsanlar kendilerini motive eden hiçbir unsur yokken, şehirlerini ve kasabalarını terk edip, Kadiyan'a yerleşmeye başladılar. Bunun da ötesinde, onlarla beraber diğer insanlar da oraya gelip yerleştiler. Bu gaybi haberin tam manasıyla yerine gelmesi henüz zamana muhtaçtır. Ancak bu gaybi haberin gerçekleşmiş olan bölümü bile insanı hayrete düşürmek için yeterlidir. Bugünlerde Kadiyan'ın nüfusu dört bin beş yüze ulaşmış olup, eskisine nazaran iki misli artmıştır. Eski köy duvarı ortadan kalkmış ve kasaba eski hudutlarından dışarıya taşmıştır. Halen, eski köyün en az bir buçuk kilometre ötesinde yeni evler görmek mümkündür. Büyük tuğla binalar ve geniş caddeler yapılmış ve eski köy artık bir kasaba haline gelmiştir. Çarşılar da gayet geniş bir hale gelmiştir. Bir müşterinin bir defada binlerce Rupilik alışveriş yapması mümkündür. Eskiden tek bir ilkokul varken,

şimdilerde iki yeni lise ve bir din eğitimi veren kolej bulunmaktadır. Eskiden posta haftada iki gün servis edilirdi ve köy öğretmeni de para karşılığında bunu yapmaktaydı. Bugünlerde ise posta hizmetinde yedi sekiz kişi çalıştığı halde, işlerini zar zor tamamlamaktadırlar. Telgraf da hizmete girmek üzeredir. Bugün Kadiyan'da haftada iki kez yayınlanan bir gazete, ayrıca Urdu dilinde haftalık iki gazete ve bir de haftalık İngilizce bir gazete çıkarılmaktadır. Bunlar haricinde on beş günde bir yayınlanan bir gazete ve aylık iki dergi de bulunmaktadır. Her sene orada birçok kitap basılmaktadır. Tanınmış büyük şehirlerin postalarının kaybolması ihtimali vardır, ama zarfın üzerine sadece Kadiyan yazılarak mektup postalandığında, o hiç kaybolmadan buraya ulaşır. Kısacası durumlar ve şartlar tamamen aleyhte olmasına rağmen, Kadiyan'ın gelişmesinin bir benzeri dünya haritasında hiç görülmemiştir. Ekonomik anlamda şehirlerin gelişmeleri için gereken şartlar bulunmadığı halde, Kadiyan gelişip, Allah'ın[cc] kelamının doğruluğunu ispatladı. Kadiyan'ın eski durumunu bilenler, hangi dinden olurlarsa olsunlar, bunu olağandışı bir tesadüf olarak kabul etmek zorunda kalmaktalar. Ne kadar üzücüdür ki onlar, bütün olağanüstü tesadüflerin Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] için bir araya geldiklerini görmezden gelmekteler.

Onbirinci gaybi haber: "Mali yardım"

Müjde veren gaybi haberlerden ikincisi, mali yardım ile ilgilidir. Bu gaybi haber, tuhaf bir zamanda müjdelenmiştir. Aslında bu, Allah[cc] tarafından ona açıklanan şanı yüce ilk gaybi haberdi. Bunun ayrıntıları şöyleydi. Babasının rahatsızlandığı dönemde, o bir gün iyileşir gibi oldu. Yalnızca bir miktar ishali devam etmekteydi. O zamana kadar başına hiçbir vahiy gelmemişti. Ona inen bu ilk vahiyde şöyle buyrulmuştu:

وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ

"Gökyüzü ve gece gelen şahittir ki,[310]" Vahiyde geçen "tarık" kelimesi "gece gelen" anlamında olduğu için, Hz. Mirza Gulam Ahmed[as] ölümden bahsedildiğini ve o gece babasının öleceğini anladı. Diğer taraftan o, Allah'ın[cc] şefkat buyurarak, bu ilham ile kendisine taziyede bulunduğunu da anladı. Aile gelirinin büyük bir kısmının kaynağı, babasının emekli maaşı ve ikramiyeleri ile taşınmazlardan gelenlerdi. Bu gelirlerin hepsi, onun ölümü ile sona erecekti. Bir beşer olduğundan, bu ilhamın ardından Vadedilen Mesih'in[as] kalbini, babasının vefatından sonra bu gelir kaynaklarının kesileceği endişesi sardı. Aklına böyle bir şey gelir gelmez, başka bir gaybi haberi içeren ikinci bir vahiy kendisine ulaştı. O, şu şekildeydi:

اَلَيْسَ اللّٰهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ

"Allah kuluna yetmez mi?[311]"

Bu vahiyde Allah[cc], onun kefaletini üstleneceğine ve bütün ihtiyaçlarını karşılayacağına dair vaatte bulunuyordu. Vadedilen Mesih[as], birçok Hindu ve Müslüman kimseyi tanık olsunlar diye bu vahiyden haberdar etti. Bu Hindulardan bir tanesi hala hayattadır. Vadedilen Mesih[as] onu Amritsar'a göndererek, bu vahiy kelimelerini bir yüzük taşı üzerine yazdırttı. Böylece yüzlerce kişi bu vahiyden haberdar oldu. Bu vahyin gerçeğini daha da açıklığa kavuşturmak için, Allah-u Teâlâ bazı olayların yaşanmasını sağladı. Vadedilen Mesih'in[as] ailesi içerisinde anlaşmazlıklar ortaya çıktı. Bundan mütevellit mirasta hak iddiasında bulunan birçok insan ortaya çıktı. Ağabeyi taşınmaz mallar ile ilgili işleri yönetiyordu. Onunla akrabalar arasında anlaşmazlık-

[310] Tezkere, s.24 (4.Baskı)
[311] Tezkere, s.25 (4.Baskı)

lar vuku bulunca, Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] kendisine onlara ihsan edilip, iyi davranılması tavsiyesinde bulundu. O, bunu kabul etmedi ve anlaşmazlık mahkemeye taşındı. Ağabeyi ona, dua etmesi ricasında bulundu. Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] dua edince, ona akrabalarının mahkemeyi kazanacağı ve de ağabeyinin yenilgiye uğrayacağı bildirildi. Mahkeme sonuçlandığında, ona bildirilen gerçekleşti ve mirasın üçte ikisi akrabalara verildi. Ağabeyi ile kendine ise küçük bir pay kaldı. Kendi payına düşen, kişisel ihtiyaçları için ona yeterliydi. Ancak hedeflediklerinin gerçekleşmesi için bu gelirin yetmesi mümkün değildi. O günlerde Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] İslam'ı yaymak için Berahin-i Ahmediye adlı meşhur eserini yazmakla meşguldü. Bu kitabın, din âleminde deprem etkisi yapacağı mukadder kılınmıştı. İşte bu kitabın yayınlanması yüklü miktarda para gerektiriyordu. Umutsuzluğun bu döneminde, Allah[cc] kendisine umut kapılarını açtı ve dinle hiç alakası olmayan insanların kalplerini bu işe yönlendirip, kitabın yayınlanmasını sağladı. Ancak henüz bu eserin dört bölümü yayınlanmıştı ki, masraflar daha da arttı. Vadedilen Mesih[as] bu eserle İslam'a yapılan saldırıların yönünü farklı bir cepheye çevirmek istiyordu ve bunu da başardı. Ancak buna bir tepki olarak, Hindular, Hıristiyanlar, Sihler vs. birleşerek ona saldırıp, kendisine gelen vahiyler ile alay etmeye başladılar. Onların hedefi, eserlerinin kalpler üzerindeki etkilerini yok etmekti. Böylelikle onlar, İslam karşısında uğradıkları yenilgiyi saklamaya çalışıyorlardı. Ancak bu esnada Müslümanlar arasından da bazı haset içindeki kimseler, ona muhalefet etmeye başladılar. Ona, aynı anda dört bir yandan hücum ediliyordu. Müslüman ve gayrimüslimlerin birlikte hücumlarına uğrayan bir insanın, ne kadar zor bir durumda olduğu rahatlıkla anlaşılabilir. Kısacası, insanların itirazlarını cevaplamak ve İslam'ın şanını korumak için,

büyük miktarda paraya ihtiyaç hâsıl oldu. Allah[cc] ise, onun bu ihtiyaçlarını karşılamak için imkânlar yarattı.

Bundan sonra üçüncü değişim dönemi başladı ve Allah[cc] ona Vadedilen Mesih olduğunu ve önceki Mesihin de vefat ettiğini açıkladı. Bu iddia neticesinde, onun yanında olanlar da kendisinden ayrıldı ve toplam kırk kişi ona biat etti. Böylece bütün dünya ile fiilen bir mücadele başladı. Önceden ona yardımcı olanlar, şimdi ona muhalefet etmek üzere tüm güçlerini ve paralarını harcamaya başladılar. Artık masraflar, ön görüleri oldukça aşmaktaydı. Muhaliflerin itirazlarını cevaplamak, iddiasını insanlara sunmak ve bunu delillerle ispatlamak, bütün ülkeye dağıtılmak üzere küçük broşürlerin hazırlanması, hep birlikte önemli bir masraf tutuyordu. Bu masraflar zaten çok fazla idi, ancak Allah[cc] kudretini göstermek için, bazı diğer masrafların da kapılarını açtı. Bunların ayrıntılarına gelince, Allah[cc] Kadiyan'da bir misafirhanenin inşa edilmesi için kendisine emretti. Ayrıca insanlar Kadiyan'a gelsinler, onun yanında bulunup dini bilgilerini arttırsınlar ve böylece şüphelerini gidersinler diye, duyurularda bulunulmasını istedi. Bütün yardımcıların ondan ayrılması, neşriyat işinin genişlemesi, misafirhanenin giderleri ve misafirlerin ağırlanma masrafları öyle bir hal aldı ki, tüm bunlar onu zor bir duruma sokup, her şeyi altüst edebilirdi. Ancak Allah[cc], zaten mali durumları pek de iyi olmayan yanındaki birkaç kişinin kalplerini öylesi bir ihlâsla doldurdu ki, onlar her tür sıkıntıya katlanmak uğruna, dini işlerde bir zaafın meydana gelmesine müsaade etmediler. Aslında bu onların himmeti değil, "Allah kuluna yetmez mi?" şeklindeki, Allah'ın[cc] vaadinin yerine gelmesiydi.

O günlerde her yönden Ahmedilere eziyetler çektirilmekteydi. Mollalar, Ahmedilerin katledilmesini, evlerinin yağma edilmesini, taşınmaz mallarının ellerinden alınmasını ve hanımları ile boşanma gerçekleşmeden nikâhlanılmasını

sadece caiz görmeyip, bunların büyük sevap olduğuna dair fetvalar vermekteydiler. Nefsanî hırslarını ortaya dökmek için bahane arayan şer sahibi ve kötü karakterli insanlar, bu fetvalara uymaya başladılar. Ahmediler evlerinden kovuluyor ve işlerinden çıkarılıyorlardı. Bütün taşınmaz malları da cebren ellerinden alınmaktaydı. Hiçbir kurtuluş yolunu bulamayan birçok Ahmedi, hicret etmek zorunda bırakıldı ve sığınacak başka bir yer de bulamadıkları için Kadiyan'a geldiler. Onların Kadiyan'a gelişleri ağırlama masraflarını da arttırdı. O zamanlar Ahmedilerin sayısı en fazla iki bindi. Ancak onların her biri düşmanın saldırılarına maruzdu. Canlarını, onurlarını, mal ve mülklerini kurtarmak zorunda olan ve gece gündüz muhaliflerle mücadele halindeki insanların, bütün dünyada İslam'ın yayılması için para vermeleri, Kadiyan'a din öğrenmek üzere gelenlerin ağırlanma masraflarını üstlenmeleri ve ayrıca mazlum göçmen kardeşlerinin ihtiyaçlarını karşılamaları, kendi zatında olağanüstü bir durumdur. Yüzlerce kişi sabah akşam cemaatin sofrasında yemek yemekteydi. Bazı fakirlerin diğer ihtiyaçları da karşılanmaktaydı. Hicret edip gelenlerden dolayı misafirlerin sayısı o kadar fazla idi ki, misafirhanenin yanında her Ahmedinin evi de bir misafirhane haline gelmişti. Vadedilen Mesih'in[as] evinin her odası müstakil bir hane halini almıştı. Orada her an bir misafir veya bir muhacir ailesi bulunmaktaydı. Kısacası bu mali yük artık insan gücünün çok ötesine ulaşmıştı. Doğan ve batan her yeni gün, yeni sınamalar ve sorumluluklar ile gelmekteydi. Ancak, Allah kuluna yetmez mi şeklindeki İlahi vaat, sabah esintisinin yaprakları uçurduğu gibi her endişeyi uçurup götürüyordu. İlk günlerde ortaya çıkan bulutlar cemaatin temeli için tehditler oluştururken, çok geçmeden bunlar rahmet bulutları halini aldılar. Onlardan düşen her damladan ise, Allah kuluna yetmez mi, diye himmet uyandıran bir ses geliyordu. Bu sıkıntının zorlukla-

rının Afgan halkının anlaması mümkündür. Afganistan'ın onları besleyebilecek kudrette sağlam bir hükümeti bulunuyordu. Buna rağmen mültecilerden birçoğu kendi masraflarını karşılamak zorunda kalıyorlardı. Misafir kabul edenlerin sayısı ise misafirlerin sayısından fazla idi. On milyon Afganlının ağırlamak zorunda kaldığı bu mülteciler, yüz, iki yüz bin kişi idi. Buna rağmen güçlükler ortaya çıktı. Sonuç olarak, iki bin fakir üyesi bulunan bir cemaatin mali kaynakları için birkaç yüz misafiri ve mülteciyi beslemenin ve bu arada İslam'ı yayma teşebbüsünü finanse etmenin ne kadar ağır bir yük olduğunu tahmin etmek zor değildir. Ayrıca bu fedakârlıklarda bulunan insanların, kendi vatanlarında da bir mücadele içinde oldukları göz önünde bulundurulursa, boyunlarında ne denli ağır bir yük taşıdıkları kolaylıkla anlaşılabilir.

Cemaatinin ihtiyaçları birkaç gün ya da ayla sınırlı değildi. Aksine her yıl bu ihtiyaçlar daha da artmaktaydı. Allah[cc] da lütfu ile bunları daima karşılıyordu. 1898'de Vadedilen Mesih[as] cemaatin çocuklarının ihtiyaçlarını göz önünde bulundurarak bir lise açtı. Bununla masraflar daha da arttı. Sonrasında o, İngilizce ve Urduca olmak üzere birer tane aylık dergi yayınlamaya başladı. Bunlar da daha fazla masraf anlamına geliyordu. Allah-u Teâlâ ortaya çıkan tüm masrafları bir şekilde karşıladı. Bugün cemaatin İngilizce eğitim veren bir lisesi, dini tedrisata sahip bir koleji, bayanlar okulu, birçok ilk ve ortaokulları mevcuttur. Öte yandan cemaatin Hindistan'da faaliyet gösteren mübellikleri, Mauritius'da, Sri Lanka, İngiltere ve Amerika'da faal tebliğ merkezleri de bulunmaktadır. Bunlar haricinde cemaatin merkezinde çalışan birçok daireleri vardır. Bunlardan bazıları, kitap yazım yayın organları, talim ve terbiye bölümleri, genel yönetim birimleri, kadılık müessesesi ve fetva dairesidir. Cemaatin yıllık masrafları dört yüz bine yakındır. Bun-

ların hepsi, "Allah kuluna yetmez mi," diye buyurduğu O'nun vaadi sonucu karşılanmaktadır.

Cemaatimiz hattı zatında fakirdir. Çünkü Allah'ın[cc] sünneti gereği, başlangıçta fakir olanlar O'nun cemaatine ilk girenlerdir. Kuran-ı Kerim'de buyrulduğu üzere insanlar bu iman edenler hakkında onları gördüklerinde şöyle derler:

مَا نَرٰكَ اتَّبَعَكَ اِلَّا الَّذٖينَ هُمْ اَرَاذِلُنَا بَادِئَ الرَّاْيِ

"...Görünürde, aramızdaki rezil insanlar dışında, kimsenin sana tabi olduğuna tanık değiliz..." [312]

İlk önce fakirlerin iman etmesinde İlahi bir hikmet bulunmaktadır. Böylece hiç kimse, bu cemaat benim desteğimle yayıldı diyemez. Ayrıca muhaliflerin de böyle bir itiraz ileri sürmeleri mümkün değildir. Kısacası böyle bir cemaatin bu denli ağır bir yükün altından kalkması, İlahi destek olmaksızın imkânsızdır. Bu cemaate mensup fakir insanlar, başkalarının ödediği vergileri aynen ödemektedirler. Tarlaları için, yol, hastane, okul ve saire için de vergi vermektedirler. Özetle diğerlerinin üstlendikleri masrafların tümüne onlar da katlanmakla beraber, İslam'ın yayılması ve ihyası için de para harcamaktadırlar. Onlar, otuz beş seneden beri bu yükü taşımaktadırlar. Günümüzde durumları nispeten daha iyi olan kimseler cemaate katılmış oldukları halde, cemaatin masrafları da o denli artış göstermiştir. Diğer insanlar onlardan daha zengin olup, hep darlıktan şikâyet ederlerken, bu cemaatin mensuplarının aralıksız yüz binlerce Rupiyi Allah yolunda harcayabilmeleri, hayret uyandıran bir durum değil midir? Bu cemaat, mensuplarından Allah'ın lütfu ile ellerinde ne varsa vermelerini isteyecek olsa, onlar bunu vermeye daima hazırdırlar. Onlar böyle bir imana nereden sahip oldular? Şüphesiz, "Allah kuluna

---

[312] Hud suresi, ayet 28

yetmez mi?" diye buyuran, onların da kalplerini değiştirmiştir. Vadedilen Mesih[as] sıradan masrafların nasıl karşılanacağı konusunda endişe duyarken, hangi güç, bu denli artan masrafları karşılamak üzere ona söz verdi ve sözünü yerine getirdi? Yeryüzünde kendine Müslüman diyen milyonlarca insan bulunmaktadır. Onlar İslam'ı yaymak için ne kadar harcıyorlar? Hindistan'ın diğer Müslümanları, İslam'ı yaymak maksadı ile Ahmediye Cemaati mensupları ölçüsünde mali yardım sağlasalar ve durumları da bizim gibi olsa, onların her sene milyonları toplamaları mümkün olurdu. Hâlbuki onların aralarında birçok zenginler, büyük sanayiciler ve yerel hükümdarlar bulunmaktadır. Doğrusu bu koşullar altında sadece Hindistan Müslümanların kat kat daha fazla harcamaları gerekir. Ancak onlar bu amaç uğrunda, bizim cemaatimize nispetle çok daha az harcamaktadırlar. Aramızdaki bu fark, bizlerin içine "Allah kuluna yetmez mi," İlahi vaadinin işlemesinden kaynaklanmaktadır.

Onikinci gaybi haber: "Cemaatin büyümesi"

Şimdi de Vadedilen Mesih'in[as] öğretisinin yayılması hakkındaki müjdeli haberlerden bahsedeceğiz. Onun gelişinin gayesi, Kuran-ı Kerim'de zikrolunan, ancak insanların yüz çevirdikleri ilim ve marifetlerin yayılması idi. Yüz binlerce kişi bu gaybi habere tanık olmuştur. Allah-u Teâlâ bunu bildirdiğinde, bu haberin gerçekleşmesine müsait şartlar ve durum ortada yoktu. Bu gaybi haberin kelimeleri şöyledir:

مَیں تیری تبلیغ کو دُنیا کے کناروں تک پہنچاؤں گا۔

"Senin mesajını dünyanın dört bir köşesine, Ben yayacağım.[313]

میں تیرے خالص اور دلی محبّوں کا گروہ بھی بڑھاؤں گا اور ان کے نفوس اور اموال میں
برکت دُوں گا اور ان میں کثرت بخشوں گا ۔

Ben, sana karşı ihlas besleyen ve seni içtenlikle seven grubu daha çoğaltacağım. Onların zürriyetini ve mallarını bereketlendirip, arttıracağım.[314]

اللہ اس گروہِ احمدیاں کو نشوونما دے گا۔ یہاں تک کہ ان کی کثرت اور برکت نظروں میں
عجیب ہو جائے گی ۔

(Allah,) bu (cemaati) öyle geliştirecek ki, onların çokluğu ve bereketi gözlere ilginç gelecek.

يَأْتُونَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ

Ziyaretçiler (sana) çokça gelecekler.[315] (Yani, dünyanın her tarafından insanlar senin cemaatine girmek üzere, sana gelecekler.)

اِنَّا اَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ

Şüphesiz Biz sana Kevser verdik.[316] (Yani, sana her nimeti bol bol vereceğiz. Cemaat de bu nimete dahildir.)

"I shall give you a large party of Islam"

Sana büyük bir İslam cemaati vereceğim.[317]

---

[313] Tezkere, s.312 (4. Baskı)
[314] Tezkere, s.141 (4. Baskı)
[315] Tezkere, s.297 (4. Baskı)
[316] Tezkere, s.476 (4. Baskı)
[317] Tezkere, s.103 (4. Baskı)

ثُلَّةٌ مِنَ الْاَوَّلِينَ وَثُلَّةٌ مِنَ الْاٰخِرِينَ

Öncekilerden de büyük bir cemaat ve sonrakilerden de büyük bir cemaat sana verilecek.[318] (Bunun bir manası, önceki peygamberlerin ümmetinden büyük bir grubun, keza Müslümanlardan da büyük bir cemaatin Vadedilen Mesihe[as] iman edeceğidir.)

يَا نَبِيَّ اللّٰهِ كُنْتُ لَآ اَعْرِفُكَ

Yeryüzü diyecek ki: Ey Allah'ın nebisi! Seni tanımıyordum.[319]

اِنَّا نَرِثُ الْاَرْضَ نَاْكُلُهَا مِنْ اَطْرَافِهَا

Bizler yeryüzünün varisleriyiz. Kenarlarından onu yiyeceğiz.[320]

Bu vahiylerin büyük bir kısmı yayınlandığında, ona iman eden tek bir kimse bile yoktu. Onlardan bazıları ise, cemaatin yeni kurulduğu dönemde inmişti. Böyle bir zamanda onun bu vahiyleri yayınlayıp, büyük bir cemaatin onunla olacağını, müritlerinin Hindistan ile sınırlı kalmayıp bütün dünyaya yayılacağını, her dinden insanların çıkıp, ona tabi olacağını, Allah'ın[cc] onları çoğaltacağını ve de hiçbir ülkenin onun tebliği dışında kalamayacağını söylemesi, alelade bir şey midir? Acaba insan aklının, bir tahmine dayanarak böyle konulardan haber vermesi mümkün mü?

Çağımız, ilim çağıdır. İnsanlar doğuştan mensup oldukları dinlerini terk etmektedirler. Oysa bu dinlerin doğrulukları, çocuk yaştan itibaren onların içlerine yerleştirilmeye çalışılmıştı. Bugünlerde Hıristiyan, Hıristiyan değildir, Hindu,

[318] Tezkere, s.103 (4. Baskı)
[319] Tezkere, s.595 (4. Baskı)
[320] Tezkere, s.466 (4. Baskı)

Hindu değildir, Yahudi, Yahudi değildir, Parsi, Parsi değildir. Bunun aksine, bu dinlerin sadece örf ve adetleri kalmıştır ve rasyonalizm onların yerini almıştır. Bu şartlar altında Hz.Mirza Gulam Ahmed'in[as], kendi peygamberlerinden usanıp, doğa kanunlarına tabi olanların, ona iman edecekleri hakkında haber vermesi, görünürde imkansız bir durumdu. O, Urduca, Arapça ve Farsça haricinde hiçbir dil bilmiyordu. O, bir Hindistan vatandaşı idi ve onlar otuz sene öncesine kadar Arabistan ve İran'da hakir görülürlerdi. Böyle bir durumda Arabistan, İran, Afganistan, Suriye ve Mısır vatandaşlarından kendisine iman edenlerin bulunacağını, kimsenin aklına getirmesi bile mümkün değildi. Hindistan'da Batı eğitimi almış kimseler, Kuran-ı Kerim'in İlahi kelam olmayıp, (hâşâ) Peygamber Efendimizin[sav] sözleri olduğuna inanıyorlardı. İnsanların, böylelerinin bir gün Allah'ın[cc] insanlar ile konuştuğuna iman edeceklerini, bugün bile akıllarına getirmeleri mümkün değildir. Onlara göre İngilizce bilmemek, günah hükmünde bir durumdu. Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] ise, tek bir İngilizce kelime bilmezdi, Avrupa dillerinden habersizdi ve Batı ilimlerine de aşina değildi. Onların örf ve adetlerinden de hiç haberi yoktu. Vadedilen Mesih[as], yaşadığı Pencab Eyaleti dışında sadece bir kez Aligarh'a kadar gitmişti. Böyle bir kimsenin, görüşleri ile Batılıları da ikna edeceğine kimse inanmazdı. Batılı ilim adamları ve sanatkarlar, Asyalıları haşerattan bile daha hakir görmekteydiler. Onların Vadedilen Mesih'in[as] sözlerine kulak vereceklerini kim düşünebilirdi ki. Asya'dan soyutlanmış ve Hindistan'da dilerini bilen tek bir kimse bulunmayan Afrikalı insanların da ona iman edeceklerini, hiç kimse tahmin edemezdi. Bütün bu engeller bir tarafta iken, Allah'ın[cc] kelamı ise diğer taraftaydı. Sonuç olarak Allah[cc] tarafından söylenenler gerçekleşti. Bir adam yapayalnız bir şekilde evinin daracık avlusunda gezinirken aldığı vahiyleri kağıda döküyordu ve bütün dünyada kabul

göreceğine dair haberler veriyordu. Hâlbuki onun bölgesinde bile tanıyanı yoktu. Allah'ın[cc] desteği ve yardımı bütün bu engelleri aştı, o adam bir bulut gibi yükseldi ve de gürledi. Kıskanç düşmanlarının bakışları altında, o bir anda tüm semaya yayıldı ve Hindistan, Afganistan, Arabistan, Sri Lanka, Buhara, Doğu Afrika, Mauritius, Güney Afrika, Batı Afrika'da Nijerya, Gana, Sierra Leone keza Avustralya, İngiltere, Almanya, Rusya ve Amerika'ya bereketli yağmurlar halinde yağdı.

Bugün dünyanın her kıtasında Vadedilen Mesih'in[as] cemaati bulunmaktadır. Hıristiyanlar, Hindular, Budistler, Parsiler, Sihler ve Yahudiler gibi, her dinin mensuplarından bir kısmı onun cemaatine katılmışlardır. Avrupa, Amerika, Afrika ve Asya halklarından bir kısmı da ona iman etti. Eğer onun söyledikleri Allah'ın[cc] kelamı değildiyse, bu nasıl gerçekleşti. Bir zamanlar İslam'ı yutmakla meşgul olan Avrupa ve Amerika'yı, bugün Vadedilen Mesih'in[as] eliyle İslam yiyip yutmaktadır. Bugün yüzlerce insan İngiltere ve Amerika'da İslam'ı kabul etmişlerdir. Rusya, Almanya ve İtalya'dan da bazı kimseler Vadedilen Mesihe[as] iman ettiler. Bir zamanlar, gayrimüslimlerin eli ile üst üste yenilgiye uğrayan İslam, bugün Vadedilen Mesih'in[as] duasının bereketi sonucu, onlara her alanda üstün gelmektedir. Keza İslam'ı kabul edenlerin sayıları da gittikçe artmaktadır. Her türlü hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.

Onbirinci delil "Allah[cc] ve Peygamber[sav] sevgisi"

Vadedilen Mesih'in[as] bildirdiği gaybi haberlerin birkaçından bahsettikten sonra, şimdi de onun doğruluğunun onbirinci delilinden bahsedeceğiz. Kuran-ı Kerim'de yer alan iki ayet-i kerimede Allah[cc] şöyle buyurmuştur:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا

"Bizim için çaba harcayanları, elbette yollarımıza eriştireceğiz...[321]"

قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُونٖى يُحْبِبْكُمُ اللّٰهُ

"De ki: (Ey insanlar,) Allah'ı seviyorsanız bana uyun, (o zaman) Allah (da) sizi sevecektir...[322]"

Yukarıdaki ayetlerin ikisinden de anlaşılan, gerçek Allah[cc] sevgisinin kaynağı, Peygambere[sav] karşı duyulan muhabbettir. Peygamber[sav] sevgisi neticesinde insan Allah[cc] ile mülaki olur ve onun mahbubu haline gelir. Kısacası, gönüllerinin Allah[cc] sevgisi ile doluluğu ve yollarının içtenlikle Peygambere[sav] itaat etmek olması, fertlerin doğruluğunun bir ölçüsüdür. Bu ölçüye göre de, Vadedilen Mesih'in[as] doğruluğu güneş gibi ortadadır.

Muhabbet öyle bir konudur ki, hakkında fazla bir şey yazılmasına pek gerek yoktur. Öteden beri her ülkenin şairleri bu konuyu şiirlerinde beyan etmişlerdir. Bütün dinler, imanın ve Allah ile mülaki olmanın temelinin, muhabbet olduğunu söyleye gelmişlerdir. Muhabbeti en mükemmel şekilde Kuran-ı Kerim açıklamıştır:

قُلْ اِنْ كَانَ اٰبَاؤُكُمْ وَاَبْنَاؤُكُمْ وَاِخْوَانُكُمْ وَاَزْوَاجُكُمْ
وَعَشٖيرَتُكُمْ وَاَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا
وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا اَحَبَّ اِلَيْكُمْ مِنَ اللّٰهِ وَرَسُولِهٖ وَجِهَادٍ فٖى
سَبٖيلِهٖ فَتَرَبَّصُوا حَتّٰى يَاْتِىَ اللّٰهُ بِاَمْرِهٖ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ
الْفَاسِقٖينَ۝

[321] Ankebut suresi, ayet 70
[322] Al-i İmran suresi, ayet 32

"De ki: Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz ve (diğer) hısımlarınız, kazandığınız mallar, zarara uğramasından korktuğunuz ticaretleriniz ve hoşunuza giden evleriniz, Allah ile Peygamberinden ve O'nun yolunda cihat etmekten sizler için daha sevimli ise, Allah kendi hükmünü belli edinceye kadar bekleyin. Allah, itaat dışına çıkan bir topluluğa hidayet vermez.[323]"

İnsanın sevdiğinin hatırına her şeyini feda etmesi, kamil muhabbetin alametidir. İnsan buna rıza göstermiyorsa, söyledikleri boş lakırdıdan başka bir şey değildir. Böylesi boş bir iddia ile onun bir şey elde etmesi de mümkün değildir. Herkes, Allah[cc] ve Peygamberini[sav] sevdiğini iddia edebilir. Kendini Müslüman olarak ilan eden herkes de, Allah'ı[cc] ve Peygamberini[sav] sevdiğini ileri sürer. Ancak incelenmesi gereken, iddiasının, yaptıkları, ruhu ve bedeni üzerindeki etkisidir. Birçok insan, tepeden tırnağa Peygamber[sav] sevgisini taşıdığı iddiasında bulunur, onu öven kasideler ve manzumeler okurlar, hatta bunları kendileri de yazarlar. Ancak Peygambere[sav] uymak konusuna gelince, onun söylediklerine hiç kulak asmazlar. Allah[cc] sevgisi taşıdıkları iddiasında bulundukları halde, onunla mülaki olmak için de hiç çaba sarf etmezler. Tecrübemize göre, bir insanın sevdiği geldiğinde, o tüm işlerini bırakarak kendisi ile ilgilenir. Dostları ile görüştüğünde ise çok sevinir. Devlet yetkililerinin huzurunda bir şerefe nail olunca, sevinçle kendisini tutamaz. Bunların tamamı her gün yaşadığımız olaylardır. Ancak aksine, insanlar Allah[cc] sevgisi taşıdıkları iddiasında oldukları halde, hiç namaz eda etmezler yahut da ara sıra kılarlar. Namazı aralıksız kılanlara gelince, onların acele ile ne zaman secdeye varıp, ne zaman oradan kalktıklarını anlamak pek mümkün olmaz. Tavuğun toprağı gagalaması gibi, onlar secdeye varıp du-

[323] Tövbe suresi, ayet 24

rurlar. Onların namazları huşudan yoksundur. Allah[cc] orucun mükafatının, bizzat Kendisi olduğunu açıklamaktadır. İnsanlar Allah[cc] sevgisine sahip oldukları iddiasında bulunsalar da, onun elini tutmaya yanaşmazlar ve O'na yakın olmak için hiç çaba göstermezler. Zahirde Allah[cc] sevgisini taşıdıklarını söyledikleri halde, onlar kul hakkını çiğnemekten geri kalmazlar, yalan söyleyip, iftirada bulunurlar, arkalarından insanları çekiştirirler. Onlar, Kuran-ı hiç okumazlar ve onu incelemeye de yanaşmazlar. Hiç kimse sevgilisinden gelen mektuba, onların Kuran'a davrandıkları gibi, davranır mı? Acaba insan, sevgilisinin mektubunu hiç okumadan bir tarafa atar mı? Yahut da onu okuduğu halde anlamazlıktan gelir mi? Kısacası muhabbet iddiası ile gerçek muhabbet farklı şeylerdir. Amel ve fedakarlık muhabbetin ayrılmaz parçalarıdır. Zamanımızda muhabbetin bu gerçek şekli ise, sadece Vadedilen Mesih[as] ve ona tabi olanlar arasında görülmektedir.

Vadedilen Mesih'in[as] yaşamı incelendiğinde, onun çocukluğundan beri Allah[cc] ve Peygamber[sav] sevgisi ile dopdolu olduğu görülür. Onun damarlarında bu sevgi akmaktaydı. O, ilk günden beri şeriat emirlerine uyar, insanlardan uzak bir köşede zamanını zikir ve ibadet ile geçirirdi. İlk tahsilini tamamladığında, babası onu bir işe yerleştirmek istedi. Ancak o, babasının ısrarına rağmen buna yanaşmadı ve Allah yolunu dünyaya tercih etti. Saygın ve asil bir aileye mensuptu ve isteseydi, ağabeyi gibi dünyada iyi bir mevki edinebilirdi. Oysa o, bundan daima kaçındı. Bu, onun tembel olduğu ve çalışmaktan hoşlanmadığı anlamını taşımıyordu. Nitekim sonraki yaşamı, onun gibi çalışkan bir kimsenin dünyada zor bulunduğunu göstermiştir. Kadiyan yakınlarında yaşayan ve nesiller boyu Vadedilen Mesih'in[as] ailesi ile iyi ilişkilere sahip bir Sih bulunuyordu. Din ihtilafına rağmen o, gözleri yaş içinde şunları anlatırdı. Bir keresinde babası Sihi Mirza Gulam Ahmed'e[as] yolladı ve dedi

ki; Oğlum Gulam Ahmed'e git ve rüsumat memurluğuna tayini için birkaç büyük zatın huzuruna çıkmaya kendisini razı et. Sihin anlattıklarına göre o, tenha bir bölmede oturmuş kitap okuyordu. Sih kendisine, babasının onu iyi bir mevkiye yerleştirmek istediğini söyledi ve babası ile birlikte onun büyük zatların huzuruna gitmesi konusunda, kendisini ikna etmeye çalıştı. Bunun üzerine o, babamın huzuruna git ve saygın bir şekilde benim tarafımdan ona şunları söyle; Ben olacağım yere, zaten memur olmuşum. Bu sebeple o beni kendi halime bıraksa, daha iyi olur.

O günlerde, Vadedilen Mesih[as] Kuran-ı Kerim'i incelemek, hadis-i şerifler okumak ya da Mevlana Celaleddin-i Rumi'nin Mesnevisini mütalaa etmekle meşguldü. Birkaç yetim ve düşkün kimi zaman ona gelirlerdi ve o yemeğini onlar arasında dağıtırdı. Bazen tamamen aç kalır, bazen ise sadece kavrulmuş nohut ile idare ederdi. O denli dünyadan uzaktı ki, kimi günler ağabeyinin hanımı ona yemek göndermeği bile unuturdu.

Bir defasında o, babamın gözü önünden uzaklaşırsam, belki beni dünya işleri ile meşgul etme fikrinden vazgeçer düşüncesi ile Kadiyan'dan ayrılıp Sialkot'a gitti. Orada geçici olarak geçimini sağlamak üzere bir işe girmeye mecbur kaldı. Ancak bu iş de onun ibadetine engel teşkil edemedi. Çünkü işe girmekteki gayesi, dünyevi bir mevki sahibi olmak değil, sadece kendisini başkalarına muhtaç olmaktan korumaktı. Burada ilk kez o, İslam'ın büyük bir tehlike altında olduğunu ve diğer dinlerin onu yutma niyeti taşıdıklarının farkına vardı. Sialkot, papazların büyük bir merkezi idi. Onlar her gün çarşı ve caddelerde Hıristiyanlık propagandası yaparlardı ve İslam hakkında insanların içlerine kurt düşürmek için çabalarlardı. Hiç kimsenin papazlara karşılık vermemesi, Hz.Mirza Gulam Ahmed'i[as] hayret içinde bırakıyordu. O devirde Müslümanlar, İngiliz hâkimiyetinden dolayı devlet Hıristiyanların elinde olduğundan,

papazlara bir şeyler söylemekten özellikle kaçınıyorlardı. Böyle bir durum, kendilerine zarar verebilirdi. Birkaç istisna hariç, Müslüman âlimler korktukları için papazların itirazlarına cevap vermezlerdi. Karşılık vermeye çalışanlara gelince, onlar da Hıristiyanların karşısında yenilgiye uğramaktaydılar. Bu insanlar Kuran ilminden yoksun idiler. Müslümanların bu çaresiz durumunu gören Hz.Mirza Gulam Ahmed[as], açıkça papazların karşısına çıkmaya karar verdi. Böylelikle onlarla tartışmalar ve münazaralar yaşanmaya başladı. Ardından o, bunun kapılarını Aryalar ve diğer dinlerin mensupları için daha da açtı. Bir müddet sonra, babası onu Kadiyan'a geri çağırdı ve onun bir kere işe girmiş olduğunu düşünerek, bir yerde memur olarak çalışması için tekrar çaba gösterdi. Buna karşılık, Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] ondan özür diledi. Ancak babasının çeşitli dünyevi sıkıntılar içerisinde olduğunu gördüğü için, onun isteği üzerine, ona vekâleten mahkemelerde görülen davalara katılma sorumluluğunu üstlendi. Bu davalar esnasında, onun kendini ne kadar Allah'a[cc] vermiş olduğu daha da aşikâr bir şekilde kendini gösterdi. Bir keresinde, yine bir dava için mahkemeye gittiğinde, mahkeme başlamadı ve namaz vakti geldi. İnsanlar kendisini men ettikleri halde, o namazını eda etmeye gitti. O gider gitmez mahkeme başladı ve duruşmaya davet edildi. Ancak o, namazını bitirmeden geri dönmedi. Geri döndüğünde mahkemeye çıktı ve kurallar gereği mahkemenin onun aleyhinde karar vermesi gerekirken, Allah[cc] onun bu tutumundan hoşlandığı için, hâkimin kalbini etkiledi ve onun Hz.Mirza Gulam Ahmed'in[as] bulunmayışını dikkate almadan babası lehine karar vermesini sağladı. Onun çocukluk arkadaşlarından bir tanesi Lahor'da memurdu ve şunları anlatmıştı. Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] önemli bir davadan dolayı Lahor'a gelmişti. Dava Yüksek Mahkemede görülmekteydi. Mahkeme aleyhte karar verirse, babası ve bunun bir sonu-

cu olarak kendisi büyük zarara uğrayacaklardı. Çocukluk arkadaşının anlattığına göre, mahkeme sonuçlandığında Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] çok sevinçli idi. Arkadaşı davayı kazandığını düşünüp, onu tebrik edince, o mahkemeyi kaybettiğini anlattı ve sevincinin sebebini ise, bir müddet yalnızlık içinde Allah'ın[cc] zikri ile meşgul olacağı şeklinde belirtti.

O bu tür olaylardan sıkılınca, babasına bir mektup yazıp, bu tür sorumluluklardan azlini rica etti. Mektubunu burada aynen nakledeceğiz. Bundan, ilk günden beri onun dünyaya bağlılıktan ne denli nefret ettiği anlaşılmaktadır. O, bütün vaktini Allah'a[cc] vermek istiyordu. Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] zamanın âdeti gereğince mektubunu Farsça kaleme almıştı:

"حضرت والد مخدوم من سلامت ! مراسم غلامانه و قواعد فدویانه بجا آورده'
معروض حضرت والامیکند' چونکه دریں ایام برای العین مے بینم و بچشم سر
مشاہده میکنم که در ہمہ ممالک و بلاد ہر سال چناں وبائے مے افتد که دوستاں را از
دوستاں و خویشاں را از خویشاں جدا میکند. و ہیچ سالے نے بینم که ایں نائره عظیم
و چنیں حادثه الیم درآں سال شور قیامت نیفکند. نظر برآں دل از دنیا سرد شده
است و رو از خوف جاں زرد و اکثر ایں دو مصرعه شیخ مصلح الدین سعدی
شیرازی بیاد مے آیند و اشک حسرت ریخته میشود

مکن تکیه بر عمر ناپایدار مباش ایمن از بازی روزگار

و نیز ایں دو مصرعه ثانی از دیوان فرخ نمک پاش جراحت دل میشود

بدنیائے دوں دل مبند اے جواں که وقت اجل مے رسد ناگہاں

لہذا میخواہم که بقیه عمر درگوشه، تنہائی نشینم و دامن از صحبت مردم بچینم
و بیاد او سبحانه مشغول شوم' مگر گذشته را عذرے و مافات را تدارکے شود
عمر بگذشت و نماند است جز ایامے چند به که دریاد کسے صبح کنم شامے چند
که دنیا را اساسے محکم نیست و زندگی را اعتبارے نے. والکیس من خاف
علی نفسه من آفة غیره. والسلام"

"Babam Efendim,

Selam ve hürmetlerimi sunduktan sonra, bir iki maruzatta bulunmak isterim.

Her yıl bütün memleketlerin ve beldelerin üstüne çöken veba ve sair felaketler yüzünden, dostun dosttan, akrabanın akrabadan ayrıldığına, gözlerimle görüp, şahit olmaktayım. Hiç bir yıl geçmiyor ki, böyle elim hadiseler ve facialarla kıyameti andıran feryatlar ve karışıklıklar kopmasın. Bütün bunları göz önünde tutup, gönlüm dünyadan soğudu ve yüzüm korkudan sarardı. Çoğu kez Şeyh Muslihuddin Sadi Şirazi'nin şu beytini hatırlıyor ve gözyaşı döküyorum:

Fani olan ömre güvenme,

Zamanın hilesinden kendini emniyette sanma.

Ferruh'un[324] *divanından aldığım şu iki mısra ise, kalbimin yarasına adeta tuz serpmektedir.*

Bu alçak dünyaya gönül bağlama,

Ecel vakti aniden çıkacaktır karşına.

Bu sebeple, ömrümün geri kalan kısmını inzivada geçirmek, insanlarla sohbetten uzak durmak, Allah'a ibadetle meşgul olmak ve bu suretle eski ihmallerin kefaretini ödeyip, muhtemel belalara karşı da korunmak arzusundayım.

Ömür yolculuğu erdi sona, kalmadı birkaç adımdan başka,

Onun için en iyisi, Birinin zikri ile birkaç gece uyanık kal ayakta.

Bu dünyanın sağlam temelleri bulunmamakta ve dünya hayatına güven de zaten yok. Nitekim akıl sahibi olan, ancak başkasının afetinden ders alandır. Vesselam."

Babası vefat edince, o bütün işlerden elini çekti ve zamanını dini incelemek, oruç tutmak ve geceleri ibadet etmekle geçirmeye başladı. Gazeteler ve dergiler yoluyla da, İslam düşmanlarının saldırılarına cevap vermekteydi. İnsanların tek bir kuruş için birbirlerini boğazladıkları bir dönemde o, bütün mallarını ağabeyine devretti. Yemeği ona ağabeyinin evinden gelirdi ve ağabeyi uygun gördüğünde ona kıyafet de diktirirdi. O, ne aile mallarındaki hissesinin gelirini alır, ne de o mallarla ilgilenirdi. İnsanlara namaz ve oruç için telkinde bulunurdu, İslam tebliği ile meşgul olurdu, fakir ve düşkünlerin de sorunları ile ilgilenirdi. O zamanlar elinde, ağabeyinin evinden gelen yemek dışında hiçbir şey bulunmazdı ve bunu da fakirler arasında paylaştırırdı. O, çoğu zaman birkaç lokma ile idare ederdi. Kimi zamanlar ise bu durumdan dolayı, gününü aç kalarak geçirdiği de olurdu. Onun bu hali, mal varlığının az oluşun-

---

[324] Vadedilen Mesih[as] bir zamanlar yazdığı şiirlerinde Ferruh adını kullanırdı.

dan değildi. Aksine o, bütün bir köye ağabeyi ile müşterekken sahipti ve gayrimenkul gelirleri de bulunmaktaydı.

Bu sıralarda İslam'ın zayıf durumu onu etkilediği için, o tevazu ve ızdırap içinde Allah'a[cc] duada bulunmaya başladı. Bu dualar sonucu Allah[cc] tarafından kendisine gelen bir işaret üzerine, o Berahin-i Ahmediye adlı eseri kaleme aldı. O, bu eserde İslam'ın gerçekliğini ortaya koyan üç yüz delil sayacağını ilan etti. Bu eser, Allah'ın[cc] varlığını ispatlamak, Peygamber Efendimiz[sav] ve İslam karşıtı itirazları da reddetmek üzere keskin bir darbe etkisi göstermiştir. Kitap tamamlanamadığı halde, hem dost, hem de düşmandan büyük takdir toplamayı başardı. Büyük âlimler, geçen bin üç yüz sene içerisinde bu eserin bir benzerinin yazılmadığını söylediler. İslam'ın aydın çağının büyük yazarları göz önünde bulundurulacak olurlarsa, Berahin-i Ahmediye hakkında yazılanlar, kendi zatında başka bir açıklamaya muhtaç değildir. Bunun haricinde yayınlanan gazete ve dergilerde de, o İslam'ın azameti ve gerçeğini ortaya koymaktaydı, keza İslam muhaliflerinin saldırılarını da cevaplardı. Bundan dolayı bütün dinler kendisine düşman kesilmişlerdi. Ancak o, bunları asla umursamadı.

O devirde, bir taraftan Hıristiyanlar Peygamber Efendimiz'e[sav] küfrederlerken, diğer taraftan ise Aryalar dillerini İslam'a uzatmaktan geri kalmamaktaydılar. Hindistan'ın İslam âlimleri ise, ancak birbirleri aleyhinde fetvalar yayınlamakla meşguldüler. İslam yok olma tehdidi ile karşı karşıya idi, ama İslam uleması, namazda elini kulak hizasına kadar kaldırıp kaldırmamak, ellerini göbekte mi yoksa yukarıda mı bağlamak, açıktan mı yoksa içten mi "Âmin" demek gibi meselelerle vakit geçirmekteydiler. O zamanlar, yalnızca Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] İslam düşmanlarına karşı göğüs gerip, Müslümanlar arasında salih amellerin yerleşmesi için çaba sarf etmekteydi. O, Hanefilerin fetvası mı, yoksa Ehli Hadisinki mi doğru diye, tartışmalara gir-

mezdi. Aksine o, her fırkadan doğru kabul ettikleri öğretileri hayata geçirmelerini istemekteydi. O, Müslümanların dinsizliği ve tembelliği terk edip, Allah'ın[cc] emirlerine tabi olmalarını arzu ediyordu. Hz.Mirza Gulam Ahmed[as] Arya Samacın kurucusu Pundit Dayanand yanında Lekh Ram, Jivan Das, Murli Dhar ve Inder Mun ile de mücadele etti. O, bunların tamamı ile aleni münakaşalara girişti ve onlar İslam'a saldırmaktan vazgeçinceye kadar veya helak oluncaya kadar peşlerini bırakmadı. Benzer şekilde o, dilleri fuhuş konuşan Hıristiyan propagandacıları ile de mücadele etti. O, kimi zaman Fatih Mesih ile kimi zaman ise Ethem ile bazen Martin Clarke, bazense Hovell ile ayrıca Talib Mesih ile de karşı karşıya geldi. O bununla da yetinmeyip, yazdığı bildirilerini İngilizceye çevirtiyor, binlerce nüsha bastırıp, Avrupa ve Amerika'da dağıttırıyordu. Birisinin İslam ile ilgilendiğini duyar duymaz, onunla mektuplaşır ve onu İslam'a davet ederdi. Nitekim Amerika'nın eski Müslümanlarından Alexander Russell Webb, onun sayesinde iman etmişti. Bu kimse son derece saygın birisiydi ve bir zamanlar elçi sıfatı ile ABD'ye hizmetlerde bulunmuştu. Vadedilen Mesih[as], onun İslam ile ilgilendiğini duyunca, kendisi ile mektuplaştı ve bunun neticesinde temiz fıtratlı bu adam, İslam'ı kabul edip, görevinden de ayrıldı. Kısacası Allah-u Teâlâ'nın tevhidinin yayılması ve Peygamber Efendimizin[sav] doğruluğunun ispatlanması, onun hayatının yegâne gayesi idi. O, bir an için dahi bu hedeften gafil olmazdı. Daha sonra o, İlahi memuriyet iddiasında bulunduğunda, onun bu işi daha da genişledi. Onun mücadeleye girişmediği hiçbir İslam düşmanı yoktu. Ne zaman birisi İslam'a taarruzda bulundu ise, o ona hemen karşılık verdi. Amerikalı sahtekâr peygamber Dowie'den daha önce bahsetmiştik. Onun İslam'a olan düşmanlığını duyduğunda, okyanuslar ötesinden kendisi ile mücadele etti. Aynı şekilde Piggott da, İngiltere'de sahte peygamberlik iddiasında

bulunmuştu. Vadedilen Mesih[as], ona da meydan okudu. İslam düşmanı dünyanın neresinde olursa olsun, o onu yakaladı ve bu yaramazlığını terk edene dek de onun peşini bırakmadı. O, yetmiş dört senelik ömründe, sürekli İslam'ın hizmeti ile meşgul oldu. Bazen aylar boyu yazar dururdu ve kimse onun uyuyup uyumadığını bile bilemezdi. O, Allah[cc] ve Peygamberini[sav] öylesine severdi ki, İslam'ın işini kendi işi gibi önemserdi. İslam'a hizmet eden herhangi birisini bulduğunda da çok minnettar kalırdı. Bazen gecenin büyük bir kısmını ayakta işle meşgul olarak geçirirdi. Eğer bir kimse, matbaa provalarını karşılaştırmak veya düzeltmek için bir kaç gün kendisine yardım edecek olsa ve bazı geceler de çalışmak zorunda kalsa, Vadedilen Mesih[as] ona, sanki şahsi hizmetinde bulunmuş gibi teşekkür ederdi. Hastalık ve zaaflarına rağmen o, seksenden fazla eseri kaleme aldı, İslam'ın tebliği için yüzlerce bildiri yazdı ve yüzlerce konuşma yaparak, insanları her gün İslam'ın güzelliklerinden haberdar etti. Kendini bu işe o kadar adamıştı ki, bazen doktorlar dinlenmesini istediklerinde, Vadedilen Mesih[as] onlara cevaben, İslam'ın yayılışı ve muhaliflerinin yenilgiye uğratılmaları benim istirahatımdır, derdi. O, vefat ettiği güne kadar hep İslam'ın hizmeti ile meşgul oldu. Hatta vefat ettiği sabahın öncesi akşamda, Hinduları İslam'a davet etmek üzere bir kitap yazmakla uğraşıyordu. Bunların tamamından, Allah'ın[cc] celalinin ortaya çıkması ve Peygamberinin[sav] doğruluğunun ispatlanması için onun taşıdığı ihlâsı ve içindeki ızdırabı anlamak mümkündür.

Yukarıda da yazıldığı gibi, sadece muhabbet iddiası, sevginin delili ve gerçek ölçüsü değildir. Bunun ötesinde, o kimsenin her ameli ve hareketi, gönlünde taşıdığı duygularını açıkça yansıtıp, ispatlamalıdır. Gerçek aşığın taşıdığı duygular, onun olağanüstü hizmetlerinden daha da üstün olduğu için ve onun takvasının da bir sonucu olarak, du-

rumu diğerlerinin de kalplerine ulaşıp, onları etkiler. Burada sözü fazla uzatmadan, Vadedilen Mesih'in[as] Farsça iki nazımını aktaracağız. Bunlardan birisi Allah[cc] sevgisi, diğeri ise Peygamber[sav] sevgisi üzerinedir.

قربان تست جان من اے یار محسنم — بامن کدام فرق تو کردی که من کنم
هر مطلب و مراد که مے خواستم زغیب — هر آرزو که بود بخاطر معینم
از جود داده، همه آں مدعائے من — واز لطف کرده، گذر خود بمسکنم
هیچ آگهی نبود زعشق و وفا مرا — خود ریختی متاع محبت بدامنم
ایں خاک تیره را تو خود اکسیر کرده، — بود آں جمال تو که نمود است احسنم
ایں صیقل دلم نه بزهد و تعبد است — خود کرده، بلطف و عنایات روشنم
صد منت تو هست بریں مشت خاک من — جانم رهین لطف عمیم تو هم تنم
سهل است ترک هر دو جهاں گر رضائے تو — آید بدست اے پنه و کهف و مامنم
فصل بهار و موسم گل نایدم بکار — کاندر خیال روئے تو هر دم بگلشنم
چوں حاجتے بود بادیب دگر مرا — من تربیت پذیر ز رب مهیمنم
زانساں عنایت ازلی شد قریب من — کآمد ندائے یار زهر کوئے و برزنم
یارب مرا بهر قدمم استوار دار — واں روز خود مباد که عهد تو بشکنم
درکوئے تو اگر سر عشاق را زنند — اول کسے که لاف تعشق زند منم

Ey bana ihsan eden dostum, canım sana feda olsun.

Sen benden ne esirgedin ki, ben Senden esirgeyeyim?

Gaybdan ben ne dilediysem, O her murat ve arzumu verdi.

Lütuf gösterip, evime teşrif ettin.

Ben aşk ve vefadan bihaberken,

Sinemi sevginin hazinesi ile doldurdun.

Bu kara toprağı, elinle Sen iksire çevirdin.

Ancak Senin güzelliğin benim hoşuma gitti,

Züht ve takva değil gönlümü parlatan,

Aksine Lütfun ve İnayetindir beni ışıldatan.

Ben, üzerine yüzlerce ihsanın yağdığı bir avuç toprağım.

Can ile tendir sonsuz Lütfunun minneti altında kalan.

Ey benim sığınağım ve barınağım, eğer rızanı elde edersem,

İki cihandan da vazgeçmek kolaydır bana.

Senin güzelliğinin hayali ile bir gül bahçesindeyim her an,

Bahar faslı ve gül mevsimi ne gerek bana?

Ben himayesine mazhar olduğum Rabbimden terbiye aldım,

İhtiyaç var mı öğretmen olarak, O'ndan başkasına?

Daimi lütfu bana o denli yaklaştı ki,

Dostumun sesi, her taraftan başladı duyulmaya.

Ey Rabbim, attığım her adımı sebatlı kıl,

Ve Sana olan ahdimi bozacağım günü, hiç gösterme bana.

Senin dar sokaklarında âşıkların başları eğer kesilecek olursa,

Aşkını ilan edenlerin ilki, ben olacağım mutlaka.[325]

---

[325] Ruhani Hazain, c.5, s.658, Ayna-yı Kemalat-ı İslam

عجب نوریست در جان محمدؐ عجب لعلے است در کان محمدؐ
ز ظلمتہائے دلے آنگہ شود صاف کہ گردد از محبان محمدؐ
عجب دارم دل آں ناکساں را کہ رو تابند از خوان محمدؐ
ندانم ہیچ نفسے در دوعالم کہ دارد شوکت و شان محمدؐ
خدا زاں سینہ بیزار است صدبار کہ ہست از کینہ داران محمدؐ
خدا خود سوزد آں کرم دنی را کہ باشد از عدوان محمدؐ
اگر خواہی نجات از مستیٔ نفس بیا در ذیل مستان محمدؐ
اگر خواہی کہ حق گوید ثنایت بشو از دل ثنا خوان محمدؐ
اگر خواہی دلیلے عاشقش باش محمد ہست برہان محمدؐ
سرے دارم فدائے خاک احمد دلم ہر وقت قربان محمدؐ
بگیسوئے رسول اللہ کہ ہستم نثار روئے تابان محمدؐ
دریں رہ گر کشندم ور بسوزند نتابم رو ز ایوان محمدؐ
بکار دیں نترسم از جہانے کہ دارم رنگ ایمان محمدؐ
بسے سہل ست از دنیا بریدن بیاد حسن و احسان محمدؐ
فدا شد در رہش ہر ذرہ، من کہ دیدم حسن پنہان محمدؐ
دگر استاد را نامے ندانم کہ خواندم در دبستان محمدؐ
بدیگر دلبرے کارے ندارم کہ ہستم کشتۂ آن محمدؐ
مرا آں گوشہ، چشمے بباید نخواہم جز گلستان محمدؐ
دل زارم بہ پہلویم مجوئید کہ بستیمش بدامان محمدؐ
من آں خوش مرغ از مرغان قدسم کہ دارد جا بہ بستان محمدؐ
تو جان ما منور کردی از عشق فدایت جانم اے جان محمدؐ
دریغا گر دہم صد جان دریں راہ نباشد نیز شایان محمدؐ
چہ ہیبت ہابداوند این جوان را کہ ناید کس بہ میدان محمدؐ

الا اے دشمن نادان و بے راہ — بترس از تیغ بران محمدؐ
رہ مولی کہ گم کردند مردم — بجو در آل و اعوان محمدؐ
الا اے منکر از شان محمدؐ — ہم از نور نمایان محمدؐ
کرامت گرچہ بے نام و نشان است — بیابنگر ز غلمان محمدؐ

Muhammed'in^sav canında harikulade bir nur var,

Muhammed'in^sav madeninde nadir ve değerli bir taş var.

Muhammed'in^sav âşıkları arasına giren bir gönül,

Karanlıktan kurtulup aydınlık bulur.

Muhammed'in^sav sofrasından yüz çevirdiklerinde

Pintilerin kalpleri insanda hayret uyandırır.

İki âlemde de Muhammed^sav gibi şevket ve şana,

Sahip hiç kimseyi tanımam.

Muhammed'e^sav karşı kin besleyen bir sine karşısında,

Allah yüz kere bizar olur.

Muhammed'in^sav düşmanlarına katılan alçak böceği,

Allah ateşte yakar.

Nefsin mestliğinden kurtulmak için,

Gelip, Muhammed'e^sav mest ve hayran olanlara katıl.

Allah'tan seni methetmesini istiyorsan,

Sen de Muhammed'i^sav methedenlerden ol.

Muhammed'in^sav doğruluğuna delil istiyorsan, o halde Muhammed'e^sav âşık ol.

Çünkü Muhammed'in^sav delili, Muhammed'in^sav kendisidir.

Ahmed'in^sav ayağının tozuna feda olsun başım,

Muhammed^sav uğrunda kurban olmaya her an amadedir canım.

Muhammed'in[sav] *saçlarına andolsun ki,*
Onun nurlu çehresine ben feda oldum.
Eğer bu yolda ölür veya yakılırsam,
Yine de Muhammed'in[sav] *dergâhını terk etmem.*
Din meselelerinde dünyadan yok korkum,
Çünkü Muhammed'in[sav] *imanının rengi ile renklendim.*
Muhammed'in[sav] *güzelliği ve ihsanını anıp,*
Dünyadan vazgeçmek çok kolay bir durum.
Varlığımın her zerresi onun yolunda feda oldu,
Çünkü Muhammed'in[sav] *gizli güzelliğini seyrettim.*
Ben Muhammed'in[sav] *mektebinde okudum,*
Başka bir öğretmenin adını ise hiç bilmem.
Muhammed'in[sav] *güzelliğinin maktuluyum,*
Başka sevgililer umurumda değil benim.
Ben Muhammed'in[sav] *bahçesinden başka bir şey istemem,*
Çünkü ben yalnızca onun bakışlarına muhtacım.
Benim yaralı gönlümü bende arama,
Onu ben, Muhammed'in[sav] *eteğine bağladım.*
Ben Muhammed'in[sav] *bahçesinde yuvalanmış,*
Hoş nağmeli kuşlardan biriyim.
Canımı aşkınla nurlandırdın,
Ey Muhammed'in[sav] *canı! Sana feda olsun canım.*
Ben bu yolda yüz canımı versem de kıymeti olmaz,
Çünkü bu, Muhammed'in[sav] *şanına uygun değildir.*
O delikanlı, öyle heybetlidir ki,
Kimseler Muhammed'in[sav] *karşısında meydanlara çıkamaz.*

Ey yolunu şaşırmış akılsız düşman,
Dikkatli ol! Muhammed'in[sav] keskin kılıcından kork!
Sen, insanların kaybettiği Allah yolunu,
Âl-i Muhammed[sav] ve yardımcılarında bul.
Ey Muhammed'in[sav] şanını inkâr eden
Ve onun ışıldayan nurunu reddeden kimse! Dikkatli ol!
Keramet adsız ve alâmetsiz kaldıysa,
Sen gel ve onu Muhammed'in[sav] kölelerinde bul.[326]

Dikkat buyurunuz ki, çocukluğundan vefatına dek hayatının her anını Allah'ı[cc] anmak, O'nun celalini ortaya koymak, O'nun kelamını yaymak, keza Peygamber[sav] sevgisi, dinine itaat ve onun getirdiği şeriatı canlandırmak uğrunda harcayan bir kimse, hem Müslümanları hem de gayrimüslimleri Allah[cc] ve Peygamberin[sav] şereflerini korumak uğruna kendine düşman yapmak pahasına, her zerresini İslam hizmetinde feda ettiyse, nasıl sapkın, dalalet ehli, fesatçı ve deccal olabilir? Eğer bu ameller fesat, aşk küfür ve Peygamber[sav] sevgisi dalalet ise, o zaman şairin dediğine kulak vermemiz gerekir:

یہ گمرہی خدا مجھے ساری کرے نصیب یہ کفر مجھ کو بخش دے سارے جہان کا

Yani, Allah[cc] bu sapıklığın tamamını bana nasip eylesin ve bütün dünyanın bu çeşit kâfirliğini bana da bağışlasın.
Allah[cc], Kuran, Peygamber Efendimiz[sav] ve aklıselim şahittir ki, böyle bir kimse kesinlikle sapkın ve yalancı olamaz. Allah[cc] ve Resulüne[sav] bu denli âşık olan, onlara itaat ve şeriat emirlerine uymak üzere böylesine çaba gösteren, onların uğruna evvelin ve ahirin arasında en çok gayretli olan bir kimse, eğer yalancı ve deccal ise, o zaman bu dünya perdesinde hidayete kavuşan hiç kimse olmamıştır ve olmayacaktır.

[326] Ruhani Hazain, c.5, s. 649, Ayna-yı Kemalat-i İslam

Onikinci delil "İhya gücü"

Vadedilen Mesih'in[as] ihya gücünü, biz onikinci delil olarak takdim edeceğiz. Önce sunulan deliller gibi bu delil de binlerce farklı delillerden oluşmaktadır. Bugünün Müslümanları Hıristiyanlar gibi, Hz.İsa'nın[as] cismani ölüleri diriltiğine inanırlar. Bu inancın Kuran-ı Kerim'e göre bir şirk ve imanı zayi eden bir inanış olduğunu önceki bölümlerde açıklamıştık. Ancak Hz.İsa'nın[as] da diğer peygamberler gibi ölüleri dirilttiği konusunda hiç şüphemiz yoktur. Allah'ın[cc] Kelamı buna şahittir ve ölülerin diriltildiğini kabul etmeyen de, O'nun Kelamını reddetmiş olur. Peygamberlerin dirilttikleri ölülere gelince, onlar maddi değil, manevi ölülerdir. Peygamberlerin geliş gayesi, işte bu tür ölülere hayat vermektir. Gelip geçen her peygamber, bu şekildeki ölülere hayat vermişlerdir. Hz.Adem'den[as] Peygamber Efendimiz'e[sav] kadar bütün peygamberler, ölüleri diriltmek gayesi ile gönderilmişlerdir. Elleri ile ölülerin hayat bulması, peygamberlerin doğruluğunun bir ölçüsüdür. Eğer bir peygamber böyle bir mucize gösteremezse, onun ileri sürdüğü iddia şüphelidir. Ancak, bu şekilde ölüleri diriltme gücüne sahip bir kimse ise, kesinlikle Allah[cc] tarafından gönderilmiştir. Çünkü bu ihya Allah'ın[cc] izni olmaksızın gerçekleşemez. Keza bu konuda Allah'ın[cc] izni bahşedilen kimsenin doğruluğu konusunda da, hiçbir kuşku kalmaz.

Bu mucizeyi Allah[cc], Vadedilen Mesih'in[as] eli ile o kadar çok göstermiştir ki, Peygamber Efendimiz[sav] dışında hiçbir peygamberin tarihinde ve hayatında bu mucizenin, bu denli aşikâr bir şekilde zuhur ettiği görülmemiştir. Doğrusunu en iyi bilen Allah'tır[cc]. Vadedilen Mesih[as] zuhur ettiği dönemde bütün dünyayı manevi ölüm sarmıştı. Hatta üzerlerinden vücutları çürüyecek kadar uzun bir müddet geçmişti. Bu korkunç ve ibret verici ölümden, bütün peygamberler uyarıla gelmiştir. Nitekim Resulüllah[sav] şöyle buyurmuştur:

اِنَّهُ لَمْ يَكُنْ نَبِىٌّ بَعْدَ نُوحٍ اِلَّا قَدْ اَنْذَرَ الدَّجَّالَ قَوْمَهُ وَاِنِّى اُنْذِرُكُمُوهُ

"Nuh'tan sonra her peygamber, kavmini deccal tehlikesi hususunda ikaz etmiştir. Ben de sizi deccala karşı ikaz ediyorum.[327]"

Kısacası hiçbir ölü, deccâlî fitnenin öldürdüğü kimselerin hayattan yoksun bırakıldığı kadar, hayattan yoksun olamaz. Hayata kavuşmasından bu denli umut kesilen ölüleri diriltmek çok zor bir iştir. Ancak Vadedilen Mesih[as] bu işi üstlendi ve yüz binlerce insanı diriltti. Bu durumun bir benzeri, Peygamber Efendimizin[sav] cemaati bir istisna olmak üzere, hiçbir cemaatte bulunmamaktadır. Hz.Musa'nın[as] kavmi ile siyasi ilişkileri de bulunuyordu. Bundan dolayı onun kavmi, sadece iman ettikleri için değil, siyasi sebeplerden dolayı da onunla birlikte hareket etmeye mecburdular. İman etmek suretiyle onunla beraber olanlardan bahsederken Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

فَمَا اٰمَنَ لِمُوسٰى اِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِنْ قَوْمِهٖ

"...kavminin (az sayıda) gencinden başka, kimse Musa'ya inanmadı...[328]"

Mısır'da var olan durum bu idi. Hz.Musa[as] Mısır'dan çıktıktan sonra kavminin çoğunluğu hala kalben iman etmiş değillerdi. Ancak onlar, siyaseten onunla beraberdiler. Nitekim Allah[cc] Mısır'dan ayrıldıktan sonra, onun kavminin bir bölümünden bahsederken, onların şöyle söylediklerini bildirmektedir:

[327] Tirmizi Ebvabu'l-Fiten
[328] Yunus suresi, ayet 84

وَاِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسٰى لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتّٰى نَرَى اللّٰهَ جَهْرَةً
فَاَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَاَنْتُمْ تَنْظُرُونَ

"Hani siz; Ey Musa, Allah'ı karşımızda apaçık görmedikçe kesinlikle sana inanmayız, demiştiniz...[329]" Aynen bunun gibi Kuran-ı Kerim, İnciller ve tarihten anlaşıldığına göre Hz.İsa'ya[as] pek az kimse iman etmişti. Onlar arasından da ihlâslı olup, gerçek hayata kavuşan çok az sayıda insan bulunuyordu. Ancak Vadedilen Mesih[as], Peygamber Efendimizin[sav] manevi feyizlerinin devamını sağlamak ve onun bereketlerini dünyaya yaymak üzere gönderilmişti. O, Mesih-i Muhammedi gibi yüce bir makama sahipti. Bundan dolayı Allah[cc,] onun eliyle sayısızca ölüye hayat verdi. Bu ölülerin durumu o kadar umutsuzdu ki, üzerlerine Muhammedi pınarın suyu serpilmemiş olsaydı, yaşam bulmaları imkânsızdı.

İçinde bulunduğumuz devirde, her tarafta bidatlar, İslam dışı örf ve adetler, dünya prensliği ve fisk-i fücur kol gezerken, keza öte yandan insanlar dine karşı nefret duyup, Allah'ın[cc] kelamını umursamazlarken ve şeraite saygısızlık edip, salih amele hiç yaklaşmayarak, dua ve din sevgisinden de yoksun yaşarlarken, Vadedilen Mesih'in[as] ortaya çıkıp bir cemaate hayat vermesi, ilginç ve dikkat çekici bir durum değil mi? Onun dirilttiği bu cemaatte modern eğitimli kimseler olmasına rağmen, onlar, Allah'a[cc], Peygambere[sav], meleklere, duaya, mucizelere, Kuran'a, Kıyamet gününe ve de Cennet ile Cehenneme içtenlikle iman ederler ve ellerinden geldiğince İslam şeriatına uyarlar. Onun cemaatinde, aransa bile namazdan gafil birilerini bulmak, pek mümkün değildir. Bu koşullar altında görülen bazı eksiklikler ise, başlangıç döneminin bir sonucu olup,

[329] Bakara suresi, ayet 56

zaman içerisinde bunlar da, bir bir ortadan kalkacaktır. Kolejlerde tahsil görenler ve modern eğitime gönüllerini kaptıranlar, dinden tamamıyla nefret ederler ve onu sadece siyasi birliği sağlamanın vesilesi zannederler. Hâlbuki Vadedilen Mesih'in[as] eliyle modern eğitim görmüş insanlardan oluşmuş bu cemaatin secde yerleri, gözyaşları ile sırılsıklamdır. Onların sineleri, yakarışlarının sonucu olarak, kazanlar gibi kaynar durur. Onlar, İslam'ın yayılışı ve üstünlüğü için, bütün siyasi mevkilerini ve dünyevi makamlarını kurban ederler. Birçokları dünyayı elde edebilecekken, Allah'ın[cc] dininin içine düştüğü zaafı ve ilmi cihada olan ihtiyacı görüp, bütün isteklerini feda ederek, dine hizmet ile meşgul olmayı tercih ettiler. Onlar, fakirliği zenginliğe yeğlediler, doymaktansa aç kalmayı tercih ettiler. Dilleri Allah[cc] ve Peygamber[sav] zikri ile daima ıslaktır. Gönülleri ise, Allah[cc] ve Resulunün[sav] sevgisi ile dopdoludur. Keza onlar, amelleri ile Rableri ve Peygamberleri'nin[sav] azametini ortaya koyarlar. Çehrelerinden Allah[cc] ve Resul[sav] sevgisi akmaktadır. Onlar da bu dünyada yaşadıkları için, kulakları özgürlük naralarına aşinadır. Akılları da, çağdaş düşüncelere vakıftır. Gözleri ise, özgürlük kisvesi altında yürütülen çabalara tanıktır. Diğer insanların okuyup, dinlediklerini, onlar da okuyup dinlerler. Buna rağmen onlar, çağımızda İslam'ın zahiri özgürlüğe değil, Allah'ın[cc] ve Resulünün[sav] köleliliğine muhtaç olduğuna kanaat getirdiler. Deccâlî fitnenin, İslam'ın kökünü kazımak üzere kurduğu yaygın sistem, Allah'ın[cc] dinine büyük zararda bulunmaktadır. Bundan dolayı, İslam'ın üstün gelmesi için tek bir şeye ihtiyaç duyulmakta, o da, büyük küçük, zengin fakir, âlim ve cahil, her kimsenin, tüm güç ve becerilerini bir araya getirerek tek bir el üzerinde toplanması ve Rablerinin uğrunda tek bir bayrak altında bir araya gelmesidir. Böylelikle onlar, tek vücut olarak küfür ve fesada karşı koyabilirler. İşte bu gerçeklerin farkına varan cemaat, Allah'ın[cc] emrini

ve İslam'ın menfaatini üstün tutarak, çağımızın popüler hareketlerinin etkisi altına girmeyi reddetti. Onlar, kendi elleriyle boyunlarına itaat ipini geçirdiler. İslam'ın çıkarlarını göz önünde bulundurarak üzerinde birleştikleri el, hangi yöne gitmelerini emrederse, onlar gönül rızası ile hiçbir özür ve hileye başvurmadan, işaret edilen yöne gideceklerini ve hiçbir fedakârlıktan da kaçmayacaklarını kabul ettiler. Bu yolda ortaya çıkacak sıkıntıları da, akıllarına hiç getirmeyeceklerine dair söz verdiler. Onlar, dilleri ile ikrar etmekle kalmayıp, bunların tamamını fiilen yerine getirdiler. Şu an onlardan birçokları, vatanlarından ve ailelerinden çok uzaktadırlar. Amaçları kazanç elde etmek olmayıp, aksine büyük mal ve can sıkıntılarına katlanarak, zamanın Halifesine itaatten dolayı, onlar İslam'ı yaymakla meşguldürler. Onların büyük çoğunluğu, bütün dünyevi işlerini kesip, Allah'ın[cc] Celalinin zuhuru uğruna, evlerinden çıkmak için gelecek olan emri beklemektedirler.

فَمِنْهُمْ مَنْ قَضٰى نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ

"...Aralarından (bazıları, Allah'a karşı) adaklarını gerçekleştirdiler. (Bazısı ise daha) beklemektedir...[330]"

Onlar, Allah[cc] için dayak yemekte, evlerinden kovulmakta, küfürlere muhatap kalmakta ve hakir görülmektedir. Onlar, bu eziyetlerin hepsine, içleri nurlandığı ve gönül gözleri açıldığı için katlanırlar. Onların gördüklerini gören başka hiç kimse yoktur. Onlar dayak yerlerken, diğerlerinin iyiliğini ve küçük düşürülürlerken, insanların saygı kazanmalarını isterler.

Kim İslam'ın korunması ve yayılması adına Amerika'da tek başına mücadele vermektedir ve okyanusta bir baloncuk olduğu halde hiç korkmamaktadır? Onlar Muhammedî

[330] Ahzab suresi, ayet 24

Mesihin eli ile hayata kavuşan ölülerdi. Bundan dolayı onlar, yalnız olsalar da, Amerika'yı İslam'ın hizmetkârlık halkasına dâhil etmek üzere çaba sarf etmektedirler. Çünkü onlar bir dirinin, milyonlarca ölüden daha üstün olduğunu bilmektedirler.

Peki, İslam'ın yayılması için İngiltere'de uğraş veren kimdir? Onlar da bu Muhammedî Mesihin eliyle diriltilmiş olanlardır. İngiltere fiziksel olarak Hindistan'ı fethettiği halde, onlar İngilizlerin manen öldüğünü ve Allah'tan[cc] uzaklaşmış olduklarını bilirler. Bundan dolayı onlar, onları hayata kavuşturan Muhammedî Mesihin suyu ile insanoğlunu diriltmek üzere yollara düştüler. İngilizlerin gücü, saltanatı ve hükümeti onları korkutmaz. Çünkü onlar, kendilerinin diri ve İngilizlerin ise ölü olduğuna kesin bir şekilde inanırlar. Nitekim dirinin ölüden korkmasının ne anlamı olabilir ki?

Hıristiyanlık, Batı Afrika sahilinde adımlarını sağlamlaştırmaya başlamıştı ve yüz binlerce insanı Hıristiyan yapmışlardı. Hıristiyanlar bir kula tapmak için insanları toplamaya çalışırlarken, tek olan Allah'ın[cc] ismini yüceltmek için, şirk topunun önünde göğsünü geren kimdi? İşte Vadedilen Mesih'in[as] bir üflemesiyle hayata kavuşan insanlar, İslam'ı korumak üzere teyakkuza geçtiler. Oysa insanlar, İslam'ın cesedini ve onun izinin silindiğini görmeye başlamışlardı.

Dünyanın ihmal ettiği Mauritius ile ilgilenen ve bu ada halkını hayata kavuşturma işini üstlenen kimdi? Tarihi çok eskiye dayanan Sri Lanka'nın gözleri kimin sesiyle açıldı? Rusya ve Afganistan halklarına hayat nimetini bağışlamak üzere harekete geçen kimdi? İşte onlar, Vadedilen Mesih'in[as] hayata kavuşturduğu insanlardır.

Dünya üzerinde yaşayan dört yüz milyon Müslüman arasından hiç kimsenin İslam'ı tebliğ edip yaymak üzere evlerinden çıkmaması, ancak bir avuç insandan oluşan cema-

atten yüzlerce kişinin bu işle meşgul olması, hayatın belirtisi değil midir? Müslümanlar, bazı bölgelerdeki insanların hiçbir zaman İslam'ın adını duymayacaklarını zannediyorlardı. Bu cemaat ise oralara gidip, İslam'ı tebliğ etmekle meşgul oldu.

Eğer bu cemaatin fertleri yeni bir hayata kavuşmadı iseler, dünyadaki tabloyu nasıl böyle değiştirebildiler. Tek başlarına ülkelere karşı göğüs germe cesaretini nereden buldular. Kendi vatanlarını terk edip, gurbet ellerinde sıkıntı çekmeye nasıl rıza gösterdiler. Onların eşleri, çocukları, kardeşleri ve arkadaşları yok muydu? Başkaca bir işleri de mi yoktu? Onları dünyadan el çekip dine dönmeye sevk eden neydi? Bunun sebebi, onların içlerinde diri bir ruhun bulunmasıdır. Bundan dolayı onlar, ölü olan her şeyi, her türlü hayatın kaynağı olan Allah[cc] için terk ettiler. Onlar, Rableri olan Allah'ta[cc], Allah[cc] ise onlarda yaşamaya başladı. Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

فَتَبَارَكَ اللّٰهُ اَحْسَنُ الْخَالِقِينَ

"...yaratanların en iyisi olan Allah, ne bereketlidir![331]"

Buraya kadar Vadedilen Mesih'in[as] ihya gücünden bahsettik. Eğer bizler, burada hayatın gerçek ölçüsü olan dirilmenin etkisinden bahsetmeyecek olursak, bu konu muallâkta kalacaktır. Bunun ayrıntıları ise şöyledir. Vadedilen Mesih[as] kendisine bahşedilen ihya gücü ile insanlara öylesine bir hayat verdi ki, onların büyük bir kısmı sadece dirilmekle kalmayıp, onlara da ihya gücü bağışlandı. Ona tabi olanlara, onun vasıtasıyla bu güç verilmemiş olsaydı, durumu onun beyin yapısının bir sonucu olarak değerlendirilebilirdi. Bundan dolayı onun hakkında, beyan ettiği ilimlerin ona açıldığı ve zamanı geldiğinde gerçekleşecek manzara-

[331] Müminun suresi, ayet 15

ların onun tarafından görüldüğü söylenebilirdi. Birileri, onun teveccühünde tesir bulunduğu için, isteklerinin dua kabul ediliyormuşçasına gerçekleştiğini iddia edebilirdi. Ancak o, kendisine bahşedilen hazineleri yanında götürmeyip, ona içtenlikle uyanlara, seviyelerine uygun olarak bunların tamamını dağıttı. Onun muhabbeti ve ona olan bağlılık neticesinde, Allah[cc] tarafından bahşedilen ilimlerin yağmuru gönüllere nazil edilir. Bugün bile Allah'ın[cc] lütfu ile Kuran-ı Kerim'in manalarını beyan etmek konusunda, onun cemaatinden birçok kişi bu meydanda önde gitmektedirler. Onların beyanında öyle bir tesir mevcuttur ki, şüphelerle örülmüş ipler, beyanlarının tek bir vuruşu ile paramparça edilir. İnsanlar için mühürlenmiş, kapalı bir zarf hükmünde olan Kuran-ı Kerim, bizler için apaçık bir kitaptır. Onun anlaşılması güç makamları, bizim için kolay kılınır ve incelikleri bize bildirilir. Dünyada İslam aleyhinde hangi din ve görüş olursa olsun, Allah'ın[cc] lütfu sonucu, biz sadece Kuran'ın kılıcı ile onu paramparça edebiliriz. Eğer bir ilimle onun herhangi bir ayetine itiraz edilirse, Allah[cc] gizli vahyi ile bize onun cevabını bildirir.

Allah[cc] tarafından ilham, vahiy veya keşfe nail olmak, sadece onun şahsı ile sınırlı değildir. Vadedilen Mesih'in[as] eliyle hayata kavuşanların birçoğuna da bu nimetler bağışlandı. Allah'ın[cc] onlarla konuşması ve gördükleri rüyaların da vaktinde gerçekleşmesi, sohbetlerinde bulunanların imanlarına dirilik kazandırır. Allah[cc] onlarla konuşup, kendilerine rıza yollarını bildirir. Böylelikle takva yolunda ilerlemek konusunda da onlara destek verilir. Kalpleri kuvvet kazanır ve dayanma güçleri artar.

Duanın kabulü ve İlahi desteğin nüzulü konusunda da Vadedilen Mesih'in[as] feyzi devam etmektedir. Onun eliyle hayata kavuşanlar, bu ihya gücünü kendilerinde hissederler. Allah[cc] bu cemaatin fertlerinin çoğunun dualarını, diğer insanlara nispetle daha fazla kabul eder. O, desteğini onlar

için nazil edip, düşmanlarını ise helak eder. Çabalarının meyvelerinin en alasını da onlara bahşeder. O, kendilerini yalnız bırakmaz ve onları korumak için daima harekete geçer.

Kısacası, Vadedilen Mesih[as] ölülere hayat vermekle kalmayıp, ölülüleri diri kılan insanları da yetiştirdi. Bu işi, Allah'ın[cc] sevdiği yüce peygamberler haricinde kimsenin becermesi mümkün değildir. Bu nimetlerin tamamının, Peygamber Efendimizin[sav] feyzinin bir sonucu olduğuna kesinlikle iman ederiz. Doğrusu, Peygamber Efendimizin[sav] vazifesini tamamlama görevini o üstlenmiştir. Vadedilen Mesihe[as] inen bir vahiyde şöyle buyrulmuştur:

كُلُّ بَرَكَتٍ مِنْ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَتَبَارَكَ
مَنْ عَلَّمَ وَ تَعَلَّمَ

"Her bereket Muhammed'ten[sav] gelir. Bundan dolayı, öğreten ve öğrenen mübarektir.[332]"

Sonuç

Bizce Vadedilen Mesih'in[as] doğruluğunu ispatlamak üzere bu kitapta beyan etmiş olduğumuz oniki delil yeterlidir. Her kim doğruyu bulmak niyetiyle bunları incelerse, o hakku'l yakin ile Hz.Mirza Gulam Ahmed'in[as], Vadedilen Mesih, Allah'ın[cc] Memuru ve Resulü olduğunu görecektir. O, artık başka bir mesihi beklemenin abesle iştigal olduğunun farkına varıp, susamış bir kimse gibi iman etmek üzere kendisine koşa koşa gelecek ve Vadedilen Mesih'in hazırladığı ip üzerine geçirilmiş tespih tanelerinden birisi olmakla, felah elde edeceğine inanacaktır.

[332] Tezkere, s.45 (4. Baskı)

Bir Müslüman için Allah'ın[cc] ve Yüce Resulünün[sav] şahadetinden daha değerli ne olabilir ki? Daha önce bildirildiği gibi, Vadedilen Mesih'in[as] iddiasını Allah[cc] ve Peygamber Efendimizin[sav] şahadetleri desteklemektedir. Hatta sözleri korunmuş olan her peygamber de, onun doğruluğu için şahitlik etmektedir. Akıl, çağımızda bir ıslahçının gelmesini desteklemektedir. Peygamber Efendimizin[sav], Vadedilen Mesih ve Mehdinin zamanına ait olarak bildirdiği bütün alametler gerçekleşmiştir. Vadedilen Mesih'in[as] tertemiz hayatı, onun doğruluğunun şahididir. İslam düşmanlarına karşı koymak ve belirli yöntemler ile onları yenilgiye uğratmak Vadedilen Mesih[as] için mukadder kılınmıştı. Söz konusu İslam düşmanları şu an mevcuttur ve Vadedilen Mesih'in[as] eli ile yenilgiye uğramışlardır. Müslümanların içlerindeki fitne ve fesatları öylesine haddi aşmıştır ki, Kuran-ı Kerim'in mevcut olduğu şartlarda, bundan daha büyük fitnelerin ortaya çıkması da mümkün değildir. Onlar, Vadedilen Mesih'in[as] eliyle en güzel şekilde ıslah edilmişti. Allah[cc], resulleri ve sevdiklerine davrandığı gibi, bir ömür boyu kendisine davrandı. Allah[cc] her cephede kendisine zafer nasip etti ve kendisini her şerden de korudu. Allah[cc] ilahi memurlarının ve resullerinin düşmanlarına davrandığı gibi, onun düşmanlarına da muamele etti. Doğa olayları onun hizmetine verildi ve yer ile gök onu destekledi. Kuran ilimlerinin kapıları ona açıldı ve bu ilimlerin yayılışı için vesileler onun hizmetine tahsis edildi. Hatta ilim ve fazilet kaynağı zannedilen insanlara meydan okumasına rağmen, hiç kimse onun karşısına çıkma cesaretini gösteremedi. Bir mucize olarak onun kelamı üstün kılındı ve şu İlahi vaat onun doğruluğuna tanıklık etti.

لَا يَمَسُّهُ اِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

"(Allah tarafından) temiz kılınan dışında, kimse o (Kuran'a) dokunamaz.[333]"

Gaybi ilmin kapıları ona açıldı ve Allah[cc] onu binlerce gaybi konudan haberdar etti. Onların hepsi, tayin edilen zamanlarında gerçekleşmek suretiyle, İlahi celalinin ortaya çıkmasına vesile oldular. Peygamberleri dışında bir kimseyi bu sıklıkla gaybi konulardan haberdar etmek, Allah'ın[cc] sünneti değildir. Vadedilen Mesih'in[as] ömrünün tamamı, Allah[cc] ve Peygamber[sav] sevgisi uğrunda geçti. Böyle bir kimsenin, Allah'ın[cc] dergâhından kovulması mümkün mü? Ona, pak ve çalışkan bir cemaat nasip edildi. Onlardan bir kısmının, başkalarını diriltmek üzere Allah[cc] ile özel bir münasebeti vardır. Onlara bahşedilenler arasında manevi konuları açıklığa kavuşturma kabiliyeti de bulunmaktadır. Onlar, kendilerini İslam dini uğruna feda edip, dünyevi ilişkilerini keserek, gönüllerinde İslam'ın üzüntüsünü çekerler. Onlar, Allah'tan[cc] başka her şeyden uzaktırlar. Bütün bu delillere rağmen, insanın onun iddiasını reddetmesi ve ona iman etmemesi hiçbir suretle doğru değildir. Bu Allah'ın[cc] da hoşuna gitmez. Aslında İslam'ı seven ve Peygamber Efendimiz'e[sav] âşık olan, keza İslam'ın çıkarlarını şahsi menfaatlerinden üstün tutan bir kimse, bu açıklamaları dinleyip haberdar olduktan sonra, asla sessiz kalamaz ve doğruyu kabul etmekte de gecikmez. Kaleme aldığımız bu deliller ile onun doğruluğu ispatlanmıyorsa, o zaman bundan önce gelmiş geçmiş peygamberlerin doğruluğu hangi delillere dayandırılmaktadır? Onlara iman etmenin ölçüsü nedir? Peygamber Efendimiz[sav] hariç, diğer bütün peygamberler hakkında, bizim bu kitapta ileri sürdüğümüz deliller kadarı mevcut bile değildir. O zaman kendilerine, neye dayanılarak iman edilmektedir? Eğer iman, ana-babadan duyulanın tekrar edilmesinin ismi değil de, tersine araştırma ve ince-

[333] Vakıa suresi, ayet 80

leme neticesinde bir şeye inanmak ise, o zaman iki şıktan birini mutlaka seçmek zorunda kalacağız. Ya bütün peygamberleri inkâr edeceğiz yahut da Vadedilen Mesih'in[as] doğruluğunu kabul edeceğiz. Bizler, ikinci şıkkın tercih edileceğini ummaktayız ve Peygamber Efendimiz'in[sav] doğruluğunu ortaya koymak, İslam'ın üstünlüğünü sağlamak ve kendine Müslüman diyenleri, yeniden Müslüman kılmak üzere gelen Vadedilen Mesih'i[as] kabul etmekte gecikmeyeceğinizi ümit etmekteyiz. Allah'ın[cc] rızasına boyun eğmek birçok bereketlere vesile olurken, O'nun isteğine karşı gelmek ise, İlahi bereketlerden mahrum kalmaya neden olacaktır.

İslam şu an acınacak bir durumdadır. Bu dini gerçekten seven kimse, onun başarısının şartlarının ve ortamının sağlandığını, keza her tehlikeye karşı da koruma altına alındığını görmeden, asla mutlu olamaz. Düşman İslam'a karşı nefretinde o denli ileri gitmiştir ki, bu dinde hiçbir güzellik görmemekte ve onun tepeden tırnağa ayıplar ile dolu olduğunu düşünmektedir. Müslümanlara gelince, onların kimisi dinlerinden nefret ederken, diğerleri ise onunla hiç ilgilenmemektedir. İslam kelimesi sadece dillerinde dolaşırken, asla gırtlaklarından aşağı inmez. İlgi alanları tamamen siyasettir. Bir ülke ellerinden alınacak olsa, büyük gürültü koparırlar, ancak yüz binlerce insan İslam'ı bırakıp Hıristiyan veya Hindu dinine geçse, onların umurunda bile olmaz. Dünyevi menfaatler elde etmek uğruna aralarında gönüllüler asla eksik olmazken, İslam'ın yayılması söz konusu olduğunda, onlardan tek bir kişi bile yurdunu terk etmez. Osmanlı Hükümdarının hilafetini reddeden olduğunda, tepeden tırnağa alevlenirlerken, Resulullah Efendimizin[sav] peygamberliğini inkâr edenler karşısında onurları hiç zedelenmez. Bu hastalıklar gittikçe artmaktadır. Hindistan'da gayrimüslimlere İslam'ı tebliğ etmek bir yana, onlar tarafından İslam'a karşı ileri sürülen itirazlara

cevap verilecek olsa, kendilerine Müslüman diyenler, bunun hikmet ve kamu yararına aykırı olduğunu beyan ederler. Kısacası İslam adeta bir çöp gibi evlerden çıkarılıp atılmıştır. Onun adı, sadece siyasi çıkarlar uğruna kullanılmaktadır. İslam'ı bu durumundan kurtarmanın tek yolu, Vadedilen Mesihe[as] iman edip, onun eteğine bağlanmaktır. Onun gölgesine sığınmaktan başka, ilerlemenin hiçbir yolu yoktur. Müslümanlar imanlarını ıslah etmeden, İslam mevhumunu anlamadan ve Allah'ın[cc] ipine sıkıca sarılmadan, bu dinin ilerlemesinin koşulları asla oluşmaz. İman ıslaha kavuşmadan, kılıçla yapılan cihadın ona hiçbir faydası yoktur. Gayrimüslimler Peygamber Efendimiz'e[sav] itiraz ederek, onun kalpleri etkileyemediğini ve bundan dolayı, hâşâ kılıçla İslam'ı yaydığı iddiasında bulunmuşlardı. Artık Allah[cc], Peygamberini[sav] bu yersiz itiraz karşısında paklamak istemektedir. Bundan dolayı O, Peygamber Efendimizin[sav] ümmetinden bir kişiyi Vadedilen Mesih olarak gönderdi. Allah[cc], onun elindeki delil kılıcı ile düşmanlarını yenilgiye uğratıp, İslam'ın üstünlüğünü sağlamak istemektedir. Böylelikle o, bir hizmetkârın bunu yapabildiğini göstererek, Efendisinin[sav] çok daha güzelini becerebildiğini kanıtlamak istemektedir. Artık bunun dışında, İslam'a yardım etmenin de başka hiçbir yolu yoktur. Allah[cc], Peygamber Efendimiz'in[sav] düşmanlarını, onun hizmetkârları yapmak arzusundadır. Bu hedefe ulaşmanın tek yolu, Vadedilen Mesih'in[as] açıkladığı gerçek İslam'ı ve onun anlattığı doğru yolu, insanlara anlatmaktır. Vadedilen Mesih'in[as] kalplerde yarattığı halis iman ile bunlar dünyaya takdim edilerek, yollarını şaşırmış olanlar doğru yola getirilmelidir. Eğer Allah'ın[cc] iradesi, başka bir yöntem ile İslam'ı üstün kılmak olsa idi, o zaman O, bu yolların hepsinin önünü niye kesti ki? Kısacası Vadedilen Mesih'ten[as] uzak durmak, İslam'ın ilerlemesine engel olmak demektir. Ayrıca bu durum, Peygamber Efendimiz'e[sav] saldırılarını devam

ettirmeleri için, düşmanlarına fırsat vermek anlamını da taşımaktadır. Düşmanları Resulullahı[sav] oklarının hedefi haline getirmeye devam edeceklerdir ve hiçbir Müslüman'ın bunun karşısında dayanması ise mümkün değildir.

Peygamber Efendimiz[sav], "Bir ucunda ben, diğer ucunda ise Mesih bulunan ümmet, nasıl helak olabilir," diye buyurmuşlardır.[334] Bundan anlaşılan, Ancak bu iki duvar arasına girenler, emniyette olacaklardır. Kısacası Vadedilen Mesih'in[as] nüzulünden sonra kendisine iman etmeyen, Allah'ın[cc] korumasından mahrum kalacaktır. Vadedilen Mesih'in[as] yoluna engel olan ise, doğrusu İslam'a düşmanlık etmekte ve onun ilerlemesinden hoşlanmamaktadır. Onların halleri böyle olmasaydı, İslam'ın koruyucusu bu duvarın oluşmasına engel oluşturmazlardı. Onlar, Allah'ın[cc] kahredici kılıcının altındadırlar. Keşke annesi onu doğurmasaydı veya o toz toprak olsaydı ve bu pis günü hiç görmeseydi.

Allah'ın[cc] büyük ve önemli sözlerinin ortaya çıkması, Vadedilen Mesih'in[as] zuhuruna bağlıdır. Onun eliyle İslam'a yeniden hayat verilecektir. Kuru bir ağacın bol yağmur neticesinde yeşerdiği gibi, İslam da Vadedilen Mesih'in gelişi ile yeşerecektir. Ona iman edenlere de yeni bir güç ve ruh bahşedilecektir. Allah[cc] uzun bir zaman sabretti ve sessiz kaldı. Ancak Allah, bundan böyle sessiz kalmayacaktır ve bir kulun, ister ona ol diyerek, isterse onu gökte berhayat kabul ederek, ister onu zahiri ölüleri dirilten biri sayarak, isterse de onun yeni mahlûkatın yaratıcısı olduğuna inanarak, Kendisine ortak koşulmasına, artık hiçbir surette müsaade etmeyecektir. Allah[cc] yalnızca merhamet eden değil, aynı zamanda onur sahibidir de. O, çok uzun bir zaman insanların O'nun Kitabına yönelmelerini bekledi. Ancak Müslümanlar ondan yüz çevirip, abesle iştigal etti-

[334] İbn-i Maceh; Babu'l İtisam Bissünnet, Kenzü'l ummal, c.14, s.347, Rivayet no 38858, 1975, Halep

ler. Allah'ın[cc] Kelamına hiç değer vermediler ve Allah'ın[cc] şöyle bildirdiğini unuttular:

يَا رَبِّ اِنَّ قَوْمِى اتَّخَذُوا هٰذَا الْقُرْاٰنَ مَهْجُورًا

"...Yarabbi! Şüphesiz kavmim, bu Kuran'a terk edilmiş (bir şey gibi) davrandı...[335]" Onlar, Kuran-ı Kerim'e sırtlarını döndükleri için, Allah[cc] da onlara sırtını döndü. Artık onlar, Vadedilen Mesih'in[as] eline ellerini verip, bir daha böyle davranmayacaklarına dair söz vererek, eski hatalarından vazgeçmedikleri müddetçe, Allah[cc] onlara teveccüh etmeyecektir. Müslümanlar, Allah[cc] yerine dünya sevgisine kapılınca, Allah[cc] onların ellerinden dünyayı da aldı ve kendilerini küçük düşürdü. Kendilerine Müslüman denildiği halde, onlar Allah'ın[cc] Habibini[sav] yerin altına gömüp, İsa'yı[as] berhayat göğe çıkarınca, Allah[cc] da onları yeryüzünde ezdi ve Hıristiyanları başlarına musallat etti. Onlar içlerini ıslah etmedikleri müddetçe, durumları değişmeyecek ve zahiri tedbirler ise hiçbir işlerine yaramayacaktır. Çünkü Müslümanların bu yıkılışı, Allah'ın[cc] gazabının bir neticesidir. Onlar, Allah[cc] ile barışmadıkları müddetçe, gün geçtikçe daha da küçük düşmeye devam edecekler. Ne mutlu, Allah[cc] ile barışmak için koşana. O, kesinlikle zillete düşmekten kurtarılacaktır. Allah'ın[cc] desteği ve eli de onunla beraber olacaktır.

Vadedilen Mesih'in[as] zuhuru basit bir olay değildir. Resulullah[sav] kendisine selam yollamıştır[336] ve ayrıca ne kadar zorlukla karşılaşılırsa karşılaşılsın, Müslümanlara ona gitmelerini de emretmiştir.[337] Bütün dinlerin kitaplarında, onun hakkında gaybi haberler yer almaktadır. Her peygamber onun gelişini müjdelemiştir. Bu kadar peygambe-

---

[335] Furkan suresi, ayet 31
[336] Allame Celalu'd Din Seyuti, Dürr-i Mansur, c.2, s.242
[337] İbn-i Maceh; Kitabu'l Fiten, Bab Hurucu'l Mehdi

rin bahsettiği kişiye iman edip, ümmetlerin beklediği bu insanın çağını yakalayarak bereketlerinden nasiplenen kimse, ne kadar mübarektir.

Allah'ın[cc] memurları ve elçileri her gün zuhur etmezler. Özellikle Vadedilen Mesih gibi şanı yüce olan bir elçi ki, Peygamber Efendimiz[sav] ondan bahsettiği kadar kimseden bahsetmemiştir. Nitekim ondan daha büyük bir kimsenin zuhuru da beklenemez. O, Peygamber Efendimizin[sav] ümmeti için "Hatemü'l Hulefa"dır. Kendisinden sonra, artık sadece Kıyamet beklenebilir. Bundan dolayı, onun çağındaki her gün paha biçilmezdir. Dünya ve üzerindeki her şey, onun karşısında bir hiçtir. Onun değerini anlayan, ona iman edip Allah'ın[cc] rızasına mazhar olan, ne kadar şanslıdır. Çünkü o, doğuşunun gayesine kavuştu ve kul olmanın sırrı kendisine açıldı.

Allah[cc] tarafından bir elçi geldiğinde, onun kurduğu cemaatin durumu hep aynı kalmaz. O, fakirlerle başlar ve sonu krallarla olur. Onun kurduğu cemaat, zamanı geldiğinde gönderildiği bölgede hüküm sürmeye başlar. Nitekim bizim cemaatimiz de, hep fakirlerin cemaati olarak kalmayacaktır. O, gece gündüz çoğalmaya devam edecek, bütün dünya devletleri bir araya gelseler dahi, onun ilerlemesine engel olamayacaklardır. Bu cemaat, günün birinde bütün dinleri ve fırkaları yutacaktır. Vadedilen Mesih'e[as] bildirilen bir vahiyde şöyle buyrulmuştur: "Sana iman edenler, Kıyamete kadar seni reddedenlere galip gelecekler.[338]" Ona başka bir vahiyde, kendisine biat etmeyenlerin sayısının gittikçe azalacağı bildirilmiştir.[339] Bu vaatler kesinlikle gerçekleşecek ve gelecekte krallar bile bu cemaatten olacaktır. Bu cemaat mağlup olmayıp, galip gelecek, keza meftuh olmayıp fatih kılınacaktır. Vadedilen Mesih'e[as] bir vahyinde

[338] Tezkere, s.279 (4. Baskı)
[339] Tezkere, s.275 (4. Baskı)

şöyle bildirilmiştir: "Krallar senin elbiselerinden bereket arayacaklar.[340]"

Ancak her vaat edilenin, bir ortaya çıkış zamanı vardır. Bazen insanın bir vakitte yaptığı bir iş, ona saygı ve şöhret kazandırır, ancak başka bir zaman yaptığı aynı iş, hiç kimsenin ilgisini bile çekmez. Peygamber Efendimiz'e[sav] ilk olarak iman edenler, bugün dünyanın baş tacı iken, İslam güç kazandıktan sonra iman edenlerin çoğunun adını dahi kimse bilmez. Bundan dolayı, her kim bu cemaat zayıf iken iman ederse, o Allah[cc] indinde ilkler arasında yazılacaktır ve O'nun özel ödülleri ve bereketlerine mazhar olacaktır. Zamanın büyük bir dilimini arkada bırakmış olmamıza rağmen, saygı kapıları hala açıktır ve Allah'a[cc] yaklaşmak henüz kolaydır. Bundan dolayı, bulunduğunuz devrin değerini bilmenizi tavsiye ediyoruz.

Kuran- Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

رَبَّنَا اِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِى لِلْاِيمَانِ اَنْ اٰمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَاٰمَنَّا

"Ey Rabbimiz! Şüphesiz biz, Rabbinize inanın diyen bir davetçinin çağrısını duyduk. Biz (de) inandık...[341]" Bu sese kulak vererek "lebbeyk" deyiniz ki, O'nun indinde makbul olanlara katılasınız.

Doğrusu insan, Ahmediyet dışında Allah[cc] ile mülaki olamaz. Kalbini yoklayan her kimse, içinde Allah[cc] ve O'nun sözlerine kesin bir iman olmadığını görecektir. O, Allah'ın[cc] çehresini görmek için ihtiyaç duyulan nurdan kalbinin mahrum kaldığını fark edecektir. Bu yakin, kesin inanç ve nur, Vadedilen Mesih'in[cc] cemaati dışında hiçbir yerde bulunamaz. Allah[cc] artık herkesi bir el üzerinde toplamak istiyor. Ölümün mutlak olduğunu göz önünde bulunduran

[340] Tezkere, s.10 (4. Baskı)
[341] Al-i İmran suresi, ayet 194

bir kimse, Allah'tan[cc] uzak ve İlahi nurdan yoksun bir hayata, asla sevinemez. Bundan dolayı, bu nuru ve yakini elde etmek üzere Ahmediyete koşunuz. Bunlar olmadan, hayat lezzetsiz ve anlamsızdır. İman ediniz ki, diğer insanların önüne geçebilesiniz ve gelecekte nesilleriniz adınızı saygınlıkla ansınlar, keza Kıyamete dek insanlar da sizin için dua etsinler.

Allah'ın[cc] cemaatlerine giren insanlar, şüphesiz büyük bir yük üstlenirler. Ancak bu yük, onlara asla bir sıkıntı vermez. Yıl boyunca çalışıp, hasat olarak topladıklarını, sırtına vurup evine getiren bir çiftçi, hiç yük altına girmiş gibi hisseder mi? Yahut da çocuğunu kucağında taşıyan bir anne, bunu hiç yük olarak görür mü? Aynen bunun gibi, Allah'ın[cc] dinine hizmet etmek ve bunlar için çabalamak, mümin için asla bir yük değildir. Başkaları bunu külfet zannederlerken, mümin için bu rahatın ta kendisidir. Bundan dolayı, hakikati kabul ettikten sonra, insanın üstlenmesi gereken sorumluluklardan korkmayın. Allah'ın[cc] ihsanlarını ve Peygamberinin[sav] inayetini hatırlayarak bu sorumluluğu üstleniniz. O, her Müslüman'a farz kılınmıştır. Allah[cc] indinde kral ile diğer insanlar eşittir. Sıradan bir Müslüman vatandaşa İslam'a hizmet farz olduğu gibi, kral da bu farzdan sorumlu tutulacaktır. İster halk, isterse kral, herkes İlahi memurlara itaat etmek zorundadır. Bundan dolayı, Allah'ın[cc] emirlerini ve öğretilerini kabul ederek, O'nun kurduğu cemaatine dâhil olmak suretiyle, Allah'ın[cc] mükâfatlarından siz de payınızı alınız. Onun mükâfatının en küçüğü, bir memleketin tamamından daha büyük ve değerlidir.

Peygamber Efendimiz[sav] şöyle buyurmuştur:

مَنْ فَارَقَ الْجَمَاعَةَ شِبْرًا فَلَيْسَ مِنَّا

"(İlahi) cemaatten bir adım bile uzak duran, bizden değildir.[342]" Bunun içindir ki, Allah'ın[cc] kurduğu cemaatten uzak kalmak korkulacak bir makamdır. Bir kral ise, hem kendinden, hem de halkından sorumludur. Birçok akılsız, din konusunda bile gözlerini krallarına dikerler. Bundan dolayı, Allah[cc] indinde krallar halklarının tutumundan da sorumlu tutulacaklardır. Peygamber Efendimiz[sav] Kayser'e mektup yazdığında, onun dikkatini bu gerçeğe çekerek şunları söylemişti:

فَاِنْ تَوَلَّيْتَ فَعَلَيْكَ اِثْمُ الْاَرِيسِينَ

"İnkâr edersen, sana tabi olanların günahları da sana aittir.[343]"

Bunun için; Ey Afgan Kralı! Sen iman et ki, halkının önündeki engeller de kalksın. Bunun neticesinde, onların günahından sen sorumlu tutulmayacaksın, aksine iyilikleri sana bağışlanacaktır. Çünkü hakkı kabul etmeyi inkâr eden bir kral, halk için bir engel teşkil ettiğinden, onların günahlarına ortak olduğu gibi, doğruluğa iman edip, halkın yolunu açacak olursa da, onların iyiliklerine böylece ortak olacaktır.

Bu dünya fanidir. Kimin kaç gün yaşayacağı belli değildir. Herkes bir gün ölüp, Rabbinin huzuruna çıkacaktır. O gün, doğru iman ve salih amel dışında hiçbir şey işe yaramayacaktır. Fakirin bu dünyadan eli boş ayrılması gibi, zengin de bu dünyadan eli boş gidecektir. Zengin veya fakirin yanında götüreceği, sadece imanı ve salih amelleridir. Bundan dolayı iman ediniz ki, emniyetli kılınasınız. İslam'ın sesine kulak veriniz ki, selamete kavuşasınız. Bugün biz

---

[342] Hafiz Nurud Din Ali bin Ebi Bekir, Mecmua'uz Zevaid, c. 5, s.224, H.1353, Kahire

[343] Müsned Ahmed Bin Hanbel, c.1, s.263

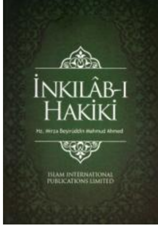
sorumlu olduğumuz vazifeyi yerine getirerek, Allah'ın[cc] davetini size ilettik. Bundan böyle iman edip, etmemek size düşer. Yazdıklarımızı dikkatle okumanızı bekliyor ve bunların doğruluğuna kanaat getirdiğiniz takdirde, İlahi Memura iman etmekten geri kalmayacağınızı umuyoruz. Bu umudumuzun gerçekleşmesi için Cenab-ı Hakka[cc] niyazda bulunuyoruz.

Son sözümüz, her türlü hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.

وَ اٰخِرُ دَعْوٰنَا اَنِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِينَ

Yayınlarımızdan Bazıları

İnkılâb-ı Hakiki

Bu kitap, Vadedilen Mesih'in[as] 2. Halifesi ve aynı zamanda oğlu olan Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed'in[ra] 28 Aralık 1937 tarihinde Cemaatin yıllık toplantısında yaptığı konuşmadır. Kendisi, Hz. Adem'den beri ortaya çıkmış büyük dinî ve dünyevî akımları çok etkileyici bir şekilde ele alarak, İlâhî planı adeta gözlerimizin önüne resmetmektedir. 141 sayfa olan bu kitap, Seyyid Atik Ahmed tarafından Türkçeye çevrilerek 2009 yılında İstanbul'da basılmıştır.

Vadedilen Mesih'in Eserlerinden Seçmeler

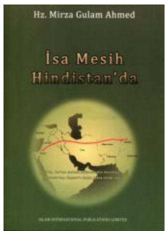
Vadedilen Mesih ve Mehdi Hz. Mirza Gulam Ahmed'in[as] değişik eserlerinden çeşitli maneviyat dolu yazıları, Raşit Paktürk tarafından derlenip Türkçe'ye çevrilerek dilimize kazandırılmıştır. 167 Sayfa olan bu kitap 2008 yılında İstanbul'da basılmıştır.

Biat Şartları ve Bir Ahmedinin Sorumlulukları:

Vadedilen Mesih ve Mehdi Hz. Mirza Gulam Ahmed[as] 1889 yılında kendisine biat ederek cemaate katılmak isteyenlerin kabul etmeleri gereken 10 şart bildirmiştir. Müslüman Ahmediye Cemaatinin başkanı olup Vadedilen Mesih'in[as] beşinci Halifesi ve aynı zamanda büyük torunu olan Hz. Mirza Masrur Ahmed tarafından yazılan bu kitapta, bu 10 biat şartı detaylı olarak anlatılmıştır. 144 sayfa olan bu kitap, Dr.Abdulgaffar Han tarafından Türkçeye çevrilerek 2008 yılında İstanbul'da basılmıştır.

İsa Mesih Hindistan'da:

Vadedilen Mesih Hazretleri bu eseri 1899 yılında yazmıştır. Elimizdeki bu eserin bazı kısımları Vadedilen Mesih Hazretlerinin sağlığında "Review of Religions" adlı dergide 1902-1903 yıllarında parça parça yayınlanmış olup, yazarın ölümünden sonra 1908 yılında kitap olarak yayınlandı. Yazar bu kitapta, Hz. İsa'nın[as] hayatının ilk ve son dönemlerine ait yalan yanlış hikayeleri; Kur'an-ı Kerim'den, İncil'den, tıp ve tarih kitaplarından delillerle ortadan kaldırmış ve Hz. İsa'nın[as] çarmıh'tan kurtularak, Yüce Allah'ın kendisine vermiş olduğu vazifeyi tamamlamak üzere Keşmir'e doğru uzun yolculuğunu anlatmıştır. Birçok dillere çevrilmiş olan 128 sayfalık bu kitabın Türkçe çevirisi, Dr. Abdulgaffar Han tarafından yapılmış ve 2008 yılında İstanbul'da basılmıştır.